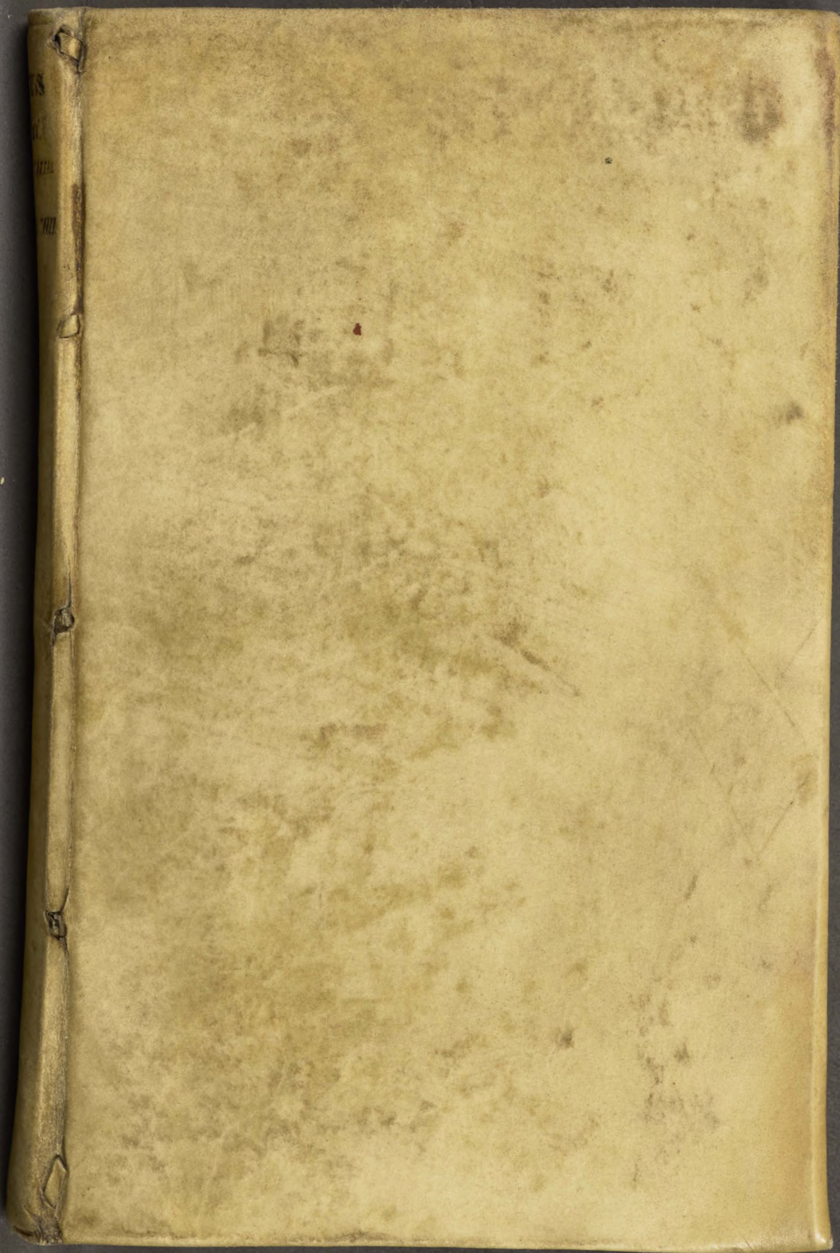
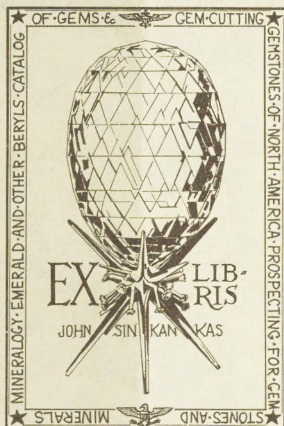

1602

OF·GEMS·&c GEM·CUTTING
GEMSTONES·OF·NORTH·AMERICA·PROSPECTING·FOR·GEM
STONES·AND
MINERALS
MINERALOGY·EMERALD·AND·OTHER·BERYLS·CATALOG
EX LIBRIS
JOHN SIN KAN KAS

Georgie Hyde Lees.
1915.

an old Saxon Hymn
to the Virgin Mary
resembles the Greek
hymns ascribed to
Orpheus wh. entirely
consist of a cluster of
the appellations appro=
=priated to each divinity

Warton's Histy of
English Poetry
V. 1. p. 317.

N.B.

The Hymn εις δικην p.158. is cited by Demosthenes in his 1st Oration ag.t Aristogeiton Tom 2d folio 234, Ed. aldi 1554—

την απαραιτητον κ̀ σεμνην Δικην, ἣν ὁ τας ἁγιωτατας ἡμιν τελετας καταδειξας Ορφευς παρα τον τȣ Διος θρονον φησι καθημενην παντα τα των (see p.158) ανθρωπων εφοραν.—

Here, as elsewhere, these hymns are called τελεται vide annotat. Scaligeri p.322. Plato

Plato also refers to them in his 8th Book of Laws, ~~which~~ & farther seems to shows that the Poetry then as=cribed to Orpheus was of 2 kinds, the one sacred to the gods, the other not so –

μηδε τινα τολμαν αδειν αδοκιμον μουσαν, μη κριναντων των νομο=φυλακων, μηδ' αν ἡ=διων ᾖ των Θαμυρου τε καὶ των Ορφειων ὑμνων, αλλ' ὁσα τε ἱερα κρι=θεντα ποιηματα ἐ=δοθη τοις Θεοις, &ca

p. 643 Ed Lugduni 1590

See also what Plato says of the Theology of Musaeus, Polit. L. 2. p.423, where the Elysium of Musaeus & his son is precisely the Gothic. —

See an abstract of the orphic Theology in Damascius περι αρχων apud Wolfij anecdota Graeca Tom. 3d. p.252 – 255 See also Bentley "Epist. ad Millium" at the end of Mallala p.2 – 5 – See also many Fragments of the orphic Poems in Proclus Comment. on the Timaeus

of

of Plato, & the MS. abridge=
=ment of the Orphic Theology
at the end of that Book. —

"Ἱερὰ πρήγματα
ἱεροῖσιν ἀνθρώποισιν
δείκνυται· βεβήλοισι
δὲ οὐ θέμις, πρὶν ἢ
τελεσθῶσιν ὀργίοι=
=σιν ἐπιστήμης.

Hippocrates in Lege.

Joh. vanden Aveele. fecit an.° 1689

9

ΟΡΦΕΩΣ

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ ΥΜΝΟΙ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΛΙΘΩΝ

ORPHEI

ARGONAUTICA HYMNI ET DE LAPIDIBUS

Curante

ANDREA CHRISTIANO ESCHENBACHIO

Noribergense

Cum ejusdem ad Argonautica Notis & Emendationibus.

Accedunt

HENRICI STEPHANI

in omnia &

JOSEPHI SCALIGERI

in Hymnos

NOTÆ.

TRAJECTI ad RHENUM.

Apud GUILIELMUM vande WATER.

CIƆ IƆ CLXXXIX.

GENEROSIS MAGNIFICIS MAXIME STRENUIS ATQUE PRUDENTISSIMIS DOMINIS ILLUSTRIS REIP. NORIBERGENSIS SEPTEMVIRIS ET SCHOLARCHIS MUSARUM DIIS TUTELARIBUS PATRIÆ PATRIBUS DOMINIS MEIS GRATIOSIS MÆCENATIBUS SANCTE ADORANDIS.

Offero Vobis, Generosi Domini, tanquam bonus debitor, devotæ mentis meæ ἐνέχυρον, Orpheum, seu quisquis fuerit Poëmatum horum auctor, Notis nostris & Animadversionibus illustratum. Leve quidem pignus, si cum splendore tum Dignitatis, tum Generis Vestri, molem quoque Vestrorum in me collatorum beneficiorum consideretis, non tamen, spero, o-

mnino rejiciendum, ſi vires meas & animum. Neque verò hic ad laudes VESTRAS adſcendere animus eſt, ut qui non ignorem, Generoſos animos haud magis abs quovis laudari, quàm Alexandrum pingi fingive, cupere: neque etiam, ſi vel maximè vellem, poſſem. Verum quippe encomium cujusvis rei nemo feliciter explicare poteſt, niſi qui intimas ejus Virtutes planè perſpectas & exploratas habeat. Quotus quisque autem eſt adeò δαιμόνιος, qui divinam VESTRAM in gubernanda Republica Providentiam animo percipiat tam benè, quam utilitates ex ea in ſe redundantes ſentiat? Quotusquisque eſt civium noſtrorum, qui non VESTRA cura, VESTRA prudentia gloriari magis poſſit cum Tityro Maroniano, *Deus nobis hæc otia fecit*, quàm in

my-

mysteria VESTRÆ προμηθείας penetrare? qua divina virtute Cives VESTROS ita gubernastis semper hodieque gubernatis, ut ex æquo & illi de VESTRO sibi regimine, & Vos de illorum obsequio VOBIS gratulari possitis. Ex iis saltem Virtutibus, quas, cùm præcipuè universus orbis in VOBIS admiretur, non potest non sibi de VESTRA Rep. summoperè gratulari, unam tantùm hic attingam, quoniam vel reliquas enumerare, vel hanc ex merito laudare nemo potest, incredibile VESTRUM Sapientiæ & Eruditionis promovendæ studium. Avita VOBIS virtus, & quasi ingenita. Quis enim adeò ignorans, adeò à sapientiæ studiis alienus est, qui nesciat VESTRAM esse Rempub. aut, quod verius est, VESTRAM Majorumque VESTRORUM curam, quæ tot veræ

ſapientiæ & eruditionis lumina & olim produxerit orbi, hodieque producat. Ita ut, (quod ſæpius etiam ab exteris mihi confirmatum eſt) vix ulla Germaniæ Academia tot ἀγαλλιῶν viris verè doctis & quos orbis admiretur, poſſit, quàm VESTRA Altdorffina: Id quod nemo tam Fortunæ VESTRÆ tribuere poterit, quàm divinæ Prudentiæ: Cùm enim ipſi vos, VIRI GENEROSI non ſolùm omnium literarum abſtruſos ſinus & receſſus exploratos habeatis, ſed etiam, quod inde ſequitur, de omnibus accuratè judicare poſſitis, facile VOBIS eſt, utilitatem, quæ ex literis in Remp. redundat, perſpicere. Quicquid igitur ex eruditione ſplendoris quidquid gloriæ, quicquid famæ Reſp. Noribergenſis habet, VOBIS id unicè debet, VIRI GENEROSI. Addo,
quod

quòd ea imprimis ſtudia, quæ ab omnibus (niſi barbaris) probantur, Philologica dico, ita promoveatis, ut quia ſola hæc ſunt, quæ ad veram eruditionem viam præeunt, hæc ſola præ reliquis æſtumaſſe ſemper hodieque æſtumare videamini. Leguntur hodienum, & non niſi cum admiratione univerſi orbis leguntur, quos VESTRI aluerunt ſumptus, Rittershuſii, Hackſpanii, Ruperti, Hoffmanni, VESTRI Dilherri, Sauberti, Arnoldi, ut taceam eos, quos vel feliciore illo, poſt renatas literas, ævo univerſo oſtentaſtis Philologos, vel quos hodiè tam in Urbe, quam in Academia VESTRA, publico alitis Viros præſtantiſſimos, quorum certe nullus eſt, qui non in omne ſcientiarum genere (id quod veri eſt Philologi) mirificè excellat. Quo vel

ſolo, VIRI GENEROSI, idem ſemper feciſtis ac facitis, quod ſummi Principes Europæ, quorum aliqui olim, nonnulli hodiè hoc egerunt, ne, collapſis iſtis ſtudiis, rurſus in barbariem iretur, cujus noctem ſummi viri feliciter quidem depulere hactenus, ſed quæ, verendum eſt, ne rurſus inſtet.

Unde verò exordiar, VIRI GENEROSI, prolixum VESTRORUM in me collatorum beneficiorum catalogum, Vix me civem VESTRUM natum eſſe ſentire poteram, cùm jam me beneficiis VESTRIS clientem VESTRUM deprehendi. Gymnaſium Urbis VESTRÆ quod dexterrimis ſemper præceptoribus claruit, quamprimùm me optimus Parens meus Muſis conſecraverat, benigna manu mihi aperuiſtis? in quo aliquot annorum decurſu ea fun-

fundamenta jeci, quibus deinceps quidquid in me eſt ſcientiæ, feliciter ſuperſtruxi. Neque citius in Academiam VESTRAM Altdorffinam delatus ſum, quàm VESTRA me ibidem præſtolarentur beneficia. Quod enim prorſus ſingulare in VOBIS VESTRAQUE Rep. eſt, tanta proſequimini Magnificentia ingenia elevatiora literiſque ac eruditioni inhiantia, ut neque iis deeſſe patiamini neceſſarios ſumptus ad altiora adſpirandi, quos aliàs iniqua ſors & res anguſta domi deprimit, & ex aliquibus, non Noribergenſibus, multos opprimit; qua rurſus virtute Reſp. Noribergenſis omnibus ferè Germaniæ urbibus palmam præripit. Hæc eadem dico beneficia & Altdorffii me præſtolata ſunt, & in alias Academias proficiſcentem comitarunt, neque in itine-

re meo etiam nunc deſerunt. Omitto hic, ne Vos longius, quàm par eſt, detineam, innumera alia, inter quæ ſunt Gradus & Honores Academici, quibus me ornaſtis; prolixa VESTRA Voluntas, ſerenique vultus, quibus Exercitia mea Academica, quæ Generoſis VESTRIS Nominibus conſecravi, adſpexiſtis; præmiaque & largitiones, quibus me ſubinde ad majora incitaſtis.

Hæc igitur beneficia, cùm ſubinde animo meo obverſarentur, diu multumque cogitavi de pignore, quod apud Vos deponerem, devoti VOBIS pectoris mei, donec tandem, quem VOBIS offerrem, bono omine ſe obtulit Orpheus hic, poëta mellitiſſimus, aſt iniquiſſimis hactenus fatis preſſus. Nam præter id, quod ita hactenns in obſcuro latuerit,

ut

ut propter exemplarium raritatem à
paucis viſus, à pauciſſimis verò θέσκε-
λος ejus ὀμφὴ audita & lecta fuerit,
adeò etiam temporum injuria impe-
ritiaque amanuenſium ac typogra-
phorum deformatus erat, ut in mul-
tis locis nullus prorſus ſenſus, in mul-
tis vix aliquis, isque hians & malè
ſanus, in plurimis verò prorſus fal-
ſus, & ab intentione auctoris remo-
tiſſimus apparuerit. Quem, cùm
ita, ut dixi, deformatum, itineris
mei comitem nuper elegiſſem eum in
finem, ut cithara ſua, licet barba-
rum quid & abſonum ſubinde inter-
ſtrepente, ſuaviſſimâ tamen cætero-
quin, viarum tædia mihi leniret,
tam turpiter eum παραφονεῖν diutius fer-
re non potui, ſed medelæ ejus ſedu-
lò incumbere cœpi, &, quantum
quidem tum Manuſcriptorum ino-

pia, tum necessariorum librorum defectus permittere potuerunt, ni fallor, effeci, ut concinnior nunc, quam antehac in publicum prodire queat.

Eum igitur elegantissimum auctorem, VIRI GENEROSI, pristino suo aliquatenus restitutum nitori, pignoris loco serena fronte à me accipite, patrocinioque VESTRO fovete tantisper, donec dignius quid VOBIS, dignius quid VESTRIS beneficiis referre potero, id quod non minus à beneficio VESTRO exspectandum erit. Quibus me & Musas meas committo, Vos autem Deo immortali. Valete. Dab. Trajecti ad Rhenum Prid. Eid. April. A°. cIↃ IↃC LXXXIX.

V. V. GENEROSITATT. AC MAGNIFICENTT.

devotissimus

Civis ac Cliens,

ANDREAS CHRISTIANUS ESCHENBACHIUS.

LE-

LECTORI.

Ector Candide! Instituti nostri rationem circa Poëmata, quæ hic tibi exhibemus, paucis accipe. Jam inde ex eo tempore, quo summam utilitatem & incredibilem voluptatem, quæ ex lectione Græcorum auctorum hauritur, percipere potui, magno semper desiderio flagravi videndi hæc, seu Orphei, seu Onomacriti, seu quorumvis aliorum Poëmata, quæ tamen vulgo sub Orphei nomine circumferuntur. Excitavit hoc in me desiderium impensior laus, quæ ab omnibus passim eruditissimis Viris iis tribuitur. Diu nulla spes affulsit satisfaciendi animo meo, donec tandem, cùm proximè præterlapso anno iter per septentrionaliores Germaniæ partes in Belgium meditarer, cum ipsa cupiditate, qua itineri inhiavi, accrevit etiam spes, me inventurum alicubi ea, quæ tam diu passim frustra quæsivi. Nec fefellit me opinio: Vix enim Lipsiam delatus eram, cùm ecce fausto omine incido in Josephi Scaligeri

ri Poëmata, inter quæ invenio Orphei Hymnos, verſibus antiquis Latinè expreſſos ab eo Heroë, addito Græco textu ex H. Stephani editione. Theſaurum me reperiſſe credidi, & profectò theſaurum reperi: incredibile dictu, quo me ſacro horrore afflaverint Indigitamenta iſta Deorum, nam & tempus ad illorum lectionem eligere cogebar, quod vel ſolum horrorem incutere animo poteſt nocturnum: Cùm enim totam diem conſumſerim in contemplando urbis ſplendore, & in adeundis, quibus ſcatet urbs illa, viris Doctis, ſola, nox reſtabat, quam Orpheo conſecrare potui. In Abyſſum quendam myſteriorum venerandæ antiquitatis deſcendere videbar, quotieſcunque ſilente mundo, ſolis vigilantibus aſtris & luna, μελανηφατȣς iſtos Hymnos ad manus ſumſi. Et jam nihil magis deſiderabam, quàm reliqua quoque, Argonautica dico & de Lapidibus, poëmatia cognoſcere, vix ea his inferiora ratus, quòd eidem vulgo auctori adſcribantur: ſed incaſſum quæſiveram, nemo Orpheum noverat. Wittebergam venio, ibi dum Bibliothecam Academicam perluſtro, forte fortuna obtingunt Argonautica
ab

ab Andrea Cratandro Basileæ anno 1523. typis excusa. Impetro, mediantibus amicis, eorum usum in triduum: exscribo textum; & jam dimidiam partem absolveram, cùm triduum præterlapsum esset, & iter prosequendum. Brunswicum post aliquod tempus delatus, & inde Guelferbytum, in Augusta illa Bibliotheca ostenditur mihi corpus Poëtarum Græcorum, â Jacobo Lectio, Aureliæ Allobrogorum, in lucem editum, in quo continebantur inter alia hæc quoque Orphei Poëmata, Argonautica, Hymni & de Lapidibus; sed parum, aut nihil inde in me redundabat commodi, nam & iter maturandum erat, & gazæ istæ omnis generis librorum & manuscriptorum, quæ vel solæ Serenissimæ Domus Brunsvicensis prolixum erga bonarum artium studia affectum satis superque demonstrant, ita animum contemplationemque meam occuparunt, ut vix cogitare de Orpheo meo potuerim. Et jam actum esse de spe mea arbitrabar, postquam & Hamburgi & Bremæ & Groningæ & Franequeræ & Amstælodami frustra inquisivissem in auctorem nostrum; cùm ecce, appropinquante hieme Trajecti ad Rhenum venio, ubi,

ubi, dum Celeberrimo Grævio (cujus Viri videndi gratia maximè iter hoc suscepi) studia mea commendo, inter alia mentionem feci desiderii mei legendi & perscrutandi Orphei λείψανα. Hic verò dici non potest, qua animi benevolentia, qua promptitudine me adjuverit VIR SUMMUS, procurando mihi duo exemplaria, alterum ab Andrea Cratandro, de quo paulo ante mentionem feci, alterum ab H. Stephano, cum reliquis Heroici carminis Græci principibus, excusum. Totus jam eram in perscrutando Orpheo, nullumque tempus jucundius mihi collocatum memini, quàm quod lectioni hujus Poëtæ impendi: sed, quod dolui, miserrimè habitum vel temporis injuria, vel amanuensium imperitia (imprimis verò ejus Argonautica) deprehendi. Medelam cogitavi, sed media deerant, Manuscripta & Libri, quos, ne sarcinas gravarent, paucos mecum habui; ex solo verò ingenio falcem mittere in auctores antiquos, res mihi videbatur temeritatis & periculi plena, Sed quid facerem? elegantissimum auctorem adeò deformatum nec legere poteram, nec intelligere, & tamen utrumque volebam. Tentandum

tandum erat, tentavi, & quantum quidem necessariorum auxiliorum inopia permittere potuit, Græcum auctoris textum ex ingenio maximam partem ita emendavi, ut jam planior, & ob id jucundior mihi visus sit Argonauta ille. Et ecce, literas accipio à celeberrimo VIRO, GEORGIO MATTHIA KOENIGIO, præceptore quondam meo in illustri Academia Altdorffina, quem honoris caussa nomino, quibus me hortatur, ut in Orphei hujus λείψανα inquirere, & in itinere meo in publicum aliquid, quo me Patronis meis commendem, emittere debeam. Nulla mihi oportunior occasio obtingere potuisset satisfaciendi & spei, quam Celeberrimus Vir de me concepit, & desiderio meo declarandi obsequentem animum Patronis meis, nisi ob caussas, quas anteà recensui, diffidissem ipse meis conjecturis. Tandem tamen resumpsi ad manus notas meas, quas sine ordine & ut animo inciderant, in schedas conjeceram, & postquam secundis curis ad auctorem accuratè examinassem, in ordinem redegi, non omnino indignas judicans, quæ ab aliis etiam legerentur. Et hæ sunt caussæ, quæ me potissimùm permoverunt, aliqualem
saltem

ſaltem mellitiſſimorum horum Poëmatum curam ſuſcipere: ſumma nempe raritas exemplorum, iniqua ſors, qua textus in multis locis turpiſſimè corruptus erat, tum denique auctoritas Amicorum, quibus me opponere, nefas duxi. Nunc quid in hac editione præſtitum a nobis ſit, audi. Græcum textum ex H. Stephani editione accuratè recenſuimus: hanc enim omnibus reliquis præferendam eſſe, quivis mecum judicabit, qui eam cum reliquis contulerit, niſi fortè exceperis editionem Commelinianam, quæ anno 1597. prodiiſſe dicitur ope MSS. Palat. aucta & emendata, quam tamen ego ubique locorum fruſtra quæſivi, & vix eſt, ut dubitem, unquam eam lucem adſpexiſſe: Nam præter id, quod nuſquam ejus mentionem invenerim alibi, quàm in Indice librorum Græcorum, quos in bibliopolio ſuo reperiri dicit Hieronymus Commelin, qui Index præfixus eſt Gnomographis Græcis, quos eodem anno 1597. Heidelbergæ edidit; tum hoc vel maximè me movet, quòd eo ipſo anno fatis conceſſerit vir optimus; unde parum abeſt, quin credam, promiſſam potius eſſe hanc editionem à Commelino, quàm re-

vera

vera editam. Interpretes latinos horum Poëmatum duos habemus, alterum ἀνόνυμον ἔμμετρον, alterum Renatum Perdrierium Pariſienſem. Sed verè affirmare poſſum, vix unquam inſulſius quid editum fuiſſe hac Perdrierii verſione. Qualemcunque interpretationem vocabuli alicujus Græci in lexico invenit, eam ſine judicio, ſine delectu chartæ ſuæ illevit, nulla prorſus ordinis, nulla Syntaxeos habita ratione, unde ex tota ſua verſione vix ac ne vix quidem unicum ſanum ſenſum elicere poteris. Ligata interpretatio haud multo melior eſt, eſt tamen melior. Quid verò & hic facerem ego? Voluſianas iſtas chartas Galli in conſpectum Lectoris denuò producere, religioni duxi, novam de integro moliri verſionem & moleſtum nimis erat, & tempus non permittebat, iter enim urgebat. Hic verò ad manus ſumpſi Perdrierium, verrere, purgare cœpi; dumque hoc ago, ac nihil ferè ſani in toto Perdrierio invenio, tota ferè nova verſio mihi enata eſt. Hoc tamen imprimis Te, Lector, monendum duco; me, licet nullam hactenus meliorem horum poëmatum verſionem noverim, nondum tamen eam pro mea agnoſcere.

Nam

+ recte - vide Fabricij Bib. Gr. vol. 1. p 116.

Nam præter id, quod aliquot loca Perdrierii, quæ aliquali ſaltem ſpecie defendi poſſunt, intacta reliquerim, tum etiam ne quatriduum quidem toti verſioni impendere potui, unde non mirum, ſi nunc quædam in illa invenio ipſe ego, quæ edita nollem, & quæ ſecundis curis emendanda relinquere cogor, quid tamen præſtiterim in hac verſione Argonauticῶν & libelli de Lapidibus (nam & in hoc libello operam meam collocavi, quia vix dici poteſt, quam pueriliter ſe imprimis hic Gallus geſſerit, & Hannonis Gamerii verſionem, quæ Leodii anno 1578. prodiiſſe dicitur, & haud dubiè melior eſt, videre mihi non licuit) æquus Lector, qui noſtram cum reliquis verſionem contulerit, optimè dijudicare poterit. Hymnos non attigi: quis enim hoc auderet, poſtquam magnus ille Scaliger ad Latinam eos tubam cecinit? Exhibemus ergo eos, quales à Divino Viro verſibus antiquis expreſſos invenimus. Notas quod attinet, eæ inter legendum maximam partem nobis natæ ſunt, & obſcuriora tantùm loca explicant, breviter tamen & ſine longo præter neceſſitatem verborum & parallelorum ex aliis auctoribus locorum ſyrmate.

te. Aliena nulla infercimus. Textus, si medelam poscebat, eam non denegavimus quidem, cautè tamen circa id versati sumus, & quia ex solo ingenio succurrendum erat, maluimus nonnunquam imbecillitatem nostram profiteri ingenuè, quàm turpiter temerarii audire. Viros Doctos, qui hic illic auxilio nobis fuere, suo quemque loco laudamus, &, si quando ab illorum opinione recedimus, id non nisi modestè facimus. Sed exspectas fortasse, mi Lector, ut recepto aliàs more de Auctore horum Poëmatum & tempore, quo scripta sunt, longam texam disputationem? Ignosce, non faciam; sed paucis dicam quæ sentio. Antiquum illum Orpheum nihil horum scripsisse, cum plerisque scio. Onomacritum omnia, dubito. Non unum eundemque Auctorem esse Argonauticῶν, Hymnorum & de Lapidibus libelli, facilè credo. Quinam verò auctores fuerint, qui singula scripserunt, cum omnibus nescio. Antiqua, imprimis Argonautica & Hymnos, esse agnosco: quo verò tempore exarata, definire nequeo. Gemmas tamen habes, Lector, quas ex ipso precio æstumare debes, licet nescias, quo præcisè terrarum

angulo

angulo repertæ; & à quo erutæ fuerint, quibus, ſi quas ego maculas deterſi, ut clariùs effulgeant, tibi gratulor, Lector, mihi gaudeo. Denique ſi quid humani mihi accidiſſe deprehenderis, æquus eris, ſi tu tam facile erroribus meis ignoveris, quam facilis ego, meliora abs Te monitus, agnovero, quo ſimul oſtendes, te noſſe, quid ſit hominem eſſe. Vale, & quicquid in hac editione adhuc deſideras, id in ſecunda, quam cum nova verſione & uberioribus ad omnia notis, ſi Deus vitam & occaſionem ulterius proſequendi hæc ſtudia conceſſerit, aliquando publicabo, exſpecta.

AMICE LECTOR.

LIcet ipſe correcturæ hujus libelli præeſſe non potuerim, nullus tamen dubito, quin hac vice multo quam anteà unquam correctior Orpheus ad te acceſſurus ſit. Idque imprimis mihi promitto de accurata diligentia Clariſſimi Juvenis REINERI VERWEY, qui pro ſumma, quæ me ſemper proſequutus eſt amicitia, quicquid eſſet laboris in tollendis παροράμασι typographicis in ſe recepit. Quemadmodum ergo illi pro ſingulari ſuo ſtudio gratias hic habeo, ita quoque Te rogo, ut, ſi nihilominus quædam prætermiſſa & non obſervata fuerint, & mihi & illi ignoſcas.

DE AUCTORE HORUM POEMATUM

& Tempore quo ſcripta ſunt

Ex Johannis Gerhardi Voſſii *libro de Poëtis Græcis Cap.* II.

SUnt alii, qui Orpheum ac Muſæum, cenſeant antiquiores Homero: ac illius ſupereſſe hymnos, hujus verò Poëmatium de amore Herûs & Leandri. Sed qui ante bellum Trojanum fuiße dicuntur, à Poëtis ficti ſunt, ut oſtendimus lib. I. *de re Poëtica. Quæ verò nunc Orphei nomen ferunt, non ſunt antiquiora Piſiſtrati temporibus. Muſæus verò Grammaticus extremi Imperii Romani.*

Et Cap. IV.

Olymp. item LXV. *claruit Onomacritus, Athenienſis vates. Clemens Alexandrinus lib.* I. Στρωμάτων, *ait eum vixiſſe circa Olympiadem quinquageſimam. Sed veriſimilius ſit ſexageſimam ſcripſiſſe. Nam addit claruiſſe tempore principatus Piſi-*

ſtratidarum. Atqui Piſiſtratus, qui ter tyrannidem invaſit, primo eam obtinuit Olympiadis LV. *anno* I. *Obiit Olymp.* LXIII. *an. ult. Ejus filius Hipparchus ab Harmodio, & Ariſtogitone fuit interemtus Olymp.* LXVI. *an.* IV. *Ac proximæ Olymp. an.* III. *planè ea tyrannis fuit exſtincta Alcmæonidas, non ſine opera Lacedæmoniorum, annis* XX. *ante pugnam Marathoniam. Atque hæc de ætate Onomacriti firmantur iis, quæ ex Herodoto mox in Laſo dicam. Hujus Onomacriti Poëmata ſunt ea quæ Orphei dicebantur: item* χρησμοὶ *ſive reſponſa, quæ Muſæ adſcribebantur.*× *Orphei* ἐποποιΐας τε καὶ Θεολογίας *meminit Philoſtratus de vita Apollonii lib.* IV. *cap.* VII. *Cluverius in Sicilia refert Orphea, Argonauticorum ſcriptorem, ad Olympiada* LV. *Nempe quia tum Piſiſtratus imperium invaſit, uti dicebamus. At minime adſentiendum doctiſſimo Stephano Pighio, quando libro eo, qui Themis Dea, ſive de lege divinâ inſcribitur, tradit Orphea eſſe hymnorum auctorem, qui hodie ſuperſint, eſſeque eundem, quem Euſebius in Chronico, ac Suidas, ante bellum Trojanum vixiſſe ajunt, quemque Juſtinus Martyr in Parænetico ad Græcos ait poſt Hymnos iſtos quæ* πολυθεότητα *docent, in Ægyptum fuiſſe profectum, atque ibi, cùm verum Dei cultum ab Hebræis didiciſſet,* παλινῳδίαν *ceciniſſe. Nihiloque verius eſt, quod nonnulli, ut ibidem Pighius refert, Muſæum illum, ad quem, ut filium, Orpheus ſcribit, divinum legiſlatorem Moſem fuiſſe arbitrantur.*

Ex

+ Onomacriti sunt in parte solum. Caetera sunt Musaei vide Herodot. Lib. 7. vol. 2. p 117.

Ex Olai Borrichii *Dissertationibus de Poëtis: Dißertat.* I. *paragr.* XVII.

Orphaica quidem hodieque legimus, sed quænam germana sint Orphaica, variè disceptatur. Istuc nunc eunt doctiorum judicia, Argonautica Orpheos vetustiora haud esse temporibus Pisistrati, sive Olympiade circiter quinquagesima sexta, eaque ætate ab Onomacriti *calamo profluxisse. Mitior est censura plerorumque de* hymnis *Orpheos, & opere* περὶ λίθων, *hæc enim ad antiquum Orphea referunt. Atque ita verum fuerit illud* Lactantii *lib.* 1. cap. v. Orphea fuisse Poëtarum vetustissimum. *Neque enim assentiri Vossianæ sententiæ libet, quam Lib. de Art. Poët. Nat. prodidit in hæc verba:* Puto triumviros istos Poësios, Orphea, Musæum, Linum non fuisse. *Ut enim de* Musæo *&* Lino *nihil certi audeamus definire, de* Orpheo *certè meliora exspectanda. Suspicetur alicubi* Stagirites *eum nunquam fuisse, (ut illustrissimæ ipsius gloriæ officiat) non effecerit tamen, ut falsos credamus fuisse Sacerdotes Ægyptios vetustissimos, qui uno ore apud* Diodorum Siculum *fatentur apud sese vixisse eundem Orphea; non effecerit, ut Pythagoræ contradicamus, qui Aristotele antiquior apud* Clem. Alexandr. *Strom.* 1. *scripta Orphica agnoscit; non effecerit ut* Epigenes *(gravis Auctor* Plinio *appellatus) non legerit jam olim Poësin Orphicam, de quo disertè Strom.* v.

idem Clem. Alexandrinus; *denique non effecerit ut non verum ſit illud* Suidæ: Orphea Thracem, Poëtam Epicum, ſcripſiſſe Fabulas, Epigrammata, Hymnos, & duabus ætatibus Homerum præceſſiſſe. *Editio* Orphaicorum *non temere emendatior hodie reperitur, quàm quæ ab officina prodiit* Henr. Stephani. *Hymnos ejusdem eleganti verſione Latina locupletavit* Joſ. Scaliger. Radulphus Wintertonus *in Volum. Poëtar. Græc. minorum, quod evulgavit, &* H. Stephanus, *alia quædam* fragmenta Orphica *ſuperaddunt, eaque ſani plerumque coloris, ex quibus illud initium eſt:*

Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστὶ, θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις.

item de Deo:

Εἷς δ' ἔστ' αὐτογενὴς, ἑνὸς ἔκγονα πάντα τέτυκται.

ΟΡΦΕΩΣ

ΟΡΦΕΩΣ
ἈΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ.

ORPHEI
ARGONAUTICA.

ΟΡΦΕΩΣ

ἈΡΓΟΝΑΥΤΙΚΆ.

Ὦναξ πυθῶνος μεδέων, ἑκατηβόλε μάντι,
Ὃς λάχες ἠλιβάτου κορυφῆς παρνασσίδα πέτρην,
Σὴν ἀρετὴν ὑμνῶ, σὺ δέ μοι κλέος ἐσθλὸν ὀπάσσαις
Πέμπε δ' ἐπὶ πραπίδεσσιν ἐμαῖς ἐτυμηγόρον αὐδὴν
Ὄφρα πολυσπερέεσσι βροτοῖς λιγύφωνον ἀοιδὴν
Ἠπύσω μούσης ἐφετμαῖς, καὶ πηκτίδι πυκνῇ.
Νῦν γάρ σοι λυροεργὲ φίλον μέλος ἀείδοντα
Θυμὸς ἐποτρύνει λέξαι, τά περ οὔποτε πρόσθεν
Ἔφρασ', ὅταν βάκχοιο καὶ ἀπόλλωνος ἄνακτος
Κέντρῳ ἐλαυνόμενος, φρικώδεα κῆλ' ἐπίφασκον.
Θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἄκη, μετὰ δ' ὄργια μύσταις.
Ἀρχαίου μὲν πρῶτα χάους ἀμέγαρτον ἀνάγκην,
Καὶ κρόνον, ὃς ἐλόχευσεν ἀπειρεσίοισιν ὑφ' ὁλκοῖς
Αἰθέρα, καὶ διφυῆ περιωπέα κυδρὸν ἔρωτα,
Νυκτὸς ἀειγνήτης πατέρα κλυτόν· ὃν ῥα φάνητα
Ὁπλότεροι καλέουσι βροτοί, πρῶτος γὰρ ἐφάνθη,
Βριμοῦς τ' εὐδυνάτοιο γονὰς, ἠδ' ἔργ' ἀΐδηλα
Γιγάντων, οἳ λυγρὸν ἀπ' οὐρανοῦ ἐστάξαντο
Σπέρμα γονῆς τὸ πρόσθεν, ὅθεν γένος ἐξεγένοντο
Θνητῶν, οἳ κατὰ γαῖαν ἀπείριτον αἰὲν ἔασι,
Θητείαν τε ζηνὸς, ὀρεσσιδρόμου τε λατρείαν
Μητρὸς, ἅτ' ἐν κυβέλοις ὄρεσιν μητίσατο κούρην
Φερσεφόνην περὶ πατρὸς ἀμαιμακέτου κρονίωνος·
Μήχου καὶ Ἡρακλῆος περίφημον ἄμυξιν,
Ὀργιάτ' ἰδαίων, κορυβάντων τ' ἄπλετον ἰσχύν,

Δήμη-

Suidas
+ Ορφεος Κροτωνιατης — Πεισιστρατω συνων — αργοναυτικα.

ORPHEI

ARGONAUTICA.

O Rex Pythoni imperans, longè jaculans vates,
Cui obtigit altissimi verticis Parnassia petra,
Tuam virtutem cano. Tu verò mihi hanc gloriam largire;
Immitteque præcordiis meis veridicam vocem,
Ut latè dispersis hominibus argutum cantum
Insonem Musæ præceptis, & Pectide Scita.
Nunc enim, Tibi o Lyrista pergratum carmen canentem
Mens impellit dicere quæ nunquam anteà
Dixi, quando Bacchi & Apollinis Regis
Stimulo incitatus, horrendas sagittas cecini,
Mortalibus hominibus remedia, postea vero jura mystis.
Antiqui quippe primùm chaûs maximam necessitatem
Et Saturnum, qui produxit immensis tractibus
Æthera, & geminum conspicuum delectabilem Amorem;
Noctis æternæ parentem inclutum, quem quidem Phaneta
Recentiores vocant homines, primus siquidem apparuit.
Brimonisque potentis parentes, atque opera exitiosa
Gigantum, qui, exitiosum cœlo delapsi sunt
Semen, generationis primæ, unde genus derivatum est
Mortalium, qui per immensam terram semper habitant.
Servitutemque Jovis, montivagæque cultum
Matris, quæ in Cybelis montibus sollicita erat de puella
Proserpina propter patrem inexpugnabilem Saturnum.
Meliique Herculis famosam laniationem.
Sacraque Idæorum, Corybantumque immensum robur,

Δήμητρός τε πλάνην, καὶ Φερσεφόνης μέγα πένθος,
Θεσμοφόρος θ' ὡς ἦν, ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα καβείρων,
Χρησμοὺς τ' ἀῤῥήτους νυκτὸς περὶ βάκχου ἄνακτος,
Λῆμνόν τε ζαθέην, ἠδ' εἰναλίην σαμοθράκην,
Αἰπεινήν τε κύπρον, καὶ ἀδωναίην ἀφροδίτην,
Ὄργια πραξιδίκης, καὶ ὀρείνης νυκτὸς ἀθήνης,
Θρήνους τ' αἰγυπτίων, καὶ ὀσίριδος ἱερὰ χύτλα.
Ἀμφὶ δὲ μαντείης ἐδάην πολυπείρονας ὅρμους
Θηρῶν οἰωνῶν τε, καὶ ἣ σπλάγχνων θέσις ἐστίν·
Ἠδ' ὅσα θεσπίζουσιν ὀνειροπόλοισιν ἀταρποῖς
Ψυχαὶ ἐφημερίων, ὕπνῳ βεβολημέναι ἦτορ,
Σημείων τεράτων τε λύσεις, ἄστρων τε πορείας,
Ἁγνοπόλον τε καθαρμὸν, ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ,
Ἱλασμούς τε θεῶν, φθιμένων τ' ἐπινήχυτα δῶρα.
Ἄλλα δέ σοι κατέλεξ', ἅπερ εἴσιδον ἠδ' ἐνόησα,
Ταίναρον ἡνίκ' ἔβην σκοτίην ὁδὸν, ἄϊδος εἴσω
Ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ, δι' ἔρωτ' ἀλόχοιο,
Ἠδ' ὅσον αἰγυπτίων ἱερὸν λόχον ἐξελόχευσα,
Μέμφιν ἐς ἠγαθέην πελάσας ἱεράς τε πόληας
Ἄπιδος, ἃς περὶ νεῖλος ἀγάῤῥοος ἐστεφάνωται.
Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀπ' ἐμῶν στέρνων δεδάηκας.
Νῦν δ' ἐπεὶ ἀερόφοιτος ἀπέπτατο δήϊος οἶστρος,
Ἡμέτερον δέμας ἐκπρολιπὼν, εἰς οὐρανὸν εὐρὺν,
Πεύσῃ ἀφ' ἡμετέρης ἐνοπῆς, ἃ πρὶν ἔκευθον.
Ὥς ποτε πιερίην, λειβήθρων τ' ἄκρα κάρηνα

* * * * * * *

Λισσόμενός μ' ἐπίκουρον ἐοῦ νόστοιο γενέσθαι,
Ποντοπόρῳ σὺν νηῒ πρὸς ἄξενα φῦλ' ἀνθρώπων,
Ἔθνος ἐς ἀφνειὸν καὶ ἀτάσθαλον, ᾧ ἔνι κραίνεν
Αἰήτης, υἱὸς φαεσιμβρότου ἠελίοιο.
Θέσφατα γὰρ πελίας δειδίσσετο, μή οἱ ὄπισθεν

Cererisque errorem, & Proserpinæ magnum luctum,
Et quomodo Legislatrix erat, atque splendida dona Cabirûm,
Sacraque nocturna silenda Bacchi regis,
Lemnonque perdivinam atque maritimam Samothracen.
Altamque Cyprum & Adonæam Venerem,
Orgia Praxidices & Areæ nocturna Minervæ,
Luctusque Ægyptiorum & Osiridis sacras inferias.
Et ex divinandi arte novi multiplices stationes
Ferarum pariter ac avium & qui viscerum situs est.
Et quæcunque vaticinantur somniatoriis semitis
Animæ hominum, somno agitatæ pectus.
Signorum portentorumque solutiones, astrorumque meatus
Purificantemque Expiationem, viventibus magnum commo-
Placationesque Deorum, mortaliumque larga donaria: (dum.
Aliaque tibi enarravi, quæ ipse inspexi & animo impressi
Tænaream cùm conscendissem tenebricosam viam, infernum
Nostra confisus cithara, propter amorem conjugis, (intrò
Et quantam Ægyptiorum sacram turbam produxerim
Memphin divinam quum profectus essem, sacrasque ad urbes
Apidis, quas circum Nilus rapidus cingit.
Omnia sanè verè à meis pectoribus didicisti.
Nunc verò, quoniam aëreum avolat flagrans œstrum
Nostrum corpus relinquens, in cœlum latum,
Disces à nostra voce quæ priùs occultavi.
Quemadmodum quondam in Pieriam, Libethrorumque altos
* * * * * * *(vertices*
Rogans me auxiliatorem sui itineris fieri,
Pontivaga cum nave ad inhospitales gentes hominum,
Gentem ad divitem & impiam, in qua imperavit
Æetes, filius mortalibus lucem ferentis Solis.
Oracula enim Pelias timebat, ne ipsi posteà

Χειρὸς ἐπ' αἰσονίδα καθέλῃ βασιλήϊον ἀρχήν.
Καί οἱ ὑπὸ πραπίδεσσι δόλου τρίβον ἠπερόπευε.
Τάσσε γὰρ ἐκ κόλχων χρύσειον κῶας ἐνεῖκαι
Θεσσαλίην εὔπωλον. ὁ δ' ὡς κλύεν ἔκνομον αὐδὴν,
Χεῖρας ἐπαντείνας, ἐπεκέκλετο πότνιαν ἥρην.
Τήνδε γὰρ ἐκ μακάρων περιώσια κυδαίνεσκεν.
Ἡ δὲ παρ' εὐχωλῇσιν ἐφέσπετο κηδομένη περ.
Ἔξοχα γὰρ μερόπων ἠγάζετο, καὶ φιλέεσκεν
Δεινοβίην ἥρωα περικλυτὸν αἴσονος υἷα,
Καί ῥα καλεσσαμένη ἐπετέλλετο τριτογενείῃ
Καί οἱ φηγινέην πρῶτον τεκτήνατο νῆα,
Ἣ καὶ ὑπ' εἰλατίνοις ἐρετμοῖς ἁλιμυρέα βένθη
Πρώτη ὑπεξεπέρησε. Τρίβους δ' ἤνυσσε θαλάσσης.
Ἀλλ' ὅτε δὴ συνάγειρεν ἀγακλειτοὺς βασιλῆας,
Θρήκην εἰς εὔπωλον ἐπείγετο δῖος ἰήσων.
Καί μ' ἔκιχεν κιθάρην πολυδαίδαλον ἐντύνοντα,
Ὄφρα κέ τοι μέλπων προχέω μελίγηρυν ἀοιδὴν,
Κηλήσω δέ τε θῆρας, ἠδ' ἑρπετὰ καὶ πετεηνά.
Ἡνίκα δ' εἰς ἄντρον πολυήρατον εἰσεπέρησε,
Μείλιχον ἐκ λασίων στέρνων ἀνενείκατο φωνήν·
Ὀρφεῦ καλλιόπης τε καὶ οἰάγρου φίλε κοῦρε,
Βιστονίῃ κικόνεσσι πολυῤῥήνοισιν ἀνάσσων·
Χαῖρ', ἐπεὶ αἱμονίους ὀχέας πρώτιστον ἱκάνω,
Στρυμονίους τε ῥοὰς, ῥοδόπης τ' αἰπεινὰ πρὸς ἄστη.
Εἰμὶ δ' ἐγὼ, μινύαισι πανέξοχον αἷμα λελογχὼς,
Θεσσαλὸς αἰσονίδης, ξεῖνος δέ σοι εὔχομαι εἶναι.
Ἀλλὰ φίλος πρόφρων μ' ὑποδέχνυσο, καὶ κλύε μῦθον
Μειλιχίαις ἀκοαῖς, καὶ λισσομένῳ ὑπάκουσον,
Ἀξείνου πόντοιο μυχοὺς καὶ φᾶσιν ἐρυμνὸν
Νηῒ σὺν ἀργῴῃ πελάσκῃ, δεῖξαί τε θαλάσσης

Παρθε-

Manu Æsonidis, eripiant Regale imperium.
Et ipsi in pectoribus suis dolosam viam machinatus est,
Præcepit enim ei ex Colchis auream pellem afferre (stam vocem,
Thessaliã in bonorum equorũ feracẽ. Hic verò ut audivit inju-
Manus elevans, testatus est venerandam Junonem:
Illam enim ex beatis maximè omnium colebat.
Illa verò precibus favit lubens sanè,
Nam maximè inter homines æstimavit & amavit
Intrepidum Heroa, valdè inclutum Æsonis filium.
Et sanè Minervam ad se vocavit, suamque ipsi voluntatem de-
Tum hæc fagineam primùm fabricata est navim, (claravit,
Quæ etiam sub abiegnis remis salsa profunda
Prima trajecit, semitasque tentavit maris.
Cùm autem congregasset valde inclutos reges
Thraciam in bonorum equorum feracem acceleravit divinus Ja-
Et me invenit Citharam artificiosam parantem, (son,
Ut canens effunderem mellifluum cantum,
Mulceremque feras & reptilia & volatilia.
Postquam verò in antrum desiderabile ingressus est,
Blandam ex hirsutis pectoribus protulit vocem:
Orpheu, Calliopes & Oeagri chare fili,
In Bistonia Ciconibus multos agnos habentibus imperans
Salve, siquidem ad Hæmonios saltus nunc primùm adveni
Strymoniosque fluctus, Rhodopesque altas ad valles.
Sum verò ego Minyis præclarissimo sanguine ortus
Thessalus Æsonides, hospitemque me tibi rogo esse.
Sed amice, promptus me recipe, & audi verbum
Gratis auribus, orantemque exaudi.
Euxini ponti penetralia & Phasin munitum
Nave cum Argoa peragrare, detegereque maris

Παρθενίης ἀτραπεῦς ἐπιήρατον ἡρώεσσιν,
Οἵ ῥα τεὴν μίμνουσι χέλυν καὶ θέσκελον ὀμφήν,
Ἐλπόμενοι ξυνὸν πελάγει ἐπαρηγόνα μόχθων·
Οὐ γὰρ δὴ πλώσαι πρὸς βάρβαρα φῦλα μέδονται,
Νόσφι σέθεν· καὶ γὰρ ῥα ποτὶ ζόφον ἠερόεντα
Νείατον εἰς κευθμῶνα, λιτῆς εἰς πυθμένα γαίης,
Μοῦνον ἀπ' ἀνθρώπων πελάσαι, καὶ νόστον ἀνευρεῖν.
Ὧν ἕνεκεν ξυνήν τε δύην μινύαισιν ὀρέσσῃς.
Τὸν μὲν ἐγὼ μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Αἰσονίδη, τί με ταῦτα παρηγοφάμενος ἐρεείνεις,
Ὄφρα κεν ἐς κόλχους μινύαις ἐπιήρανος ἔλθω,
Νηὶ σὺν εὐσέλμῳ πλεύσας ἐπὶ οἴνοπα πόντον;
Ἤδη γάρ μοι ἅλις καμάτων, ἅλις ἔπλετο μόχθων,
Ὧν ἱκόμην ἐπὶ γαῖαν ἀπείριτον ἠδὲ πόληας,
Αἰγύπτῳ λιβύῃ τε βροτοῖς ἀνὰ θέσφατα φαίνων.
Καί με ἀλητείης τε καὶ ἐξ οἴστρου ἐσάωσε
Μήτηρ ἡμετέρη, καὶ ῥ' εἰς δόμον ἤγαγεν ἄλλον·
Ὄφρα τέλος θανάτοιο κίχω μετὰ γήραϊ λυγρῷ.
Ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι ἃ δὴ πεπρωμένα κεῖται.
Μοιρῶν ἐννεσίῃσιν ἐπείγομαι, οὐ γὰρ ἄτιμοι
Ἱκεσίου ζηνὸς κοῦραι λιταί, ἵξομαι ἤδη
Ὁπλοτέροις βασιλεῦσι καὶ ἡμιθέοις συνάεθλος.
Καὶ τότε δὴ λίπον ἄντρον ἐπήρατον, ἡ δ' ἐπέρησα
Αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, καὶ εἰς μινύας ἀφίκανον
Λαιψηροῖσι πόδεσσιν, ὑπὲρ παγασηΐδας ἀκτάς,
Ἔνθα δ' ἀριστήων μινυῶν λόχος ἠγερέθοντο
Στεῖνον δὴ ψαμάθου ὁμάδῳ, ῥηγμῖνά τ' ἀναύρου.
Ἀλλ' ὅτε δή μ' ἐνόησαν ἀταρπιτὸν ἐξανύοντα
Ἀσπασίως ἤγερθεν, ἐγήθεε δ' ἦτορ ἑκάστῳ.
Αὐτὰρ ἐμυθεόμην ἐρεείνων ἄνδρας ἀρίστους.

Virginei vias optant Heroes,
Qui sanè tuam exspectant chelyn & divinam vocem,
Sperantes communem in pelago auxiliatorem laborum.
Non enim navigare ad barbaras gentes curant
Sine te, Etenim sanè ad tenebras obscuras
Infimas in latebras incultæ in abyssum terræ
Solus sine comite descendisti & reditum invenisti.
Quorum caussa & hunc communem laborem cum Minyis capesse.
Illum quidem ego his verbis respondens, alloquutus sum:
Æsonida, quo pacto a me adhortationibus petere potes
Ut in Colchos Minyis exoptatus proficiscar (tum,
Nave cum transtris benè instructa, navigans supra nigrum pon-
Satis profectò jam mihi laborum, satis molestiarum obtigit
Ex quo in immensam terram veni & urbes,
In Ægypto Lybiaque hominibus oracula promens.
Donec tandem me ex vagationibus & œstro illo liberavit
Mater mea, aliamque in domum conduxit:
Ut tandem mortem obirem post gravem senectutem.
Ast non licet effugere ea quæ Fata destinarunt.
Parcarum jussis rapior: non enim inhonorandæ
Supplicis Jovis filiæ simplices. Veniam itaque
Tironibus Regibus & Semideis annumeratus.
Et tunc antrum peramabile reliqui, & profectus sum
Ipsa cum lyra mea, Minyasque perveni
Cito gradu ad littora Pagasida.
Illic verò procerum Minyarum cohors collecta erat
In angustum sanè, propter arenæ multitudinem & Anauri
Sed postquam accepere me rectà ad illos tendere, (*fluenta.*
Magno desiderio coibant, palpitabat verò cor unicuique.
Post proloquutus sum inquirens in viros optimos.

 Pri-

Πρῶτα δὲ εἶδα βίην ἡρακλῆος θείοιο
Ὃν τέκεν ἀλκμήνη, ζηνὶ κρονίωνι μιγεῖσα
Ἦμος ὅτε τριαστὴν μὲν ἐλείπετο σείριος αἴγλην
Ἥλιος. Δολιχὴ δ᾽ ἐπεμαίετο πάντοθεν ὄρφνη.
Τῖφυν τ᾽ ἀγνιάδην δολιχῆς ἰθυντῆρα νηός.
Θεσπεσιέων δ᾽ ὅγε τῆμος ἐφ᾽ ὕδασι, τελμισσοῖο
Ἀγχοῦρος λαοῖσι, φαεσιρρείθρον ἄμειβεν.
Ὃς περὶ μὲν βύκτῃσι καὶ ἀργήεσσιν ἀέλλαις
Νῆα καλιθύνειν δέδαεν πολυμήτιδι τέχνῃ.
Κάστορά θ᾽ ἱππόδαμον πολυδεύκεά τ᾽ εἰσενόησα,
Καὶ μόψον τιταρῆθεν, ὃν ἄμπυκι νυμφευθεῖσα
Χαονίην ὑπὸ φηγὸν ἀρηγονὶς ἐξελόχευσε·
Πηλέα τ᾽ αἰακίδην, αἰγίνης ἀγλαὸν υἱὸν,
Ὃς Δολόπεσσιν ἄνασσεν ἐνὶ φθίῃ ἐριβώλῳ.
Τελαστὴν δ᾽ ἑρμείαο κλυτὴν εἰσέδρακα γένναν,
Αἰθαλίδην, ὃν ἔτικτε περικλυτὴ εὐπολέμεια,
Μυρμιδόνος θυγάτηρ ἀλόπῃ ἐνὶ πετρηέσσῃ.
Ἠδ᾽ ἔρυτον καὶ καλὸν ἐχίονα, τοὺς ποτε νύμφῃ
Λαοθόῃ μερετοῖο παρευνηθεὶς ἐλόχευσε
Κυλλήνης μεδέων χρυσόρραπις ἀργειφόντης.
Αὐτίκα δ᾽ ἀκτορίδης καὶ βουφάγος ἦλθε κόρωνος,
Ἴφικλος αὖ φυλάκου δῖον γένος ἀντεπόρησε·
Βούτης τ᾽ αἰνειάδης, ἴκελος χρυσαόρει φοίβῳ.
Κάνθος δ᾽ εὐβοίηθεν ἀβαντιάδης ἐπέρησεν,
Ὃν δὴ μοῖρ᾽ ἐδάμασσε, τέλος δ᾽ ἐπέθηκεν ἀνάγκη,
Φθίσθαι ὑπὲρ λιβύης, νόστου δ᾽ οἴκοιο λαθέσθαι.
Ἄλκωνος δὲ φάληρος ἀπ᾽ αἰσήποιο ῥοάων
Ἤλυθεν, ὅς γύρτωνος ἁλισεφὲς ἔκτισεν ἄστυ.
Ἴφιτος αὖ μετὰ τοῖσιν ἐφέσπετο ναυβόλου υἱός,
Φωκίδος ὅσ ῥ᾽ ἤνασσε καὶ εὐπύργοιο Πανάχης.

Primùm autem vidi robur Herculis Divini
Quem genuit Alcmene, Jovi Saturnio mixta
Tunc, cùm per triduum intermisit fervens splendorem
Sol, longaque undiquaque obstetricabatur nox.
Tiphynque Hagniadem longæ rectorem navis,
Thespiorum verò hic tunc aquas, (Theumessi
Conterminus populis) Siphæum fluentum tranavit:
Qui quidem, tum secundis ventis, tum in albicantibus turbinibus
Navem gubernare scivit prudenti arte.
Castoremque equitem & Pollucem cognovi
Et Mopsum Titarensem, quem Ampyco nupta
Chaonia sub fago Aregonis peperit.
Peleaque Æacidem, Ægines illustrem filium
Qui Dolopibus imperavit in Phthia glebosa.
Trinamque Mercurii celebrem vidi progeniem,
Æthalidem, quem peperit incluta Eupolemia,
Myrmidonis filia, Alope in petrosa.
Erytumque & pulcrum Echiona, quos olim nymphæ
Laothoæ, Mereti, concumbens procreavit
Cyllenæ imperans, auream virgam gestans Argicida.
Statim verò Actorides & robustissimus Coronus venerunt,
Iphiclus etiam Phylaci divina propago obviam ivit
Butesque Æneades, similis aureo Phœbo.
Canthus verò ex Eubœa Abantiade advenit,
Quem quidem fatum pressit, finemque imposuit necessitas
Ut moreretur in Lybia, domuitioneque privaretur.
Alconis verò Phalerus ab Asopi fluentis
Venit, qui Gyrtonis mari cinctam urbem condidit.
Iphitus rursus hos sequutus est Nauboli gnatus,
Phocidi qui imperavit & turritæ Tanagræ.

Λαοδόκος τ' ἀλαὸς καὶ ἀρήϊος, υἱοὶ ἄμωμοι,
Ἦλθον ἀβαντιάδαι περιώνυμοι, οὓς τέκε πηρώ.
Ἰφιδάμας δ' ἀλέου παῖς ἤλυθε. πέμψε γὰρ αὐτὸν
Ἴσθμιος γενέτης, τεγέης ὄρεα προλιπόντα.
Ἤλυθε δ' ἐργῖνος βράγχου πολύπυρον ἄρουραν
Ἐκπρολιπὼν, καὶ τύρσιν ἐρεμνῆς μιλήτοιο,
Ἔνθα ῥοαὶ κλύζουσι, πολυπλανέος μαιάνδρου.
Ἐν δὲ περικλύμενος νηλήϊος εἰσαφίκανεν,
Ἀγχόθι πελλήνης τε καὶ εὐύδροιο λιπέζου,
Ἄστυ λιπὼν ἀφνειὸν, ὀρειονόμους τε κολώνας.
Ἐκ δὲ λιπὼν καλυδῶνα θοὸς μελέαγρος ἔβαινεν,
Οἰνεὺς τὸν ῥ' ἐλόχευσε καὶ ἀλθαίη ῥοδόπηχυς.
Ἴφικλος αὖτ' ἐπέρησε λιπὼν ἀτξακηΐδα λίμνην,
Σύγγονος ἀλθαίης· περὶ δ' αὖ τίεν ἔξοχα πάντων
Ἐυειδῆ μελέαγρον, ἰδ' ἀγλαὰ ἔργ' ἐδίδασκεν.
Ἀστερίων δ' ἐπέρησε παῖς κλεινοῖο κομήτου,
Πειρεσίην ὃς ἔναιεν ἐπ' ἀπιδανοῖο ῥεέθροις·
Πηνειὸς μίσγων ξυνὸν ῥόον εἰς ἅλα πέμπει.
Εὐρυδάμας δ' ἐπόρευσε λιπὼν βοιβηΐδα λίμνην,
Ἀγχόθι πηνειοῖο καὶ εὐλαγέος μελιβοίης.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐλάτοιο παῖς πολύφημος ἵκανεν,
Ὅσφιν ἐν ἠνορέῃσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν.
Ἠνειὸς καινῆος ἀφίκετο, τὸν ῥά τε φασὶ
Μισγόμενον λαπίθαις ὑπὸ κενταύροισι δαμῆναι,
Θεινόμενον πεύκαισι ζανυφλοίοις τ' ἐλάτῃσι,
Καὶ οἱ ἀνατλῆναι καὶ ἀκαμπέα γοῦνατ' ἐρεῖσαι,
Ζωόν τ' ἐν φθιμένοισι μολεῖν ὑπὸ κεύθεα γαίης.
Ἄδμητος δ' ἀφίκανε φερριόθεν, ᾧ ποτε παιὰν
Θητεύων ὑπόεικε, Διὸς δ' ἠλεύατο μῆνιν,
Οὕνεκά τοι κύκλωπας ἀμαιμακέτοισιν ὀϊστοῖς

Ἐν

Laodocus Talausque & Areius, filii irreprehensibiles,
Venere Abantiadæ præclari, quos peperit Pero.
Amphidamas verò Alei filius venit: misit enim illum
Magnanimus parens, Tegees contermina linquentem.
Venit etiam Erginus Branchi, feracem frumenti terram
Relinquens, & propugnaculum tenebricosi Mileti
Ubi fluctus exundant multivagi Mæandri.
Periclimenus quoque Neleius advenit,
Propè Pallena & aquosa Lipaxo
Urbem relinquens Aphnium montanasque Colonas.
Calydoneque velox Meleager discessit
Oeneus quem genuit & Althæa roseas ulnas habens.
Iphiclus deinde venit linquens Atracida paludem,
Cognatus Althææ; præ omnibus autem maximè veneratus est
Formosum Meleagrum, & plæclara opera docuit.
Asterion etiam venit filius celeberrimi Cometi,
Piresiam qui habitavit circa Apidani fluenta:
Cum quo se Peneus miscens communem fluxum in mare mittit.
Euridamasque aderat, linquens Bœbeidem paludem
Juxta Peneum, & leporibus abundantem Melibœam.
Sed posteà Elati filius Polyphemns advenit
Qui robore inter omnes excelluit Heroas.
Eneus Cenei venit, quem sanè dicunt
Mixtum Lapithis, à Centauris occisum fuisse,
Percussumque tædis, magnumque corticem habentibus abietibus,
Ipsum tamen hæc sustinuisse & inflexibilia genua firmasse ita,
Ut vivus ad mortuos descenderit sub profunditates terræ.
Admetus etiam venit ex Pheris, cui aliquando Pæan
Servum agens, subjectus erat tum quum iratum Jovem fugeret
Eò quod Cyclopes sagittis insuperabilibus

Ἐν Φθιτοῖσιν ἔτευξ', ἀσκληπιοῖο εἵνεκα λώβης.
Ἦλυθε δ' ἀκτορίων ἴλου παῖς ἀκτορίωνος,
Τρηχείην ὀπόεντα λιπών· σὺν δ' ἤλυθεν ἴδας,
Λυγκεύς θ', ὃς τήλιστα δὶ αἰθέρος ἠδὲ θαλάσσης
Βένθεα, καὶ πλουτῆος ὑποχθονίοιο βέρεθρα
Μοῦνος ἀπ' ἀνθρώπων δεινοῖσιν ὀπώπεεν ὄσσοις.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τελαμὼν συνεφέσπετο, τόν ῥ' ἐλόχευσεν
Αἰακῷ ἀτρύτῳ κούρη κλυτοῦ ἀσωποῖο
Αἴγιν', ἐν κροκάλῃσιν ἁλιστρεφέος σαλαμῖνος,
Δὴ τότ' ἄβαντος παῖς νόθος ἤλυθε καρτερὸς ἴδμων,
Τόν ῥ' ὑποκυσσαμένη τέκεν ἀπόλλωνι ἄνακτι
Ἀμβρόσιον παρὰ χεῦμα φερελπιὰς ἀντιάνειρα.
Τῷ καὶ μαντοσύνην ἔπορε καὶ θέσφατον ὀμφὴν
Φοῖβος, ἵν' ἀνθρώποισιν ἀρηρότα μυθίζοιτο.
Ἦλυθε δ' αὖ μετὰ τοῖσι μενοίτιος ἐξ ὀπόεντος,
Σύγχορτος μινύαις. ἐπὶ δ' ἤλυθε δῖος ὀϊλεύς.
Φλίας δ' ἐξίκανε περικλυτὸς, ὅν ποτε βάκχῳ
Νύμφη ὑποκλινθεῖσα παρ' αἰσήποιο ῥοῇσι
Τίκτεν, ἄμωμον ἔχοντα δέμας καὶ ἐπίφρονα μῆτιν.
Κηφεύς τ' ἀρκαδίηθε μεθ' ἡρώεσσι πελάσθη,
Ἀγκαῖον δ' ἀν' ὅμιλον ἀπ' ἀρκαδίης πολυμήλου
Πέμψε πατὴρ γηραιὸς ἐπὶ πλόον ἀξείνοιο·
Οὕτως δ' οὔποτε χλαῖναν ἐπὶ στιβαροῖς βάλεν ὤμοις,
Ἀλλ' ἄρκτου λάσιον στέρνοις ἀμπίσχετο δέρμα.
Ναύπλιος αὖθ' ἵκανεν ἀμυμώνης φίλος υἱός,
Ὃν τέκεν εὐνηθεῖσα περικλυτῷ ἐννοσιγαίῳ,
Ἀγλαὸν ἠνορέην, δέμας εἴκελον ἀθανάτοισι.
Ταιναρεὺς δ' εὔφημος ἔβη μελεάτιδος ἄκρης
Ἐκπρολιπὼν αὐλῶνας, ἁλικλύστους τε θεράπνας.
Ἀγκαῖός τ' ἔμολε πλευρώνιος, ὃς ῥὰ πορείας

Ὀυρε-

Morti dederat propter injuriam Æsculapio illatam.
Venit & Actorion, Iri filius Actorionis,
Asperam Opoënta linquens. Simulque venit Idas
Lynceusque, qui longissimè per ætheris & maris
Profunditates, & Ditis subterranei barathra
Solus ex hominibus gravibus prospexit oculis.
Sed posteà Telamon sequebatur, quem genuit
Æaco indomito, filia incluti Asopi
Ægina, in littoribus marinæ Salaminos.
Tunc etiam Abantis filius nothus venit, fortis Idmon,
Quem quidem prægnans peperit Apollini regi
Ambrosiam ad undam Pheritias Antianira.
Cui etiam vaticinandi artem dedit, & vatidicam vocem
Phœbus, ut hominibus vera prædiceret.
Venitque cum his Menœtius ex Opoënte,
Comes Minyis, superque advenit divinus Oeleus.
Phlias etiam venit inclutus, quem olim Baccho
Nympha succumbens juxta Æsepi fluenta
Peperit, immaculatum habens corpus & prudens consilium.
Cepheus etiam ex Arcadia cum Heroibus concessit.
Ancæumque comitem ex Arcadia ovibus abundante
Misit pater senex, ad navigationem Euxini.
Ille verò nunquam Chlænam super robostos jecit humeros,
Sed ursi hirsutam pectoribus induit pellem.
Nauplius posteà venit Amymones charus filius
Quem peperit illa ex concubitu cum incluto terræ concussore
Præclarum robore, corpore similem immortalibus.
Tenareusque celebris venit, Maleatidis verticis
Relinquens Aulonas undisonasque Therapnas.
Ancæusque venit Pleuronius, qui cursus

Cœle-

+ Periclitus

Οὐρανίας ἄστρων ἑδάη, κύκλους τε πλανήτας.
Δίζετο γὰρ τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμεν' ἀνθρώποισιν.
Ἐν δὲ παλαιμόνιος λέρνου νόθος ἤλυθεν υἱός·
Σίνετο δὲ σφυρὰ δισσὰ, πόδας δ' οὐκ ἦεν ἀρηρώς·
Τοὔνεκεν ἡφαίστοιο γόνον καλέεσκον ἅπαντες.
Ἤλυθε δ' ἀλφειοῖο λιπὼν πισιδάπιδας ὄχθας
Αὐγείης υἱὸς πυριφεγγέος ἠελίοιο.
Καὶ μὴν καὶ δισσοὶ ὅρπηκες ἀμύμονες ἦκον,
Ἀμφίων κλυτόφημος ἰδ' ἀστέριος μενεχάρμης,
Πελλήνην προλιπόντ' ἠδ' ἤθεα πατρίδος αἴης.
Δισσὸν δ' αὖ βορέου καλὸν στάχυν εἰσενόησα,
Οὓς τέκ' ἐρεχθῆος θείου κλυτὴ ὠρείθυια,
Ἰλισσοῦ παρὰ χεῦμα, θεοῦ φιλότητι μιγεῖσα·
Οἳ δὴ καὶ ταρσοῖσιν ὑπ' οὐατίοις πεπότηντο,
Ζήτης καὶ κάλαϊς, δέμας εἴκελοι ἀθανάτοισιν.
Αὐτὰρ δὴ πελίαο φεραιόθεν ἤλυθ' ἄνακτος
Ἀγχιστεύς. νηὸς γὰρ ἐπ' ἀργώας γεγένητο,
Ἄξεινον ποτὶ φᾶσιν ἅμ' ἡρώεσσιν ἐλάσσαι·
Σὺν δέ οἱ ἦλθ' ἑταῖρος ἡρακλέεος θείοιο
Καλὸς ὕλας· τὸν δ' οὔπω ὑπὲρ δροσεροῖο γενείου
Ἀργεννῆς ἐρύθην παρνηΐδος ἀβρὸς ἴουλος.
Ἀλλ' ἔτι κοῦρος ἔην, πολὺ δ' ἥνδανεν ἡρακλῆϊ.
Οὗτοι μὲν ποτὶ νῆα καὶ ἐς λόχον ἠγερέθοντο.
Καί ῥά οἱ ἄλλοθεν ἄλλος ἐνέκλετο, ἠδ' ἀγόρευε.
Δεῖπνα δ' ἐπορσύνοντο πολυξείνοιο τραπέζης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο ποτοῦ θ' ἅλις ἔπλετο θυμός.
Ἡμένοι ἐξείης πόθεεν μέγα ἔργον ἕκαστος.
Ἀνστάντες δ' ἅμα πάντες ἀπὸ ψαμάθοιο βαθείης,
Ἤϊον ἔνθα τ' ἔμιμνεν ὑπὲρ ψαμάθου ἁλίη ναῦς,
Τὴν ῥά ποτ' εἰσορόωντες ἐθάμβεον· αὐτὰρ ἔπειτα

Ἄργος

Cœlestes astrorum intellexit circulosque errantes.
Investigabat enim tum præsentia tum futura hominibus.
Deinde Palæmonius Lerni nothus venit filius :
Læsus is erat crure in utroque pedibusque erat infirmis :
Propterea Vulcani prolem vocabant omnes.
Venit & Alphæi relinquens Pisatidas ripas
Augeas, filius corusci Solis.
Quin etiam gemini rami irreprehensibiles venerunt
Amphion celebris, & Asterius promtus in bello.
Pallenem linquentes & domicilia patriæ terræ
Duplicemque Boreæ pulcram spicam cognovi,
Quos genuit Erechtei divini incluta Orithyia,
Ilissi ad undam, Deo amore mixta.
Et qui sub imis plantis volabant
Zetes Calaisque corpore similes mortalibus.
Postea quidem peliæ ex Pheris venit regis
Anchisteus: ad navim enim Argo venerat
Ut inhospitalem ad Phasin cum heroibus trajiceret.
Cumque illo venit socius Herculis divini
Pulcher Hylas : Illi verò nondum super roscidum mentum
Candidas rubefecit genas florida lanugo,
Sed adhuc adolescens erat, valdeque placuit Herculi.
Illi quidem ad navem & ad classem coibant
Et sane invicem alius alium vocabat & alloquebatur,
Conviviaque expediebant hospitalis mensæ.
Sed postquam cibi ac potus satis fuit animo,
Sedentes ordine, desiderabat magnum opus unusquisque.
Cumque surrexissent simul omnes ex arena profunda,
In littoreque collocata erat super arenam marina navis,
Cujus sanè aspectu obstupuere, sed posteà

Argus

Ἄργος ἐφημοσύναισι νόου πόρσυνεν ὀχλίζειν,
Δουρατέαισι φάλαγξι, καὶ εὐστρέπτοισι κάλωσι
Πρυμνόθεν ἀρτήσας, κάλεεν δ' ἐπὶ μόχθον ἱκάνειν
Πάντας, κυδαίνων. οἱ δ' ἐσσυμένως ὑπάκουσαν·
Τεύχεα δ' ἐκδύοντο, περὶ στέρνοισι δ' ἀνῆπτον
Σειραίην μήρινθον, ἐπέβριθεν ᾗ ἕκαστος,
Αἶψα θοὸν ποτὶ κῦμα κατειρύσαι εὔαλον ἀργώ.
Ἡ δέ οἱ ἐγχριφθεῖσα ποτὶ ψαμάθῳ βεβάρητο,
Ἀναλέοις φυκέεσσιν ἐρυκομένη ποτὶ χέρσῳ,
Ἡρώων παλάμῃσιν ὑπὸ στιβαρῇσιν ἀπειθής.
Παχνώθη δ' αὖ θυμὸς ἰάσονος· αὐτὰρ ἔμοιγε
Νεῦσεν ὀπιπτεύων ἵνα οἱ θάρσος τε βίην τε,
Μολπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ κεκμηκόσιν αἰὲν ὀρίνω.
Αὐτὰρ ἐγὼ φόρμιγγα τιτηνάμενος μετὰ χερσὶ,
Μητρὸς ἐμῆς ἐκέρασσ' εὐτερπέα κόσμον ἀοιδῆς·
Καί οἱ ἀπὸ στηθέων ὄπα λείριον ἐξελόχευσα·
Ἔξοχον ἡρώων μινυήϊον αἷμα γενέθλης,
Εἴδ' ἄγε νῦν στερροῖσιν ὑπὸ στέρνοισι κάλωας
Βρίσαθ' ὁμορροθέοντες, ἐρείσατε δ' ἴχνια γαίῃ
Ταρσοῖσι, ποδὸς ἄκρον ὑπερβλήδην τανύσαντες·
Καὶ χαροπὸν ποτὶ χεῦμα γεγηθότες ἕλξατε νῆα
Ἀργὼ πευκήεσσιν τ' ἰδὲ δρυσὶν γομφωθεῖσαν,
Αἰὲν ἐμῆς ἐνοπῆς, σὺ γὰρ πάρος ἔκλυες ἤδη,
Ἡνίκα δένδρε' ἔθελγον ἐν ὑλήεντι κολώνῃ,
Πέτρας τ' ἠλιβάτους. καί μοι κατὰ πόντον ἔβαινες,
Οὔρεα προλιποῦσα, ἐπίσπεο δ' αὖτε θαλάσσης
Παρθενίης ἀτραπούς. σπέρχου δ' ἐπὶ πᾶσιν ἀμείβειν,
Ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ, καὶ θεσκέλῳ ὀμφῇ.
Δὴ τότ' ἐπιβρομέουσα τομαρίας ἔκλυε φηγὸς,
Ἥν οἱ ὑποτροπίην ἄργος θέτο νηΐ μελαίνῃ.

Argus instinctu animi paravit eam movere,
Ligneis phalangibus & flexilibus funibus
A puppe attollens, vocavitque ad laborem venire
Omnes gloriosis nominibus honorans. Illi verò certatim obtem-
Armaque exuebant, & circa pectora cingebant (perabant,
Lineum funem, incumbebatque operi unusquisque
Ut quàm celerrimè rapidam in undam traherent loquacẽ Argo.
Illa verò illic incidens in arenam, pondere deprimebatur.
Aridis algis impedita propè terram,
Heroum manibus sub fortibus inobediens.
Obstupefactusque rursus est animus Jasonis: posteà mihi
Annuit adspiciens, ut robur viresque
Cantu nostro, defatigatis semper commoverem.
Ast ego lyram tendens manibus,
Matris meæ miscui delectabilem ornatum cantus,
Et à pectoribus dulcem vocem produxi:
Præclaræ Heroum Minyæ sanguis propaginis,
Age nunc, robustis sub pectoribus funes
Attrahite auxiliantes invicem, imprimiteque vestigia terræ
Plantis, summum pedis vehementer extendentes:
Et cæruleos in fluctus læti trahite navem
Argo, piceis & quercubus compactam.
Tu verò semper vocem meam etiam ante audivisti jam
Quando arbores demulcebam in nemoroso vertice
Petrasque excelsas: & mihi ad pontum descendisti
Montes relinquens; sequere verò etiam nunc maris
Virginei vias, festina verò per omnia transire
Nostra confisa cithara & divina voce.
Tunc quidem instrepens vatidica audivit fagus,
Quam subdidit Argus navi nigræ

Palla

Παλλάδος ἐννεσίῃσιν. ἀνήρθη δὲ μάλ' ὦκα,
Δούρατ' ἐλαφρίζουσα. θοὴ δ' ὠλίσθανε πόντῳ·
Καί οἱ ἐπειγομένῃ θαμινὰς ἐκέδασε φάλαγγας,
Αἵ οἱ ὑπὸ τρόπι κεῖντο μιᾶς σχοινοῖο ταθεῖσαι·
Ἐν δ' ἄρ' ἔβη λιμένος, χαροπὸν δ' ἀνεχάσατο κῦμα·
Θῖνες δ' ἀμφέκλυσθεν· ἐγήθει δὲ φρεν' ἰήσων,
Ἆλτο δ' ἔσω νεὸς ἄργος, ἐφέσπετο δ' ἀγχόθι τῖφυς.
Καί οἱ ἐπάρμια θῆκαν ἀρηρότα πορσύνοντες,
Ἱστόν τ' ἠδ' ὀθόνας· ἐπὶ δ' αὖτ' οἴηκας ἔδησαν,
Πρυμνόθεν ἀρτήσαντες, ἐπεσφίγξαντο δ' ἱμᾶσιν.
Αὐτὰρ ἔπειθ' ἑκάτερθεν ἐρετμοὺς ἡπλώσαντο,
Εἰσβαίνειν τ' ἐκέλευον ἐπειγομένους μινύηας·
Τοῖσι δ' αἰσονίδης ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Κέκλυτέ μευ βασιλῆες ἀμύμονες. Οὐ γὰρ ἔμοιγε
Ἁνδάνει ἐν πραπίδεσιν ἀρειοτέροισιν ἀνάσσειν·
Ὑμεῖς δ', ὅντιν' ἄρα κραδίη θυμός τε μενοινᾷ,
Ἡγεμόνα στήσασθε· καὶ ᾧ περὶ πάντα μελήσει,
Σημανέειν ὅ, τι κεν ῥέξαι ἔπος ἠδὲ καὶ ἔργον,
Πόντον ἐπιπλώουσιν, ἀφιξομένοις τ' ἐπὶ γαῖαν,
Εἴτε καὶ ἐς κόλχους καὶ ἐς ἀλλοδαποὺς ἀνθρώπους·
Καὶ γὰρ δὴ μοῦνον σὺν ἐμοὶ πολέες τε καὶ ἐσθλοί,
Οἱ ῥα καὶ ἀθανάτου ῥίζης γένος εὐχετάασθε,
Ξυνὸν ἀνηρείψασθε πόνων κλέος, ὄφρ' ἂν ἄρησθε.
Ἀλλ' οὐ δὴ κάρτιστον ἀρειότερόν τε γενέσθαι
Ἡρακλῆος ἄνακτος ὀΐομαι· ἴστε καὶ αὐτοί.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον, ἐν δ' ἄρα φωνῇ
Λαὸς ἐπερρόθεεν, μινύαις ἐπικοίρανον εἶναι
Ἀλκείδην, ὃς πᾶσι μέγ' ἔξοχος ἦεν ἑταίροις.
Ἀλλ' οὐ πεῖθον ἄνακτα πεπνυμένον. ὃς ῥά οἱ ἤδη
Ἥρης ἐννεσίῃσι τετιμένον αἴσονος υἱόν.

Palladis instinctu: sublata verò est valdè statim
Ligna elevans, celeraque lapsa est in pontum,
Et impulsa frequentes dispersit phalanges
Quæ carinæ suppositæ erant uno fune extensæ.
Ingressaque est portum, cæruleaque recessit unda
Littusque repercussum est: gaudebat verò animo Jason,
Desiliitque in navem Argus, sequutusque est juxta Tiphys
Et erexerunt, congruentia parantes,
Malumque & vela, gubernaculaque alligarunt,
Ex puppe appendentes, constringebantque loris.
Sed postquam utrinque remos extenderunt,
Conscendereque jusserunt festinantes Minyas
Illos Æsonides verbis celeribus alloquutus est:
Audite me strenuissimi Reges, non enim mihi
Placet in animo præstantioribus imperare.
Vos verò eum quem cor animusque vester jam designat,
Ducem statuite, & qui de omnibus curabit
Indicare quidque dicendum sit quidque faciendum nobis
Tum pontum navigantibus, tum ad terram appellentibus
Sive Colchorum sive aliorum hominum.
Equidem sanè tantùm mecum multi & boni estis
Qui certè immortalis radicis genus omnes jactatis,
Communemque sequimini laborum gloriam, ut illam consequa-
Non tamen ullum ego meliorem præstantioremque esse (mini.
Hercule rege existimo. Scitis & ipsi.
Dixit. Illi verò omnes laudarunt. Voceque
Populus confirmavit, Minyis regem fore
Alciden, qui omnibus longè excellentior erat sociis.
Sed non persuaserunt regi sapienti (qui sanè jam sciebat
Junonis Consiliis honoratum esse Æsonis filium,

Ut

Ὡς δή οἱ κλέος ἐσθλὸν ἐπεσσομένοισιν ὄπαζεν·
Ὅς τότε γ' αὐτὸς ἔνισπεν Ἰήσονα κοίρανον εἶναι,
Πεντήκοντ' ἐρέτῃσιν, ἀνὰ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν.
Καὶ τότε δὴ μάλα πάντες ἐπήνεον ὡς ἐκέλευεν
Ἡρακλέης, καὶ θῆκαν Ἰήσονα κοίρανον εἶναι.
Ἦμος δ' ἠέλιος τὸν ἀπείριτον αἰθέρα τέμνων,
Ἵπποις ὠκυπόδεσσι κελαινὴν ἔντυε νύκτα,
Τῆμος ἐνὶ πραπίδεσσιν ἐμήτιεν Αἴσονος υἱός
Πίστιν ἐφ' ἡρώεσσι καὶ ὅρκια συνθεσιάων
Θέσθαι. ὄφρ' ἔμπεδα πάντα φυλασσόμενοι πεπίθοιντο.
Καὶ τότε τοι Μουσαῖε, φίλον τέκος, ἀντιοφήμου
Πορσύναι μ' ἐκέλευε θοῶς ἱερήϊα καλά.
Αὐτὰρ ἐγὼ ψαφαρῇσιν ἐπ' ἠιόνεσσιν ἔνηκα
Κᾶλα τά τ' ἐκ δρυός ἐστι φερεσβίου, ἐν δ' ἄρ' ὕπερθε
Πέπλῳ παρκατέθηκα θεοῖς ἐπινήχυτα δῶρα.
Καὶ τότε δὴ κεραντῆρα βοῶν περιμυκέα ταῦρον
Σφάζον, ἀνακλίνας κεφαλὴν εἰς αἰθέρα δῖαν,
Ζωοτάμνων· περὶ δ' αἷμα πυρὶ χέον ἔνθα καὶ ἔνθα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κραδίην θραύσας ποπάνοισιν ἔθηκα
Λείψας ὑγρὸν ἔλαιον, ἐπ' αὐτῷ ἢ γλάγος ἄμνης.
Ἥρωας δ' ἐκέλευσα περισταδὸν ἀμφιχυθέντας
Δούρατ' ἐπαμπήξασθαι ἰδ' ἄορα κωπήεντα,
Βύρσῃ καὶ σπλάγχνοισιν ἐρειδομένοις παλάμῃσι·
Θῆκα δ' ἄρ' ἐν μέσσῳ τεῦχος κυκεῶνος ἐρείσας
Ὀστράκεον, τῷ πάντα περιφραδέως ἐμέμικτο·
Δήμητρος μὲν πρῶτα φερέσβιος ἀλφίτου ἀκτὴ,
Αἷμα δ' ἐπὶ ταύροιο, θαλάσσης δ' ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Στέψασθαι δ' ἐκέλευσα κύκλους ἐρόεντας ἐλαίης·
Καὶ τότε χρυσείην φιάλην χείρεσσιν ἐμαῖσιν
Ἀμπλήσας κυκεῶνος, ἐφεξείης ἐπένοιμον,

Γεύειν

Ut illum hæc gloria apud posteros sequeretur)
Qui tunc sane ipse pronunciavit Jasonem ducem esse
Quinquaginta remigum terra marique.
Tumque maximè id omnes approbarunt quod jussit
Hercules, & statuerunt Jasonem ducem esse.
Quum verò sol immensum æthera secans
Equis velocibus nigram paravit noctem;
Tunc in præcordiis consilium agitavit Æsonis filius
Ut fidem Heroibus *& jusjurandum confœderationis*
Injungeret, ut sanctè omnia servantes obedirent.
Et tunc Musæe*, chare fili, Antiophemi*
Parare me jussit celeriter sacra pulchra.
Ast ego *siccis in littoribus coagmentavi*
Ramos, qui erant ex frugifera quercu, supraque,
Peplo imposui Deorum *multa dona.*
Et tunc ducem armentorum valdè mugientem taurum
Jugulavi, reflectens caput in æthera divum
Vivum dissecans, & circa ignem sanguinem fudi hinc atque il-
Posteà verò cor secans placentis inposui (*linc.*
Libans humidum oleum, & super illud lac agnæ.
Heroas verò jussi undique circumfusos
Arma induere, & enses manubriatos
In pellem & viscera figentibus manibus.
Collocavi *verò in medio urnam* Cyceone *plenam*
Testaceam, cui omnia ritè immixta erant:
Cereris quidem primùm hominibus vitam ferens farinæ donum,
Sanguisque supra tauri, marisque salsa aqua.
Coronarique jussi amabiles orbes oliva
Et tunc auream phialam manibus meis
Implens Cyceone, *ordine distribui*

Ad

Γούειν ἄνδρα ἕκαστον ἐρισθενέων βασιλήων.
Πυρκαϊῇ δ' ἐκέλευον ἰήσονα λαμπάδα θέσθαι
Πεύκης ἀζαλέης· ὑπὸ δ' ἔδραμε θεσπεσίη φλόξ.
Δὴ τότ' ἐγὼ πρὸς χεῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Χεῖρας ἐπαντείνας, τὰ δ' ἀπὸ γλώσσης ἀγόρευσα·
Ὠκεανοῦ μεδέοντες, ἁλικλύστοιό τε πόντου,
Ἐμβύθιοι μάκαρες, καὶ ὅσοι ψαμαθώδεας ἀκτὰς
Ναίετ' ἁλικροκάλους, καὶ τηθύος ἔσχατον ὕδωρ,
Νηρέα μὲν πρώτιστα καλῶ πρέσβυστον ἁπάντων,
Ἄμμιγα πεντήκοντα κόραις πάσῃσιν ἐρανναῖς·
Γλαυκὴν δ' ἰχθυόεσσαν ἀπείριτον ἀμφιτρίτην,
Πρωτέα καὶ Φόρκυνα, καὶ εὐρυβίην τρίτωνα,
Λαιψηροὺς τ' ἀνέμους, αὔραις μέγα χρυσεοτάρσοις,
Ἀστέρα τε τηλεσίφαντα, καὶ ἀχλύα νυκτὸς ἐρεμνῆς,
Αὐγήν τ' ἠελίοιο ποδῶν προποδηγέτιν ἵππων,
Δαίμονας εἰναλίους τε μιγαζομένους ἥρωσιν,
Ἀκταίους τε θεοὺς, ποταμῶν θ' ἁλιμυρέα ῥεῖθρα·
Αὐτόν τε κρονίδην σεισίχθονα κυανοχαίτην,
Κύματος ἐκπροθορόντα, μολεῖν ἐπιτάῤῥοθον ὅρκων.
Τόφρα μὲν οὖν ἐπίκουροι ἰάσονος ἔμπεδον αἰεὶ
Μίμνωμεν προφρόνως ξυνῶν ἐπαρηγόνες ἄθλων,
Ζωοὶ νοστήσωμεν ἑὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος.
Ὅς δέ κε συνθεσίης δηλήσεται οὐκ ἀλεγίζων
Ὅρκον ὑπερβάσιον, τούτου δ' ἐπιμάρτυροι ἐστὸν,
Ἰθύντειρα δίκη, καὶ ἐριννύες αἰνοδότειραι.
Ὣς ἔφαμην, οἱ δ' αὖτις ὁμοφροσύνῃ κατένευσαν,
Ὅρκια δειμαίνοντες, ἐσημήναντο δὲ χερσίν.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσάν τε τελεύτησάν τε τὸν ὅρκον,
Δὴ τότε νηὸς ἑῆς κοῖλον κύτος εἰσεπέρησαν
Πάντες ἐφεξείης. ὑπὸ δὲ ζυγὰ τεύχε' ἔθεντο,

Χεῖρας

Ad delibandum viris ſingulis potentum regũm
Rogoque juſſi Jaſonem lampada admovere
Ex tæda arida: ſubter autem cucurrit divina flamma.
Tum ego ad ripam reſonantis maris
Manus extendens, hæc linguâ mea pronunciavi:
Oceano imperantes, undiſonoque ponto,
Profundi beati, & quotquot arenoſas ripas
Habitatis marinis calculis obſitas, Thetyosque ultimam aquam.
Nerea quidem primum voco, vetuſtiſſimum omnium,
Una cum quinquaginta puellis omnibus amabilibus:
Glaucenque piſculentam, immenſam Amphitriten
Proteaque & Phorcyna & latè potentem Tritona,
Celeresque ventos, una cum auris, aureos pedes habentibus.
Aſtraque procul ſplendentia, & tenebras noctis opacæ,
Jubarque ſolis pedum rectorem equinorum,
Dæmonesque maritimos mixtos Heroibus, (fluenta;
Littoralesque Deos, fluviorumque in mare ſe exonerantium
Ipſumque Saturnium terræ concuſſorem, nigram comam haben-
Et fluctibus proſilientem; venire adjutorem juris jurandi: (tem,
Tum quidem quùm auxiliatores Jaſonis firmè ſemper
Permanſerimus, promptè communium auxiliatores laborum
Vivi redibimus ſuas ad domos unusquisque:
Qui verò pacta lædet, non curans
Jus violatum, in illum teſtes ſunto
Rectrix Juſtitia, & Erinnyes pœnas ſumentes.
Sic ego loquutus ſum. Illi verò rurſus unanimiter annuerunt,
Jura timentes, ſignumque dederunt manibus.
Sed poſtquam juraverunt præſtaruntque jusjurandum,
Tunc quidem navis ſuæ in cavum fundum ingreſſi ſunt,
Omnes ordine, ſub tranſtra verò arma poſuerunt,

Χεῖρας ἐρετμώσαντες· ἐκέκλετο δ' αὐτόθι τῖφυς
Ἐκταδίοις ὅπλοις δῆσαι περὶ κλίμακα μακρὴν,
Ἱστία δ' ἁπλῶσαι, λιμένος δ' ἐκ πείσματα θέσθαι.
Καὶ τότε δὴ λιγὺν οὖρον ἐπιπροέηκε νέεσθαι
Ἥρη ζηνὸς ἄκοιτις. ἐπείγετο δ' ἐς πλόον ἀργώ.
Οἱ δ' ἄρ' ἐπ' εἰρεσίην ἔπεχον χεῖράς τε νόον τε
Ἄκμητοι βασιλῆες. ἐτέτμετο δ' ἄσπετος ἅλμη,
Ἀφροῦ ἅμ' οἰδαίνοντος ὑπὸ τρόπιν ἔνθα καὶ ἔνθα.
Τῆμος δ' ἱερὸς ὄρθρος ἀπ' ὠκεανοῖο ῥοάων
Ἀντολίας ἤνοιγεν, ἐπέσπετο δ' ἠριγένεια
Ἡδὺ φάος θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φέρουσα·
Καὶ τότε δὴ σκοπιαίτε καὶ ἠνεμόεσσα κολώνη,
Πηλίου ὑλήεντος ἀπ' ἠϊόνος κατέφαινε.
Τίφυς δ' ἀμπαύσας διαστῆς οἰήια χειρός
Τυτθὸν ὑπ' εἰρεσίῃσιν ἐκέκλετο κῦμα χαράσσειν·
Καὶ ῥα θοῶς ἀκτῇσιν ὑπέδραμον· ἐκ δ' ἄρα νηὸς
Κλίμακα δουρατέην λιμένων ἔντοσθε χάλασσαν.
Ἐκ δ' ἔβαν ἥρωες μινύαι, παύσαντο δὲ μόχθου.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχεν ὁμιλαδὸν ἱππότα πηλεύς.
Ὦ φίλοι, ἀθρεῖτε σκοπιῆς περιέχοντα κολωνὸν,
Μέσσῳ ἐνὶ πρηῶνι κατάσκιον; ἐνθάδε χείρων
Ναίει ἐνὶ σπήλυγγι δικαιότατος κενταύρων,
Οἳ τράφον ἐν φολόῃ, πίνδου τ' αἰπεινὰ κάρηνα;
Ὅς ῥα δικασπολίῃ μέλεται καὶ ἀκέσμασι νούσων·
Ἄλλοτε δ' αὖ φοίβου κιθάρην μετὰ χερσὶν ἀράσσων,
Ἢ λιγυρὴν φόρμιγγα χελυκλόνον ἑρμάωνος,
Πᾶσι περικτιόνεσσι δικασπολίας ἀναφαίνει.
Τόφρα καὶ ἡμέτερον κοῦρον θέτις ἀργυρόπεζα
Νήπιον ἀρτιγένεθλον ἐν ἀγκαλίδεσσι λαβοῦσα,
Πήλιον εἰνοσίφυλλον ἔβη, χείρωνί τ' ἔδωκεν

Manus remis injicientes juſſitque ibi Tiphys
Extenſis funibus connectere ſcalam longam,
Vela verò expandere & à portu funes attrahere.
Atque tunc placidum ventum immiſit
Juno Jovis conjunx, unde impulſa eſt ad navigationem Argo.
Illi verò remigio applicuere manusque animumque
Indefeſſi reges, ſulcabaturque immenſum mare,
Spumâ ſimul tumente ſub carina hinc atque illinc.
Cùm verò ſacrum crepuſculum ex Oceani fluentis
Ortus aperuit, ſubſecutaque eſt aurora
Jucundam lucem mortalibus immortalibusque ferens:
Tunc & ſpeculæ & ventoſum jugum
Pelii nemoroſi à littore apparuerunt.
Tiphys verò remittens ex utraque gubernacula manu,
Paulatim ſub remis juſſit undam ſulcare.
Et ſanè celeriter ad littus accurrerunt; & ex navi
Scalam ligneam portum intra demiſerunt
Et deſcenderunt Heroes Minyæ, ceſſaveruntque à labore.
Illosque alloqui cœpit congregatim omnes eques Peleus:
O Amici, videtis ſpeculæ eminentem verticem,
Medio in cacumine umbroſum: illic Chiron
Habitat in ſpelunca, juſtiſſimus Centaurorum,
Qui nutriti fuerunt in Pholoë, & Pindi altos vertices:
Qui quidem juſtitiæ dat operam & remediis morborum:
Aliàs verò etiam Phœbi citharam manibus tollens,
Aut ſtridulam Phorminga, teſtudini ſimilem ſonum emittentem
Omnibus vicinis judicia declarat. *(Mercurii,*
Illuc etiam filium noſtrum Thetis argenteos pedes habens
Infantem recens genitum in ulnas capiens,
Pelium frondoſum adſcendit, Chironique dedit

Εὖ μὲν ἐπισταμένως ἀγαπαζέμεν, ἠδ' ἀτιτάλλειν.
Ὃν δή μοι πόθος ἐστὶ περὶ φρέα θη σαθῆ.
Ἀλλὰ φίλοι πελάσωμεν ἐπὶ σπέος, ὄφρα ἴδωμεν
Ἔξιν παιδὸς ἐμοῖο, καὶ ἤθεσιν οἷσι κέκασται.
Ὣς εἰπὼν ἐξῆκεν ἀταρπιτόν· οἱ δ' ἑπόμεσθα.
Αὐτὰρ ἐπ' εἰς αὐλὴν εἰσήλθομεν ἠεροειδῆ,
Καὶ περικεκλιμένος μὲν ἐπ' οὐδαίοιο χαμεύνης
Κεῖτο μέγας κένταυρος, ἀπηρήρειστο δὲ πέτρῃ,
Ἱππείαισιν ὁπλαῖσι τανυσσάμενος θοὰ κῶλα.
Ἄγχου δ' ἱστάμενος θέτιδος καὶ πηλέος υἱός
Χερσὶ λύρην ἤρασσε, φρένας δ' ἐτέρπετο χείρων.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἄθρησεν ἀγακλειτοὺς βασιλῆας,
Ἀσπασίως ἀνόρουσε, κύσεν δ' ἄρα φῶτα ἕκαστον·
Δαῖτά τ' ἐπόρσυνεν· μέθυ δ' ἀμφιφορεῦσι κόμισσεν,
Ῥωγαλέαις τ' ἔστρωσεν ὑπὸ στιβάδεσσι πέτηλα·
Κλινθῆναι δ' ἐκέλευσεν, ἀδαιδάλτοις δ' ὑπὸ πλαστικτῆς
Κρέα χύδην παρέθηκε συῶν ἐλάφων τε ταχειῶν.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπένειμε ποτὸν μελιηδέος οἴνου.
Ἀλλ' ὅτε δὴ δόρπιο ποτοῦθ' ἅλις ἔπλετο θυμός,
Χερσὶν ἐπικροτέοντες ὁμόκλεον, ὄφρ' ἂν ἔγωγε
Δηρίσω χείρωνι διωλύγιον κιθαρίζων.
Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· περὶ γάρ με ἐπήλυθεν αἰδώς,
Ὁπλότερον γεγαῶτα γεραιτέρῳ ἰσοφαρίζειν·
Μέσφ' αὐτὸς χείρων ἐλιλαίετο, καὶ μ' ἀέκοντα
Ἠνώγει ᾄδων ἐριδαινέμεν εἵνεκα μολπῆς.
Πρῶτος δ' αὖ κένταυρος ἀείρατο πηκτίδα καλήν,
Ἣν ῥα τότ' ἐν χείρεσσι φέρων ὤρεξεν ἀχιλλεῦς.
Ὃς δ' ἄρ' ἄειδε μάχην κενταύρων ὀβριμοθύμων,
Οὓς λαπίθαι κατέπεφνον ἀτασθαλίης ἕνεκα σφῶν,
Ἠδ' ὡς ἡρακλῆϊ καταντία μαιμώοντες,

Benè quidem prudenterque amare, & curiosè nutrire.
Hunc quidem desiderium est in animo, videndi.
Sed amici accedamus ad antrum, ut videamus
Habitum filii mei, & moribus qualibus ornatus sit.
Sic dicens, ingressus est viam, nosque illum secuti sumus.
Sed ubi in aulam pervenimus obscuram,
Ibi recumbens in humili lecto
Jacuit magnus Centaurus, sustentebaturque petra,
Equinis ungulis extendens celeria membra.
Propè vero adstans Thetidis & Pelei filius
Manibus lyram tractavit, animo autem delectabatur Chiron.
Ast cùm vidisset magnanimos reges,
Modestè assurrexit, osculatusque est singulos:
Epulasque præbuit, vinaque diotis apportavit,
Fractisque substravit lectis folia:
Et accumbere jussit, impolitisque in discis
Carnes abunde apposuit porcorum cervorumque celerium.
Postea distribuit potum melliti vini.
Sed cùm cibi potusque satis fuit animo,
Manibus applaudentes simul jusserunt, ut ego
Certarem cum Chirone, latè sonans quid, cithara ludens.
Sed non ego persuasus sum: me enim supervenit pudor,
Juniorem seniori me æquiparare:
Donec ipse Chiron id desideravit, & me invitum
Coëgit canens, certare cantu.
Primùm quidem Centaurus sumsit pectidem pulcram;
Quam tunc in manibus ferens porrexit ei Achilles.
Ille quidem cecinit pugnam Centaurorum magnanimorum;
Quos Lapithæ trucidarunt sua culpa,
Et quemadmodum contra Herculem valdè incitati,

Ἐν Φολόῃ δήρισαν· ἐπεὶ μένος οἴνου ἔγειρεν.
Αὐτὰρ ἔγωγε μετ' αὐτὸν ἑλὼν φόρμιγγα λιγείαν,
Ἐκ στόματος μελίγηρυν ἱεὶς ἀνέπεμπον ἀοιδήν.
Πρῶτα μὲν ἀρχαίου χάεος μελανήφατον ὕμνον,
Ὡς ἐπάμειψε φύσεις, ὥς τ' οὐρανὸς ἐς πέρας ἦλθε.
Γῆς τ' εὐρυστέρνου γένεσιν, πυθμένα τε θαλάσσης·
Πρεσβύτατόν τε καὶ αὐτοτελῆ πολύμητιν ἔρωτα,
Ὅσσα τ' ἔφυσεν ἅπαντα, διέκρινε δ' ἄλλον ἀπ' ἄλλου·
Καὶ κρόνον αἰνολέτην, ὥς τ' ἐς Δία τερπικέραυνον
Ἤλυθεν ἀθανάτων μακάρων βασιλήϊος ἀρχή.
Μέλπον θ' ὁπλοτέρων μακάρων γένεσίν τε κρίσιν τε·
Καὶ βριμοῦς, βάκχοιο, γιγάντων τ' ἔργ' ἀΐδηλα.
Ἀνθρώπων δ' ὀλιγοδρανέων πολυεθνέα φύτλην
Ἤειδον· στεινὸν δὲ διὰ σπέος ἤλυθεν αὐδή,
Ἡμετέρης χέλυος μελιχρὴν ὄπα γηρυούσης.
Ἔσσυτο δ' ἄκρα κάρηνα καὶ ἄγκεα δενδρήεντα
Πηλίου, ὑψηλάς τε μετὰ δρύας ἤλυθε γῆρυς.
Καί ῥ' αἱ μὲν πρόρριζοι ἐπ' αὔλιον ἐθρώσκοντο,
Πέτραι τ' ἐσμαράγουν. θῆρες δ' ἀΐοντες ἀοιδῆς,
Σπήλυγγος προπάροιθεν ἀλυσκάζοντες ἔμιμνον·
Οἰωνοί τ' ἐκυκλοῦντο βοαύλια κενταύροιο,
Ταρσοῖς κεκμηῶσιν, ἑῆς δ' ἐλάθοντο καλιῆς.
Αὐτὰρ ὁρῶν κένταυρος ἐθάμβεε, χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ
Πυκνὸν ἐπισείων· οὖδας δ' ἤρασσεν ὁπλῇσι.
Τῖφυς δ' εἰσεπέρησε νεὼς ἄπο, καί ῥ' ἐκέλευσεν
Ὦκα παρὰ μινύαισιν· ἐγὼ δ' ἄμπαυον ἀοιδῆς.
Οἱ δὲ θοῶς ἤγερθεν, ἔντυνε δὲ τεύχε' ἕκαστος.
Παῖδα δ' ἐν ἀγκαλίδεσσιν ἐνίσχανεν ἱππότα Πηλεύς,
Καί ῥ' ἔκυσεν κεφαλήν τε, καὶ ἄμφω φάεα καλά,
Δακρυόεν γελόων· κηλήθη δὲ φρέν' Ἀχιλλεύς.

Αὐτὰρ

+ lege ΠΟΛΥΠΕΝΘΕΑ

In Pholoë pugnaverint; quoniam eos ira propter (surreptum) vi-
Posteà ego, post ipsũ arripiens lyram stridulam, (num irritavit.
Ex ore mellifluum emittens resonavi cantum.
Primùm quidem vetusti chaus tristem hymnum,
Quomodo distribuerit elementa, & quomodo cœlum ortum nactus
Terræque vastæ natales, profunditatemque maris: (sit
Antiquissimumque & perfectissimum multi consilii amorem,
Et quæcunque generaverit omnia, secreveritque aliud ab alio.
Saturnumque perniciosum, quomodoque ad Jovem fulmine gau-
Descenderit immortalium Deorum regium imperium. (dentem
Cantabamque recentiorum beatorum genusque & discrepan-
Et Brimonis, Bacchi, Gigantorumque facta crudelia. (tiam:
Hominumque imbecillium multarum gentium originem
Cecini. Angustum verò per antrum ivit vox
Nostræ lyræ perdulcem vocem sonantis.
Commoti verò sunt alti vertices & valles sylvosæ
Pelii, altasque ad quercus penetravit vox.
Etenim ipsæ radicitus evulsæ ad aulam properaverunt,
Petræque resonuerunt; feræque audientes cantum,
Ante speluncam fugitivæ exspectarunt, inactivae
Avesque circumdederunt stabula Centauri,
Pennis defessis, suique oblitæ erant nidi.
Sed videns hæc Centaurus obstupuit, manum super volam
Valdè feriens, terramque pulsavit unguibus.
Tunc Tiphys venit à navi, & vocavit
Repentè Minyas: ego autem cessavi à cantu.
Illi verò celeriter surrexerunt, induitque arma unusquisque.
Filium verò ulnis complexatus est eques Peleus,
Et osculatus est caputque & ambos oculos pulchros.
Lacrymosum ridens: lætatusque est mente Achilles.

Αὐτὰρ ἐμοὶ κένταυρος ἑῇ γέρας ὤπασε χειρὶ
Νεβρὴν παρδαλέην, ξεινήϊον ὄφρα φέροιμι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ σπήλυγγος ἄπο προθορόντες ἔβημεν
Ἄκρης ἐκ σκοπιῆς, ὁ γέρων ἀνὰ χεῖρας ἀείρων
Φιλυρείδης ἠρᾶτο, θεοὺς δ' ἐπεκέκλετο πάντας,
Νόστον μὲν μινύαισιν ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἀρέσθαι
Ὁπλοτέροις βασιλεῦσι καὶ ἐσσομένοις μερόπεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπεί τ' ἐπὶ θῖνα καὶ ἐς νέα πάντες ἔβησαν
Ἐν προτέροις θώκοισι καθίζανον· ἐν δ' ἄρ' ἐρετμοῖς
Χεῖρας ἐφαπλώσαντες, ἐπὶ ῥ' ἅλα τύπτον ἕκαστος,
Πήλιον ἐκνεύσαντες· ὑπὲρ μέγα λαῖτμά τε πόντου
Ἀφρὸς ἐπιζείων χαροπὴν λεύκαινε θάλασσαν.
Πισσαίη δ' ἀπέκρυφθεν ἄκρη καὶ σηπιὰς ἀκτή.
Φάνθη δὲ σκίαθος, Δόλοπός τ' ἀνεφαίνετο σῆμα,
Αἰγιαλός θ' ὁμαλὴ, ῥεῖθρόν θ' ἁλιμυρὲς ἐναύλου,
Ὃς διὰ πολλὴν γαῖαν ἱεῖ μεγαλόβρομον ὕδωρ.
Οὐλύμπου δὲ βαθυσκοπέλου πρηῶνας ἐρυμνοὺς
Εἰσέβρεμον μινύαι, καὶ ἄθω δενδρώδεα κάμψαν,
Πελλήνην τ' εὐρεῖαν, ἰδὲ ζαθέην σαμοθρήκην.
Ἔνθα καὶ ὄργια φρικτὰ θεῶν, ἄρρηκτα βροτοῖσιν,
Ἀσμένοι εἰσεπέρησαν ἐμῆς ὑποθημοσύνῃσιν
Ἥρωες· μετὰ γάρ σφιν ὀφέλσιμον ἀνθρώποισι
Τῆς δὲ θυηπολίης ἄμοτον πλωτῆρσιν ἑκάστοις.
Σιντιακαῖς δ' ὀφρῦσιν ἐκέλσαμεν ὠκύαλον ναῦν
Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ. τόθι περ κακὰ ἔργα μεμήλει
Θηλυτέραις. αἳ γάρ κεν ἀϊστώσαντο συνεύνους
Σφῆσιν ἀτασθαλίῃσι, καὶ ἡ κλυτὴ ὑψιπύλεια
Ἑλδομένοις κραίνεσκε, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη.
Ἀλλὰ τίσοι περὶ τῶν δέ πολὺν λόγον ἀμφαδὸν εἰπεῖν,
Ὅσσον ἐφ' ἵμερον ὦρσεν ἀγαυαῖς λημνιάδεσσιν

Κύπρις

Posteà mihi Centaurus sua donum præbuit manu,
Pellem pardi, hospitale donum ut ferrem.
Sed quando ex spelunca abeuntes discessimus,
Alta ex specula senex in altum manus elevans
Phyllirides precatus est, deosque invocavit omnes,
Ut reditum Minyæ & magnam gloriam referant
Juvenes reges & futuri viri.
Sed postquam ad littus & in navem omnes descenderunt,
In prioribus transtris consederunt, inde remis
Manus applicantes, undas verberabant omnes,
Pelium evadentes. Super magnam verò undam ponti
Spuma refervescens, glaucum albefecit mare.
Pisæusque occultatus est vertex, & Sepias crepido.
Apparuitque Sciathos, Dolopisque se ostendit sepulcrum.
Maritimaque Homole, fluentumque in mare labentis Amyri,
Qui per magnam terram mittit strepentes aquas.
Olympique excelsi cacumina inaccessa
Prospexerunt Minyæ, & Atho arboribus consitam circumvecti
Pallenenque latam, & perdivinam Samothracen. (sunt,
Ubi & sacra tremenda Deorum, intemeranda hominibus,
Lubentes adierunt meis monitis
Heroes. Deinceps enim valde utilis est hominibus
Hæc sacrorum sitis, navigantibus omnibus.
Ad Sintiaca verò littora inde appulimus celerem navem
In Lemno divina. Illic quidem tunc mala opera curæ erant
Fœminis; nam trucidaverunt maritos
Suis sceleribus, & incluta Hypsipile
Ita cupientibus imperavit, formâ inter mulieres præstantissima.
Sed quid tibi de his multa verba copiosè dicam,
Quantum desiderium excitaverit nobilibus in Lemniadibus

Κύπρις ἐρωτοτρόφος, μινύαις εἰς λέκτρα μιγῆναι,
Φίλτροις ὑψιπύλην ἐρατοῖς ἐδάμασσεν ἰήσων·
Ἄλλη δ' ἄλλος ἔμικτο, καὶ ἐκλελάθοντο πορείης,
Εἰ μὴ ἀποτροπίοις ἐνοπαῖς θελξίφρονι θυμῷ
Ἡμετέρῳ θελχθέντες ἔβαν ποτὶ νῆα μέλαιναν,
Εἰρεσίην ποθέοντες, ἐπεμνήσαντο δὲ μόχθου.
Ἔνθεν ἐς ἑλλήσποντον ἅμ' ἠῶς φέρεν οὖρος
Ἀκραὴς ζέφυρος, στεινῆς ἀπάτερθεν ἀβύδου,
Ἴλιον δαρδανίην, πιτύην ἐπιδέξι' ἔχοντας.
Οὐ καὶ ἀβαρνιάδας, περκώτης τ' εὔσταχυν αἶαν
Ἀργυρέαις αἴσηπος ἐπικλύζει προχοῇσιν·
Αἶψα δ' ἐπιθρώσκουσα θεὲν πολυηγόρος ἀργώ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ψαμάθοισιν ἐκέλσαμεν, ἐν δ' ἄρα τῖφυς,
Ἰθύντωρ ἀκάτοιο, καὶ ἀγλαὸς αἴσονος υἱός,
Σύν τ' ἄλλοι μινύαι, γλαυκώπιδι τριτογενείῃ
Θῆκαν ἀείραντες βριθὺν λίθον, ἔνθα δὲ νύμφαι
Κρήνῃ ὑπ' ἀρτακίῃ καλὰ νάματα πλημμύρουσιν,
Οὕνεκά οἱ πλώουσιν ἀνὰ πλατὺν ἑλλήσποντον
Εὔδιος ἀντεβόλησε μυχοῦ ἔντοσθε γαλήνη,
Οὐδ' εἰς γαῖαν ἔελψαν ἐϋγνάμπτους ἀγκύρας,
Κύμασι θεινόμενοι ὑπὸ χειμερίοισιν ἀήταις.
Ἐνθάδε πορσύνοντες ἐπὶ κροκάλαις προχούσαις
Δεῖπνά τε καὶ κλισίην, δόρπου μεμνήμεθ' ἕκαστοι.
Δὴ τότε κεκλιμένοισιν ἐπήλυθε κύζικος ἥρως,
Ὃς Δολόπων ἤνασσε περικτιόνων ἀνθρώπων,
Αἰνῆος φίλος υἱός, ὅν οἱ τέκε δῖα γυναικῶν,
Εὐδώρου θυγάτηρ αἰνίππη καλλιπάρηος·
Ὅς ῥα φιλοξενίῃ μινύας ἐγέρηρεν ἅπαντας,
Σφάζων πᾶτε μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς,
Ἀγροτέρους τε σύας. δῶκεν δ' ἐπὶ οἶνον ἐρυθρόν,

Cypris amores nutriens; cum Minyis in lectis commisceri:
Illecebris Hypsiphilen amatoriis domuit Jason:
Aliæque alius commiscebatur, & obliti fuissent itineris sui,
Nisi quidem revocatoriis monitis, suavique cantu
Nostro persuasi, descendissent ad navem nigram,
Remigationem desiderantes, recordatique fuissent laboris.
Inde in Hellespontum cum aurora tulit nos ventus
In superficie flans Zephyrus, angustam præter Abydon.
Ilium Dardaniam Pityam ad dextram habentes.
Ubi etiam Abarniados Percotesque frugiferam terram
Argenteis Æsepus alluit undis
Statimque subsultans fatidica cucurrit Argo.
Sed cùm ad arenas appulimus, inde Tiphys
Gubernator navis, & præclarus Æsonis filius,
Simulque reliqui Minyæ, glaucos oculos habenti Minervæ
Erexerunt grave Saxum; illic verò Nymphæ
Fonte sub Atracio pulchras scaturigines erumpere faciunt,
Quoniam navigantibus supra latum Hellespontum
Serena occvrrit, in ipso recessu, tranquillitas,
Neque projecerunt in terram benè curvatas anchoras,
Undis percussi sub tempestuosis flatibus.
Illic verò parantes super littora eminentia
Cœnam & tentorium, cibi recordati sumus omnes:
Tunc quidem recumbentibus supervenit Cycicus heros,
Qui Dolopibus circumhabitantibus imperavit,
Ænei charus filius, quem ipsi peperit divina mulier
Eusori filia Æneta pulchras genas habens.
Qui sanè hospitalitate Minyas honoravit omnes,
Mactans pinguesque oves & flexipedes camuros boves:
Agrestesque sues: deditque præterea vinum rubrum.

Σῖτον δ' ἄφθονον ἧκεν ἀποπλώουσι φέρεσθαι,
Χλαίνας τ' ἠδὲ τάπητας, ἐϋννήτους τε χιτῶνας.
Φίλετο δ' αὖ παρεόντας ὁμηλικίης ἕνεκα σφῆς.
Καὶ ῥα πανημερίοισιν ἐν εἰλαπίναισιν ὅμαρτεν.
Ἀλλ' ὅτε γ' ὠκεανοῖο ῥόον βαπτίζετο Τιτάν,
Μήνη δ' ἀστροχίτων ἔπαγεν μελαναυγέα ὄρφνην
Τῆμος ἀπηΐφατοι κίον ἀνέρες, οἵ ῥα νέμοντο
Ἀρκτῴοις ἐν ὄρεσσι τεθηπότες εἴκελα θηρσὶ,
Τιτᾶσι βελαροῖς τ' ἐναλίγκιοι ἠδὲ γίγασιν·
Ἓξ γὰρ χεῖρες ἑκάστῳ ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο.
Οὓς τότ' ἐσαθρήσαντες ἀμαιμάκετοι βασιλῆες,
Ἐς μόθον ὁρμαίνοντες ἀρήϊα τεύχε' ἔδυνον·
Καί ῥ' οἱ μὲν πεύκῃσιν ἀμύνοντ', οἱ δ' ἐλάτῃσιν.
Ἐν δ' ἔπεσαν μινύαισι κατὰ σκοτόεσσαν ὁμίχλην.
Οὓς τοι ἐπειγομένους κτεῖνεν διὸς ἄλκιμος υἱὸς,
Τόξῳ ὀϊστεύων. σὺν δ' αὖ νέον ὤλεσε παῖδα
Κύζικον, οὔτι ἑκὼν ἀλλ' ἀφραδίῃσι πεδηθείς·
Τῷ δ' ἄρα μόρσιμον ἦεν ὑφ' Ἡρακλῆϊ δαμῆναι.
Αἶψα δέ οἱ μινύαι κοίλης ἔντοσθεν ἔβησαν
Νηὸς τευχήρεις, ποτὶ δὲ ζυγὸν ἶζον ἕκαστος.
Τῖφυς δὲ πρύμνηθεν ἐπήπυεν, ἠδ' ἐκέλευε
Κλίμακα νηὸς ἔσω ἐρύσαι, καὶ πείσματα λῦσαι·
Ἀλλ' οὐ γὰρ λύοντο κάλοι, δεσμοῖσι δ' ἀφύκτοις
Ὠκείης στροφάλιγγος ἀρηρότες ἐσφίγγοντο,
Νῆα κατείργοντες. θάμβησε δὲ Τῖφυς ἀμύμων,
Ἄφθογγος δὲ προῆκε χερῶν οἰήϊα νηὸς
Ἀργῴης· οὐ γάρ γε ἐέλπετο κῦμα περῆσαι.
Ῥείη γάρ κοτέεσκε δεδουπότος εἵνεκα λαοῦ.
Ἀλλ' ὅτε πρὸς μέσατον νυκτὸς προὔβαινεν ἀταρπὸς,
Ἄστρα τε τηλεφανῆ δῦεν ῥόον ὠκεανοῖο,

Frumentumque abundans juſſit abeuntibus adferri.
Veſtesque & tapetes, pictasque tunicas,
Amabatque præſentes ætatis æqualitatis gratia ſuæ.
Et ſanè per integrum diem compotationibus eos proſequutus eſt.
Sed quando in Oceani fluctus immerſus eſt Titan,
Lunaque ſtellis amicta induxit opacam caliginem,
Tunc martii venerunt viri, qui habitabant
Arctois in montibus, ſtupidi ſimiles feris.
Titanibusque fortibus perſimiles & Gigantibus:
Sex enim manus unicuique ab humeris eminebant.
Quos tunc inſpicientes fortiſſimi reges,
In pugnam irrumpentes, bellica arma induerunt:
Et ſanè illi tædis pugnabant, illi verò abietibus:
In Minyas autem impetum fecerunt circa tenebroſam noctem.
Quos irrumpentes occidit Jovis robuſtus filius,
Arcu jaculans, ſimulque juvenem occidit
Cyzicum, non lubens quidem, ſed inadvertentia impeditus:
Huic verò in fatis erat ab Hercule occidi.
Statim verò Minyæ cavam conſcenderunt
Navem armati, & ad tranſtra ſedebat unusquisque.
Tiphys verò à puppi clamavit & juſſit
Scalam in navim trahere, & funes ſolvere.
Verùm non ſolvi poterant funes, ſed nodis in explicabilibus
Celeri procella conſtricti, impediebantur,
Navim retinentes. Obſtupuit verò Tiphys irreprehenſibilis,
Et obmuteſcens dimiſit ex manibus gubernacula navis
Argoæ. Deſperabat enim fluctus amplius tranſire.
Rhea quippe irata erat ob cæſum populum.
Aſt quùm ad medium proceſſiſſet noctis via,
Aſtraque longè lucentia occidiſſent in fluenta oceani,

Ὅσσε κυβερνήτῃ προσεπέσχε νήδυμος ὕπνος.
Τῷ δὲ βαθὺ κνώσσοντι θεὰ μενέδουπος ἀθήνη
Ἄγχι παρισταμένη παρετήτυμα σήματ' ἔφαινεν.
Ὧδε δ' ὁμοκλήσασα θεηγόρον ἔννεπε μῦθον,
Εὕδεις αἰνιάδη γλυκερῷ βεβολημένος ὕπνῳ,
Κῶμα περὶ βλεφάροισι βαλών. ἀλλ' ἔγρεο Τῖφυ,
Κέκλεο δ' ἡρώεσσι μολεῖν ἐπὶ νήνεμον ἀκτὴν,
Νηὸς ἄπο προθορόντας, ὅθι ξένος ἐν ψαμάθοισι
Κεῖται ἀποφθίμενος· τῷ οἱ κτέρεα κτερεΐξαι
Παμμήτειρα ῥέη κέλεται γέρα, ἠδέ τε λοιβὰς
Δοῦναι ὑποχθονίοισι, καὶ δάκρυα λειβέμεν ὄσσων,
Αἰδομένους θέμιν αἰνοτελῆ ξενίην τε τράπεζαν.
Ὃν ῥ' ἀέκων ἔκτεινε βαλὼν διὰ νύκτερον ὄρφνην
Ἡρακλέης, θυμὸν δὲ θεᾶς ἐχολώσατο ῥείης.
Ἀλλ' ὁπόταν θεσμοῖς ξεῖνον σεβάσησθε θανόντα,
Δίνδυμον αὐτίκ' ἔπειτα ῥέης ἕδος εἰσαναβάντες,
Ἱλασμοῖς ἱεροῖς γαίης ἀρέσασθε θύγατρα,
Πείσματα δ' ἀράμενοι, τότε δὴ μνώεσθε πλόοιο.
Ὣς εἰποῦσα θεὰ πάλιν ἐτράπετ' ἶσον ὀϊστῷ,
Οὐρανὸν ἐσσυμένη· ὁ δ' αὐτίκα κῶμ' ἐκεδάσθη,
Πρύμνης δ' ἆλτο θοῶς. ἀνέγειρε δὲ λαὸν αὐτῇ,
Τοίχων ἔνθα καὶ ἔνθα παρακλιδὸν ὑπνώοντας,
Ψυχῇ ὑποτρομέων. ἄφαρ ἡρώεσσι δ' ὀνείρου
Φάσματα πᾶσιν ἔνισπεν, ἐπιδρομάδην ἀγορεύων.
Οἱ δὲ θοῶς ἤγερθεν, ἐπ' ἠόνα δ' ἆλτο ἕκαστος.
Ἡ δὲ καὶ ὀρφναίοιο πόλου χρυσήνιος ἠὼς
Αὐπολίην ἤνοιγεν, ἐδέχνυτο δ' οὐρανὸς ὄρθρον.
Καὶ τότ' ἀριστῆες μινύαι νέκυν εἰσενόησαν
Αἵματι καὶ κονίῃ πεπαλαγμένον· ἀμφὶ γὰρ ἄλλοι
Δήιοι ἀμφὶς ἔκειντο πελώρια σώματα θηρῶν.

Ἀλλ'

Oculos gubernatoris invasit profundus somnus.
Illi verò altum dormienti, Dea horrisona Minerva
Propè adstans, vera mandata declaravit:
Hocque modo minitata, divinum dixit verbum:
Dormis Hagniades dulci percussus somno,
Veternum circa supercilia jaciens. Sed excitare Tiphy,
Jubeque heroas redire ad tranquillum littus,
A navi desilientes, ubi hospes in arenis
Jacet mortuus; ut illi justa persolvant.
Omniparens Rhea jubet munera & libamina
Præbere inferis, & lacrymas libare oculorum,
Reverentes fas pium & hospitalem mensam:
Illum quidem invitus occidit jaculans per nacturnam caliginem
Hercules, nihilominus tamen animum Deæ in iram concitavit
Sed postquam justis hospitem honoraveritis mortuum (Rheæ.
Tum statim Dindymon, Rheæ sedem, ascendentes,
Placationibus sacris terræ placate filiam,
Rudentesque tollentes, tunc demum recordemini navigationis.
Sic dicens dea, reversa est, instar sagittæ
In cœlum surrepta. Hujus verò somnus statim dissipatus est,
E puppeque celeriter desiliit, excitavitque populum clamore,
Parietibus hinc atque illic suffultos, dormientes,
Animo tremens, statimque heroibus somni
Visiones omnibus narravit, cursim recensens.
Hi verò celeriter surrexerunt, in littusque desiliit unusquisque.
Aurora interim, aureas habenas regens, obscuri poli
Ortum apperuit, recepitque cœlum diluculum:
Tuncque proceres Minyæ mortuum agnoverunt
Sanguine & pulvere fœdatum. Circum enim alii
Bellicosi circumjacebant, ingentia corpora ferarum.

Hi

Ἀλλ' οἱ μὲν βασιλῆα περισταδὸν ἀμφιχυθέντες
Κύζικον εὐξέστοισιν ὑπὸ πλακέεσσιν ἔθηκαν,
Ἂν δ' ἄρα τύμβον ἔχευαν, ἐδωμήσαντο δὲ σῆμα.
Φιτροὺς δ' αἶψα κόμιζον, ἰδ' ἔντομα πορσύνοντες
Παμμέλαν' ἐν βόθροις κατεκαίαθον. αὐτὰρ ἔγωγε
Ψυχὴν ἱλασάμην, σπένδων μειλίγματα χύτλων
Ὕδατί τ' ἠδὲ γάλακτι, μελισσορρύτων ἄπο νασμῶν,
Λοιβαῖς συμπροχέων, καὶ ἐμοῖς ὕμνοισι γεραίρων.
Αὐτὸς δ' αἰσονίδης προὐθήκατο πᾶσιν ἄεθλον
Τυμβιδίου ἐπ' ἀγῶνος ἑταίροις ἔμμεν' ἄεθλα,
Δῶρα τά οἱ πόρεν ὑψιπύλη λήμνοιο φέρεσθαι·
Ἀγκαίῳ μὲν δῶκε πάγης γέρας ἀμφικύπελλον
Χρύσειον πολυχανδὲς ἔχειν· πηλῆϊ δ' ἔδωκε
Θάσσονι σταδίοισι, ποδωκείης ἕνεκα σφῆς,
Χλαῖναν φοινικέην, πολυδαίδαλον ἔργον ἀθήνης.
Αὐτὰρ παγκρατίοιο δόκεν γέρας ἡρακλῆϊ,
Ἀργύρεον κρητῆρα παναίολον. ἱππασίης δὲ,
Κάστορι, χρυσείων φαλάρων πολυτεχνέα κόσμον.
Πυγμαχίης δὲ τάπητα λιανθέα, δῶκε φέρεσθαι
Ἀθλοφόρῳ πολυδεύκει· ὁ γὰρ κλυτὸν ἤρατο νῖκος.
Αὐτὸς δ' εὐκαμπὲς τόξον λάβεν ἠδ' ἄρ' οἰστούς.
Τεινόμενος δέ οἱ ἧκε βέλος, τὸ δ' ἀπέπτατο τηλοῦ.
Δῶκε δ' ἄρ' αἰσονίδῃ μινύης λόχος εἵνεκα τιμῆς
Πλέξας εὐανθῆ στέφανον τανυφύλλου ἐλαίης.
Αὐτὰρ ἐμοὶ μολπῆς γέρας ὤπασε δῖος ἰήσων,
Ἐμβάδα χρυσείην γε τιταινομένην πτερύγεσσι.
Αὗτο δ' ἀγὼν, φήμη δὲ διέπτατο δώματος εἴσω
Κυζίκου οἰχομένου· ἡ δ' ὡς κλύε σύγγαμος αἰνὴ,
Στήθεα δρυπτομένη λίγ' ἐκώκυεν. ἀμφὶ δὲ δειρῆς
Ἁψαμένη μήρινθα, βρόχῳ ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσε.

+ lege Παλης

Hi verò regem undique circumfusi
Cyzicum benè rasis tabulis imposuerunt,
Tumulumque effoderunt, ædificaveruntque monumentum.
Stipitesque celeriter contulerunt, & inferias parantes
Nigras, in scrobibus combusserunt. Ast ego
Animam placavi, libans placamenta inferiarum
Aqua & lacte, mellifluis à fontibus,
Libationibus eam adspergens, & meis hymnis honorans.
Ipse verò Æsonides proposuit omnibus præmium,
Sepulcralis certaminis sociis
Dona, quæ ei dedit Hypsipyle ex Lemno afferenda.
Ancæo quidem dedit palæstræ præmium, calicem
Aureum valde capacem: Peleo verò dedit
Vincenti stadiis, pedum celeritatis caussa suorum,
Chlænam purpuream, artificiosum opus Minervæ.
Sed quinquercii dedit præmium Herculi,
Argenteum craterem multum variegatum. Equestrisque certa-
Castori, aurearum phalerarum insignem ornatum. (minis
Pugilatûs verò, tapetes valde amœnos dedit
Victori Polluci; ille enim inclutam retulerat victoriam.
Ipse verò benè flexum arcum cepit & sagittas:
Tendens enim arcum emisit sagittam quæ evolavit longissimè.
Dedit verò insuper Æsonidi Minya classis honoris caussa
Texens floribus ornatam corollam longæ frondis olivæ.
Sed mihi cantûs præmium dedit divus Iason
Cothurnum aureum extensis alis.
Et sic dissolvebatur certamen, fama verò volavit in domum us-
Cyzici interemti. Hoc verò ut audivit uxor infelix. (que
Pectora lacerans valdè flevit, circa verò collum
Implicans funem, laqueo animam perdidit.

Ter

Γῆ δ' ὑποδεξαμένη πλακὶ δάκρυα πίδακος ἧκε
Βλύζουσ' ἀργυροειδὲς ὕδωρ κρήνης ἀπὸ μέσσης,
Ἀέναον· κλεινὴν δὲ περικτίονες καλέουσι.
Καὶ τότε δὴ βασιλῆες ὀνειροπόλον διὰ πύστιν,
Κνημὸν ἐπὶ ζάθεον, καὶ δίνδυμον ἀκρώρειαν,
Ὄφρα κε μειλίξαιντο εὐοινίστοις ἐπὶ λοιβαῖς
Ῥείην πρεσβυγενῆ, θυμὸν δ' ἀλέαιντο ἀνάσσης.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἑπόμην, φόρμιγγα δὲ χερσὶν ἄειρον.
Ἄργος δ' αὖθ' ἵκανε λιπὼν εὐεργέα νῆα,
Ὅσγε τανυφλοίου ἐλάτης, ἀμφιπλεκὲς ἔρνος
Ἀμπέλου αὐαλέης ὀξεῖ ἀπέκερσε σιδήρῳ·
Ξέσσε δ' ἐπισταμένως βρέτας ἱερὸν ἰδμοσύνῃσι
Μίμνειν ἔμπεδον αἰὲν ἐπ' ἐσσομένοις ἀνθρώποις.
Λάασι δ' εὐτύκτοις δωμήσατο οἶκον ἀνάσσῃ.
Ἐν δ' ἄρ' ἐπειγόμενοι μινύαι (μέγα δ' ἔξοχα πάντων
Αἰσονίδης) λιθάκεσσιν ἀρηρότα βωμὸν ἔτευξαν.
Οἱ ἔπι ταυροθύτους λοιβὰς ἠδ' ἱερὰ καλὰ
Ῥέξαν ἀριστῆες· σπονδαῖσι δ' ἐτέρπετο Ῥείη·
Αὐτὰρ ἔμ' ἤνωγον κλῆσαι θεὸν ἠδὲ γεραίρειν,
Ὄφρα κεν αὐτομένοις νόστον μελιηδέ' ὀπίσσω·
Ἀλλ' ὅτε δὴ θυέεσσι λιτῇσί τε γουνασάμεσθα,
Ἀργώην ποτὶ νῆα κατήλθομεν, ἐν δ' ἄρα Τῖφυς
Ἥρωας πρύμνηθεν ἐκέκλετο· σὺν δ' ἄρα πάντες
Ἐσσύμενοι θώκοισιν ἐπὶ προτέροισι κάθιζον,
Βάντες ὑπὲρ θώκοιο, καὶ εἰρεσίης μνώοντο.
Ἀπροφάτως δ' ἀπὸ γῆς λεπτοὶ λύοντο κάλωες,
Πείσματα δ' ἡπλώθη· κραιπνὸν δ' ἀπὸ δινδύμου ἄκρης
Ἵκμενον οὖρον ἐφῆκε Ῥέη λιπαροκρήδεμνος.
Ἡμεῖς δ' αὖτ' ἐπὶ νηῒ γεράσμια πέμπομεν ἱερά,
Βωμὸν ἐπιστέψαντες ἐπεσσομένοισι πυθέσθαι

Terra autem recipiens latè lacrymas, fontem emisit;
Protrudens argento similem aquam fonte ex medio
Semper scaturientem. Cliten verò incolæ appellant.
Et tunc reges ob religionem nocturnorum monitorum,
Verticem in divinum & Dindymon cacumen (adscenderunt)
Ut placarent vino abundantibus libationibus
Rheam annosam, animumque recrearent reginæ.
Posteà ego sequutus sum, lyram manibus tenens.
Sed & Argus venit relinquens affabrem navem,
Quia corticosa abiete implexum ramum
Vitis aridæ acuto præcidit ferro:
Sculpsitque ex eo doctè idolum sacrum ex arte
Ut maneret ibi constanter semper apud posteros:
Lapidibusque benè cæsis ædificavit domum Reginæ.
Inde ardentes Minyæ (maximè verò omnium
Æsonides) ex lapidibus elegantem aram struxerunt.
Super quam infernalia libamina & sacra grata
Fecerunt proceres, libationibusque delectabatur Rhea.
Sed me jusserunt celebrare Deam & honorare,
Ut nobis supplicantibus dulcem reditum largiri velit.
Sed postquam sacrificiis & precibus supplicavimus,
Argoam ad navem descendimus, inde Tiphys
Heroes ad navem vocavit, simulque omnes
Irruentes, transtris in prioribus considebant,
Transtra reliqua transcendentes, & remigationis recordabañ-
Sponte verò à terra tenues dissoluti sunt funes, (tur.
Rudentesque extensi sunt, velocemque à Dindymi vertice
Secundum ventum immisit Rhea eleganter turrita.
Nos verò rursus apud Navem splendida obivimus sacra,
Aram coronantes, quæ posteris audiret

Peisma-

Πεισματίην, τόθι πείσμαθ' ἐεργομένης λῦθεν ἀργοῦς.
Αὐτὰρ ἐπεί γ' ὀθόνας ἀκάτου πλήρωσεν ἀήτης,
Θεῖνε διαπρήσσουσ' ἁλιμυρέα κύματα πόντου,
Μύσια δὲ σχεδόθεν παραμείβετο πείρατα γαίης.
Αἶψα δὲ ῥυνδακίους προχοὰς ἤμειψε θέουσα,
Καλούς τ' ἐς λιμένας ψαμαθώδεας εἰσεπέρησε,
Κέλσε δ' ἐπ' αἰγιαλῷ· προτόνοις δ' ἐπὶ χεῖρα βαλόντες,
Ἱστία μηρύσαντο καὶ ἀμφ' ἱμᾶσιν ἔδησαν·
Κλίμακα δ' ἐξώκειλαν ἐπὶ χθονός, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοὶ
Σίτου καὶ πόσιος λελιημένοι· ἀμφὶ δὲ κναμὸς
Ἀργάνθου κατέφαινε, βαθυσκόπελοί τε κολῶναι.
Ἡρακλέης δ' ἠπείγετ' ἀν' ὑλήεντας ἐναύλους,
Τόξον ἔχων παλάμαις ἰδὲ τριγλώχινας ὀϊστούς·
Ὄφρα κε θηρήσαιτο, πόροι δ' ἐπὶ δόρπον ἑταίροις,
Ἢ σύας, ἢ πόρτιν κεραὴν, ἢ ἄγριον αἶγα.
Τοῦ δ' ἀφαμαρτήσαντος ὕλας ἐξίκετο νηὸς,
Λάθρα ἐπιπρόμενος· σκολιῆς δ' ἀλίτησεν ἀταρποῦ,
Ὕλῃ ἐνιπλαγχθεὶς, ἐν δὲ σπέος ἤλυθε νυμφῶν
Λιμνακίδων· αἳ δέ σφιν ἐσαθρήσασαι, ἰόντα
Κοῦρον ἔτ' ἀντίθεον, κατερύκανον, ὄφρα σὺν αὐταῖς
Ἀθάνατός τε πέλῃ καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα.
Ἀλλ' ὅτε πρὸς μεσάτην ἠῶ φέρεν ὠκέας ἵππους
Ἥλιος, κραιπνὸς δ' ἐξ οὔρεος ἔπνεεν οὖρος,
Ἐν δ' ἔπεσ' ἀργεννᾶις ὀθόναις. Τῖφυς δ' ἐγεγώνει
Νηὸς ἔσω περάαν, θινὸς δ' ἐκ πείσματα λύειν·
Οἱ δὲ κυβερνητῆρος ἐφημοσύναις ἐπίθοντο.
Εἰλατίδης δ' ἀνὰ πρῶνα θοῶς πολύφημος ἔβαινεν,
Ὄφρα κεν ἡρακλῆα θοῶς ἐπὶ νῆα καλέσαι.
Ἀλλ' οὔ οἱ ξύμβλητο. μολεῖν γάρ οἱ οὔ τι πέπρωτο
Φᾶσιν καλλίροον μένος ὄβριμον ἡρακλῆος.

Αὐτὰρ

Piesmatia, eò quod funes ibi detentæ dissoluti sunt Argo.
Sed postquam vela navis implevit ventus,
Verberavitque sulcans salsos fluctus ponti,
Mysiæ propè transivit confinia terræ:
Statimque Ryndacia ostia penetravit currens,
Pulcrosque in portus arenosos intravit
Appulitque ad littus. Funibus verò manus injicientes,
Vela convolverunt, & loris circumligarunt.
Scalamque demiserunt in terram, descenderuntque ipsi
Cibum & potum desiderantes. Circum verò collis
Arganthi apparuit, excelsique vertices.
Hercules verò properabat ad nemorosos recessus,
Arcum tenens manibus atque tricuspides sagittas:
Ut venaretur, præberetque ad cœnam sociis
Aut sues aut juvencam cornutam, aut agrestem capram.
Illo verò deviante, Hylas egressus est navi,
Clam sequutus, obliquaque & ipse deerravit via,
In sylva oberrans, inque speluncam venit Nympharum
Palustrium. Hæ verò illum conspicientes
Adolescentem adhuc Diis similem, interceperunt, ut cum ipsis
Immortalisque esset & senii nescius in omne ævum.
Sed postquam ad medium diem tulit celeres equos
Sol, velox ex monte spiravit ventus secundus,
Inciditque candidis velis: Tunc Tiphys jussit
Navem conscendere, & à littore funes solvere:
Hi verò gubernatoris monitis obtemperarunt.
Elatides verò in cacumen montis Polyphemus celeriter ascendit,
Ut Herculem citò ad navem vocaret.
Sed non ipsi occurrebat, non enim fata concedebant ut veniret
In Phasin pulcrè fluentem robur forte Herculis,

Ast

Αὐτὰρ ἐπ' ἠῶοι λυγρὴν ἐπεράσσαμεν αἶαν,
Ἔνθ' Ἄμυκος Βεβρύκεσσιν ὑπερφιάλοισιν ἄνασσεν·
Ὅστε πανομφαίου Ζηνὸς θέμιν οὐκ ἀλεγίζων,
Ἆθλον ἐπὶ ξείνοισι περικτιόνων ἀνθρώπων,
Ὅστις ἐπὶ σταθμοὺς ἢ δ' ἀστεμφῆ δόμον ἵξῃ,
Θήκατο πυγμαχίης ὑπερόπλου πειρηθῆναι.
Τὸν μὲν ἄρ' ἠΐσωσε βίῃ κρατερὸς Πολυδεύκης,
Τύψας ἀπροφάτως κεφαλὴν σκληροῖσιν ἱμᾶσι.
Λαοὺς δ' αὖ Βεβρύκων Μινύαι χαλκῷ κατένηραν.
Ἐνθάδ' ἀφορμηθέντες, ὑπ' εἰρεσίῃ γὰρ καμόντες,
Βιθυνῶν μέγα ἄστυ πλατείῃ κέλσαμεν ἀκτῇ,
Σπεύδοντες προχοαῖς, ἠδ' ἐν νιφάργεσιν ὕλαις
Ἕσπεροι αὐλισθέντες ἐφοπλισσάμεθα δόρπον·
Ἔνθα τότ' αἰνόγαμος Φινεὺς ὑπερήνορι θυμῷ
Δοιοὺς ἐξαλάωσε γόνους, προβλῆσί τε πέτραις
Θηρσὶν ἑλὼν προὔθηκε γυναίων εἵνεκα φίλτρων·
Τοὺς γὰρ καὶ ἀσκηθεῖς καὶ ὀπωπότας αὖθις ἔτευξαν
Παῖδε κλυτοῦ Βορέου· Φινεῖ δ' ἄρα ὤπασαν ἄτην
Ἀργαλέοιο κότου, φωτὸς δ' ἀπενόσφισαν αὐγάς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ζαμενὴς Βορέης στροφάδεσσιν ἀέλλαις
Ἁρπάξας ἐκύλινδεν ὑπὸ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλας
Βιστονίης, ἵνα κὴρ ὀλοὴν καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
Αὐτὰρ ἔπειτα Φινῆος ἀγηνορίδαο λιπόντες
Αὖλιν, ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης ἐξικόμεσθα
Ἄγχου κυανέαις πέτραις, ἃς μοί ποτε μήτηρ
Ἡμετέρη κατέλεξε περίφρων Καλλιόπεια.
Οὐ γὰρ οἱ ἐξυπάλυξις ὀϊζυροῖο πόνοιο,
Ἀλλὰ κατειρυμέναι ἀνέμων ὀργῆσιν ἀέλλαις
Ξυμβλῆτες πίπτουσιν ἐπ' ἀλλήλαισιν ἰοῦσαι·
Δοῦπός τ' ἀμπέλαγός τε καὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανεν

Ῥηγνυ-

× lege ἔλωρ

Ast summo mane ad funestam advenimus terram
In qua Amycus Bebrycibus perjuris imperavit.
Qui omniscii Jovis vindictam non curans,
Certamen hospitibus circumhabitantibus
Quicunque in regionem aut contumeliosam domum suam veni-
Indixit, ut eos pugilatu insolenti tentaret, (rent,
Hunc quidem delevit robore præcellens Pollux
Percutiens ruditer caput duris cæstibus.
Turbam verò Bebrycensium Minyæ ferro deleverunt.
Inde verò solventes, & remigatione defatigati,
Bithynorum ad magnam civitatem lato appulimus littore,
Properantes per ostia, & in nivosis sylvis
Vespertini pernoctantes paravimus cœnam.
Ubi tunc infelix Phineus generoso animo
Duos excœcavit filios, prominentibusque in petris
Feris prædam exposuit, muliebrium caussa illecebrarum.
Hos verò sanitati restituerunt & visum reddidere
Filii incluti Boreæ. Phineo verò e contrario damnum intulere
Difficilis iræ, oculorumque abstulerunt lumen.
Sed posteà vehementissimus Boreas vertiginosis procellis
Abreptum, devolvit in densa querceta & sylvas
Bistoniæ, ut fatum perniciosum & fortunam lueret.
Tum Phinei Agenoridæ linquentes
Tentorium, super magnas plagas maris evasimus
Prope usque ad Cyanea saxa, de quibus mihi aliquando mater
Nostra narravit sapiens Calliope.
Illis verò nulla requies à molesto labore,
Sed impulsa ventorum adversis procellis
Complosa cadunt in invicem,
Fragorque latè trans mare & spaciosum cœlum vagatur

Ῥηγνυμένοιο κλύδωνος ὀρινομένης τε θαλάσσης,
Κύματι παφλάζοντι περιβρέμει ἄσπετος ἅλμη.
Ἀλλ' ἐγὼ Αἰνιάδῃ τάδ' ἀπὸ γλώσσης ἀγόρευσα,
Πρύμναν ἔπειθ' ὁρόειν, ὄφρ' ἂν πεφυλαγμένος εἴη.
Τοῦ δὲ καὶ εἰσαΐοντος ἐπαχνώθη φίλον ἦτορ,
Ἐν στέρνοισι δὲ κεῦθεν, ἅ οἱ τελέεσθαι ἔμελλεν,
Μοῦνος ἀφ' ἡρώων. ἀλλὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἥρης ἐννεσίῃσιν ἐρωδιὸν ἧκε φέρεσθαι
Ἄκρην ἰσοκεραίαν. ὁ δ' ἀσχαλόων πεπότητο·
Πέτραις δ' ἐν μυχάτῃσιν ὑπὸ πτερύγεσσιν ἀερθεὶς
Δινήθη. ταὶ δ' αἶψα κεραδαινόμεναι ἑκάτερθεν
Σύμπεσον ἀλλήλαισι, καὶ οὐρῆς ἄκρον ἔκερσαν
Ὄρνιθος· περὶ δὲ σφιν ἐτώσιον ἠρείσαντο.
Τῖφυς δ' ἐκπρολιπόντος ἐρωδιοῦ αἰπὺν ὄλεθρον,
Σῖγα μὲν ἡρώεσσιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ἀΐοντες,
Ἱέμενοι θοὰ κύματ' ὑπειρεσίῃσι χάρασσον.
Αὐτὰρ ἐγὼ μολπῇσι παρήπαφον ἡμετέρῃσι
Πέτρας ἠλιβάτους· αἱ δ' ἀλλήλων ἀπόρουσαν.
Κῦμα δ' ἀνερρόχθησε. βυθὸς δ' ὑποείκαθε νηΐ,
Ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ, διὰ θέσκελον αὐδήν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πορθμοῖο κατὰ στόμα καὶ διὰ πέτρας
Κυανέας ἤμειψε λάλος τρόπις, αὐτίκ' ἄρ' αἵ γε
Βυσσόθεν ἐρρίζουντο, καὶ ἔμπεδον αἰὲν ἔμιμνον.
Οὕτω γὰρ μοῖραι ταὶ δ' ἐπεκλώσαντο βαρεῖαι.
Καὶ τότε δὴ προφυγόντες ἀδευκέα πήματ' ὀλέθρου,
Ῥηβανοῦ προχοαῖσι μέλαιν' ἐξικόμεθ' ἀκτὴν
Νῆσον ὑπὲρ δολιχὴν Θυνηΐδα, τῆς ἀπάτερθεν
Τέμβρος ἰχθυόεις θαλερῇς πλημμύρεται ὄχθαις,
Σαγγάριός θ' ὃς κύματ' ἐπιτρέχει εὐξείνοιο.
Ἀλλ' ὅτ' ἐπ' αἰγιαλῶν ἐπενεισάμεθ' εἰρεσίῃσιν,

Ruptæ undæ commotique maris.
Et fervente fluctu perstrepit immensum mare.
Hæc ego Hagniadi jam ante prædixeram
Ut puppi prospiceret, ne quid detrimenti caperet,
Quo ille audito, animo obstupuit,
In pectore verò occultavit quæ futura erant,
Solus inter Heroes. Sed cæsios habens oculos Minerva,
Junonis monitis Ardeam emisit, quæ delata est
Ad summitatem antennæ. Illa verò tristis volavit.
In ipsis verò penetralibus petrarum alis elata,
Circumacta est, Illæ verò hinc atque illinc vibratæ alternatim
Concidebant invicem & uropygii extremum detondebant
Avis; Frustraque invicem collisæ sunt.
Tiphys verò, evadente ardea periculum perniciosum,
Submissa voce heroas adhortatus est. Illi verò hoc advertentes,
Gestientes celeres undas remigiis sulcarunt.
Ast ego cantibus fefelli nostris
Petras excelsas; Illæ vero ab invicem recesserunt.
Fluctusque discissi sunt, abyssusque concessit navi,
Nostra persuasus cithara, propter divinum cantum.
Sed quando freti fauces & petras
Cyaneas evasit garrula carina, tunc statim illæ
In imo stabilitæ sunt, & firmè ita semper permanserunt.
Ita enim hæc Parcæ destinarunt graves.
Et tunc elapsi ex amaris exitiis lethi,
Per Rhebantis ostia in Nigrum littus evasimus
Insulam in longam Thyneidem, ubi
Tembrius pisculentus virescentibus exundat ripis,
Sangariusque qui in fluctus Euxini se exonerat.
Sed quum ad littora navigassemus remigiis,

vid. l. 2. v. 574. Tom. 1.
p. 196. 197

Ἀμφὶ λύκοιο ῥέεθρον ἐκέλσαμεν, ᾧ ἔπι λαοῖς
Κραῖνε λύκος ποταμοῖο φερώνυμος, ὅς ῥ' ὑπέδεκτο
Ἥρωας μινύας, ξενίῃ δ' ὑπέδεκτο τραπέζῃ,
Φίλετο δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἤματα συνεχὲς αἰεί.
Ἔνθα δὲ αἶσα παρέσχε καταφθιάδαι δύο φῶτας,
Ἀμπυκίδην ἴδμωνα, κυβερνητῆρά τε τῖφυν.
Τοῦ μὲν δὴ κατὰ σῶμα λυγρὴ ἠρείσατο νοῦσος,
Τὸν δὲ ἔκτεινεν θὴρ σῦς ἄγριος· αὐτὰρ ὅ τοῖς γε
Τύμβους χευάμενοι πλείω ἐπένησαν θαλλὴν,
Ἀγκαίῳ πίσυνοι. τὸν γὰρ φάσαν ἴδριν ἅπαντες
Ναυτιλίης, σφετέρῃσι δαημοσύνῃσι κεκάσθαι.
Αὐτὰρ πηδαλίων οἰήϊα λάζετο χειρὶ,
Νῆα καλιθύνων ἐπὶ παρθενίοιο ῥέεθρα,
Ὃν δὴ καλλίχορόν μιν ἐπώνυμον οἱ καλέουσιν,
Ὅντοι ἐγὼ μύθοισιν ἐπὶ προτέροισιν ἔλεξα.
Ἔνθεν ἄκραν προβλῆτα παραπλώσαντες ἔβημεν
Γῆν ἐπὶ παφλαγόνων, τὴν δὴ παράμειψε θέουσα
Ἀργὼ ὑπὲρ μέγα λαῖτμα· καραμβιάκην δ' ἵκετ' ἄκρην,
Ἣ ἐνὶ θερμώδων κεῖται, ἁλὸς τε ῥέεθρον,
Βάλλον ἐπ' αἰγιαλὸν δίνας ἁλιμυρέας ἕλκον.
Νέρθε δ' ὑποθρώσκουσι βορειάδος ἀντίον ἄρκτου
Μακρὰ θεμισκύρης βοιαντίδος ἄψεα κεῖται.
Ἄγχι δ' ἀμαζονίδων δαμνίππων ἄστεα κεῖται,
Καὶ χάλυβες, τιβαρηνά τ' ἔθνη, λαοί τ' ἐπὶ χεῖρες
Μίγδην ἐν μοσύνοισι πέδον προσναιετάουσι.
Λαιὰ δ' ἐπιπλώσαντες ἐκέλσαμεν αἰγιαλοῖσι,
Ἧχί τε μαῦροι ἔσαν μαρλανδύροισιν ὅμουροι.
Νέρθε δέ τοι ἑλίκης δολιχὸς παρακέκλιται αὐχὴν,
Ἔνθα δ' ὑπωρείῃσιν ἐπὶ προβλῆσι κυκλοῦνται
Τηλεφανεῖς αὐλῶνες ὑπὲρ μυχὸν εὐρέα κόλπου·

Circa Lyci fluentum appulimus, ubi populis
Imperavit Lycus, fluvii nomen gerens, qui sanè excepit
Heroas Minyas, hospitalique recepit mensa,
Amavitque eos noctesque diesque semper.
Ibi etiam Parca fecit mori duos viros,
Ampyciden Idmona, gubernatoremque Tiphyn.
Illius quidem corpus tristis abstulit morbus
Hunc verò interemit fera sus Sylvestris. Nos verò his
Busta struentes, cavum navigavimus super mare
Ancæo confisi: Illum enim dicebant peritum omnes
Navigationis, suisque artibus ornatum.
Ast ille gubernaculorum lora accepit manu,
Navem gubernans super Parthenii fluenta
Quem quidem Callichoron cognomine vocant
Cujus ego verbis superioribus mentionem feci.
Illinc verticem eminentem præternavigantes, discessimus
Terram ad Paphlagonum, hanc verò evitavit currens
Argo per magnum pontum, ad Carambiamque crepidinem,
In qua Thermodon jacet Alyosque fluentum.
Ad littora ejiciens fluctus in mare labentes in transitu.
Inferiùs paulo navigantibus Borealis e regione Arcti
Magna Themiscyræ Dœantidos membra jacent.
Adjacentque Amazonum equestrium urbes.
Et Chalybes, Tibarinique populi, populique vicini
Mixtim in Mosynis regionem circumhabitant.
Sinistra verò adnavigantes appulimus ad portus
Ubi Tauri erant, Mariandynis vicini. (jugum,
Adhuc inferius, septentrionem versus, longum protenditur
Illinc quoque cacuminibus supereminentibus vallantur
Longè apparentes valles supra latum penetrale sinus

Οὗ σύμης ὄρος ἐστί, πολύς τ' εὐθαλὴς λειμών·
Ἐνθάδ' ἀράξου ῥεῦμα μεγαβρεμέτου ποταμοῖο,
Ἐξ οὗ θερμώδων, φᾶσις τάναΐς τε ῥέουσιν,
Οὗ κόλχων κλυτὰ φῦλα καὶ ἡνιόχων καὶ ἀραξῶν.
Ὃν παραμειβόμενοι, μυχάτοις ἐπεπλώομεν ὅρμοις
Οὔρων, χιδναίων τε, χαρανδαίων, σολύμων τε.
Ἀσυρίων τελέων. τρηχὺν δ' ἀγκῶνα σινώπης
Καὶ φιλύρας ναέτας τε, καὶ ἄστεα πυκνὰ σαπείρων.
Βύζηράς τ' ἐπὶ τοῖσιν, ἴδ' ἄξενα φῦλα σιγύμνων.
Ἵκτο δ' ὑπὸ πνοιῆς ἀνέμου πλησίστιος ἀργὼ
Ὄρθριον ἐρχομένης ἠοῦς ἐπ' ἀπείρονα κόσμον
Ἕσπερ' ἐπ' ἀξείνου, φᾶσιν κατὰ καλλιρέεθρον.
Ἀγκαῖος δ' ἤνωγε παραιφάμενος ἐπέεσσι,
Λαίφεά τε στέλλειν, καὶ ἐπ' ἴκριον αὖθι χαλάσσαι,
Ἱστὸν ἀνακλίναντας, ὑπ' εἰρεσίῃ δὲ νέεσθαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο διὰ στόμα τρηχὺ ῥέοντος
Ἱκόμεθ', αὐτίκ' ἄρα στέφανον καὶ τεῖχος ἐρυμνὸν
Αἰήτου κατέφαινε καὶ ἄλσεα· τοῖς ἐπὶ κῶας
Χρύσεον ἠώρητο χαλαζαίῃ ἐπὶ φηγῷ.
Ὡς οἱ μὲν τὰ ἕκαστα πονήατο· αὐτὰρ ἰήσων
Αὐτίκα μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
Ξυνὴν μὲν μινύαισιν ἄδην ἀνενείκατο φωνήν,
Ἠέγ' ἐπ' αἰήταο μόλῃ δόμον οἶος ἀπ' ἄλλων,
Μειλιχίοις στέρξῃ τε παραιφάμενος ἐπέεσσιν·
Ἠὲ μεθ' ἡρώεσσι καὶ ἐς μόθον αὐτίκα λεύσσοι.
Ἀλλ' οὐ γὰρ μινύαισιν ἐπήνδανε πᾶσι νέεσθαι.
Δεῖμα δ' ἐνὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος ἥρη,
Ἀμβολίην θ', ἵνα δὴ τελέσῃ τὰ περ αἶσα γενέσθαι.
Ὦκα δ' ἄρ' οὖλον ὄνειρον ἀπ' οὐρανοῦ ἧκε φέρεσθαι
Εἰς δόμον αἰήταο· συθεὶς δ' ὅγε δεῖμα πέλωρον

Ἔσκηψεν

Ubi mons Symes est ingensque virens pratum:
Ibique Araxi fluxus valdè strepentis fluvii,
Ex quo Thermodon Phasis Tanaisque fluunt,
Ubi Colchorum incluta gens & Heniochum & Araxonum.
Quem trajicientes, extremos adnavigavimus portus
Urorum, Chidnæorumque Charandæorum Solymorumque
Assyriorum ultimorum, asperumque verticem Synopes
Et Philyræ incolas, & civitates densas Sapeirum,
Byzerasque prætereà & inhospitales gentes Sigynnorum.
Progressa verò est secundo vento plenis velis Argo,
A mane, surgente aurora super immensum mundum,
Usque ad Vesperam immitem, in Phasin pulcrum fluentum ha-
Ancæus verò jussit, admonens verbis, *(bentem.*
Et vela contrahere, & antennas solvere,
Maloque reclinato, remigio iter facere.
Sed postquam fluvii orificium tranquille fluentis
Intravimus, tunc statim murus & mœnia munita
Æetæ apparuerunt & luci. In quibus pellis
Aurea pendebat humili in fago.
Sic quidem singula peracta sunt. Posteà Jason
Statim volutavit in mente & in animo,
Communemque Minyis dubiam proposuit quæstionem;
An ad Æetæ domum ire solus ab aliis,
Lenibusque sedare admonens verbis,
An unà cum Heroibus, & in pugnam statim erumpere debeat?
Sed non Minyis placuit omnibus ire,
Timorem enim mentibus eorum injecit Dea albas ulnas habens
Et cunctationem, ut satisfieret fatis. *(Juno*
Celeriter verò humidum somnium cœlo demisit
In domum Æetæ. Concitatum verò hoc, timorem horrendum

Ἔσκηψεν βασιλῆα περὶ φρένας, ὅς νιν ἔδοξε
Παρθένου ἣν ἀτίταλλεν ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσι,
Μηδείας κόλποισιν ἐν ἱμερτοῖσι συνθῆναι
Ἀστέρα παμφανόωντα δι' ἠερίοιο πορείης.
Ἣδ' ἐπεὶ ἐν πέπλοισι λάβεν κεχαρηότι θυμῷ,
Ἦκε φέρουσ' εἰς χεῦμα ἐϋρρύτου ποταμοῖο
Φάσιδος· ἀστέρα δ' αἶεν ἀναρπάξαντα ῥέεθρον
Οἴχεσθαι πόντοιο δι' ἀξείνοιο φέροντα.
Ταῦτα δ' ἐσαθρήσας, δολίου ἐξέσσυτο ὕπνου
Ἀπροφανές, στυγερὸν δὲ περὶ φρένας εἵλκετο δεῖμα.
Ἆλτο δ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς· δμωσὶ δέ οἱ οὐκ ἐπέτελλεν
Ἵππους ἐντύνειν, ὑπὸ δὲ ζεύξασθαι ἀπήνην,
Ὄφρα κε μειλίξαιτο κιὼν ἐπὶ ῥεῖθρον ἐραννὸν
Φᾶσιν δινήεντα, σὺν ἐνδαπίης μέγα νύμφαις,
Ψυχάς θ' ἡρώων ὅσσαι τ' ἐπὶ ῥεῖθρον ἄμειβον.
Θυγατέρας δ' ἔκλυζε θυώδεος ἐκ θαλάμοιο,
Χαλκιόπην σὺν παισὶν ἀποφθιμένου Φρίξοιο,
Ἠδ' ἁπαλὴν μήδειαν ἀριπρεπὲς εἶδος ἔχουσαν,
Παρθένον αἰδοίην· ὄφρ' ἂν συνέποιντο κιόντι.
Ἄψυρτος δ' ἀπάνευθε δόμους ναίεσκε πόληος.
Ἅρμα δ' ἐπὶ χρύσειον ἔβη μίγα θυγατέρεσσιν
Αἰήτης. τὸν δ' αἶψα δι' ἐκ πεδίου φέρον ἵπποι
Χεῖλος ὑπὲρ ποταμοῦ δονακώδεος, ἔνθα περ αἰεὶ
Εὐχωλὰς ῥείθροισι καὶ ἱερὰ κάλ' ἐκόμιζον.
Κείναισι δ' ὄχθαισιν ὑπόδρομος ἤλυθεν Ἀργώ,
Καί ῥα τότ' αἰήτης εἰσέδρακεν, ἐν δ' ἄρα πολλοὺς
Ἑξείης ἥρωας ὁμιλαδὸν ἑδριόωντας,
Ἀθανάτοις ἰκέλους· περὶ γὰρ ῥά ἑ τεύχεα λάμπε.
Τοῖσι δ' ἄρ' ἐν πάντεσσι μετέπρεπε δῖος ἰήσων.
Ἥρη γὰρ περὶ πάμπαν ἐτίετο, καί οἱ ἔδωκε

Κάλλος

Incussit regis menti, qui sibi videbatur videre
Cum Virginis, quam curiosè educaverat in palatiis suis,
Medeæ amœno sinu, se conjungere
Astrum præfulgens per aëris meatus.
Quod illa veste suscipiens læto animo,
Tulit in undam latè fluentis fluminis
Phasidos. Astrum verò eam rapiens, per fluctus
Evadere Euxini ponti.
Hæc ita insomniis videns, doloso excitatus est somno
Repente, horrendusque ei circa mentes tractus est timor.
Prosiluit verò è lecto, famulisque confestim imperavit
Equos præparare rhedæque jungere,
Ut placaret, delatus ad fluentum peramabile,
Phasin vorticosum, una cum patriis Nymphis,
Animasque Heroum, quæcunque circa fluentum oberrarent.
Filiasque vocavit odorato ex thalamo
Chalciopen cum liberis mortui Phrixi,
Et teneram Medeam, excellenti forma præditam,
Virginem pudicam, ut simul sequerentur euntem.
Absyrtus verò separatim domos habitavit civitatis.
Currum verò aureum conscendit cum filiabus
Æetes: Illum verò statim per campum tulerunt equi
Ad ostium fluvii arundinosi, ubi semper aliàs
Vota fluentis, & sacra pulchra fecerunt.
Illasque ad ripas currens venit Argo,
Et sanè tunc Æetes acceleravit, ibique multos (conspexit)
Ordine Heroas congregatim Sedentes,
Immortalibus similes, circa ipsos enim arma splendebant.
Illos verò inter omnes excelluit divus Jason.
Juno quippe eum præ omnibus æstumavit, illique dedit

Κάλλος τε μέγεθός τε καὶ ἠνορέην ὑπέροπλον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ὄντες ἐπ' ἀλλήλοις βάλον ὄσσε,
Αἰήτης μινύαι τε περὶ φρένα παχνώθησαν.
Πρόσθε γὰρ αἰήτης μὲν ἐφ' ἅρματος ἠέλιος ὣς
Λάμπετο μαρμαρυγαῖσι πέριξ χρυσέων ἀπὸ πέπλων.
Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνην κεφαλὴ ἔχε θυσσανόεσσαν
Ἀκτῖσιν φλογέαις· σκῆπτρον δ' ἐν χερσὶν ἐνώμα
Ἀστεροπαῖς ἴκελον· δοιὼ δ' ἑκάτερθεν ἕηστον
Θυγατέρες· τῆς γάρ κεν ἀγαλλόμενος πεφόρητο.
Σμερδνὸν ὑπ' ὀφθαλμοῖσι δ' ἐσέδρακε νηῒ πελασθείς.
Καί οἱ ἀπὸ στηθέων βεβαρίην ἀνενείκατο φωνήν,
Δεινὸν ὁμοκλήσας· μέγα δ' ἀντιάχων ἐγεγώνει,
Φράζετον οἵτινες ἐστὲ, τί δε χρέος ὑμᾶς ἱκάνει.
Ἔκποθεν ἐλδομένοισι κυτηΐδα γαῖαν ἀμεῖψαι.
Οὐδ' ἄρ' ἐμὴν ἀλέγοντες ἀνακτορίην πεφόβησθε.
Οὐδὲ λεὼν σκήπτροισιν ἐπήρανον ἡμετέροισι
Κόλχων, οἵκεν ἀρηῒ δορυσσόοι εἰσὶν ἀπειρεῖς,
Ἐς μόθον ἱεμένοις εὖ εἰδότες ἶφι μάχεσθαι.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Αἰσονίδῃ δ' ἄρα θάρσος ἐνὶ πραπίδεσσιν ὄπασσεν
Ἥρη πρέσβα θεά. μέγα δ' ἀντιάχων ἐγεγώνει,
Οὔτε νυ ληϊστῆρες ἱκάνομεν, οὔτε μὲν ἄλλην
Γαῖαν ἐπιστρωφῶντες, ἐγείρομεν ὕβρεος αἴσῃ
Ἔργ' ἄδικ' ἀνθρώποισιν, ἃ δὴ πολέες μεμάασι·
Τέτλαμεν ἐν βιοτῇ κέρδους ἕνεκεν σφετέροιο.
Ἀλλά μοι ἆθλον ἔταξε ποσειδῶνος φίλος υἱὸς
Πατροκασίγνητος πελίας, χρύσεον ποτὶ κῶας
Αζομένους ἀφικέσθαι ἐϋκτιμένην ἐς ἰωλκόν.
Οὐδέ τοι δὴ νώνυμοι ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι.
Οἱ μὲν γὰρ μακάρων, οἱ δ' ἡρώων γένος ἐσμέν.

Formam, Staturam & Robur excellens.
Sed poſtquam propiores facti in invicem jecerunt oculos,
Tam Æetes quam Minyæ obſtupuerunt.
Coràm enim Æetes ſuper currum ſolis inſtar
Rutilabat radiis undique aureis à veſtibus:
Caput verò redimitus erat corona fimbriata
Radiis ardentibus, ſceptrum verò in manibus movebat
Fulgoribus ſimile ſtellarum. Ambæ verò ab utroque latere ſe-
Filiæ, quibus ſuperbiens vehebatur. (debant
Terribile oculis tuens poſtquam navi appropinquaſſet:
Et è pectoribus frementem emiſit vocem,
Horrendum minitans, graviterque reboavit hæc:
Dicite, quinam eſtis, aut quid vos huc adducit,
Unde & inquorum gratiam Cytaidem terram tranſitis,
Et ſpernentes meum imperium, non timuiſtis:
Neque populum ſceptris optabilem noſtris
Colchorum, qui vel ipſo Marti, haſtis impetuoſi, ſunt inſupe-
Contraque hoſtem benè ſcientes fortiter pugnare. (rabiles.
Dixit. Noſtri autem omnes altè obmutuerunt.
Tandem verò Æſonidi audaciam excitavit in animo
Juno veneranda Dea, nec minori fremitu ipſi reſpondit:
Neque ut latrones venimus nos, neque aliam quandam
Terram vagabundi invadentes. Fatali injuria coacti, excitamus
Facta injuſta hominibus, quæ quidem vehementer deſiderant
Patimur nos in vita, lucri cauſſa Tui. (multi:
Verùm mihi hunc laborem impoſuit Neptuni filius
Patruus Pelias, ut non niſi rapta pelle
Reverteremur benè ædificatam in Jolcum.
Neque ignobiles ſunt hi chariſſimi mei ſocii:
Pars enim Deorum, pars verò Heroum ſanguine orti ſumus,

Οὐδέ τι μὴν πολέμων ἀδαήμονες οὐδὲ μόθοιο,
Ξεῖνοι δ' εὐχόμεθ' εἶναι ἐφέστιοι. ὡς γὰρ ἄμεινον.
Ὣς φάτο· τοῦ δ' ἄρα θυμὸς ὀρίνετο ἶσος ἀέλλῃ
Αἰήτεω, καὶ σμερδνὸν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν,
Φρικτὸν ἐφ' ἡρώεσσι δόλον καὶ μῆτιν ὑφαίνων.
Ὀψὲ δὲ δὴ μινύαισι τοίην ἀνενείκατο φωνήν,
Εἰ μὲν δὴ κόλχοισιν ἀρηιφάτοισιν ἐσάντα
Μαρναμένοις ἐπιθῆσθον, ἀποφθίσειν μένος ἄνδρας
Ἔλπεσθ', ὡς κεν ἀδήριτον γέρας ἔσσετ' ἐν ὑμῖν,
Κῶας ἀειρομένους ἰέναι πρὸς πατρίδα γαῖαν.
Εἰ δέ γε παῦροι ἐόντες ὑποκλίνητε φάλαγγι
Ἡμετέρῃ, τότε νῆα καταφθιμένοισι κεάξαι.
Εἰ δέ κέ μοι πείθησθε, τὸ καὶ πολὺ κέρδιόν ἐστιν,
Κρίναντες τιν' ἄριστον, ἢ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν,
Ὄφρα κε πειρηθεὶς ἀέθλων οὓς αὐτὸς ἐνίσπω,
Κῶας ἕλῃ χρύσειον· ὃ καὶ γέρας ἔσσεται ὑμῖν·
Ὣς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ἄρ' ὀπίσσω
Βῆσαν ἀμειβόμενοι. μινύαις δ' ἄχος ἔπλετο θυμῷ
Καί ῥα τόθ' ἡρακλῆος ἔχον πόθον. οὐ γὰρ ἔμιμνον
Ἔθνος ἀμαιμάκετον κόλχων καὶ θούριον ἄρην.
Νῦν δέ σοι ὦ μουσαῖε παραδρομάδην ἀγορεύσω
Οἷά περ αἰνόμοροι μινύαι πάθον ἠδ' ὅσ' ἔρεξαν.
Ὥς τ' ἄψορρος ὄρουσ' ἐκ δώματος αἰήταο
Ἄργος ἐϋμμελίης φρίξου παῖς, ὅν ῥα ἔτικτε
Χαλκιόπη. τῷ γὰρ παρελέξατο, πατρὸς ἐνιπῇ,
Ἠνίχ' ὑπὲρ νώτῳ κριοῦ κόλχοισι πελάσθη,
Ἀγγέλλων μινύαισιν ἃ δὴ τελέεσθαι ἔμελλε
Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσι πολυφθόρου αἰήταο.
Ἠδ' ὡς παρθενίοις αὐτοῦ φίλτροις ἐδαμάσθη
Αἰνόγαμος μήδεια, θεᾶς ἥρης διὰ βουλάς.

Ἐν

+ forte leg. ΕΚΗΛΕΤΟ

Neque bellorum imperiti, neque pugnæ: (nè melius est.
Ast nos hospites potius tui domestici esse desideramus, quod sa-
Dixit. Animus verò ad hæc commotus est procellæ instar
Æetæ, & horrendum obtutus est oculis,
Tremendum in heroas dolum & consilium texens.
Tandem verò Minyis talem regessit vocem:
Siquidem Colchos bellicosos ex opposito
Pugnantes invadatis, perdere robore viros
Speretis; tunc sine omni controversia præmium vestrum erit,
Sublata pelle redire in patriam terram:
Quodsi verò pauci vos cedetis phalangi
Nostræ, tunc, victis vobis, navis vestra diffindetur.
Si verò mihi obtemperabitis, id quod multò utilius vobis erit,
Eligetis optimum inter vos, aut qui reliquis sit nobilior,
Ut pertentatus laboribus, quos ipse proponam
Auferat pellem auream; quæ vobis dono tunc esto.
Sic loquutus, equos incitavit. Illi verò retrò
Currebant ab ipsis. Minyis verò dolor versabatur animo
Et sanè Herculis tunc habuerunt desiderium, non enim sustinere
Gentē inexpugnabilē Colchorū & impetuosū (se posse credebant
Nunc verò tibi, o Musæ, breviter enarrabo (Martem.
Qualia infelices Minyæ passi fuerint, quantaque patraverint.
Et quomodo citato cursu transiverit ad Minyas ex ædibus Æe-
Argus bellicosus Phrixi filius, quem peperit (tæ
Chalciope (cum hoc enim concubuerat, patris minis coacta
Tum, quum Phrixus super dorsum arietis in Colchos venit)
Nuncians Minyis omnia quæ peragenda essent
Sceleribus impii Æetæ.
Tum etiam quemadmodum teneris illecebris illius (Jasonis)
Infelix Medea, Junonis nutu. (capta fuerit

Ἐν γὰρ οἱ ἵμερον ὦρσεν ἐρωτοτρόφη κυθέρεια.
Ἧκε δ' ἄρ' ἰὸν ὑπὸ σπλάγχνοις δασπλῆτις ἐριννύς.
Ὥς τε βόας ζεύγλαισι δαμάσσατο πυρὶ πνέοντας,
Τετράγυον θέμενος σπόρον αὔλακι, τόν ῥ' ἐκόμισσε
Φρίξος ἐϋμμελίης, ὅτ' ἔβη δόμον αἰήταο,
Ἔθνον ἐνυάλιόν τε δρακοντείων ἀπ' ὀδόντων.
Ἢ δ' ὡς δυσμενέων σπαρτῶν στάχυν ἐξενάριξεν
Αὐτοφόνῳ παλάμῃ, πῶς δ' ἀγλαὸν ἤρατο κῦδος
Αἰσονίδης. ὥς τ' ἦλθε δι' ἐκ μεγάρων λελαθοῦσα,
Αἴπι καλυψαμένη ἑανῷ διὰ νύκτερον ὄρφνην,
Παρθένος αἰνολεχής. (περὶ γὰρ ῥά ἔπειρον ἔρωτες
Νηὸς ἐπ' ἀργώας πελάσαι, καὶ πότνι' ἀνάγκη)
Οὔτιν' ὀπιζομένη πατρὸς χόλον, οὐκ ἀλέγουσα·
Ἡδ' ὡς ἀμφιπλακεῖσα περιπτύξασά τε μορφὰς,
Στέρνα τε μαιμώωσα κύσεν χαρίεν τε πρόσωπον,
Δάκρυσι πλημμύρουσα γενειάδας. οὐδέ τιν' αἰδῶ
Ἔσχε πόθων ἥρωος. ἐλαυνομένη δ' ὑπὸ φίλτρων,
Παρθενίην ἔρριψε, γάμων τ' ὀλιώσερα θυμόν.
Ἄλλα τ' αὖ πολλὰ καὶ ἐσύστερον αὖθις ἀκοῦσαι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μήδεια λίπεν δόμον αἰήταο
Λαθριδίη, καὶ νηὸς ἐφ' ἡμετέρης ἐπελάσθη,
Δὴ τότ' ἄρα κατὰ θυμὸν ἐμηδόμεθ' ὄφρα μολόντες
Ἀμφ' ἱερῆς φηγοῖο δέρας χρύσειον ἕλωμεν.
Ῥᾶστα περὶ φρεσὶ δ' ἦσι δοκεύομεν, οὐδέ τις ἡμῶν
Ἔγνω μόχθον ἄελπτον· ἐφέσπετο γὰρ μέγα ἔργον
Πᾶσιν ἐφ' ἡρώεσσι, κακῶν δ' ἀνεφαίνετο πυθμήν,
Πρόσθε γὰρ αἰήταο δόμων ποταμοῖό τ' ἐρυμνοῦ
Ἐννέ' ἐπ' ὀργειῶν ἕρκος περιμήκετον ἄντην
Φρουρεῖται πύργοισι καὶ εὐξέστοισι μύδροισιν,
Ἑπτὰ περὶ στεφάνοισι κυκλούμενον. ἐν δ' ἄρα τρισσαὶ

In ipſa enim deſiderium excitavit amores nutriens Cytherea.
Emiſitque ſagittam in viſcera ejus atrox Erinnys.
Tum etiam, ut boves ſub jugum miſerit ignivomos,
Quatuorque jugerum aratum agrum conſeverit ſemine, quod ap-
Phrixus fortis, quando in domum Æetæ venit, (portavit ſecum
Dotemque martiam à draconis dentibus.
Et quomodo inimicarum ſegetum progeniem occiderit
Funeſta manu, & quemadmodum magnam gloriam reportaverit
Æſonides. Et quemadmodum clam ſe ſubduxerit ex palatio
Albo linteo tenui tecta, per nocturnam caliginem
Virgo infauſta. (Amores enim vexantes eam adegerant
Ut ad navem Argo pergeret, & veneranda neceſſitas)
Ne maximam quidem patris iram reverita, nec curans.
Et quemadmodum amplexa colloque Jaſonis circumfuſa
Pectoraque cupidiſſima oſculata fuerit & amœnam faciem,
Lacrymis humectans genas, nec ullum pudorem (furore
Habuerit deſiderii hujus erga heroëm. Exagitataque amatorio
Virginitatem proſtituerit, inque nuptias geſtientem animum;
Aliaque multa impoſterum audies:
Sed quando Medea reliquit domum Æetæ
Clandeſtina, & ad navem noſtram venit,
Tunc ſanè animo conſultavimus, quo pacto, eò delati
De ſacra fago pellem auream capiamus. (enim noſtrum aliquis
Tunc verò facillimo negocio omnia ab ea intelleximus, neque
Scivit laborem inſperatum. Inſecuta quippe eſt maxima diffi-
Omnes heroes, malorumque ſe apperuit vorago. (cultas
Nam ante Æetæ domos & ante munitum fluvium
Septum valde longum, novem ulnis inde diſtans
Ambit turribus & politis vectibus ferreis,
Quod ſeptem inſuper mœnibus cingitur. Inde triplices

Χαλκήρεις πύλαι εἰσὶ πελώριοι· ἐν δ᾽ ἄρα τῆσι
Τεῖχος ἐπιθρώσκει, περὶ δ᾽ αὖ χρύσειαι ἐπάλξεις.
Αὐτὰρ ἐπὶ σταθμοῖο πυλῶν τηλῶπις ἄνασσα
Ἵστανεν αἰθύουσα πυρὸς σέλας, ἣν κένυ Κόλχοι
Ἄρτεμιν ἐμπυλίην κελαδοδρόμον ἱλάσκονται,
Δεινὴν τ᾽ ἀνθρώποισιν ἰδεῖν δεινήν τ᾽ ἐσακοῦσαι.
Εἰ μή τις τελετὰς πελάσει καὶ θύσθλα καθαρμῶν
Ὅσσα περ ἀρήτειρα καθάρματα μύστις ἔκευθε.
Δεινολεχὴς μήδεια κυτηϊάσιν μίγα κούραις·
Οὐδέ τις ἐνδοτέρω κείνην ὁδὸν εἰσεπέρησεν
Ἐνδάπιος ξεῖνός τε βροτῶν ὑπὲρ οὐδὸν ἀμείψας.
Εἴργει γὰρ πάντη δεινὴ θεὸς ἡγεμόνεια,
Λύσσαν ἐπιπνείουσα ὑπὲρ γαλινοῖς σκυλάκεσσιν.
Ἐν δέ σφιν πυμάτων μυχῷ ἕρκεος ἄλσος ἀμείβει,
Δένδρεσιν εὐθαλέεσσι κατάσκιον, ᾧ ἔνι πολλαὶ
Δάφναι τ᾽ ἠδὲ κράνειαι ἰδ᾽ εὐμήκεις πλατάνισται·
Ἐν δὲ πόαι ῥίζῃσι κατηρεφέες χθαμαλῇσιν,
Ἀσφόδελος, κλύμενός τε καὶ εὐειδὴς ἀδίαντος,
Καὶ θρύον ἠδὲ κύπειρον, ἀριστερέων τ᾽ ἀμμηνά,
Ὁρμιόν τε καὶ εἰρύσιμον, κυκλαμίς τε θεουδής,
Στοιχὰς, παιονίη τε, καπερνές τε πολύκνημον·
Μανδραγόρης, πολιόν τ᾽, ἐπὶ δὲ ψαφαρὸν δίκταμον·
Εὔοδμός τε κρόκος, ἰδὲ κάρδαμον· ἐν δ᾽ ἄρα κῆμος,
Σμίλαξ, ἠδὲ χαμαίμηλον, μήκων τε μέλαινα·
Ἄλκυα, καὶ πάνακες, καὶ κάπασον, ἠδ᾽ ἀκόνιτον,
Ἄλλά τε δηλήεντα κατὰ χθόνα πολλὰ πεφύκει.
Μέσσον δ᾽ ἠερόμηκες ἐπὶ στύπος ἄλσεϊ πολλῷ
Ἥπλωται φηγοῖο πέριξ κλαδεῶσιν ἐρυμνόν.
Ἐν δ᾽ ἄρα οἱ χρύσειον ἐπεκρέματ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα
Ὄρπηκος τανάοιο δέρας, τὸ κεν αἶψα δοκεύει

Ferreæ portæ ſunt ingentes, poſt illas
Murus ſupereminet, circum vero hunc aurea propugnacula.
Poſteà in limine portarum ſublimis regina
Collocata erat diffundens ignis fulgorem, quam Colchi
Dianam Janitricem reſonantem in curſu, colunt,
Gravem hominibus adſpectu gravemque voce:
Quicunque ſine expiationibus accedunt & ſacris piacularibus,
Quæ tamen piacula ſacerdos ſola myſteriorum perita ſemper oc-
Infelix Medea ſibi & Cyteidibus puellis. (culta tenuit
Neque unquam quiſquam intra illam viam penetravit
Sive incola ſive peregrinus limen ſupergreſſus.
Arcet enim omninò Dea gravis domina,
Rabiem inſpirans iracundis canibus.
In imis verò partibus penetralium ſepimenti, Lucus tranſit,
Arboribus virentibus opacus, inquo multæ
Laurique & Corni & altæ Platani:
Tum deinde minores herbæ, ab arboribus tectæ
Aſphodelus, Clymenusque & pulchra Adiantus,
Et Thryon & Cyperus, & Ariſterεων evanida,
Horminumque & Eryſimon, Cyclaminusque divina,
Stœchas, Pœoniaque, depreſſosque ramos habens Polycnemon.
Mandragora, Polionque, prætereaque ſubtilis Dictamus:
Odoraque Crocus, & Cardamon: præterea Cemus,
Smilax & Chamæmelon, Meconque nigra:
Alcea & Panaces, & Capaſum & Aconitum,
Aliaque multa noxia in terra illa creſcunt.
In medio verò aureus truncus ſuper magnam luci partem
Panditur fagi circumcirca ramis munitus.
Inde aurea dependet ab utraque parte
E longo quodam ramo pellis, quam propè obſervat

Hor-

Δεινὸς ὄφις, θνητοῖς ὀλοὸν τέρας, οὐ φατὸν εἰπεῖν.
Χρυσαῖς γὰρ φολίδεσσιν ἐθείρεται, ἐν δ' ἄρα πρέμνον
Ἀπλάτοις ὁλκοῖσι φορεύμενος ἀμφιπολεύει
Σῆμα χαμαιζήλοιο Διὸς, ποτὶ κῶας ἀμείβων.
Φρουρεῖς ἀδμήτοις δ' ἐπιμαίεται ἄμμορος ὕπνου,
Γλαυκοῖς ἀμφ' ὄσσοισιν ἀναιδέα κανθὸν ἑλίσσων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κλυόμεν τόδ' ἐτήτυμον ὡς ἐτέτυκτο,
Ἀμφί γε μουνυχίης Ἑκάτης φρουρῆς τε δράκοντος
Πάνθ' ὅσα οἱ κατέλεξεν ἀριφραδέως Μήδεια,
Διζόμεθ' ἡμὲν ἄελπτον ὀϊζυροῖο πόνοιο,
Ὡς κείνην ἀγροτέρην μειλιξάμενοι πεπίθοιμεν,
Ἠδ' ὡς θῆρα πέλωρον ἱκοίμεθα, τόφρ' ἀνελόντες
Δέρμ' ἀπονοστήσωμεν ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Καὶ τότε δὴ μετὰ πᾶσιν ὁμόκλεεν ἡρώεσσι
Μόψος (ὁ γάρ τ' ἐδάης φῆσιν τάδε μαντοσύνῃσιν)
Ὄφρ' ἐμὲ γουνάσωνται, ἐπιστείβωσι δὲ ἔργον,
Ἄρτεμιν ἱλάσασθαι, θέλξαι δ' ὑπερώορα θῆρα.
Ὣς οἱ μὲν λίσσοντο παρεισαδόν· αὐτὰρ ἔγωγε
Αἰσονίδην ἐκέλευσα δύω δὴ φῶτε κρατιστὼ
Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
Μόψον τ' Ἀμπυκίδην ἰέναι πρὸς τέρματα μόχθου.
Αὐτὰρ ἐμοὶ Μήδεια συνέσπετο μούνη ἀπ' ἄλλων.
Ἡνίκα δ' εἰς σηκοὺς ἱκόμην ζάθεόν τε θεράπνην,
Χώρῳ ἐπὶ πλακόεντι βόθρον τρίστοιχον ὄρυξα,
Φιτροὺς τ' ἀρκεύθοιο καὶ ἀζαλέης ἀπὸ κέδρου,
Ῥάμνου τ' ὀξυτέροιο, πολυκλαύτων τ' αἰγείρων,
Ὦκα φέρων, ἤνυσα πυρὴν ἔμπροσθε βόθροιο.
Πολλὰ δέ μοι φέρε πάμπαν ἐπισταμένη Μήδεια,
Φωριαμοῦ ἀνελοῦσα θυώδεος ἐξ ἀδύτοιο.
Αὐτίκα δ' οὖλα πλάσματ' ὑπὸ πέπλους ἐπενδύμην,

Αὐ

Horrendus serpens, mortalibus perniciosum portentum inenar-
Aureis enim squamis ornatur, inde truncum (rabile.
Immensis magnitudine spiris complexus circumvolvitur,
Monstrum illud infernale, pellem circumiens.
Indefessis verò custodiis illam observat, expers somni,
Glaucorum oculorum abominabiles angulos circumtorquens.
Nos verò postquam audivimus accurate, quemadmodum se res
Circa Munychiam Hecaten, & custodiam draconis, (haberet,
Quæ nobis omnia declaravit admodum evidenter Medea,
Quærimus an nulla spes esset reliqua labori nostro,
Ut immitem Deam placaturi flectere
Et ad feram ingentem venire queamus, unde auferentes
Pellem reverteremur nostram in patriam tellurem,
Et tunc quidem inter omnes hortatus est Heroas
Mopsus (hoc enim ex vaticinandi arte sciebat)
Ut me orarent, aggrederentque opus
Placare Dianam, & inescare immanem feram.
Hoc illi undique circumfusi me orabant. Ast ego
Æsonidem jussi duos viros fortes
Castora equitem, & egregium pugilem Pollucem
Mopsumque Ampyciden ablegare ad locum laboris nostri.
Me verò Medea secuta est sola,
Postea quam autem ad templa veni & divinum locum,
Campo in plano foveam tres ordines habentem effodi,
Truncosque juniperi & arida à cedro,
Rhamnique acuti, stridularumque populorum nigrarum,
Extemplò conferens, struxi pyram coram fossa.
Multa verò mihi attulit omnia sciens Medea,
E cista depromens odoro ex adyto.
Statim verò mixturas sub vestibus elaboravi,

Pyram-

Ἂν δὲ πυρὴν ἐπέβαλλον, ἰδ' ἔντομα θύματ' ἔρεζον,
Σκύμνους παμμέλανας σκυλάκων τρισσοὺς ἱερεύσας.
Αἵματι δ' αὖ χάλκανθον ἰδὲ στρούθιον ἔμιξα,
Κνηκόν τε σχιστὴν, ἐπί τε ψύλλιον ἀειδὲς,
Ἄγχουσάν τ' ἐρυθρὴν, ἰδὲ χάλκιμον. αὐτὰρ ἔπειτα
Νηδύας ἐμπλήσας σκυλάκων, φιτροῖσιν ἔθηκα.
Ὕδατι μὶξ δ' ὠμὰς χολάδας χεόμην περὶ βόθρον,
Ὀρφνινά θ' ἑσσάμενος φάρη, καὶ ἀπεχθέα χαλκὸν
Κρούων ἐλλισάμην· αἳ δ' ὀτραλέως ἐπάκουσαν,
Ῥήξασαι κενεῶνας ἀμειδήτοιο βερέθρου,
Τισιφόνη τε καὶ ἀληκτὼ καὶ δῖα μέγαιρα,
Πεύκαις ἀζαλέαις φόνιον σέλας ἀΐσσουσαι.
Καίετο δ' αὐτίκα βόθρος, ἐσμαράγει δ' ὀλοὸν πῦρ.
Λιγνὺς δ' αἰθαλόεσσα χύθη περιμήκετα καπνόν.
Αὐτίκα δ' ἐξ ἀΐδαο διὰ φλογὸς ἠγέρθησαν
Δειναὶ, θαμβήτειραι, ἀπηνέες, ἀπροσόρατοι.
Ἡ μὲν γὰρ δέμας ἔσχε σιδήρεον, ἣν καλέουσι
Πανδώρην χθόνιοι. σὺν δ' αἰολόμορφος ἵκανε,
Τρισσοκέφαλος ἰδεῖν, ὀλοὸν τέρας, οὔτι δαητὸν,
Ταρταρόπαις ἑκάτη· λαιοῦ δ' ἄρ' ἐπέσσυθεν ὤμου
Ἵππος χαιτήεις· κατὰ δεξιὰ δ' ἦεν ἀθρῆσαι
Λυσσῶπις σκυλάκη· μέσση δ' ἔφυ ἀγριόμορφος,
Χερσὶν δ' ἀμφοτέραις ἔχεν ἄορα κωπήεντα.
Ἐγκύκλιαι δὲ δινεῦντο περὶ βόθρον ἔνθα καὶ ἔνθα
Πανδώρη ἑκάτη τε· συνεσσεύοντο δὲ ποιναί.
Ἐκ δ' ἄφαρ ἀρτέμιδος φρουρὸν δέμας ἧκε χαμᾶζε
Πεύκας ἐκ χειρῶν, ἐς δ' οὐρανὸν ἤερεν ὄσσε.
Σαῖνον δὲ σκύλακες πρόπολοι· λύοντο δ' ὀχῆες
Κλείθρων ἀργυρέων, ἀνὰ δ' ἔπτατο καλὰ θύρετρα
Τείχεος εὐρυμένους· ὑπεφαίνετο δ' ἄλσος ἐρυμνόν.

Αὐτὰρ

Pyramque superinjeci & hostias mactavi,
Catulos nigros canum ternos sacrificans.
Sanguini verò calchantum & struthion immiscui,
Cnicumque discissam, & Psyllion deforme,
Anchusamque rubram & chalcimon. Postea verò
Ventres implens catulorum, lignis ita imposui.
Intestinaque cruda aquâ permixta, circa foveam effudi,
Nigraque indutus palla, & inimicum æs
Pulsans preces fudi. Quam celerrimè verò exaudiverunt me
Rumpentes claustra tetrici barathri
Thissiphoneque Alectaque & dia Megæra
Tædis aridis cruentum jubar quatientes.
Flammamque statim hausit fovea, strepitumque dedit consumens
Flammaque ardens effudit immensum fumum. (ignis.
Statimque ex inferno per flammam eruperunt
Horrendæ, Tremendæ, Sævæ, Invisæ.
Illa quidem corpus habuit ferreum, quam vocant
Pandoram inferi: cum illa, varias formas habens (dum;
Triceps conspiciendam se dedit; monstrum horrendum, infan-
Tartarea Hecate: è sinistro enim humero caput quatiebat
Equus jubosus, è dextro autem apparebat
Rabiosus canis. Medium verò caput ferinam faciem habebat.
Ambabus verò manibus tenuit ensem manubriatum.
In orbem verò undique circa foveam cursitabant
Pandora Hecateque simulque cum iis bacchabantur furiæ:
Dianæque custodis simulacrum demisit in terram
Faces ex manibus, & in cœlum elevavit oculos. (pagula
Caudis verò abblandiebantur canes ministri, solvebanturque re-
Claustrorum argenteorum, resiliebantque pulcræ portæ
Muri lati. Apparuitque Lucus munitus.

Post

Physic. p. 168 ut et Hesiodi
Theogonia v. 764.

Αὐτὰρ ἐγὼν ὑπὲρ οὐδὸν ἔβην. τῇ μέν τε κούρη
Αἰήτεω Μήδεια, καὶ Αἴσονος ἀγλαὸς υἱός,
Τυνδαρίδαι τ' ἤπειγον ὁμοῦ, σὺν δ' ἔσπετο Μόψος.
Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδόθεν κατεφαίνετο φηγὸς ἐρεμνή,
Κρηπίς τε ξενίοιο Διὸς καὶ βώμιος ἕδρη,
Ἔνθα δράκων ὁλκοῖσιν ὑπὸ πλατέεσσιν ἑλιχθεὶς,
Δινεύων ἀνάειρε κάρη, βλοσυρόν τε γένειον,
Ἂν δ' ὀλοὸν σύριξε. ἐπὶ δ' ἔβραχεν ἄσπετος αἰθήρ.
Δένδρεα δ' ἐσμαράγησε κραδαινόμεν' ἔνθα καὶ ἔνθα
Κρημνόθεν ἐκ ῥίζης· ἰάχησε δὲ σύσκιον ἄλσος.
Αὐτὰρ ἐμ' ἠδ' ἑτάρους τρόμος ἔλλαβε. νόσφι δὲ μούνη
Μήδει' ἐνὶ στέρνοις ἀκαμπέα θυμὸν ἐνώμα·
Δρέψατο γὰρ παλάμῃσι λυγρῶν ἀποθείσματα ῥιζῶν.
Καὶ τότ' ἐγὼ φόρμιγγος ἐφήρμοσα θέσκελον ὀμφήν,
Κλάγξα δ' ἄρ' ἐξ ὑπάτης χέλυος καρυηχέα φωνήν,
Σιγαλέως ἄφθεγκτον ἐμοῖς ὑπὸ χείλεσι πέμπων.
Κλῇξα γὰρ ὕπνον ἄνακτα θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων,
Ὄφρα μολὼν θέλξειε μένος βελαροῖο δράκοντος.
Ῥίμφα δέ μοι ὑπάκουσε, κυτηΐδα δ' ἧκ' ἐπὶ γαῖαν.
Κοιμίσσας δ' ὅγε φῦλα πανημερίων ἀνθρώπων,
Καὶ ζαμενεῖς ἀνέμων πνοιὰς, καὶ κύματα πόντου,
Πηγάς τ' ἀενάων ὑδάτων, ποταμῶν τε ῥέεθρα,
Θῆράς τ' οἰωνούς τε, τά τε ζώει τε καὶ ἕρπει,
Εὐνάζων ἄμειψεν ὑπὸ χρυσέαις πτερύγεσσιν.
Ἷξε δ' ὑπὸ στυφελὸν Κόλχων εὐανθέα χῶρον.
Κῶμα δ' ἄφαρ κατέμαρψε πελωρίου ὄσσε δράκοντος,
Ἰσοπαλὲς θανάτῳ. δολιχὴν δ' ἀμφ' αὐχένι δειρὴν
Θῆκε καρηβαρέων φολίσιν· θάμβησε δ' ἰδοῦσα
Αἰνόποτμος Μήδεια· καὶ Αἴσονος ἀγλαὸν υἷα
Ἧκ' ἐπιθαρσύνουσα θοῶς πρέμνοιο λαβέσθαι,

Post ego primus limen supergressus sum, tum verò filia
Æetæ Medea, & Æsonis inclutus filius,
Tindaridæque simul intrarunt, consequebaturque Mopsus:
Sed postquam propius apparuit fagus amœna,
Locusque hospitalis Jovis & altarea sedes,
Ubi draco flexibus latis volvitur,
Conversus elevavit caput, truculentasque maxillas
Exitiosum sibilavit, refremuitque immensus æther,
Arboresque resonuere vibratæ hinc atque illinc
Radicitus. Reboavit verò umbrosum nemus.
Ast me cum sociis tremor cepit. Sola verò
Medea in pectore intrepidum animum retinuit.
Decerpsit enim manibus funestarum frusta radicum.
Et tunc ego lyræ conjunxi divinam vocem.
Insonui verò suprema chelyos chorda latè sonantem vocem.
Submisseque lene quid ex labiis meis cecini.
Cantavi autem somnum regem Deorum omnium pariter & ho-
Ut veniret & leniret iram immanis draconis, (minum,
Confestim verò obtemperavit ille, & Cytaidem in terram venit.
Atque in transitu consopiens gentes diurnorum hominum,
Et iracundos ventorum flatus fluctusque ponti,
Fontesque perennium aquarum, fluviorumque fluenta,
Ferasque avesque & omnia animalia pariter & reptilia,
Cubare faciens, profectus est aureis alis
Venitque super asperam Colchorum bene florentem regionem.
Veternus verò extemplò occupavit magni oculos draconis
Agonius, longumque collum circa cervicem
Convolvit capite gravatus squamis. Obstupuitque videns hoc
Infausta Medea. Æsonisque incluto filio
Animum adjecit, ut celeriter ex arbore surriperet
Pellem

Κῶας χρυσεόμαλλον, ὁ δ' οὐκ ἀπίθησεν ἀθρήσας·
Αὐτὰρ ἀειράμενος δέρας ἄπλετον, ἶκτ' ἐπὶ νῆα.
Ἥρωες μινύαι μέγ' ἐγήθεον, ἂν δ' ἄρα χεῖρας
Ἀθανάτοις ἤειραν οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
Ὣς οἱ μὲν περὶ κῶας ὀπώπεον· αἶψα δ' αἰήτης
Ἀμφιπόλων ἤκουσεν ἀποιχομένην μήδειαν.
Ὦκα δ' ἄρ' ἀψύρτῳ ἐπετέλλετο λαὸν ἀγείρειν,
Μαστεύειν δ' ἄρα παῖδα κασιγνήτην καὶ ὄπατρον.
Ἀλλὰ ὁ ὠκὺς ἔπειγε παρὰ προχοὰς ποταμοῖο
Εἰς λόχον ἡρώων· ἔκιχεν δ' ἄρα παρθένον αἰνήν.
Νὺξ γὰρ τότ' ἀστροχίτων μέσσην παράμειβε πορείαν.
Ἐκ δ' ἐτελεῖτο δόλος στυγερὸς καὶ κῆρες ἀΐδναι
Μηδείης, ὑπ' ἔρωτος ἐλκλυτοῦ ἀψύρτοιο,
Ὃν ῥα καταχτείναντες, ἐπὶ προχοὰς μεθέηκαν
Ὀρνυμένου ποταμοῖο. φέρεν δ' ὅγε πνεύματι κραιπνῷ.
Θεινόμενος γὰρ δίναις εἰς κῦμ' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
Κέλσεν ὑπὲρ νήσων ἀψυρτίδας ἃς καλέουσιν,
Ἀλλ' ἄρα οὔτι λάθεν δί' ἐπόψιον ἠδὲ θέμιστας.
Αὐτὰρ ἐπεὶ νηὸς μὲν ἔσω κίον, ἐκ δ' ἑκάτερθεν
Ὄχθης πείσματ' ἔκοψαν, ὑπ' εἰρεσίῃς δὲ θοῇσι
Πλεῖον ἐπειγόμενοι ποταμοῦ τάμον, οὐλι κατευθὺ
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα διὰ στόμα φάσιδος εὐρὺ
Ἵεμεθ'. ἀμπλακίῃ δ' ἐφορεύμεθα, πολλὸν ὀπίσσω
Αἰὲν ἀναπλείοντες. ἐλείπετο δ' ἄστεα κόλχων
Ἀφραδέσι μινύαις, σκοτερὴ δέ τε ἄμφεχεν ὄρφνη.
Αὐτὰρ ἐπειγόμενοι θέομεν ῥόον ἀφραδίῃσι,
Μεσσάτιοι πεδίοιο. βροτοὶ δὲ μιν ἀμφινέμονται
Γυμνοὶ βουνόμοι τε, καὶ ἄρκυες ἀγχοιῶται
Κερκετικῶν τ' ἀνδρῶν φῦλον, σιντῶν τ' ἀγερώχων.
Οἳ μήσαντο μεσηγὺ χαρανδαίων τ' αὐλώνων,

Καυκά-

Pellem aurei velleris, hic verò non cunctavit,
Sed aufferens pellem ingentem, perrexit ad navem.
Quo conspecto heroes Minyæ valdè lætati sunt, manusque
Ad Deos elevarunt qui latum cœlum inhabitant
Hæc illi quidem de pelle viderunt. Ast Æetes subito
A servis audivit avectam esse Medeam.
Statimque Absyrto præcepit populum convocare,
Investigareque puellam sororem suam germanam.
Ille verò tempus nullum perdens acceleravit ad ripas fluvii
Ad classem heroum, deprehenditque ibi virginem miseram.
Nox interea stellis amicta, mediam perfecerat viam,
Cùm peracta est fraus horrenda & fatale facinus nigrum
Medeæ, contra amorem incluti Absyrti,
Hunc enim occidentes ad ripas projecerunt
Rapidi fluminis, avexit vero eum hoc valido vento:
Agitatus verò Absyrtus fluctibus in undas maris inexsiccabilis
Ejectus demum est in insulas, quas Absyrtidas vocant,
Sed non latuerunt hæc Jovem inspectorem & Nemesin.
Nam postquam in navem venerunt, & utrinque
E littore funes absciderunt, atque celeribus remigiis
Magis magisque incumbentes fluvium secarunt, nequaquã rectâ
Pontum in pisculentum per ostium Phasidos lati
Delati sumus; sed deviatione circumlati sumus longè retro
Semper renavigantes. Relictæ verò erant urbes Colchorum
Non advertentibus Minyis, tenebrosa quippe circumdabat nox.
Sed laborantes decurrimus flumen errabundi,
Per mediam regionem. Homines verò circum habitant
Gymni Buonomæque & Arcyes agrestes,
Cerceticorumque hominum genus, Sindorumque ferocium:
Hic quidem curabant per medias Charandæorum habitationes

Καυκάσιον παρὰ πρῶνα, διὰ στεινῆς ἐρυθείας.
Ἀλλ' ὅτ' ἀπ' ἀντολίης ἐφάνη περψίμβροτος ἠὼς,
Ποιάνθῃ νήσῳ προσεκέλσαμεν· ἔνθα δὲ δισσοὶ
Χεύμασιν ἀπλώτοισι περιγίζουσι ῥέεθρα
Φᾶσις τ' εὐρυμένης ἀκαλαρρείτης τε σαράγγαις.
Τόν ῥα πλημμύρουσα διὰ χθονὸς εἰς ἅλα πέμπει
Μαιῶτις καναχηδὸν, ἐλειονόμου διὰ ποίης.
Καὶ τόθ' ὑπ' εἰρεσίῃ πλεόμεν διὰ νύκτα καὶ ἦμαρ·
Διοσαῖς δ' ἐν τριμόροισι βοὸς πόρον ἐξικόμεσθα
Λίμνης, ὅντε μεσηγὺ βοοκλόπος οὔποτε τιτὰν
Ταύρῳ ἐφεζόμενος βελαρῷ πόρον ἔσχισε λίμνης.
Καί ῥα πανημερίῃσι πονεύμενοι εἰρεσίῃσι
Μαιώτας πρῶτ' ἐσαφικάνομεν ἀβροχίτωνας.
Ἠδὲ γελωνὸν ἔθνος, βαθυχαίτων τ' ἄπλετα φῦλα,
Σαυρομάτας τε, γέτας, καὶ γυμναίους, κέκρυφάς τε.
Ἀρσωπάς τ' ἀριμάσθας, ἔθνη πολυπήμονα λαῶν,
Ὧν περιναιετάει ἐν γῇ μαιώτιδα λίμνην.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖσι δύην ἀμέγαρτον ἔθηκαν
Ἀθάνατοι, πύματον δὲ βυθοῦ διαμειψάμενοι ὕδωρ,
Ὄχθῃσι χθαμαλῇσιν ἀποβλύει αἰπὺν ὄλεθρον,
Ῥοίζῳ ἐλαυνομένη· καναχεῖ δέ τοι ἄσπετος ὕλη,
Ἀρκτώοις περάτεσσιν ἐπέρχεται ὠκεανόν δε.
Τῷ ῥα τόθ' ἁρπαχθεῖσα διὰ στόματος κίεν ἀργώ.
Ἐννέα μὲν νύκτας τε καὶ ἤματα μοχθίζοντες,
Λείπομεν ἔνθα καὶ ἔνθα βροτῶν ἀπηνέα φῦλα,
Πακτῶν ἀρκτείων τε γένος, λελίων τ' ἀγρεώχων,
Τοξοφόρους τε σκύθας, ἄρεος πιστοὺς θεράποντας·
Ταύρους τ' ἀνδροφόνους, οἱ ἀμειδέα φῦθλα φέρουσι,
Μουνυχίῃ, βροτέῳ δ' ἐπιδεύεται αἵματι κρητήρ.
Ἄν δ' ἄρ' ὑπερβορέους, νομάδας, καὶ κάσπιον ἔθνος.

Αὐ-

+ Hic desunt versus quidam
vid. Porphyr. antr. nymph. p. 66
+ Eumel. p. 251.

Caucasium juxta verticem transire, per angustam Erythiam.
Sed postquam ab ortu apparuit homines delectans aurora,
Ad herbidam quandam insulam appulimus. Illam gemini
Undis innavigabilibus includunt fluvii
Phasis latus & quiete fluens Sarangis,
Hunc quidem inundans per terram in mare mittit
Mæotis cum strepitu, palustres per herbas.
Et tunc remigiis navigavimus noctem & diem.
Geminasque per fauces in Bosporum enavigavimus
Paludis, quam cùm boves furto abegisset olim Titan
Tauro insidens ingenti, mediam trajecit viam paludis.
Defatigatique inde diuturno remigio
Ad Mæotas primùm appulimus molliter vestitos,
Et Gelonam gentem & Comatorum populosas nationes.
Sauromatasque Getasque & Gymnæos Cecryphasque
Trucesque Arimaspas, gentes damnosas populis,
Qui circumhabitant in terra Mæotidem paludem.
Sed & adhuc magnas difficultates objecerunt
Divi, postquam ultimam abyssi trajecimus aquam,
Angustis enim ripis coarctatur aqua alluitque sceleratam terram
Magno strepitu agitata, ita ut maxima adjacens sylva resonet,
Donec tandem in Arctoos fines & oceanum sese exonerat,
Inquem tunc etiam abrepta Argo per ostia intravit.
Novem verò noctes totidemque dies laborantes,
In transitu hinc atque illinc reliquimus immania hominum genera
Pactorum Arctiorumque genus, Leliorumque crudelium,
Hastatosque Scythas, martis fideles famulos.
Taurosque homicidas, qui tristia sacra faciunt
Munychiæ, humano siquidem sanguine crater replendus est.
Atque Hyperboreos, Nomadas & Caspiam gentem.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δεκάτη ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠώς,
Ῥιπαίους αὐλῶνας ἐκέλσαμεν, ἐκ δ' ἄφαρ ἔργου
Ἄγεν ἐπιπροθέουσα διὰ στεινοῖο ῥεέθρου·
Ἔμπεσε δ' ὠκεανῷ, Κρόνιον δέ ἑκικλήσκουσι
Πόντον ὑπερβορέην μέροπες, νεκρήν τε θάλασσαν.
Οὐκέτι γὰρ περιφυγεῖν ἐδοκοῦμεν λυγρὸν ὄλεθρον.
Εἰ μὴ ἄρ' ὁρμαίνουσαν ὑπὸ κρατερῆφι βίηφι
Νῆα μολεῖν ἰθὺν ἐπὶ δεξιὸν αἰγιαλοῖο
Ἀγκαῖος, ξεστοῖσι πιθήσας πηδαλίοισιν.
Ἡ δ' ἔθορεν διοσαῖσι βιησαμένη παλάμῃσιν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μογερῇσιν ἐδαμνάμεθ' εἰρεσίῃσι,
Χεῖρες δ' οὐκέτ' ἔμιμνον, ἀκηχέμενοι γὰρ φίλον κῆρ
Πήχεας ἀμπλέξαντες, ἐνηρείσαντο μέτωπα,
Ἱδρῷ ἀναψύχοντε· κέαρ δ' ἐπετείρετο λιμῷ.
Ἀγκαῖος δ' ἔξαλτο, καὶ ἄλλους πάντας ὄτρυνεν
Ἥρωας, μαλακοῖσι παραιφάμενος ἐπέεσσιν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν τέναγός τε πολυστρέπτοισι κάλωσι
Βάντες ὑπὲρ τοίχων ἅλα δε σφυρὰ κοῦφα βάλοντο,
Ὦκα δ' ἄρ' ἐρτήσαντο πολυστρέπτοισι κάλωσι,
Πρύμνης ἐξ ὑπάτης δολιχὴν μήρινθα βάλοντες
Ἄργος τ' ἀγκαῖός τε, καὶ ἀρχὰς δῶκαν ἑλέσθαι
Ἡρώων. τοὶ δ' αἶψα δι' αἰγιαλοῖο θέοντες,
Σῦρον ἐπειγόμενοι· σὺν δ' ἕσπετο ποντοπόρος νηῦς,
Τέμνουσ' ὑγρὰ κέλευθα παρὰ ξυστοῖς κροκάλοισιν.
Οὐ γὰρ ἐ λιγὺς οὖρος ὑπὸ πνοιῇσιν ὄρινε
Βυκτάων ἀνέμων κλεινὴν ἅλα· κωφὰ γὰρ πόντος
Κεῖθ', οὗπερ θ' ἑλίκης καὶ τηθύος ἔσχατον ὕδωρ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ἕκτη φαεσίμβροτος ἤλυθεν ἠώς,
Ἔθνος ἐς ἀφνειὸν καὶ πλούσιον ἐξικόμεσθα
Μακροβίων, οἳ δὴ πολέας ζώουσ' ἐνιαυτοὺς,

Δώδε-

Sed postquam decima apparuit mortalibus lucem ferens aurora,
Ripæas ad valles appulimus, exinde repente Argo
Transiit subsiliens per angustum fluentum.
Inciditque in Oceanum, Saturnium verò vocant
Pontum Hyperboreum homines mareque mortuum.
Ibi verò vix effugere nos posse credebamus maximum infortu-
Nisi impulsam maximis viribus *(nium*
Navem transire coëgisset ad dextrum littus
Ancæus, politis eam gubernaculis regens:
Hæc verò prosiliit ambabus coacta manibus.
Sed postquam laboriosis defatigati sumus remigiis
Ita ut manus continere ea amplius non valuerint, contristati
Cubito innixi sustinuerunt capita *(corde*
Sudore madentia, & fames eos devexavit.
Ast Ancæus exsiliit, & alios omnes dictis acuit
Heroes, lenibus adloquutus verbis.
Tum hi, quoniam limus ibi erat, contortis funibus,
Parietes navis supergressi in mare se demiserunt,
Statimque alligarunt navem contortis funibus
Dum è summa puppe longum funem dejecerunt
Argus & Ancæus, ejusque extremitates dederunt
Heroibus, qui tum statim littore decurrentes,
Traxerunt annixi, subsecutaque est pontivaga navis,
Secans humidas vias juxta planum littus:
Non enim stridula aura flatibus concitavit
Sonantium ventorum inclutum mare; tacitus verò planè pontus
Jacet ibi, ubi Helices & Tethyos ultima aqua est.
Sed cùm sexta appropinquaret lucem hominibus ferens aurora,
Gentem ad divitem ac opulentam appulimus
Macrobiorum, qui quidem multos vivunt annos,

Δώδεκα χιλιάδας μηνῶν ἑκατονταετήρων
Πληθούσης μήνης, χαλεπῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων·
Αὐτὰρ ἐπεὶ μήνος τὸ πεπρωμένον ἐξανύσωσιν,
Ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ θανάτου μάρπτουσι τελευτήν.
Οὐ δ' ἄρα τοῖσι μέλει βίοτος καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,
Ποίαις δ' ἐν μεσάτῃς μελιηδέα φερβὰ νέμονται,
Ἕρσῃ ὑπ' ἀμβροσίῃ θεῖον ποτὸν ἐξαρύοντες,
Πάντες ὁμῶς στίλβοντες ὁμηλικίην ἐρατεινήν.
Μειλιχίη δέ τοι αἰὲν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε γαλήνη
Παίδεσιν ἠδὲ τοκεῦσιν ἐπὶ φρεσὶν, ἠδὲ νόοιο,
Αἴσιμά τε ῥέζειν πεπνυμένα τ' ἐξαγορεύειν.
Καὶ τοὺς μὲν ῥ' ἀθρόους παραμείβομεν, αἰγιαλόνδε
Ποσσὶν ἐπιστείβοντες. ἔπειτα δὲ κιμμερίοισι
Νῆα θοὴν ἐπάγοντες ἱκάνομεν, οἵ ῥά τε μοῦνοι
Αἴγλης ἄμμοροί εἰσι πυριβρόμου ἠελίοιο.
Ἐν μὲν γὰρ ῥίπαιον ὄρος καὶ κάλπιος αὐχὴν
Αὐτολίας εἴργουσ' ἐπικέκλιται δὲ πελώρη
Ἄσσον ἐπισκιάζουσα μεσημβρινὸν ἠέρα φλέγρη.
Δείελον αὖ κρύπτουσι φάος τανυηκέες ἄλπεις
Κείνοισι μερόπεσσιν, ἀχλὺς δ' ἐπικέκλιται αἰεί.
Ἐνθάδ' ἀφορμηθέντες ἐπειγομένοισι πόδεσσιν
Ἱξόμεν ἀγκῶνα στυφελὸν καὶ νήνεμον ἀκτὴν,
Ἔνθα περ ἀμβλύζων ποταμὸς δίναισι βαθείαις
Θεῖε χρυσορόας ἀχέρων κρυεροῦ διὰ χώρου,
Ἀργυροειδὲς ὕδος προρέων, λίμνη τε κελαινὴ
Ἀνδέχεται. παταγεῖ δὲ παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο
Δένδρεα τηλεθάοντα ποτὶ σχεδὸν, οἷσί τε καρπὸς
Βέβριθε νύκτας τε καὶ ἤματα συνεχὲς αἰεὶ.
Ἀμφὶ δέ οἱ χθαμαλή τε καὶ εὔβοτος ἑρμιονία
Τείχεσιν ἠρήρεισται ἐϋκτιμέναις ἐπ' ἀγυιαῖς.

Duodecim chiliadas mensium centum annorum
Plænæ lunæ, sine omni molestia:
Sed postquam fatalem mensem absolverunt,
Dulci somno adipiscuntur extremam mortem,
Neque verò hi sollic iti sunt de victu & iis quibus homines occu-(pantur;
Sed herbis mellitis ex mediis quibus circumdantur pascuis, ve-(scuntur,
Rorisque ambrosii divinum potum haurientes,
Omnes omnino coævitate juvenili florentes.
Tranquillaque semper ex oculis eorum renidet serenitas
Filiis non magis ac parentibus, mentisque & animi,
Ad justa exsequenda, & prudentia eloquenda.
Per hos itaque magno numero pertransiimus, littus
Supergressi. Deinde ad Cimmerios
Navem celerem trahentes pervenimus, qui soli
Splendoris expertes sunt ignifremi Solis.
Ripæus enim mons & Calpius vertex
Ortum ab iis arcet, circumcluditque excurrens
E propinquo obumbrans meridianum aëra Phlegre.
Vespertinum verò abscondunt solem acuti Alpes
Istis hominibus: Caligo vero iis usque imminet.
Illinc digressi indefessis pedibus
Venimus ad asperum promontorium & vento carentem portum;
Ubi alluens fluvius turbinibus profundis
Percurrit aurum vehens Acheron gelidam regionem,
Argento similem aquam volvens, palus verò nigra
Eum recipit, susurrantque ibi haud procul a ripis fluvii
Arbores germinantes, quas fructus
Gravant noctesque diesque continuò semper.
Terrestris verò & Pascua Ceres
Mœma ambit in benè ædificatis vicis.

Ἐν δὲ γαίῃ ζώουσι δικαιοτάτων ἀνθρώπων,
Οἷσιν ἀποφθιμένοισιν ἅλις ναῦς ἴα τέτυκται.
Καὶ δ' αὖ αἱ ψυχαὶ μετεκίαθον εἰς ἀχέροντα
Πορθμίδος ἐκ γλαφυρῆς· σχεδόθεν δέ οἱ εἰσὶ πόληες,
Ἀῤῥηκτοί τ' ἀΐδαο πύλαι, καὶ δῆμος ὀνείρων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ τὴν δὲ πόλιν καὶ ἤθεα λαῶν
Σφῇ ἄτῃ βαρὺν οἶτον ἀναπλώσαντες ἔβημεν,
Δή ῥα τότ' ἀγκαῖος νηὸς κίεν· αἶψα δὲ πάντας
Εἰσβαίνειν ἐκέλευσε κεκμηκότας ἄμμιγ' ἑταίρους,
Τοὺς ὅγε καὶ μύθοισι προσηύδα μειλιχίοισι,
Τλῆτε φίλοι τὸν μόχθον. ἐπεὶ νύ τοι οὔτι χέρειον
Ἔλπομαι ἀντήσεσθαι. ἐπιφείσοντα γὰρ ἤδη
Ἀκραῆ ζέφυρον καταδέρκομαι· οὐδ' ἀτέκμαρτον
Ὕδωρ ὠκεανοῦ κελαρύζεται ἐν ψαμάθοισιν.
Ἀλλὰ θοῶς ἱστὸν μὲν ἀναστήσασθε μεσόδμῃ,
Λύσατε δὲ προτόνων ὀθόνας. ἐκ δ' ὅπλα χέοντες,
Σφίγξαι ἐπισταμένως, τοίχων ἑκάτερθε βαλόντες.
Ὣς οἱ μὲν τὰ ἕκαστα πονείατο· ἐκ δ' ἄρα κοίλης
Νηὸς ἐπιβρομέουσα τομαερὰς ἔκλαγε φηγὸς,
Ἥν ποθ' ὑπ' ἀρζώαισι τομαῖς ἡρμόσατο παλλάς.
Ὧδε δ' ἔφη, (θάμβος δὲ περὶ φρένας ἵκετο πάντας)
Ὤμοι ἐγὼν, ὄφελόν με διαῤῥαισθεῖσαν ὀλέσθαι
Κυανέαις πέτραισιν ἐν ἀξείνῳ τε κλύδωνι·
Οὐκέν νῦν ἀνάπυστον ἀϊδρείῃ βασιλήων
Νώνυμνον φορέεσκον. ἐπεὶ νῦν αἰεὶ ἐριννὺς
Αἵματος ἐμφύλοιο δεδουπότος ἀψύρτοιο
Ὑστερόπους ἕπεται· σέργει δέ τοι ἄτη ἐπ' ἄτην.
Νῦν γὰρ δὴ λυγρῆς τε καὶ ἀλγεινῆς κακότητος
Ἵξομαι, εἰ νήεσσιν ἐριννύσιν ἆσσον ἵκωμαι.
Εἰ μὴ γάρ μ' ἱερῆσιν ἐπιγνάμψαντες ἄκρῃσι

Κόλπον

+ forte lege εἴργει

Intus verò habitat justissimorum genus hominum,
Quibus mortuis, satis est una navis.
Animæ enim statim transeunt in Acherontem
Ex amœno freto, cui propè adjacent civitates
Et impenetrabiles inferni portæ, populusque somniorum.
Sed postquam & horum civitatem & genus populorum
Nostro infortunio gravem ærumnam passi pertransivimus,
Tunc Ancæus è navi progressus est, statimque omnes
Conscendere jussit defatigatos simul socios
Quos deinde verbis allocutus est blandis.
Perferte, amici, hunc laborem. Quoniam graviorem non amplius
Nobis se oblaturum spero. Inhorrescentem enim jam
In superficie flantem zephyrum persentisco. Neque frustra mihi
Aqua oceani perstrepit arenas.
Sed celeriter malum modio instituite,
Solviteque à rudentibus vela, funesque depromentes,
Aptate convenienter & ab utroque navis latere demittite.
Sic illiquidem omnia exequebantur. Ex profunda verò
Nave instrepens vatidica resonuit fagus
Quam Argois trabibus subtus aptavit Pallas;
Hæcque locuta est (tremor verò occupavit mentem unius cujusque)
Me miseram! quanto melius dissipata periissem
A Cyaneis saxis in Euxinis fluctibus;
Quam quod nunc diffamatum imprudentia regum
Probrum fero. Quoniam nunc semper vindicta
Sanguinis conterranei occisi Absyrti
A tergo prosequitur. Insultatque nobis una ærumna super aliam.
Ast ego vos funesti & recentis criminis
Accusabo, quam primum ad Erinnyas propius advecta fuero.
Nisi enim me flectentes sacris meis cacuminibus

Κόλπον ἔσω γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης
Ἔξεσθ', ἀμπέλαγος ἀτλαντικὸν ἐκτὸς ἵκωμαι.
Ὣς εἰποῦσ' αὐδὴν κατερήτυεν· ἐν δ' ἄρα θυμὸς
Πυκνώθη μινύαισι διαμπερὲς, εἴτ' ἄρ' ἔμελλον
Σχήσειν λυγρὸν ὄλεθρον, ἰάσονος εἵνεκα φίλτρων.
Πολλὰ δὲ μερμήριζον ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν,
Ἢ μὲν ἀποφθίσωσι καὶ ἰχθύσι κύρμα βάλωσιν
Αἰνολεχῆ μήδειαν, ἀποστρέψωσι δ' ἐριννύν·
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε περικλυτὸς αἴσονος υἱὸς,
Καὶ τότε λισσόμενος θυμὸν κατερήτυ' ἑκάστου.
Αὐτὰρ ἐπεί τ' ἀργοῦς ἐτυμηγόρον ἔκλυον ὀμφὴν,
Ἧντο παρὰ σκαλμοῖσι θοῶς, λάζοντο δ' ἐρετμά.
Ἀγκαῖος δ' οἴακας ἐπισταμένως ἐτίταινε.
Πὰρ δ' ἄρα νῆσον ἄμειβεν ἱερνίδα. καὶ οἱ ὄπισθεν
Ἷκτο καταιγίδην δνοφερὴ τρομέουσα θύελλα,
Ἐν δ' ὀθόνας κόλπωσε. θέεν δ' ἄφαρ ὑγρὸν ἐπ' οἶδμα
Νηῦς οὐ δή τις ἐσαῦθις ἀναπλεύσεσθαι ὀλέθρου
Ἤλπετο· δωδεκάτη γὰρ ἐπήϊεν ἠριγένεια.
Οὐδέ τις ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶν ὁππόθ' ἄρ' ἐσμὲν,
Εἰ μὴ ἐσχατιαῖς ἀκαλαρρόου ὠκεανοῖο
Λυγκεὺς εἰσενόησεν. ὃ γὰρ τηλωπὸν ὄπωπε
Νῆσον πευκήεσσαν, ἰδ' εὐρέα δώματ' ἀνάσσης
Δήμητρος· περὶ δ' αὖτε μέγα νέφος ἐστεφάνωτο.
Ὧν πέρι μῦθον ἅπαντ' ἔκλυες μουσαῖε δαΐφρον,
Ὥς ποτε φερσεφόνην τέρεν' ἄνθεα χερσὶ δρέπουσαν
Ἐξάπαφον συνόμαιμοι ἀν' εὐρύτε καὶ μέγα ἄλσος·
Αὐτὰρ ἔπειθ' ὥς μιν πλουτεὺς, κυανότριχας ἵππους
Ζευξάμενος, κούρην ἐπεβήσατο δαίμονος αἴσῃ,
Ἁρπάξας δ' ἔφερεν διὰ κύματος ἀτρυγέτοιο.†
Δὴ τότ' ἐγὼ ἀπόειπον ἐπιπλώοντα νέεσθαι

Νήσου

+ i.e. from the most westerly Island then known —

Intra sinum terræ & infructuosi maris
Adigetis, in pelagus Atlanticum excurram.
Sic loquuta, vocem cohibuit. Quibus auditis animi
Obstupuere heroum penitus, quod omnibus sibi
Imminere tam grave malum debeat, propter Iasonis amorem.
Multaque ruminabant animis amarulentis,
An occidere debeant & piscibus diripiendam projicere
Infelicem Medeam, ut hoc pacto declinarent Furiam.
Et fecissent, nisi misericordia tactus esset inclytus Æsonis filius;
Supplex enim ipsis factus, animum sedavit uniuscujusque.
Sed postquam insuper Argonos audiverunt vatidicam vocem;
Assidebant scalmis celeriter, prendebantque remos.
Ancæus verò clavos doctè gubernavit:
Prætervectusque est insulam Hiberniam, ipsique à tergò
Subsecutus est impetuosè ruens obscurus vehemens ventus,
Velaque implevit, cucurritque celeriter super tumens mare
Navis, sed ne tum quidem quisquam interitum elapsurum
Se speravit (duodecima enim jam transiverat aurora).
Neque quisquam nostrum certò scivit ubinam simus,
Nisi quidem fines demum tranquillè fluentis Oceani
Lynceus cognovisset. Hic enim à longinquo detexit
Insulam quandam piceis refertam, atque ampla templa reginæ
Cereris, quæ ingenti nube circumvallabantur. (dens,
De quibus omnibus jam audivisti carmen nostrum Musæe pru-
Quemadmodum olim Proserpinam teneros flosculos decerpentē
Deceperint consanguinei in lato quodam nemore;
Posteà verò quemadmodum Pluto nigros equos
Jungens, puellam aggressus sit, Diis volentibus,
Avexeritque vi per steriles fluctus.
Tunc ego abnui adnavigare

Νήσου ἐπὶ ῥηγμῖνα καὶ αἰγλήεντα τέρεμνα,
Ἔνθ' οὔτις σὺν νηῒ παρὰ μερόπων ἀνθρώπων.
Οὐ γὰρ οἱ ἐστὶ λίμνη νηῶν ὄχος ἀμφιελισσῶν,
Ἀλλά γε ἠλίβατος πέτρη περὶ πάντα πέφυκεν
Ὑψηλή. τά τε καλὰ φύει μενοεικέα δῶρα.
Καί τότ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησε νεὸς κυανοπρώροιο
Ἰθύντωρ ἀγκαῖος, ἀνέτρεχε δ' αἶψ' ἀνορούων,
Σκαιὸν ὑπεγκλίνας οἰήϊον· ἐν δ' ἄρ' ἔπειθε
Μήτι κατευθὺ περᾶν, ἐπιδέξια δ' ἦγε θέουσαν.
Ἤματι δὲ τριτάτῳ κίρκης δόμον ἐξικόμεσθα,
Λυκαῖον ποτὶ χέρσον ἁλιστεφέας τε θεράπνας.
Καὶ τότ' ἄρ' αἰγιαλοῖσιν ἐκέλσαμεν ἀχνύμενοι κῆρ,
Πείσματα δ' ἐν πέτρῃσιν ἐδήσαμεν. ἐκ δ' ἄρ' ἰήσων
Νηὸς ἀποπροέηκε μολεῖν ἑρίηρας ἑταίρους,
Διζόμενος τίς ἄρ' ἀνθρώπων ἀν' ἀπείρονα γαῖαν
Ναιετάει, γνῶεν δὲ πόλιν καὶ ἤθεα λαῶν.
Τοῖς δ' ἄφαρ ὡμάρτησε καταντίον ἐρχομένοισι
Κούρη ὁμογνήτη μεγαλόφρονος αἰήταο,
Ἡελίου θυγάτηρ. (κίρκην δέ ἑ κικλήσκουσι
Μήτηρ ἀστερόπη καὶ τηλεφανὴς ὑπερίων)
Ἣ ῥα θοῶς ἐπὶ νῆα κατήλυθεν· ἐκ δ' ἄρα πάντες
Θάμβεον εἰσορόωντες· ἀπὸ κρατὸς γὰρ ἔθειραι
Πυρσῇς ἀκτίνεσσιν ἀλίγκιοι ἠώρηντο.
Στίλβε δὲ καλὰ πρόσωπα, φλογὸς δ' ἀπέλαμπεν ἀϋτμή.
Αὐτὰρ ἐπεὶ μήδειαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσι
Αἴγλῃ καλυπτομένην, ἑανῷ δ' ἀμφέχε παρειὰς
Αἰδομένη· χλωρὸν γὰρ ὑπὸ στέρνοις ἀλάχητο.
Ἤν τότ' ἐποικτείρουσα προσηύδανε καὶ φάτο κίρκη.
Ὦ δειλὴ, τίνα σοι κύπρις ὤπασε μοῖραν·
Οὐ γάρ τοι λελάθεσθε ἅπερ ῥέξαντες ἵκεσθε.

Insulæ ad littus & splendentes domos,
Ubi nunquam quisquam cum navi appulit mortalium.
Non enim habet portum qui naves caperet versatiles,
Sed excelsa petra undique insulam cingit
Sublimis, in qua crescunt jucunda Cereris munera.
Neque verò sententiam meam improbavit navis nigræ
Rector Ancæus, sed statim impellens navem retro cedere fe-
Lævum inclinans clavum. Inde posteà (cit;
Ne rectà tenderet, ad dextram egit currentem.
Tertia verò die Circes ad domum pervenimus,
Lycæam ad terram, marique cinctas stationes:
Et sanè tunc ad littus appulimus anxii corde,
Funes verò petris alligavimus, Tuncque Iason
E navi emisit dilectos socios,
Investigans quisnam hominum magnam illam terram
Habitaret, ut recognoscerent Urbem & mores illorum populo-
Istis verò de repentè obviam facta est pergentibus (rum.
Soror magnanimi Æetæ,
Solis filia (Circen verò illam vocant
Mater Asterope & illustris Hyperion)
Rectaque ad navem gressum tetendit. Hic verò omnes
Obstupescebant videntes illam: à capite enim comæ
Igneis radiis similes ipsi dependebant.
Relucebantque pulcri vultus, flammæque resplendescebat ardor.
Illa verò postquam Medeam conspexit
Alba obvolutam palla, (veste enim contexerat faciem
Præ pudore, graviter enim angebatur cor)
Ejus miserta, alloquuta est, & dixit Circe:
Ah misera, quodnam tibi Cypris exhibuit fatum,
Non enim fugit nos quid feceritis paulo ante adventum vestrum

Νῆσον ἐφ' ἡμετέρην πανετώσιοι εἵνεκα πατρὸς
Γηρυόνου, κάσιός τε, τὸν ἐκπάγλως ὀλέσατε.
Οὐδὲ γὰρ ὔμμε πάτρησιν ὀΐομαι ἆσσον ἱκέσθαι
Εἰ ἐν ἀναγνίστοισιν ἀλιτροσύναις ἀκέοντες,
Μέσφ' ὅταν ἐκνίψησθε μύσους θείοισι καθαρμοῖς,
Ὀρφέως ἰδμοσύνῃσι, παρὰ κροκάλοισι μαλείης.
Οὐ δὲ γὰρ ἡμετέροιο δόμου θέμις ἐστὶν ἱκέσθαι
Προστροπίους. τοίῳ γε λύθρῳ πεπαλαγμένοι ἐστέ.
Ἀλλά μιν αὐτίκ' ἐγὼ πρόφρων ξεινήϊα πέμψω
Σῖτον καὶ μέθυ λαρὸν ἔχειν, σὺν δὲ κρέα πολλά.
Ὣς εἰποῦσ', ἄψορρος ἀπέπλατο· νηὶ δὲ μέσσῃ
Δαιτός τ' ἠδὲ ποτοῖο τετυγμένα τεύχε' ἔκειτο.
Ἂν δ' ἄρ' ἐπειγομένοισι θέεν λιγὺς οὖρος ἀήτης.
Καὶ τότε λυσάμενοι κείνης ἀπὸ πείσματα νήσου,
Κῦμα διαπρήσσοντες ἀνὰ στόμα τερνησοῖο
Ἱκόμεθα, στήλαισι δ' ἐκέλσαμεν ἡρακλεῆος.
Ἄκρις δ' ἀμφ' ἱεροῖσι διωνύσοιο ἄνακτος
Μίμνομεν ἑσπέριοι· δαιτὸς γὰρ ἐδεύετο θυμός.
Τῆμος δ' αὐτολίαισιν ἐγείρετο φωσφόρος αἴγλη,
Ὄρθριοι εἰρεσίης γλαυκὴν ἐχαράξαμεν ἅλμην,
Σαρδῶον δ' ἱκόμεσθα βυθὸν, κόλπους τε λατίνων,
Νήσους τ' αὐσονίας, τυῤῥηνὰς δ' ἱκόμεθ' ἀκτάς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ λιλύβαιον ἐπέσχομεν ἠχέτα πορθμὸν,
Τριγλώχινά τε νῆσον ἐπέσχομεν, ἐγκελάδοιο
Αἰτναίη φλὸξ σφιν ἄρ' ἐρητύε μεμαῶτας,
Δὴ τόθ' ὑπὲρ πετρώρης ὀλοὸν προέζεεν ὕδωρ
Νείοθεν, ἐκ μυχάτου δὲ βυθοῦ ῥοίβδησε χάρυβδις
Κύμασι καχλάζοντι, καὶ ἱστίον ἄκρον ἵκανε.
Νῆα δ' ἄρ' αὐτόθι κατέχεν ῥόος, οὐδέ μιν εἴα
Προπρεθέειν, οὐδ' αὐτίκα ἀναδύσεσθαι ὀπίσσω,

Κοίλῳ

+ ταρτησσοιο

Noſtram in Inſulam, ſcelerati propter patrem
Senem, & fratrem, quem horrendo modo occidiſtis.
Non enim vos reor ad patrias perventuros terras
Si in impuris iſtis ſceleribus ſecure perſeveraveritis,
Donec ablueritis probrum divinis expiationibus,
Orphei artibus, juxta littora Maleæ.
Sed & nefas eſt in noſtram domum ingredi
Piaculares, tali enim vos ſcelere contaminati eſtis.
Nihilo tamen minus ſtatim ego vobis Xenia mittam
Frumentum & vinum dulce & multas carnes.
Sic loquuta, retrovolavit, mox autem media in navi
Cibo potuque abundantia vaſa jacuerunt.
Abitum inde præparantibus ortus eſt vehemens ventus;
Tuncque ſolventes ab illa inſula funes,
Mareque trajicientes in oſtium Tarteſi
Venimus, & ad columnas appulimus Herculis.
Circaque promontorium Dionyſii regis
Pernoctavimus: Cibo enim opus habebat appetitus.
Quùm verò ex oriente ſurrexiſſet lucida aurora,
Summo mane remigiis glaucum ſulcavimus mare,
Sardoumque in pelagus pervenimus, ſinusque Latinorum.
Inſulasque Auſonias, Tyrrhenaque viſitavimus littora
Poſtquam vero Lilybæum pervenimus ad ſonans fretum;
Trinacriamque inſulam appulimus, ibi Enceladi
Ætnea flamma paululum nos cohibuit avidiores.
Tunc repente ſuper proram pernicioſa circumferbuit aqua
Ex imo, ex intimis quippe abyſſi penetralibus reſtriduit Cha-
Undis ſtrepentibus, magnumque velum invaſit. (*rybdis*
Navem verò eodem in loco detinuit gurges, non enim ſivit
Neque antrorſum eam neque retrorſum prolabi,

Κοίλῳ ἐπὶ λυγρῷ δὲ περιστροφάδην ἀλάλητο.
Ἦ τάχα καὶ δύσεσθ' Ἀργὼ κατὰ βένθε' ἔμελλεν,
Εἰ μὴ πρεσβίστη θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος
Εὐρυβία πηλῆα πόσιν λελίητο ἰδέσθαι,
Μειλιχίη δ' ἐκδῦτο βυθοῦ, καὶ ῥύσατ' ὀλέθρου
Ἀργώαν ἄκατον, καὶ ὑπ' ἰλύος ἐξεσάωσε.
Δὴ τότε οἱ πλώοντες ἐπέσχομεν οὐ μάλα τηλοῦ
Προβλῆτα σκόπελον· πέτρη δ' ἐφύπερθεν ἀπορρὼξ
Λισσοῖς χηραμόνεσσιν ἐπιθρώσκουσα βιᾶται
Πόντον ἔσω, χαροπὸν δ' ἄρ' ὑποβρέμεται ἔνδοθι κῦμα
Ἔνθα δ' ἐφεζόμεναι λιγυρὴν ὄπα γηρύουσι
Κοῦραι, ἀνοστήτους δὲ βροτῶν θέλγουσιν ἀκουάς.
Δὴ τότε δὴ μινύαισιν ἐφήνδανε πύστις ἀοιδῆς
Σειρήνων· οὐδέ σφι παραπλώεσθαι ἔμελλον
Φθογγὴν οὐλομένην, χειρῶν δέ οἱ ἧκαν ἐρετμά.
Ἀγκαῖος δ' ἴθυνεν ἐπὶ προβλῆτα κολωνὸν,
Εἰ μὴ ἐγὼ φόρμιγγα τιταινόμενος παλάμῃσι,
Μητρὸς ἐμῆς ἐκέρασσ' εὐτερπέα κόσμον ἀοιδῆς.
Ἤειδον δὲ λιγὺ κλάζων διὰ θέσκελον ὕμνον,
Ὥς ποτέ οἱ δήρισαν ἀελλοπόδων ὕπερ ἵππων.
Αὐτὰρ κυανοχαῖτα χολωσάμενος διὶ πατρὶ
Τύψεν λυκτονίην γαῖαν χρυσῆνι τριαίνῃ
Καὶ ῥαίσθην διεσκέδασεν κατ' ἀπείρονα πόντον,
Νήσους εἰναλίας ἔμμεναι· τάς ῥ' ἐξονόμηναν
Σαρδώτ' εὔβοιάν τ', ἐπὶ δὲ κύπρον ἠνεμόεσσαν.
Δὴ τότε φορμίζοντος, ἀπὸ σκοπέλου νιφόεντος
Σειρῆνες θάμβησαν, ἑὴν δ' ἄμπαυσαν ἀοιδήν.
Καί ῥ' ἣ μὲν λωτοὺς, ἡ δ' αὖ χέλυν ἔκβαλε χειρῶν.
Δεινὰ δ' ἀνεστονάχησαν, ἐπεὶ πότμος ἤιε λυγρὸς
Μοιριδίου θανάτοιο· σφέας δ' ἀπὸ ῥωχάδος ἄκρης

Ἐς

Circaque fatalem vorticem continuò in gyrum acta eſt.
Et jam in eo erat ut ſubmergeretur Argo in fundum,
Niſi maxima natu filia marini ſenis
Eurybia, Peleum maritum ſuum deſideraſſet videre,
Suaviterque ex imo maris emerſiſſet, & ab interitu vindicaſſet
Argoam navem, & à ſubmerſione liberaſſet.
Tunc curſum proſequentes, haud longè inde deteximus
Eminentem ſcopulum. Petra vero à ſummo prærupta
Exeſis cavernis prominet
Intra pontum, nigrique reboant intus fluctus.
Hic ſedentes dulcem vocem modulantur
Puellæ, redituque carentem demulcent hominum auditum.
Tunc etiam Minyæ delectabantur auditu cantus
Sirenum. Neque præternavigare voluerunt
Vocem perniciosam (& jam e manibus remos ejecerant
Et Ancæus ad prominentem verticem navem direxerat)
Niſi ego lyram tentans manibus,
Matris meæ concinuiſſem delectabilem ornatum cantus.
Cecini verò, (fortiter chordas pulſans ad divinum cantum)
Ut olim contenderint de velocibus equis:
Aſt Neptunus, iratus Jovi patri,
Percuſſerit Lyctoniam terram aureo tridente
Celeriterque diſſipaverit eas per immenſum pontum
Ut deinceps eſſent inſulæ maritimæ, quas vocaverunt
Sardo, Eubœamque, Cyprumque ventoſam.
Hæc me canente, in nivoſo vertice
Sirenes admiratione attonitæ erant, ſuoq; ceſſaverunt à cantu.
Et hæc quidem tibias, illa verò chelyn è manibus ejecit,
Graviterque ſuſpirarunt, quoniam hora ipſis aderat
Fatalis lethi: Se ipſas verò à vertice hiantis ſcopuli

Ἐς βυθὸν δίσκουσαν ἁλιρροθίοιο θαλάσσης,
Πέτραις δ' ἠλλάξαντο δέμας μορφήν θ' ὑπέροπλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τόνδε πότμον παρέμειψε θέουσα
Ἀργὼ, κῦμα δὲ πόντου καὶ κόλπον ἵκανε
Λαιψηροῖς πλήθουσα κατὰ προτόνων ἀνέμοισι,
Κέρκυραν ζαθέην ἐξίκετο, τὴν σφιν ἔναιον
Ἴδριες εἰρεσίης καὶ ἁλιπλάγκτοιο πορείης
Φαίηκες· τοῖσιν δ' ἄρ' ἐφημοσύναισι θέμιστας
Ἀλκίνοος κρίνεσκε δικαιότατος βασιλήων.
Πείσματα δ' ἁψάμενοι πορσύναμεν ἱερὰ θέσθαι
Ζηνὶ πανομφαίῳ καὶ ἐπακτίῳ Ἀπόλλωνι.
Ἐν δ' ἄρ' ὑπειρεσίῃσιν ἐπειγόμενοι φορέοντο
Νηυσὶν ἀπειρεσίαις βελαρὸς λόχος αἰήταο.
Κόλχων ἐρραύων τε, χαρανδαίων, σολύμων τε.
Διζόμενοι μινύας, τόφρ' ἂν μήδειαν ἄγοιντο
Ὄψιν ἐς αἰήταο πατρὸς, τίσειε δ' ἀμοιβὰς
Σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ἀδελφειοῦ κταμένοιο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλου λιμένος μυχῷ ἆσσον ἵκοντο,
Αἶψα δ' ἄρ' ἀλκινόοιο δόμον κήρυκες ἔβαινον,
Μηδείης λύτο γοῦνα, δέος δ' ὤχρειε παρειὰς
Μὴ οἱ ἑλὼν ἀέκουσαν ἑὸν πέμψειε δόμονδε
Φαιήκων βασιλεὺς, ἀνάπυστά τε ἔργα γένηται.
Ἀλλ' οὐ οἱ τάδε μοῖρα τελεσσίνοος κατένευσε,
Πρὶν δή τοι πελίαο δόμοις ἔπι λυγρὸν ὄλεθρον
Αὐτῷ τε κρείοντι φέροι κακὸν οἶτον ἰήσων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀπηνέος ἔκλυεν αὐδὴν
Ἀρήτη ῥοδόπηχυς, ἰδ' ἀλκίνοος θεοειδὴς,
Ἀλκίνοος μὲν ῥ' οὐκ ἐπετέλλετο κηρύκεσσι
Κούρην ἀμφήριστον ἄγειν ἀπὸ νηὸς ἐρυμνῆς,
Πατρίδ' ἔσω τίσεσθαι δίκην ἀλιτημοσυνάων.

In abyssum præcipitarunt undis inquieti maris.
In saxa verò transmutarunt corpus formamque excellentem.
Sed postquam & hoc fatum evasit cita
Argo per fluctus ponti & sinus,
Celeribus impleta juxta funem quo malus firmatur ventis,
Cercyram ad divinam appulit, in qua habitarunt
Periti remigiorum & marivagi itineris
Phæaces. Istis verò jura legesque
Alcinous imperavit justissimus regum.
Funes igitur contrahentes, præparavimus sacra
Jovi Panomphæo, & littorali Apollini:
Hic magno impetu adnavigavit
Infinitis navigiis fortis classis Æetæ,
Colchorum, Erravûmque Charandæorum, Solymorumque.
Quæsitum Minyas, ut Medeam reducerent
In conspectum Æetæ patris, quæ pœnas lueret
Suorum scelerum fratris occisi.
Sed quùm profundi portus ad penetrale propiùs venere;
Statimque ad Alcinoi domum præcones perrexerunt,
Genua solvebantur Medeæ, timorque pallescere faciebat genas;
Ne ipsam capiens, invitam ad domum suam remitteret
Phæacum Rex, inauditæque inde res evenirent.
Sed non hæc ipsi concessit Parca rabiosa,
Priusquam Peliæ domui exitiosam perniciem
Ipsique Regi malam calamitatem caussasset Jason.
Sed quando regis crudelis audiverunt voluntatem
Arete roseas ulnas habens & Alcinous Deo similis;
Alcinous quidem statim mandavit præconibus
Ut puellam de qua controverteretur a navi munita abducant,
Patrique suo ad luendas pœnas pro delictis tradant.

Arete

Ἀρήτη δ' ᾤκτειρεν ἀγακλειτὴ βασίλεια,
Μείλιχα παρφαμένη δὲ τὸν ὃν πόσιν, ὧδ' ἀγόρευεν·
Οὐ μὲν δὴ φίλον ἐστὶν ἀπορρώσασθαι ὅμιλον,
Λέκτρα τε στορέσαι, λῦσαί τ' ἐκ πυρσὸν ἔρωτος.
Θυμαίνει μάλα γὰρ σφι διωναίη ἀφροδίτη
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶν, ὅστις τάδε μήσεται ἔργα.
Ἀλλ' εἰ μὲν κούρη πέλεται καὶ ἄχραντος ἱκάνει,
Οἰχέσθω πατρός τε δόμον καὶ ἐς ἤθεα κόλχων·
Εἰ δέ κε νυμφιδίοις ὀάροις λέκτρῳ τε κλιθεῖσα
Παρθενίην ᾔσχυνεν, ἑὸς πόσις ἄμμιν ἀγέσθω.
Ὣς ἔφατ'. ἀλκινόῳ δὲ περὶ φρένας ἤλυθε μῦθος·
Καί ῥ' οὕτω τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν.
Ἀλλ' οὐ οἱ βουλὴ μινύας λάθεν. αἶψα γὰρ ἥρη
Δμωῇ δέμας εἰκυῖα, θοῶς φάτο καὶ κατένευσε,
Νηὸς ἔπι προθοροῦσα, τά οἱ μήτιον ἄνακτες.
Δὴ τότε μηδείη θαλάμων πορσύνετο λέκτρον
Πρύμνῃ ἐπ' ἀκροτάτῃ, περὶ δ' ἐστορέσαντο χαμεύνας,
Ἀμφ' αὐτῇ χρύσειον ἐφαπλώσαντες ἄωτον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δοράτεσσιν ἐπαρτήσαντο βοείας,
Τεύχεά τε, κρύπτον τε γάμων αἰδήσιμον ἔργον,
Καὶ τότε παρθενίης νοσφίζετο κούρειον ἄνθος
Αἰνόγαμος μήδεια δυσμηνήτοις ὑμεναίοις.
Αὐτὰρ ἐπεὶ βασιλῆος ἀμύμονος ὄψιν ἵκοντο
Κόλχοι καὶ μινύαι, καὶ ἐμυθήσαντο ἕκαστοι,
Ἐκ δ' ἔλαχ' αἰσονίδης ἄλοχον μήδειαν ἄγεσθαι
Ἀλκινόου, τοὶ δ' ὦκα λύοντ' ἐκ πείσματα νηὸς,
Δὴ τόθ' ὑπ' εἰρεσίῃσι θέεν πολυηγόρος Ἀργὼ,
Ἀμπρακίου κόλποιο διαπρήσσουσα κέλευθα.
Ἔνθα τί τοι μουσαῖε θεηγενὲς ἐξαγορεύσω
Ὅσσ' ἔπαθεν μινύαισιν ὁμοῦ ποτὶ σύρτιν ἀήταις,

Arete verò miserta est incluta Regina,
Blandeque admonens suum maritum, hoc modo infit:
Non bonum est disrumpere conjugium,
Lectosque dissipare, dissolvereque flammam amoris.
Irascitur enim valde Dionæa Venus
Viris pariter & mulieribus, quicunque talia patraverit.
Sed siquidem virgo est, & intacta huc accessit,
Redito ad patris domum & penates Colchorum:
Quodsi verò maritali consuetudine concubituque
Virginitatem defloravit, suus maritus eam ducito.
Dixit. Alcinous verò attentius hæc pensitavit verba:
Et profecto ita illa omnia perfecturus erat.
Sed non latuit hoc consilium Minyas, Juno enim statim
Servili corpore assumpto, breviter ea retulit & confirmavit,
Navem conscensa, omnia quæ struxerint Reges.
Et tunc quidem Medea thalamorum præparavit lectum
Puppi insumma, substraverunt verò alii storeas,
Circa ipsam auream expandentes pellem.
Deinde etiam hastis appenderunt bovinas pelles
Armaque, occultaveruntque nuptiarum reverendum opus,
Et tunc virginitate privavit puellarem florem
Infelix Medea infaustis hymenæis.
Sed postquam in conspectum optimi Regis venere
Colchi & Minyæ, & sua dixerunt utrique,
Sententiam accepit Æsonides, ut Medeam conjugem haberet
Ab Alcinoo, qua illi audita confestim navem solvebant,
Atque ita garrula Argo sub remis pulcrè prolapsa est.
Ambracii sinus sulcans vias.
Hinc tibi, Musæ Dea genite enarrabo (Syrtim,
Quæcunque ipsi cum Minyis simul passi sunt à procellis circa

Et

Ἢ πῶς ἐξεσάωθεν ἀλιπλάγκτοιο πορείης.
Ὅσσά τ' ἄρ' ἐν κρήτῃ πάθον ἄλγεα τετληῶτες,
Χάλκειον τριγίγαντα δοκεύμενοι, ὄφρ' ἱκόμεσθα.
Ὅς ῥα οἱ οὐκ εἴα λιμένων ἔντοσθεν ἱκέσθαι.
Ἠδ' ὡς στεινόμενοι βαρυηχέϊ κύματι πόντου,
Ῥίμφα τε κυανέῃσι βαρυνόμενοι νεφέλῃσιν,
Ἠλπόμεθα σκοπέλοισι μαλαινείοσιν ἱκέσθαι
Νῆα θοήν. παιὰν δ' ἄρ' ἑκηβόλος ἀγχόθεν αἰὲν
Δήλου ἀπὸ κρανάης ἧκεν βέλος, ἐκ δ' ἀνέφηνε
Μεσσατίων σποράδων· κραναὴν δέ ἑ πάντες ὀπίσσω
Νῆσον ἐπικλήσκουσι περικτίονες ἄνθρωποι.
Ἀλλ' οὐ οἱ θέμις ἔσκε διαμπερὲς ἐξ ἁλὸς ἔρξαι
Αἰσονίδην. περὶ γάρ ῥα λύτρον φέρεν· ἄλτο δ' ὀπίσσω
Μοῖρ' ὀλοή. κότεεν γὰρ ἐπιφραδέως ὑπερίων.
Ἀλλ' ὅθ' ὑπ' εἰρεσίης μαλεώτιδας ἱκόμεθ' ἄκρας,
Κίρκης ἐννεσίῃσιν ἀπορρίψεσθαι ἔμελλον
Ἀρὰς αἰήτεω τε ἠλιτόποινον ἐριννύν,
Δὴ τότ' ἐγὼ μινύαισιν ἐφ' ἱερὰ λύτρα καθαρμῶν
Ῥέξα, καὶ ἐλλισάμην γαιήοχον εἰνοσίγαιον
Νόστον ἐπειγομένοις δόμεναι γλυκερούς τε τοκῆας.
Καί ῥ' οἱ μὲν πλώοντες ἐϋκτιμένην ἐπ' ἰωλκὸν
Θῦον. ἐγὼ δ' ἱκόμην ἐπὶ ταίναρον ἠνεμόεντα,
Ὄφρα κεν ἔντομα ῥέξω ἀγακλειτοῖς βασιλεῦσιν,
Οἵ τ' ἄρα νερτερίων βερέθρων κληῗδας ἔχουσιν.
Ἔνθεν δ' ὁρμηθεὶς ἐσύθην χιονώδεα θρήκην,
Λειβήθρων ἐς χῶρον, ἐμὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἄντρον δ' εἰσπέρησα περικλυτόν, ἔνθα με μήτηρ
Γείνατο ἐν λέκτροις μεγαλήτορος οἰάγροιο.

ΤΕΛΟΣ.

ΟΡΦΕΩΣ

+ forte leg. κράναην

Et quomodo tandem liberati fuerint à pontivaga profectione:
Et quæcunque ipsis in Creta obtigere adversa perferentibus,
Cùm æneum Gigantem conspexerunt, cùm eò delati essemus.
Neque verò is permisit portum subire cuiquam,
Et quemadmodum angustati graviter fremente unda ponti
Et ex improviso obruti nigris tempestatibus
Timuerimus ne ad nigros scopulos offenderetur
Navis rapida. Pæan tamen longè jaculans propè è (se dedit
Delo ab aspero quodam loco jaculum emisit, conspiciendumque
Mediis in Sporadibus. Unde posteà Cranaë ab omnibus
Insula illa appellata est circumhabitantibus hominibus.)
Sed non permissum ipsi erat prorsus ex mari tollere
Æsonidem, quia redemtionis precium secum ferebat. Resiluit
Fatalis Parca, excanduitque non sine caussa Hyperion. (verò
Sed postquam remigatione Maleæ appulimus ad littora,
Circes suasu, liberare se voluerunt
A diris Æetæ & peccatorum punitrice furia,
Tunc ego Minyarum nomine sacra piacularia
Feci, & supplicavi terræ concussori Neptuno
Ut reditum velit laborantibus reddere dulcesque parentes.
Post illi navigio benè ædificatam in Jolcon
Cursum direxere, ego verò reversus sum in Tænarum ventosam,
Ut sacra facerem inclutis regibus,
Qui subterraneorum barathrorum claustra tenent.
Inde profectus celeriter cursum direxi in nivosam Thraciam,
Libethrorum in regionem, patriam meam in terram,
Antrumque ingressus sum inclutum, in quo me mater
Genuit in lectis magnanimi Oeagri.

FINIS.

ΟΡΦΕΩΣ

Εὐχὴ,

πρὸς Μουσαῖον.

ΜΑΝΘΑΝΕ δὴ Μουσαῖε θυηπολίην περὶ σεμνὴν,
Εὐχὴν ἣ δή τοι προφερεστέρη ἐστὶν ἁπασῶν.
Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ γαῖα, καὶ οὐράνιαι φλογες ἁγναὶ,
Ἠελίου μήνης θ' ἱερὸν σέλας, ἄστρα τε πάντα·
Καὶ σὺ Ποσειδάον γαιήοχε κυανοχαῖτα,
Φερσεφόνη θ' ἁγνὴ, Δημήτηρ τ' ἀγλαόκαρπε,
Ἄρτεμι ἰοχέαιρα κούρη, καὶ ἤιε Φοῖβε,
Ὃς Δελφῶν ναίεις ἱερὸν πέδον· ὅστε μεγίστας
Τιμὰς ἐν μακάρεσσιν ἔχεις Διόνυσε χορευτά·
Ἄρές τ' ὀβριμόθυμε, καὶ Ἡφαίστου μένος ἁγνὸν,
Ἀφρογενής τε θεὰ μεγαλώνυμα δῶρα λαχοῦσα·
Καὶ σὺ καταχθονίων βασιλεῦ μέγ' ὑπείροχε δαῖμον·
Ἥβη τ', Εἰλείθυια, καὶ Ἡρακλέος μένος ἠΰ.
Καὶ τὸ Δικαιοσύνης τε καὶ Εὐσεβίης μέγ' ὄνειαρ
Κικλήσκω, Νύμφας τε κλυτὰς καὶ Πᾶνα μέγιστον,
Ἥρην τ' αἰγιόχοιο Διὸς θαλερὴν παράκοιτιν·
Μνημοσύνην τ' ἐρατὴν, Μούσας τ' ἐπικέκλομαι ἁγνὰς
Ἐννέα, καὶ Χάριτάς τε καὶ Ὥρας, ἠδ' ἐνιαυτὸν,
Λητώ τ' εὐπλόκαμον θείην, σεμνήν τε Διώνην,
Κουρῆτάς τ' ἐνόπλους, Κορύβαντάς τ' ἠδὲ Καβείρους,
Καὶ μεγάλους σωτῆρας ὁμοῦ, Διὸς ἄφθιτα τέκνα·
Ἰδαίους τε θεοὺς, ἠδ' ἄγγελον οὐρανιώνων
Ἑρμείαν κήρυκα, Θέμιν τ' ἱεροσκόπον ἀνδρῶν,
Νύκτα τε πρεσβίστην καλέω, καὶ φωσφόρον ἦμαρ,
Πίστιν τ' ἠδὲ Δίκην, καὶ ἀμύμονα θεσμοδότειραν.

Ῥεῖαν

Τελεται — Ονομακριτου
υμνοι — Βροντινου

ORPHEI

Preces,

ad Musæum.

PRÆI verba sacris operæpretium patrandis,
Quæ Musææ proculdubio numero omnibu' præstant,
Maje Jovis, Tellus, lumen genitabile Solis,
Lunaï jubar almum, atque omnia sidera mundi,
Et tu Neptune Ambarualis cærulicrinis,
Libera, Lustralis Empandaque, frugiferens Ops,
Deiana arcitenens, & Februe Dis jaculator,
Qui Delphorum habitas pomeria: tu quoque honores
Immanes indepte à Diis, Salisubsule Liber,
Mavors Nerienes, Volcani purima virtus:
Et Dea Spumigena rerum infinita potestas.
Et tu etiam omnipotens, Rex maxime Summanorum:
Diva Juventa, Parunda, neronis numina Sangi,
Justitiam augustam, atque augustam Pietatem,
Obtestor, pusasque viras & numina Fauni,
Junonemque sacram Jovis omnipotenti' maritam,
Mammuriamque almam oro, Novensilesque Camenas,
Temperiasque, Venustatesque, Annique labores.
Latonam cincinnatam oro, & Murtiam amœnam,
Armigeros Salios, Lucumones, Grunduliosque,
Atque potes Divos, Jovis immortale propagmen.
Idaiosque Camillos, & sirempse Deorum
Mercurium accensum, & Juritis cortumionem,
Et noctem Majam obtestor, lucemque diei:
Tum Fidiam, tum Fas & Fastam jura datantem.

Satur-

Ῥείαν τ' ἠδὲ Κρόνον, καὶ Τηθὺν κυανόπεπλον,
Ὠκεανόν τε μέγαν, σύν τ' Ὠκεανοῖο θύγατρας·
Ἀτλαντός τε καὶ αἰῶνος μέγ' ὑπείροχον ἰσχύν·
Καὶ χρόνον ἀέναον, καὶ τὸ Στυγὸς ἀγλαὸν ὕδωρ,
Μειλιχίους τε θεούς. ἀγαθήν δ' ἐπὶ τοῖσι πρόνοιαν.
Δαίμονά τ' ἠγάθεον καὶ δαίμονα πήμονα θνητῶν.
Δαίμονας οὐρανίους τε καὶ ἠερίους καὶ ἐνύδρους,
Καὶ χθονίους καὶ ὑποχθονίους, ἰδὲ πυριφοίτους.
Καὶ Σεμέλην, Βάκχου τε συνευναστῆρας ἅπαντας,
Ἰνὼ, Λευκοθέην τε, Παλαίμονά τ' ὀλβιοδώτην.
Νίκην θ' ἡδυέπειαν, ἰδ' Ἀδρήστειαν ἄνασσαν·
Καὶ βασιλῆα μέγαν Ἀσκληπιὸν ἠπιοδώτην.
Παλλάδα τ' ἐγρεμάχην κούρην, ἀνέμους τε πρόπαντας,
Καὶ βροντὰς, κόσμου τε μέρη τετρακίονος αὐλῶν·
Μητέρα τ' ἀθανάτων Ἄττιν, καὶ Μῆνα κικλήσκω,
Οὐρανίαν τε θεὰν, σὺν δ' ἄμβροτον ἁγνὸν Ἄδωνιν.
Ἀρχήν τ' ἠδὲ πέρας· (τὸ γὰρ ἔπλετο πᾶσι μέγιστον·)
Εὐμενέας ἐλθεῖν, κεχαρημένον ἦτορ ἔχοντας,
Τήνδε θυηπολίην ἱερὴν σπονδήν τ' ἐπὶ σεμνήν.
Εἰνοδίαν Ἑκάτην κλήζω, τριοδῖτιν ἐραννὴν,
Οὐρανίαν χθονίαν τε καὶ εἰναλίαν κροκόπεπλον,
Τυμβιδίαν, ψυχαῖς νεκύων μέτα βακχεύουσαν.
Περσίαν σκυλακῖτιν, ἀμαιμάκετον βασίλειαν,
Ταυροπόλον, παντὸς κόσμου κλειδοῦχον ἄνασσαν,
Ἡγεμόνην, νύμφην, κουροτρόφον, οὐρεσιφοῖτιν,
Λισσομένοις κούρην τελεταῖς ὁσίαισι παρεῖναι,
Βουκόλῳ εὐμενέουσαν ἀεὶ κεχαρηότι θυμῷ.

+ vide Inscript. Beger. Specileg. Antiq. p. 90.

Saturnumque & Opem, pallaque Veniliam amictam,
Oceanumque voco magnum, Oceanique puellas,
Et vires Telamonis, & Ævi sæcula fessa,
Tempusque æternum, atque paludis sagmina Avernæ.
Mulciberosque Deos, lumenque illustre Monetæ,
Et Manum Genium, atque Inuum mortalium homonum,
Cœlestesque Joves atque Aërios, & Aquantes,
Terrestres etiam, & Summanos Igniviosque.
Et Semelam, & Brumi fanantes rite cohortes.
Matutam Albumeam, Portumnumque omnipotentem,
Et Græcam Nemesim, & numen Victoriæ Aiæ.
Nec non patrinum cœlestem Æsclapium amicum.
Et perterricrepæ arma Minervæ, & flamina bruta,
Fulminaque atque arguta quadri modulamina Mundi,
Mæsium, Casnarem, Divûm Latiamque parentem,
Cælestemque Lubentiam, & indigetem Deum Adonem.
Principium & finem, namque ille est omnibu' totum.
Hos mites precor aduentassere numine læto
Ad mea Februa, & inferii libamina sacri.
Obtestor Triviam Deianam Cæligenamque
Terrigenam: sirempse voco, æquoreamque Paludem,
Et vitulantem inter nigros Lemures Libitinam,
Quæ loca vasta colit, cervorum sanguen adulans,
Omnipotens regina, Canaria, Noctua virgo,
Carnea, perpetui mundi Bupetia sancta,
Dux, vira, Rumia, Diva vagans per scrupea saxa,
Mitis uti nostris intersit candida votis,
Numina præsenti gratans bona fausta bubulco.

ΌΡΦΕΩΣ

ὝΜΝΟΙ.

Προθυραίας θυμίαμα, στύρακα.

ΚΛΥ͂ΘΙ΄ μοι ὦ πολύσεμνε θεὰ, πολυώνυμε δαῖμον,
Ὠδίνων ἐπαρωγὲ, λεχῶν ἡδεῖα προσόψι·
Θηλειῶν σώτειρα, μόνη φιλόπαις ἀγανόφρον,
Ὠκυλόχεια, παροῦσα νέαις θνητῶν Προθυραία.
Κλειδοῦχ᾽, εὐάντητε, φιλότροφε, πᾶσι προσηνής
Ἣ κατέχεις οἴκους πάντων, θαλίαις τε γέγηθας.
Λυσίζων᾽ ἀφανὴς, ἔργοισι δὲ φαίνῃ ἅπασι.
Συμπάσχεις ὠδῖσι, καὶ εὐτοκίῃσι γέγηθας·
Εἰλείθυια, λύουσα πόνους δεινοῖς ἐν ἀνάγκαις.
Μούνην γάρ σε καλοῦσι λεχοὶ, ψυχῆς ἀνάπαυμα.
Ἐν γάρ σοι τοκετῶν λυσιπήμονές εἰσιν ἀνίαι.
Ἄρτεμις Εἰλείθυια, καὶ ἡ σεμνὴ Προθυραία.
Κλῦθι μάκαιρα· δίδου δὲ γονὰς, ἐπαρωγὸς ἐοῦσα.
Καὶ σῶζ᾽ ὥσπερ ἔφυς ἀεὶ σώτειρα προπάντων.

ΝΥΚΤΟ͂Σ θυμίαμα, δαλοῦς.

ΝΥ΄ΚΤΑ θεῶν γενέτειραν ἀείσομαι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.
Νὺξ γένεσις πάντων, ἣν καὶ Κύπριν καλέσωμεν.
Κλῦθι μάκαιρα θεὰ, κυαναυγὴς, ἀστεροφεγγής·
Ἡσυχίῃ χαίρουσα καὶ ἠρεμίῃ πολυύπνῳ·
Εὐφροσύνη, τερπνὴ, φιλοπάννυχε, μῆτερ ὀνείρων.
Ληθομέριμν᾽ ἀγαθή τε, πόνων ἀνάπαυσιν ἔχουσα.

Ὕμνο-

+ ΤΕΛΕΤΑΙ potius sunt —
vide Scaliger in p 322.

ORPHEI
INDIGITAMENTA
DEORUM

Carniæ Limentinæ Forculæ, ſturacem.

ADSIS ó veneranda Deûm, Majeſta Camilla,
Fœtarum tutilina, & Lucina dolentum:
Soſpita fœminei ſexi, ſtudioſa propagis,
Nummeria, atque novis nuptis Dea Forcula præſes.
Carnea, perfacilis, Picumna, eadem omnibu' mitis.
Quæ cunctorum habitas ædes, epulasque frequentas.
Cinxia & inviſa, aſt factis eadem omnibu' parens.
Partum ægrum miſerans, numero parientibu' gaudens:
Dia parunda, luens uterorum ęgerrima clauſtra.
Te fœtæ vocitant, ſolamen dulce laborum:
Nam tu fœtiparentum uterorum clauſtra reſignas.
O Partuna Diana, Palatua, Limentina.
Suffice prolem almam, titula adſtans parturientum.
Et ſerva, omnium uti cluis ſemper ſoſpita Juno.

NOCTIS *ſuffimen, torres.*

TE te Diva voco omniparens Divumque hominumque.
Principium eſt Nox omnium, & eſt Nox Murtia nobis.
Audi Diva parens, caligans, ſideriluca.
Quæ loca pigra colis, ſomnoque habitanda ſilenti.
Jucunda, & pernox, epulonaque, ſomnia gignens
Curifuga, atque optanda quies placidiſſima rerum.

Ὑμνοδότειρα, φιληπάντων, ἐλάσιππε, νυχαυγής.
Ἡμιτελὴς, χθονία, ἠδ' οὐρανία πάλιν αὐτή·
Ἐγκυκλία, πῄκτειρα διώγμασιν ἠεροφοίτοις·
Ἣ φάος ἐκπέμπεις ὑπὸ νέρτερα, καὶ πάλι φεύγεις
Εἰς ἀΐδην. δεινὴ γὰρ ἀνάγκη πάντα κρατύνει.
Νῦν σε μάκαιρα Νὺξ πολυόλβιε, πᾶσι ποθεινὴ,
Εὐάντη τε, κλύουσα λόγων ἱκετηρίδα φωνὴν,
Ἔλθοις εὐμενέουσα, φόβους δ' ἀπόπεμπε νικαυγεῖς.

ΟΥΡΑΝΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

ΟΥΡΑΝΕ παγγενέτωρ, κόσμου μέρος αἰὲν ἀτειρὲς,
Πρεσβυγένεθλ', ἀρχὴ πάντων πάντων τε τελευτή·
Κόσμε πατὴρ, σφαιρηδὸν ἑλισσόμενος περὶ γαῖαν,
Οἶκε θεῶν μακάρων, ῥόμβου δίναισιν ὁδεύων,
Οὐράνιος χθόνιός τε φύλαξ πάντων περιβληθείς·
Ἐν στέρνοισιν ἔχων φύσεως ἄτλητον ἀνάγκην,
Κυανόχρως, ἀδάμαστε, παναίολε, αἰολόμορφε,
Πανδερκὲς, κρονότεκνε, μάκαρ πανυπέρτατε δαῖμον,
Κλῦθ' ἐπάγων ζωὴν ὁσίαν μύστῃ νεοφάντῃ.

ΑἸΘΕΡΟΣ θυμίαμα, κρόκον.

Ὦ Διὸς ὑψιμέλαθρον ἔχων κράτος αἰὲν ἀτειρὲς,
Ἄστρων ἠελίου τε σεληναίης τε μέρισμα,
Πανδαμάτωρ, πυρίπνου, πᾶσιν ζωοῖσιν ἔναυσμα,
Ὑψιφανὴς Αἰθὴρ, κόσμου στοιχεῖον ἄριστον·
Ἀγλαὸν ὦ βλάστημα, σελασφόρον, ἀστεροφεγγὲς,
Κικλήσκων λίτομαί σε, κεκραμένον εὔδιον εἶναι.

Somnidua, omnium amica, & equiria, nocticrepusca,
Imperfecta, eadem terrestris, cœlica rursus:
Vortens, omnimodis Dea Mostellaria ludens
Quæ lucem legas sub Tartara, rursus ad Orcum
Manas: nam cogunt rerum invictissima jura.
Adsis ó veneranda, optabilis, omnibu' grata,
Mitis, suppliciorum illabere vocibu' sanctis.
Adsis Diva, fugans Inui simulacra crepusci.

COELI *suffimen, tus*

COELE *Pater rerum, mundi pars irrequiete,*
Casce parens, omnium qui principium, exitium omniū es.
Munde pater voluens terram anfractibus magnis,
Cœligenum domus, præcipitans vortiginis orbe.
Cœlice, terrestris, custos cortinaque rerum,
Amplectens naturaï pollentia jura;
Cærulee, indomite, & Volturne parens, Vortumne,
Omnituens, Saturnisatorque, superrime Dive,
Huc ades, atque novo vitam moderere Camillo.

IGNIS *suffimen, crocum.*

QUI *Jovis in tectis dominaris pervigil ignis,*
Stellarum, Solis, Lunaïque omnipotens pars,
Omnidomans, spirans, animantum vividus ardor,
Cærula celsa regens, elementum nobile mundi:
Flos ignite, jubar genitabile, siderilune,
Cum precibus calo te innocuumque & temperium esse.

ΠΡΩΤΟΓΟ'ΝΟΥ θυμίαμα, σμύρναν·

ΠΡΩΤΟΓΟ'ΝΟΝ καλέω διφυῆ, μέγαν, αἰθερόπλαγκ-
Ὠογενῆ, χρυσέαισιν ἀγαλλόμενον πτερύγεσσιν, (τον,
Ταυροβόαν, γένεσιν μακάρων θνητῶν τ' ἀνθρώπων·
Ὅς τε πολύμνηστον πολυόργιον εὕρηκε Παιὰν,
Ἄῤῥητον, κρύφιον ῥοιζήτορα, παμφαὲς ἔρνος.
Ὄσσων ὃς σκοτόεσσαν ἀπημαύρωσας ὁμίχλην,
Πάντη δινήεις πτερύγων ῥιπαῖς κατὰ κόσμον.
Λαμπρὸν ἄγων φάος ἁγνὸν, ἀφ' οὗ σε Φάνητα κικλήσκω,
Ἠ δὲ Πρίηπον ἄνακτα, καὶ ἀνταυγῆ ἑλίκωπον.
Ἀλλὰ μάκαρ πολύμητι, πολύσπορε, βαῖνε γεγηθὼς
Ἐς τελετὴν ἁγίαν πολυποίκιλον ὀργιοφάνταις.

ἌΣΤΡΩΝ θυμίαμα, ἄρωμα.

ἌΣΤΡΩΝ οὐρανίων ἱερὸν σέλας ἐκπροκαλοῦμαι,
Εὐ ἱεραῖς φωναῖσι κικλήσκων δαίμονας ἁγνούς.
Ἀστέρες οὐράνιοι, Νυκτὸς φίλα τέκνα μελαίνης,
Ἐγκυκλίοις δίναισι περιθρόνια κυκλέοντες,
Ἀνταυγεῖς, πυρόεντες, ἀεὶ γενετῆρες ἁπάντων.
Μοιρίδιοι, πάσης μοίρης σημάντορες ὄντες·
Θνητῶν ἀνθρώπων θείαν διέποντες ἀταρπόν·
Ἑπταφαεῖς ζώνας ἐφορώμενοι, ἠερόπλαγκτοι.
Οὐράνιοι, χθόνιοί τε, πυρίδρομοι, αἰὲν ἀτειρεῖς.
Αὐγάζοντες ἀεὶ νυκτὸς ζοφοειδέα πέπλον,
Μαρμαρυγαῖς στίλβοντες, εὔφρονες, ἐννύχιοί τε.
Ἔλθετ' ἐπ' εὐιέρου τελετῆς πολυΐστορας ἄθλους,
Ἐσθλοὶ ἐπ' εὐδόξοις ἔργοις δρόμον ἐκτελέοντες.

PRIMIGENII *suffimen, murra.*

PRIMIGENAM *obtestor geminum, magnum, aërivolgum,*
Indugenam, pinnis aureis illustribus aptam:
Taurigenam, Divûm atque hominum genitabile semen.
Antidea in terra celebre & memorabile numen
Inductum, Latium, torrentem, nobile germen.
Qui creperam extersti cæcis caliginem ocellis,
Pervolgans mundi nutantibu' mœnia pennis:
Lumina præpandens, hinc Lunus diceris esse,
Mutinusque Deus, & Noctilucu' crepuscus.
Sed Volturne pater, Semo lætissimus adsis,
Flaminibus sanctis ad festum pandiculare.

SIDERUM *suffimen, aroma.*

MUNDI *signitenentis ovantia lumina flammis*
Casta voce calo, Geniosque volubili' cœli,
Sidera mundi clara, minuti nocti' quirites,
Circitibus magnis cœli cava conficientes,
Fulgentes, igniti, omnium genitalis origo,
Fatiferi, Mortæ signantes jura severa:
Aptantes divinum itiner mortalibu' primis,
Septenumque tribuni castrorum aërivolgi.
Cælica, terrestris gens, flammivaga, irrequieta:
Nocturni, creperi, observantes pallia furua,
Flammas scintillantes, læti, pervigilesque;
Elicio vos ad festi sacra conscia cultus,
Faustam allucentes facem ad omnia adorea facta.

Ἡλίου θυμίαμα λιβανόμανναν.

Κλῦθι μάκαρ, πανδερκὲς ἔχων αἰώνιον ὄμμα;
Τιτὰν χρυσαυγὴς, ὑπερίων, οὐράνιον φῶς·
Αὐτοφυὴς, ἀκάμα, ζώων ἡδεῖα πρόσοψι·
Δεξιὲ μὲν γενέτωρ ἠοῦς, εὐώνυμε νυκτός·
Κρᾶσιν ἔχων ὡρῶν, τετραβάμοσι ποσσὶ χορεύων.
Εὔδρομε, ῥοιζωτὴρ, πυρόεις, φαιδρωπὲ, διφρευτὰ,
Ῥόμβου ἀπειρεσίου δινεύμασιν οἶμον ἐλαύνων·
Εὐσεβέσιν καθοδηγὲ καλῶν, ζαμενὴς ἀσεβοῦσι·
Χρυσολύρη, κόσμου τὸν ἐναρμόνιον δρόμον ἕλκων·
Ἔργων σημάντωρ ἀγαθῶν, ὡροτρόφε κοῦρε.
Κοσμοκράτωρ, συρικτὰ, πυρίδρομε, κυκλοέλικτε,
Φωσφόρε, αἰολίδικτε, φερέσβιε, κάρπιμε, παιάν·
Αἰθαλὶς, ἀμιαντὲ, χρόνου πέρας· ἀθάνατε Ζεῦ,
Εὔδιε, παμφαὴ· κόσμου τὸ περίδρομον ὄμμα,
Σβεννύμενον λαμπόν τε καλαῖς ἀκτῖσι φαειναῖς·
Δίκτα δικαιοσύνης, φιλονάματε, δέσποτα κόσμου.
Πιστοφύλαξ, ἀεὶ πανυπέρτατε, πᾶσιν ἀρωγέ·
Ὄμμα δικαιοσύνης, ζωῆς φῶς· ὦ ἐλάσιππε,
Μάστιγι σὺν λιγυρῇ τετράορον ἅρμα διώκων,
Κλῦθι λόγων, ἡδὺν δὲ βίον μύστῃσι πρόφαινε.

Σελήνης θυμίαμα, ἀρώματα.

Κλῦθι θεὰ βασίλεια, φαεσφόρε, δῖα Σελήνη.
Ταυρόκερως μήνη, νυκτιδρόμε, ἠεροφοῖτι.
Ἐννυχία, δᾳδοῦχε, κόρη εὐάστερε, μήνη·
Αὐξομένη καὶ λειπομένη, θῆλύς τε καὶ ἄρσην·
Αὐγήτειρα, φίλιππε, χρόνου μῆτερ, φερέκαρπε.
Ἠλεκτρὶς, βαρύθυμε, καταυγάστειρα, νυχία·

Παν-

SOLIS *suffimen, libanomanna.*

PRINCEPS *qui æternis oculis opera omnia lustras,*
Titane illustris, præstans, covi omnipotens lux:
Indugena, irrequies, speculumque animantium amicum:
Dextume, Matutæ pater, alme, sinistume noctis:
Temperias moderans, persultans quadrupedanter,
Gradive & torrens, ignite, venuste, curulis,
Conficiens itiner rapida vortigine cursus:
Atque piis hominum dux fauste, nefantibus hostis:
Et fidicen, numerum pinsans modulamini' celsi:
Dux faustorum operum, genitor bone Temperiarum.
Mundiperans, oscen, flammans, circaneus ales:
Lucifer, indagator, alebriu', frugifer, alme,
Igneu', pure, pater tempestatum, omnipotens Dis,
Sude, micans, agilis, mundi stellantis ocelle,
Occidue, & redivive iterum immortalibu' flammis.
Quæstor Justitiaï, aquilustrius, atque here mundi,
Sange, Jovis fidius, supreme atque omnibu' præsens:
Juris cortumio, vitæ lux, trossule equiri,
Quadrijuga arguto instigans foraca flagello,
Ted oramu' Camillis vitam allûxe beatam.

LUNÆ *suffimen, aromata.*

O *Regina potens, Lucina, superrima virgo:*
Luna patali', Venus, Noctuvigila, aërivolga,
Pernox, tædigerens, stellis comitia, Luna:
Jana-novella, senescens, fœmina, masculus idem:
Luna autumna, micans, sæclorum mater equestris:
Succina, Væjovis, illustris, dilucula, pernox:

Πανδερκής, φιλάγρυπνε, καλοῖς ἄστροισι βρύουσα·
Ἡσυχίᾳ χαίρουσα καὶ εὐφρόσυν' ὀλβιομοίρῳ·
Λαμπετίη, χαροδῶτι, τελεσφόρε, νυκτὸς ἄγαλμα.
Ἀστράρχη, τανύπεπλ', ἑλικοδρόμε, πάνσοφε κούρη,
Ἐλθὲ μάκαιρ' εὔφρων, εὐάστερε, φέγγεϊ τῷ σῷ
Λαμπομένη, σῴζουσα τεοὺς ἱκέτας * ἐς λοκούρη.

ΦΥΣΕΩΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Ὦ Φύσι παμμήτειρα θεά, πολυμήχανε μῆτερ,
Ἐγερανία, πρέσβειρα, πολύκτιτε δαῖμον ἄνασσα·
Πανδαμάτωρ, ἀδάμαστε, κυβερνήτειρα παναυγής,
Παντοκράτειρα, τετιμένα, πανυπέρτατε πᾶσιν.
Ἄφθιτε, πρωτογένεια, παλαίφατε, κυδιάνειρα.
Ἐννυχία, πολύτειρε, σελασφόρε, δεινοκάθεκτε,
Ἄψοφον ἀστραγάλοισι ποδῶν ἴχνος εἱλίσσουσα·
Ἁγνὴ κοσμήτειρα θεῶν, ἀτελής τε τελευτή,
Κοινὴ μὲν πάντεσσιν, ἀκοινώνητε δὲ μούνη·
Αὐτοπάτωρ, ἀπάτωρ, ἀρετὴ πολύγηθε μεγίστη.
Εὐάνθεια πλοκή, φιλία, πολύμικτε, δαῖμον·
Ἡγεμόνη, κράντειρα, φερέσβιε, πάντροφε κούρη,
Αὐτάρκεια, δίκη· Χαρίτων πολυώνυμε πειθώ.
Αἰθερία, χθονία, καὶ εἰναλία μεδέουσα.
Πικρὰ μὲν φαύλοισι, γλυκεῖα δὲ πειθομένοισι.
Πάνσοφε, πανδώτειρα, κομίστρια, παμβασίλεια·
Αὐξιτρόφων πίειρα, πεπαινομένων δὲ λύτειρα.
Πάντων μὲν σὺ πατήρ, μήτηρ, τροφὸς ἠδὲ τιθηνός.
Ὠκυλόχεια, μάκαιρα, πολύσπορος, ὡριάς, ὁρμή,
Παντοτεχνές, πλάστειρα, πολύκτιτε, πότνια δαῖμον,
Ἀϊδία, κινησιφόρε, πολύπειρε, περίφρων·
Ἀενάῳ στροφάλιγγι θοὸν ῥύμα δινεύουσα.

Πάνρυτε,

Omnituens, leviſómna, cluens ſtipantibu' ſignis.
Lætitiæ locupletis amans, paciſque Vacunæ:
Percoquifrux, Trivia, Lucetia, noctis ocelle.
Aſtrica, prætextata, obſtita, Minerva virago;
Huc ades ó ſtellata lubenter, ſplendida, fulgens
Luce tua, & tu ſupplicibus, ſtudioſa, faveto.

NATURÆ *ſuffimen, aromata.*

NATURA *omniparens, doctiſſima, dædala mater*
Cæligena & Majeſta, faber, Regina venuſta,
O victrix, invicta, magiſtra, eadem omnibu' lucens,
Induperans, & honora, & præſtantiſſima rerum:
Primigena, æterna, incanaque, caſca virago,
Noctua ſignitenens, Lucinaque, & omnipotens vis,
Mollia ſuſpenſis pedibus veſtigia librans:
Ornatrix auguſta Deûm, infinitaque finis,
Nulli communis, communiter officioſa,
Indugena, ſine patre, cluens virtutibu' magnis:
Flora, Venus, Pomona, Volupia, plurima ſaga,
Dux & ſanga potis, Vitunaque, Rumia mater,
Juritis, ſatiaſque venuſtatumque Süada:
Cælica, terricola, dans jura potentibus undis:
Semper amara malis, & ſemper amica piorum:
Saga, cata, omnidua, eductrix, regina, poteſtas
Aprilis adoleſcentum, indidem adulta reſolvens.
Omnium tu pater & mater, nutrix quoque & altrix.
Nummeria atque b. ata, Ceres, vis Temperiarum,
Omniparens, figula, & multarum perfica rerum,
Æterna, & motans, ſapientipotenſque Minerva,
Pilentum rapidum æterna vortigine torquens:

Πάνρυτε, κυκλοτερὴς, ἀλλοτριομορφοδίαιτε.
Ἔνθρονε, τιμήεσσα, μόνη τὸ κριθὲν τελέουσα,
Σκηπτούχων ἐφύπερθε, βαρυβρεμέτειρα, κρατίστη.
Ἄτρομε, πανδαμάτειρα, πεπρωμένη αἶσα, πυρίπνους.
Ἀΐδιος ζωὴ ἠδ' ἀθανάτη τε πρόνοια.
Πάντα σοι εἰσί· τὰ πάντα σὺ γὰρ τάδε μούνη τεύχεις.
Ἀλλὰ θεὰ λίτομαί σε, σὺν εὐόλβοισιν ἐν ὥραις
Εἰρήνην, ὑγίειαν ἄγειν, αὔξησιν ἁπάντων.

ΠΑΝΟΣ θυμίαμα, ποικίλα.

ΠΑΝΑ καλῶ κρατερὸν, * κόσμοιο τὸ σύμπαν,
Οὐρανὸν, ἠδὲ θάλασσαν, ἰδὲ χθόνα παμβασίλειαν,
Καὶ πῦρ ἀθάνατον· τάδε γὰρ μέλη ἐστὶ τὰ Πανός.
Ἐλθὲ μάκαρ σκιρτητὰ, περίδρομε, σύνθρονε ὥραις·
Αἰγομελὲς, βακχευτὰ, φιλένθεε, ἀστροδίαιτε.
Ἁρμονίαν κόσμοιο κρέκων φιλοπαίγμονι μολπῇ.
Φαντασιῶν ἐπαρωγὲ, φόβων ἔκπαγλε βροτείων.
Αἰγονόμοις χαίρων ἀνὰ πίδακας ἠδέ τε βούταις,
Εὔσκοπε, θηρητὴρ, ἠχοῦς φίλε, σύγχορε νυμφῶν.
Παντοφυὴς, γενέτωρ πάντων, πολυώνυμε δαῖμον.
Κοσμοκράτωρ, αὐξητὰ φαεσφόρε, καρπιμε παιάν
Ἀντροχαρὲς, βαρύμηνις, ἀληθὴς Ζεὺς ὁ κεράστης.
Σοὶ γὰρ ἀπειρέσιον γαίης πέδον ἐστήρικται,
Εἴκει δέ σοι ἀκαμάτου πόντου τὸ βαθύσπορον ὕδωρ,
Ὠκεανός τε πέριξ ἐν ὕδασι γαῖαν ἑλίσσων.
Ἀέριόν τε μέρισμα, τροφῆς ζωοῖσιν ἔναυσμα,
Καὶ κορυφῆς ἐφύπερθεν ἐλαφροτάτου πυρὸς ὄμμα.
Βαίνει γὰρ τάδε θεῖα πολύκριτα σῇσιν ἐφετμαῖς.
Ἀλλάσσεις δὲ φύσεις πάντων ταῖς σῇσι προνοίαις,
Βόσκων ἀνθρώπων γενεὴν κατ' ἀπείρονα κόσμον.

Ἀλλὰ

Juno Fluonia, circinaque, & Vortumnifigura,
Et majesta curulis, honoraque, juraque dictans,
Semper ovans supra regum caput, induperatrix.
Intrepida, omnidomans, parca, flammata, Tenira.
Flos vitæ æternæ, immortalis, Mammuriæ vis.
Omnia tu solà es: namque omnia tu paris ipsa.
Quare ted oro cum ditibu' Temperiabus,
Pacemque atque salutem age, & omnifera augmina rerum.

FAUNI *suffimen, cdoramenta omnigena.*

F*AUNE ades Upilio, mundi substantia totus,*
Cælum, salsa maris, terraï dædala sedes,
Spiritu' flammaï: namque hæc membra omnia Fauni,
Peruage Faune, Sali, collegaque Temperiarum,
Capripes & fanatice, ovator, siderivolge:
Vocibu' flexanimis mundi concenta figurans,
Larvarum Titule, humanûm remeligo tremorum,
Propter aquas gaudens pastoribus atque bubulcis,
Collimans, velox, Aiæ igni', sodali' Virarum,
Omnigena, omnigenens, rerum celebrata potestas:
Mundiperans, Lucine, Juturne, Autumne, nutritor,
Antricola, irritabili', jure Jovis capricornus,
In te nam omniparæ terraï stant sola fixa,
Æterni & cedùnt lætantia marmora Ponti,
Et terram Oceanus lustrans anfractibu' salsis:
Portioque aëria, ignipotens alimonia rerum,
Et caput ad summum pernicia lumina flammæ.
Nam concreta tuo imperio hæc æterna feruntur,
Naturamque tuis mutas pollentibu' jussis,
Multorum auctans in terra mortalia secla.

Ἀλλὰ μάκαρ βακχευτὰ φιλένθεε βαῖν᾽ ἐπὶ λοιβαῖς
Εὐιέροις· ἀγαθὴν δ᾽ ὄπασον βιότοιο τελευτὴν,
Πανικὸν ἐκπέμπων οἶστρον ἐπὶ τέρματα γαίης.

ἩΡΑΚΛΕΟΥΣ θυμίαμα, λίβανον.

Ἡρακλες ὀβριμόθυμε, μεγασθενὲς, ἄλκιμε τιτὰν,
Καρτερόχειρ, ἀδάμαστε, βρύων ἄθλοισι κραταιοῖς,
Αἰολόμορφε, χρόνου πάτερ, ἀΐδιέ τε, εὔφρων,
Ἄρρητ᾽, ἀγριόθυμε, πολύλλιτε, παντοδυνάστα.
Παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, κάρτος μέγα τόξα, καὶ μάντι.
Παμφάγε, παγγενέτωρ, πανυπέρτατε, πᾶσιν ἀρωγέ·
Ὃς θνητοῖς κατέπαυσας, ἀνήμερα φῦλα διώξας·
Εἰρήνην ποθέων κουροτρόφον, ἀγλαότιμον·
Αὐτοφυὴς ἀκάμας, γαίης βλάστημα φέριστον.
Πρωτογόνοις στράψας φολίσι, μεγαλώνυμε ναίων.
Ὃς περὶ κρατὶ φορεῖς ἠῶ καὶ νύκτα μέλαιναν·
Δώδεκ᾽ ἀπ᾽ ἀντολιῶν ἄχρι δυσμῶν ἆθλα διέρπων·
Ἀθανάτοις πολύπειρος, ἀπείριτος, ἀστυφέλικτος.
Ἐλθὲ μάκαρ, νούσων θελκτήρια πάντα κομίζων.
Ἐξέλασον δὲ κακὰς ἄτας, κλάδον ἐν χερὶ πάλλων·
Πτηνοῖς τ᾽ ἰοβόλοις κῆρας χαλεπὰς ἐπίπεμπε.

ΚΡΟΝΟΥ θυμίαμα, στύρακα.

Αἰθαλὴς μακάρων τε θεῶν πάτερ ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
Ποικιλόβουλ᾽, ἀμίαντε, μεγασθενὲς, ἄλκιμε τιτὰν·
Ὃς δαπανᾷς μὲν ἅπαντα καὶ αὔξεις ἔμπαλιν αὐτός·
Δεσμοὺς ἀρρήτους ὃς ἔχεις κατ᾽ ἀπείρονα κόσμον·
Αἰῶνος Κρόνε παγγενέτωρ, Κρόνε ποικιλόμυθε·
Γαίης τε βλάστημα καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος·
Γέννα, φυὴ μείωσι, Ῥέας πόσι, σεμνὲ Προμηθεῦ.

Ergo pater ſanatice, ovator, ad hæc tua liba
Viſe, & vitaï bene dones exita juſta,
Externans Inuos terrores finibu' terræ.

HERCULIS SANGI FIDII *ſuffimen, tus.*

SANGE *pater Titane, Nero, Nerien viriate,*
Vaſtimanuſque, invicte, aptus pal maria opima,
Volturne, auctor tempori', ſempiterne, benigne,
Indicte, agreſtis, bene votite, induperator,
Magnanimum cor habens, fera membra, ſalutifer augur:
Omnivore, omniparens, præſtane, pater Tutane.
Qui Titulus clui', debellans incicora monſtra:
Semper ovans pacis ſtudiis, nutricis honoræ:
Nate tuo ingenio, Terraï invicta propages,
Ignibu' primigenis florens, ó die cluenti.
Matutam capiti geſtans, noctemque crepuſcam:
Sex bis ad occaſum abſolvens certamina ab ortu:
Diis experte, & inexperte, inconcuſſe lacertos;
Adſis, morborum averrunca piamina portans:
Et portenta move, quatiens ſacra februa dextra:
Et mala præpetibus protela obſcœna ſagittis.

SATURNI *ſuffimen, ſturaca,*

COELIGENUM *Divorum, hominumque illuſtris origo,*
Multivore, & Luſtrali', Nero, Nerien, Titane:
Qui cuncta abſumis, quique omnia perficis idem,
Vinclis indupedite per orbis vaſta ſilenta:
Saturne ævi progenitor, Saturne doloſe,
Terraï proles, & cœli ſignitenentis:
Stirps, genus, obſtetrix, Titane endoſtrue, Opis vir,

Qui

Ὃς ναίεις κατὰ πάντα μέρη κόσμοιο, γενάρχα,
Ἀσκυλομῆτα, φέρεσβε· κλύων ἱκετηΐδα φωνὴν,
Πέμποις εὔολβον βιότου τέλος αἰὲν ἄμεμπτον.

ῬΕ'ΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΠΟ'ΤΝΙΑ Ῥέα, θύγατερ πολυμόρφου Πρωτογόνοιο,
Ἥτ' ἐπὶ ταυροφόρον ἱερότροχον ἅρμα τιταίνεις·
Τυμπανόδουπε, φιλοιστρομανὲς, χαλκόκροτε κούρη,
Πάντη μ', ἀγλαόμορφε, Κρόνου σύλλεκτρε μάκαιρα.
Οὔρεσιν ἣ χαίρεις, θνητῶν τ' ὀλολύγμασι φρικτοῖς.
Παμβασίλεια Ῥέα, πολεμόκλονε, ὀβριμόθυμε·
Ψευδομένη, σώτειρα, λυτηριὰς, ἀρχιγένεθλε.
Μήτηρ μὲν τε θεῶν ἠδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.
Ἐκ σοῦ γὰρ καὶ γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Καὶ πόντος, πνοιαί τε. φιλόδρομε ἀερόμορφε,
Ἐλθὲ μάκαιρα θεὰ σωτήριος εὔφρονι βουλῇ.
Εἰρήνην κατάγουσα σὺν εὐόλβοις κτεάτεσσι,
Λύματα καὶ κῆρας πέμπουσ' ἐπὶ τέρματα γαίης.

ΔΙΟ'Σ θυμίαμα, στύρακα.

ΖΕΥ͂ πολύτιμε, Ζεῦ ἄφθιτε, τήνδε τοι ἡμεῖς
Μαρτυρίαν τιθέμεσθα λυτήριον, ἠδὲ πρόσευξιν.
Ὦ βασιλεῦ, διὰ σὴν κεφαλὴν ἐφάνη τάδε ῥεῖα,
Γαῖα θεὰ μήτηρ, ὀρέων θ' ὑψηχέες ὄχθοι,
Καὶ πόντος, καὶ πάνθ' ὁπόσ' οὐρανὸς ἐντὸς ἔταξε.
Ζεῦ κρόνιε, σκηπτοῦχε, καταιβάτα, ὀβριμόθυμε.
Παντογένεθλ', ἀρχὴ πάντων πάντων τε τελευτή.
Σεισίχθων, αὐξητὰ, καθάρσιε, παντοτινάκτα,
Ἀστραπαῖε, βροντῆε, κεραύνιε, φυτάλμιε Ζεῦ.
Κλῦθί μου αἰολόμορφε, δίδου δ' ὑγιείαν ἀμεμφῆ.

Εἰρήνην

Qui genitalis obis per mundi singula membra,
Calvitor, versute: favens orantibu' votis,
Æquanimum vitæ finem mortalibus adfer.

LATIÆ OPIS *suffimen, aromata.*

OPS *veneranda, genus Vortumni Primigenaî,*
Quæque agitas etiam voluentia plaustra Trionum.
Tumpaniverbera, cerita, atque æricrepa virgo,
Mater magna Jovis, Latia, Ops cœlesti', paluda,
Polcra, & honorata, & Saturni augusta marita,
Montibu' quæ gaudes, hominumque ululatibu' sacris,
Ops Majesta, parens bellicrepa, Nerio Dia,
Sospitaque & mendax, Picumnaque, Libera mater:
Mater cœligenûm, mater mortalium homonum:
Ex te etenim Tellus, sedesque superrima Cœlus,
Et mare salsum, auræque errones, aëriformis:
Quare dia adsis huc sospes numine claro,
Pacem producens cum rerum copia opima.
Eminu', protelans pestesque piaculaque atra.

JOVIS *suffimen, sturaca.*

O *venerande Jovis, Jovi' sempiterne, tibi ista*
Averrunca damus nos, adtestataque vota.
O Jovis isthæc cuncta tuo sunt numine creta.
Terra tua est, Terræque immania culmina montes,
Et mare, quæque fretu aërio cortina recepta.
Induperans, Saturniu', Juppiter, Elicius, Trux,
Omnigenens, atque omnium principium, exitium omnium.
Fulgetrum, tonitru, fulgur, Jovi' progenerator:
Audi me Volturne, & da usurpare salutem,

Εἰρήνην τε θεὰν, καὶ πλούτου δόξαν ἄμεμπτον.

15. ### ῞ΗΡΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κυανέοις κόλποισιν ἐνημμένη, ἀερόμορφε,
Ἥρα παμβασίλεια, Διὸς σύλλεκτρε μάκαιρα,
Ψυχοτρόφους αὔρας θνητοῖς παρέχουσα προσηνεῖς.
Ὄμβρων μὲν διερῶν, ἀνέμων τροφὲ, παντογένεθλε.
Χωρὶς γὰρ σέθεν οὐδὲν ὅλως ζωῆς φύσιν ἔγνω·
Κοινωνεῖς γὰρ ἅπασιν κεκραμένη περὶ σεμνῶς.
Πάντων γὰρ κρατέεις μούνη, πάντεσσί τ' ἀνάσσεις,
Ἠερίοις ῥοίζοισι τινασσομένη κατὰ χεῦμα.
Ἀλλὰ μάκαιρα θεὰ πολυώνυμε παμβασίλεια
Ἔλθοις εὐμενέουσα καλῷ γήθοντι προσώπῳ.

16. ### ΠΟΣΕΙΔΩ͂ΝΟΣ θυμίαμα, σμύρναν.

Κλῦθι Ποσείδαον γαιήοχε κυανοχαῖτα,
Ἵππιε, χαλκοτόρευτον ἔχων χείρεσσι τρίαιναν,
Ὃς ναίεις πόντοιο βαθυστέρνοιο θέμεθλα,
Ποντομέδων, ἁλίδουπε, βαρύκτυπε, ἐννοσίγαιε·
Κυμοθαλὴς, χαριτῶπα, τετράορον ἅρμα διώκων,
Εἰναλίοις ῥοίζοισι τινάσσων ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Ὃς τριτάτης ἔλαχες μοίρης βαθὺ χεῦμα θαλάσσης,
Κύμασι τερπόμενος θήρεσιν θ' ἅμα, πόντιε δαῖμον.
Ἕδρανα γῆς σώζοις καὶ νηῶν εὔδρομον ὁρμὴν,
Εἰρήνην, ὑγίειαν ἄγων ἠδ' ὄλβον ἀμεμφῆ.

17. ### Εἰς ΠΛΟΥΤΩΝΑ. +

Ὦ τὸν ὑποχθόνιον ναίων δόμον, ὀβριμόθυμε,
Ταρτάρειον λειμῶνα βαθύσκιον ἠδὲ λιπαυγῆ,
Ζεῦ χθόνιε σκηπτοῦχε, τάδ' ἱερὰ δέξο προθύμως.

Πλου-

+ al. Τυφῶνα vide notas Stephani p. 316.

Et pacem diam, & bona adorea divitiarum.

JUNONIS *suffimen, aromata.*

CÆRULEIS *innixa sedilibus aëriformis,*
O Juno regina, Jovis ditissima conjux,
Quæ mortalia corda veges animalibus auris.
Nimborum mater, ventorumque omnigenitrix.
Nam sine te non est vitæ spirabilis ardor:
Omnibu' participas immissa potentibu' auris,
Omnia sola tenes, atque omnibus incluta regnas.
Aëri' præcipitans stridore fluonia Juno.
Sed te Diva parens obtestor, adorea, Maja,
Huc sodes venias volti ridente lepore.

NEPTUNI *suffimen, murra.*

AUDI Neptune, *Ambarualis, Salsicapille,*
Trossule, fuscinam habens manibus Neptune tridentem,
Cærula concelebrans vasti fundamina Ponti,
Ponti prætor, aquigrume, crepe, Terripreme acer,
Undifluens, & rava tuens, agitansque quadrigas,
Expergefaciens vegeto vada salsa tremore:
Tertia quoi sorti cessit tutela marina,
Scamigerum pecu amans, & aquas sali', cærule Die:
Siste statum terræ, aspirans bona navibu' flabra,
Pacemquc atque salutem addens, & opum aurea dona.

In VÆJOVEM, *carmen.*

MAGNANIME, *induferûm pervolgans fulva silenta,*
Tartarea atque crepusca, oblitera prata tenebris.
Tellumo Væjovis, arferio te hoc munere macto.

Πλούτων ὃς κατέχεις γαίης κληῖδας ἁπάσης,
Πλουτοδοτῶν γενεὴν βροτέην καρποῖς ἐνιαυτοῦ,
Ὃς τριτάτης μοίρης ἔλαχες χθόνα παμβασίλειαν,
Ἕδραν ἀθανάτων, θνητῶν στήριγμα κραταιόν.
Ὃς θρόνον ἐστήριξας ὑπὸ ζοφοειδέα χῶρον,
Τηλεπόρον τ' ἀκάμαντα, λιπόπνοον, ἄκριτον ᾅδην,
Κυάνεόντ' Ἀχέρονθ', ὃς ἔχει ῥιζώματα γαίης.
Ὃ κρατέεις θνητῶν θανάτου χάριν, ὦ πολυδαῖμον,
Εὔβουλ'· ἁγνοπόλου Δημήτερος ὅς ποτε παῖδα
Νυμφεύσας λειμῶνος ἀποσπαδάην διὰ πόντου,
Τετρώροις ἵπποισιν ὑπ' Ἀτθίδος ἤγαγες ἄντρον,
Δήμου Ἐλευσῖνος, τόθι περ πύλαι εἰσ' Ἀΐδαο.
Μοῦνος ἔφυς ἀφανῶν ἔργων φανερῶν τε βραβευτής.
Ἔνθεε, παντοκράτωρ, ἱερώτατε, ἀγλαότιμε,
Σεμνοῖς μυστοπόλοις χαίρων ὁσίοις τε σεβασμοῖς·
Ἵλαον ἀγκαλέω σε μολεῖν κεχαρηότα μύσταις.

ΚΕΡΑΥΝΙΟΥ ΔΙΟΣ θυμίαμα, στύρακα.

ΖΕΥ͂ πάτερ, ὑψίδρομον πυραυγέα κόσμον ἐλαύνων,
Στράπτων αἰθερίου στεροπῆς παντυπέρτατον αἴγλην,
Παμμακάρων ἕδρανον θείαις βρονταῖσι τινάσσων,
Νάμασι παννεφέλοις στεροπὴν φλεγέθουσαν ἀναίθων.
Λαίλαπας, ὄμβρους, πρηστῆρας, καρτερούς τε κεραυνοὺς
Βάλλων ἐς ῥοθίους φλογερούς, βελέεσσι καλύπτων
Παμφλέκτους, κρατερούς, φρικώδεας, ὀβριμοθύμους·
Πτηνὸν ὅπλον δεινόν, κλονοκάρδιον, ὀρθοέθειρον,
Αἰφνίδιον, βρονταῖον, ἀνίκητον βέλος ἁγνόν,
Ῥοίζου ἀπειρεσίου δινεύμασι παμφάγον ὁρμῇ,
Ἄρρηκτον, βαρύθυμον, ἀμαιμάκετον, πρηστῆρος
Οὐράνιον βέλος ὀξὺ καταιβάτου αἰθαλόεντος.

Ὃν-

Dis qui cardineus Terræ cluis omniparentis:
Sæcla nimis ditans mortalia frugibus hornis,
Tertia quoi sorti tutela obuênit Averni,
Cælituum solium, firmum stabilimen homonum.
Qui solum habes, ad castra obnubila, senta tenebris,
Longinqui, æterni, & inexorabilis Orci,
Atque Acherunta atrum, terraï immane statumen:
Jura tenens hominum Mortaì munere, sancte,
Conse, Deæ Cereris pueram qui victus amore,
Gramineo raptam prato per cærula ponti
Quadrijugo avexisti equitatu ad Atthidis antrum,
Gentis Eleusinæ: ubi sint spiracula Averni.
Unice nota Deus censens ignotaque rerum.
Cerite, induperans, sanctissime, compos honorum,
Vatibu' præstitibus gaudens, & cultibu' sanctis:
Mitis ades, rogo te, lætus venerantibu' turbis.

TONANTIS JOVIS *suffimen, sturacem.*

JUPPITER, *altisoni torquens loca flammea mundi,*
Fulgetrarum animas crispans petulantibu' flammis,
Cœlituum sedes conquassans fulmine sacro,
Flamigeris stringens streperos torrentibus ignes:
Tormina qui, nimbos, rubra tela, tonitrua bruta
Vibras, involuens animata rubentibu' telis,
Flammivoma, & perterricrepa, iritata ruinis,
Præpes, ovans telum, cordigrumum, horricapillum.
Insperatum, ardens, victricis missile dextræ,
Omnivorum insano plangens horrore tumultum,
Indomitum, horriferum, candenti flamine præceps.
Cælivagum telum, velox, Jovis Elicii arma.

Quem

Ὃν καὶ γαῖα πέφρικε θάλασσά τε παμφανόωσα,
Καὶ θῆρες πτήσσουσιν, ὅταν κτύπος οὖας ἐσέλθῃ·
Μαρμαίρει δὲ πρόσωπ' αὐγαῖς, σμαραγεῖ δὲ κεραυνὸς,
Αἰθέρος ἐν γυάλοισι. διαρρήξας δὲ χιτῶνα,
Οὐράνιον περικάλυμμα βάλλεις ἀργῆτα κεραυνόν.
Ἀλλὰ μάκαρ θυμὸν ὄβριμον ἔμβαλε κύμασι πόντου,
Ἠδ' ὀρέων κορυφαῖσι· τὸ σὸν κράτος ἴσμεν ἅπαντες.
Ἀλλὰ χάριν λοιβαῖσι δίδου, φρεσὶν αἴσιμα πάντα,
Ζωήν τ' ὀλβιόθυμον, ὁμοῦ θ' ὑγίειαν ἄνασσαν·
Καὶ βίον εὐθύμοισιν ἀεὶ θάλλοντα λογισμοῖς.

ΔΙΟ'Σ ἈΣΤΡΑΠΕ'ΩΣ θυμίαμα, λιβανομάνναν.

ΚΙΚΛΗ'ΣΚΩ μέγαν ἁγνὸν ἐρισμάραγον, περίφαντον,
Ἀέριον, φλογόεντα, πυρίδρομον, ἀεροφεγγῆ,
Ἀστράπτοντα σέλας νεφέων παταγοδρόμῳ αὐδῇ,
Φρικώδη, βαρύμηνιν, ἀνίκητον θεὸν ἁγνὸν,
Ἀστραπέα Δία, παγγενέτην, βασιλῆα μέγιστον,
Εὐμενέοντα φέρειν γλυκερὴν βιότοιο τελευτήν.

ΝΕΦΕΛΩ͂Ν θυμίαμα, σμύρναν.

ἈΕ'ΡΙΟΙ Νεφέλαι, καρποτρόφοι, οὐρανόπλαγκτοι,
Ὀμβροτόκοι, πνοιαῖσιν ἐλαυνόμεναι κατὰ κόσμον·
Βροντῶσαι, πυρόεσσαι, ἐρίβρομοι, ὑδροκέλευθοι.
Ἀέρος ἐκ κόλπῳ πάταγον φρικώδη ἔχουσαι.
Πνεύμασιν ἀντίσπαστοι ἐπιδρομάδην παταγεῦσαι·
Ὑμᾶς νῦν λίτομαι δροσοείμονες εὔπνοοι αὔραις,
Πέμπειν καρποτρόφους ὄμβρους ἐπὶ μητέρα γαῖαν.

Quem tremit omniparens Tellus, quem marmora salsa,
Vivaque sæcla, sonor tergens cum personat aures:
Luminibus fulgit species, rubra fulgura splendent
Aëris in caulis, & tenuia tegmina scindens,
Obnupti Cœli candentia fulmina torques.
Ast ô Die, effunde iras apud æquora salsa,
Et montana juga: haud tua robora magne latent nos.
Sed faveas sacris, & mentibu' grata repende
Vitaï bona cara, vigentia regna salutis.
Et pacem Divûm, nutricem semper honoram:
Et victum æquanimis semper rationibus aptum.

JOVIS FULGETRII *suffimen, libanomanna.*

OBTESTOR *magnum, perterricrepum, manifestum,*
Aerium, flammantem, ignicreperum, aërilucum,
Nubium instigantem æstus singultibu' brutis,
Horrendum, insanum, indomitum, lustrabile numen,
Fulgetrumque Jovem induperatorem, omnigenentem,
Tradere inoffensæ vitaï terminum amœnum.

NEBULARUM *suffimen, murra.*

AERIÆ *nebulæ, aërivolgæ, frugiparentes,*
Imbriparæ, per mundum agitatæ ingentibus auris:
Fulmineæ, ignitæ, streperæ, atque humectivagantes,
Aëris in gremio hortantes inamabile murmur:
Flaminibus pulsæ stridentes impete magno.
Nunc vos roscidulæ obtestor spirantibus auris,
Præcipitare imbres in terram frugiferentes.

ΘΑΛΑ'ΣΣΗΣ θυμίαμα, λιβανομάνναν.

ὨΚΕΑΝΟΥ͂ καλέω νύμφην γλαυκώπιδα Θηθὺν,
Κυανοπέπλον ἄνασσαν, εὔτροχα κυμαίνουσαν,
Αὔραις ἡδυπνόοισι πατασσομένην περὶ γαῖαν.
Θραύουσ' αἰγιαλοῖσι πέτρῃσί τε κύματα μακρά,
Εὐδεινοῖς ἁπαλοῖσι γαληνιόωσα δρόμοισι
Ναυσὶν ἀγαλλομένη, θηροτρόφε, ὑγροκέλευθε.
Μήτηρ μὲν Κύπριδος, μήτηρ νεφέων ἐρεβεννῶν,
Καὶ πάσης πηγῆς νυμφῶν νασμοῖσι βρυούσης·
Κλῦθί μου ὦ πολύσεμνε, καὶ εὐμενέουσ' ἐπαρήγοις,
Εὐθυδρόμοις οὖρον ναυσὶν πέμπουσα μάκαιρα.

ΝΗΡΕ'ΩΣ θυμίαμα, σμύρναν.

Ὦ κατέχων πόντου ῥίζας κυαναυγέτιν ἕδρην,
Πεντήκοντα κόρῃσιν ἀγαλλόμενος κατὰ κῦμα,
Καλλιτέκνοισι χοροῖς, Νηρεῦ μεγαλώνυμε δαῖμον·
Πυθμὴν μὲν πόντου, γαίης πέρας, ἀρχὴ ἁπάντων.
Ὃς κλονέεις Δηοῦς ἱερὸν βάθρον, ἡνίκα πνοιὰς
Ἐν μυχίοις κευθμῶσιν ἐλαυνομένας ἀποκλείοις·
Ἀλλὰ μάκαρ σεισμοὺς μὲν ἀπότρεπε, πέμπε δὲ μύσταις
Ὄλβον ἐπ' εἰρήνην τε καὶ ὀλβιόχειρον ὑγείην.

ΝΗΡΗΙ'ΔΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΝΗΡΕ'ΩΣ εἰναλίου νύμφαι καλυκώπιδες ἁγναὶ,
Σφράγιαι, βύθιαι, χαροπαίγμονες, ὑγροκέλευθοι,
Πεντήκοντα κόραι περὶ κύμασι βακχεύουσαι,
Τριτώνων ἐπ' ὄχοισιν ἀγαλλόμεναι περὶ νῶτα,
Θηροτύποις μορφαῖς, ὧν βόσκει σώματ' ὁ πόντος·
Ἄλλοι θ' οἳ ναίουσι βυθὸν, τριτώνιον οἶδμα,

Ὑδρο-

DIVÆ VENILIÆ SALACIÆ
suffimen, libanomanna.

OCEANI *inducalo te glauca Venilia proles*
Cærulipalla, vagans loca per lætantia Ponti,
Am terræ finis exercita suavibus auris,
Murmura pulvinis ripæ alludentia frangens:
Atque exercitiis sudis pellacibu' ludens,
Navibus exultans, pecorosa loca humida lustrans.
O mater Veneris, nebularum mater ovantum,
Et fontium omnigenum, liquentum suavibus undis:
Huc adsis nobis, & blanda illabere votis,
Navibus immittens animarum flamina suda.

TERENTI CONSI *suffimen, murra.*

O *qui salsa tenes liquidi penetralia mundi,*
Quinquaginta una pusis per cærula gaudens,
Cœtibu' virgineis, genius maris alme Terente:
Fundamen mari', margo terræ, principium omnium:
Qui moliri' statum terræ, cum scilicet arces
In caveis olim indignantes murmure Cauros.
Sed motus terræ averrunca, & mitte ministris
Flaminibus, pacemque & opes, ditemque salutem.

SALACIARUM NERIENUM
suffimen, aromata.

PULLÆ *cæruleæ, liquidi gens blanda Terenti,*
Ædicolæ, Latiæ, ludicræque, fluitantes:
Quinquaginta vago fatuantes marmore pusæ
Tritonum currus sectantes pone, inhiantes
Semiferis Geniis quos vitreus educat humor:
Atque aliis quicunque colunt liquentia castra,

Ὑδροδρόμοι, σκιρτητὴ, ἑλισσόμενοι περὶ κῦμα,
Ποντοπλάνοι δελφῖνες, ἁλιρρόθιοι, κυαναυγεῖς.
Ὑμᾶς κικλήσκω πέμπειν μύσταις πολλὴν ὄλβον.
Ὑμεῖς γὰρ πρῶται τελετὴν ἀνεδείξατε σεμνὴν
Εὐιέρου Βάκχοιο καὶ ἁγνῆς Φερσεφονείης,
Καλλιόπῃ σὺν μητρὶ, καὶ Ἀπόλλωνι ἄνακτι.

ΠΡΩΤΕΏΣ θυμίαμα, στύρακα.

ΠΡΩΤΕ'Α κικλήσκω, πόντου κληῖδας ἔχοντα,
Πρωτογενῆ, πάσης φύσεως ἀρχὰς ὃς ἔφηνεν.
Ὕλην ἀλλάσσων ἱερὴν ἰδέαις πολυμόρφοις,
Πάντιμος, πολύβουλος, ἐπιστάμενος τά τε ὄντα,
Ὅσσα τε πρόσθεν ἔην, ὅσα τ᾽ ἔσσεται ὕστερον αὖτις·
Πάντα γὰρ ἐν Πρωτεῖ πρώτη φύσις ἐγκατέθηκεν.
Ἀλλὰ πάτερ μόλε μυστιπόλοις ὁσίαισι προνοίαις,
Πέμπων εὐόλβου βιότου τέλος ἐσθλὸν ἐπ᾽ ἔργοις.

ΓΗ͂Σ θυμίαμα, πᾶν σπέρμα, πλὴν κυάμων καὶ ἀρωμάτων.

ΓΑΙ͂Α θεὰ, μῆτερ μακάρων θνητῶν τ᾽ ἀνθρώπων,
Πάντροφε, πανδότειρα, τελεσφόρε, παντολέτειρα,
Αὐξιθαλὴς, φερέκαρπε, καλαῖς ὥραισι βρύουσα.
Ἕδρανον ἀθανάτου κόσμου, πολυποίκιλε κούρη,
Ἣ λοχίαις ὠδῖσι κύεις καρπὸν πολυειδῆ·
Ἀϊδία, πολύσεπτε, βαθύστερν᾽, ὀλβιόμοιρε,
Ἡδυπνόοις χαίρουσα χλόαις πολυανθέσι δαῖμον·
Ὀμβροχαρὴς, περὶ ἣν κόσμος πολυδαίδαλος ἄστρων
Εἱλεῖται φύσει ἀενάῳ καὶ ῥεύμασι δεινοῖς.
Ἀλλὰ μάκαιρα θεὰ καρποὺς αὔξοις πολυγηθεῖς,
Εὐμενὲς ἦτορ ἔχουσα σὺν ὀλβίοισιν ἐν ὥραις.

Undicolæ, Salii, lustrantes agmina aquarum,
Undivagi, liquidi Delphini, glauca tuentes,
Vos oro magnam copem rem cette Camillis.
Nam vos festa coëgistis Comitia primæ
Liberi augusti, & Liberæ augustaï,
Lucinia cum matre, & Apollinere induperante.

JANI MAJI *suffimen, sturacem.*

TE colo *naturæ salsæ Majum æedituentem,*
Primigenam, qui naturam egit in ordia prima,
Omnimodis mutans sacra fœdera materiaï,
Famiger & Consentis, callens omnia quæ sunt,
Antideaque fuere, & mox ventura trahentur.
Nam natura prior Majo omnia commendavit.
Quare ô nobis auguriis veracibus adsis,
Dans placidam vitæ finem felicis habere.

TELLURIS *suffimen, omne semen, præter fabas & aromata.*

TELLUS *Ops, mater Divorum & mater homonum,*
Altrix, percoquifrux, intercidonea, larga,
Conflua atque adolescens, polcris frugibus augens:
Æterni mundi fundamen dædala virgo,
Quæ varias edis fruges maturrima partu:
Anna, paranna, augusta, empanda, opulenta, beata.
Suavifero exultans gemmanti gramine Dia,
Imbriprocax, circa quam signitenentia castra,
Et cœlum æternis vicibus torrentibu' fertur.
Diva parens auge terræ viridantia fœta,
Clara, favente animo, cum Temperiabus opimis.

ΜΗΤΡΟ͂Σ ΘΕΩ͂Ν θυμίαμα, ποικίλα.

Ἀθανάτων θεότιμε θεῶν μῆτερ τροφὲ πάντων,
Τῇδε μόλοις κράντειρα θεὰ, σέο πότνι' ἐπ' εὐχαῖς,
Ταυροφόνων ζεύξασα ταχύδρομον ἅρμα λεόντων,
Σκηπτοῦχε κλεινοῖο πόλου, πολυώνυμε, σεμνή·
Ἣ κατέχεις κόσμοιο μέσον θρόνον, οὕνεκεν αὐτὴ
Γαῖαν ἔχεις, θνητοῖσι τροφὰς παρέχουσα προσηνεῖς.
Ἐκ σέο δ' ἀθανάτων τε γένος θνητῶν τ' ἐλοχεύθη·
Σοὶ ποταμοὶ κρατέονται ἀεὶ καὶ πᾶσα θάλασσα.
Ἱστία αὐδάχθης. Σὲ δ' ὀλβοδότιν καλέουσι,
Παντοίων ἀγαθῶν θνητοῖς ὅτι δῶρα χαρίζῃ.
Ἔρχεο πρὸς τελετὴν ὦ πότνια, τυμπανοτέρπη,
Πανδαμάτωρ, Φρυγίης σώτειρα, Κρόνου συνόμευνε,
Οὐρανόπαι, πρέσβειρα, βιοθρέπτειρα, φιλοίστρε·
Ἔρχεο γηθόσυνος, κεχαρισμένη εὐσεβίῃσιν.

ἙΡΜΟΥ͂ θυμίαμα, λίβανον.

Κλῦθί μου Ἑρμεία Διὸς ἄγγελε, Μαιάδος υἱὲ,
Παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, ἐναγώνιε, κοίρανε θνητῶν,
Εὔφρων, ποικιλόβουλε, διάκτορε, ἀργειφόντα,
Πτηνοπέδιλε, φίλανδρε, λόγου θνητοῖσι προφῆτα.
Γυμνάσιν ὃς χαίρεις, δολίαις τ' ἀπάταις, τροφιοῦχε.
Ἑρμηνεῦ πάντων, κερδέμπορε, λυσιμέριμνε.
Ὃς χεῖρεσσιν ἔχεις εἰρήνης ὅπλον ἀμεμφές.
Κωρυκιῶτα, μάκαρ, ἐριούνιε, ποικιλόμυθε,
Ἐργασίαις ἐπαρωγὲ, φίλε θνητοῖς ἐν ἀνάγκαις·
Γλώσσης δεινὸν ὅπλον, τὸ σεβάσμιον ἀνθρώποισι·
Κλῦθί μου εὐχομένου, βιότου τέλος ἐσθλὸν ὀπάζων,
Ἐργασίαισι, λόγου χάρισιν, καὶ μνημοσύνῃσιν.

Ὕμνος

MATRIS DEUM *suffimen, varia.*

MATER cunctorum augustissima Cæligenarum,
Huc sis Maja Dea, confer ted ad tua sacra,
Taurivomos jungens citimos ad carra Leones.
Æterni regina covi, celeberrima, honora:
Quæ media mundi stas fornice, quod bona terram
Ipsa tenes, homines lactans Dea cicure pastu.
Ex te Cæligenarum, ex te mortalium origo est,
Et liquens natura tibi fluit, & maris humor.
Vestam te vocitant, atque Assidua indigitaris,
Quod duis humanis polcralia adorea multa.
Vise tuos castus, ô candida tumpanicultrix,
Victrix, sospe' Phrugum, Saturni maxima conjux,
Mœsia, Cœligena, nutrix, fanatica Dia:
Læta adsis gratans festis rata cultibus signa.

MERCURII *suffimen, tus.*

MAJAI stirps alma Jovisque, accense, viator,
Magnanimum cor habens, quinquertio, censor homonũ,
Vinule, Multivole, internuntius, Argilethe,
Alipes, & mortalium amor, sermoni' minister:
Quem fraus, quem certamina adulant, almifer omnium.
Interpres variæ linguai, Nundine Liber,
Sanguineum gestans caduceum pacis amice
Frugi, Coruciota, Locuteje, Aje, beate,
Atque operum Titule, & Titane necessibu' rebus;
Et mortalibu' præsidium venerabile linguæ;
Adsis oranti vitæ addens exitum amicum,
Cultu operum, memori menti, sermonibu' lectis.

Ὕμνος ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ, θύγατερ μεγάλου Διὸς, ἐλθὲ μάκαιρα,
Μουνογένεια θεὰ, κεχαρισμένα δ' ἱερὰ δέξαι·
Πλούτωνος πολύτιμε δάμαρ, κεδνὴ, βιοδῶτι.
Ἣ κατέχεις ἀΐδαο πύλας ὑπὸ κεύθεα γαίης,
Πραξιδίκη, ἐρατοπλόκαμε, Διὸς θάλος ἁγνὸν,
Εὐμενίδων γενέτειρα, ὑποχθονίων βασίλεια·
Ἣν Ζεὺς ἀῤῥήτοισι γοναῖς τεκνώσατο κούρην.
Μῆτερ ἐριβρεμέτου πολυμόρφου Εὐβουλῆος,
Ὡρῶν συμπαίκτειρα, φαεσφόρε, ἀγλαόμορφε·
Σεμνὴ παντοκράτειρα κόρη, καρποῖσι βρύουσα,
Εὐφεγγὴς, κερόεσσα, μονὴ θνητοῖσι ποθεινὴ,
Εἰαρινὴ, λειμωνιάσιν χαίρουσα πνοιῇσι,
Ἱερὸν ἐκφαίνουσα δέμας βλαστοῖς χλοοκάρποις,
Ἁρπαγιμαῖα λέχη μετοπωρινὰ νυμφευθεῖσα·
Ζωὴ καὶ θάνατος μούνη θνητοῖς πολυμόχθοις,
Φερσεφόνεια· φέρεις γὰρ ἀεὶ καὶ πάντα φονεύεις.
Κλῦθι μάκαιρα θεὰ, καρποὺς δ' ἀνάπεμπ' ἀπὸ γαίης
Εἰρήνη θάλλουσα καὶ ἠπιόχειρ' ὑγιείᾳ,
Καὶ βίῳ εὐόλβῳ, λιπαρὸν γῆρας κατάγοντι
Πρὸς σὸν χῶρον ἄνασσα καὶ εὐδύνατον Πλούτωνα.

ΔΙΟΝΥΣΟΥ θυμίαμα, στύρακα.

ΚΙΚΛΗΣΚΩ Διόνυσον, ἐρίβρομον εὐαστῆρα,
Πρωτογόνον, διφυῆ, τρίγονον, Βακχεῖον ἄνακτα,
Ἄγριον, ἄῤῥητον, κρύφιον, δικέρωτα, δίμορφον,
Κισσόβρυον ταυρωπὸν, ἀρήϊον, εὔϊον, ἁγνὸν,
Ὠμάδιον, τριετῆ, βοτρυφόρον, ἐρνεσίπεπλον.
Εὔβουλ', εὐπολύβουλε, Διὸς καὶ Περσεφονείης

Ἀῤῥήτοις

Carmen LIBERÆ PROSERPINÆ.

LIBERA *magnanimi Jovis adſis incluta proles,*
Unigena princeps, eſto hoc libamine macta:
Conjux Ditis honora, boni largiſſima victi:
Quæ ſub viſceribus terræ dominaris Averno,
Parica, & cincinna, Jovisque inſigne propagmen;
Manarum genitrix, Jovis infernati' tribuna.
Quam puſam arcano Jovi' ſemine progeneravit.
Mater multicrepi Volturni maxima Conſi,
Lucina ſpecioſa, & percoqua Temperierum,
Seria, regnatrix Larunda, frugibu' gliſcens,
Corniger, illuſtris, mortalibu' grata virago,
Flora, gramineæ quam oblectat ſpiritus auræ,
Corpu' tuum oblectans Terræ viridantibu' fœtis,
Nummeria & fœta, Autumni ſub tempore nubens,
Vita, itidem mors ſola eadem mortalibus ægris,
Fordicida, etenim fers omnia, & omnia cædis.
Huc hera ſis, fruges è terra funditus educ:
Blanda pace vigens, illibataque ſalute,
Et vita fauſta mitem legante ſalutem,
Ad tua templa Dea, & potis induſera atria Ditis.

LIRERI PATRIS, *ſturaca.*

LIBERUM *ego veneror, crepericreperum fatuantem,*
Primigenam, geminum, Brumalem, terque renatum,
Cornigerum, agreſtem, obſcurum, arcanum, duiformem,
Cinctum ederis, taurifrontem, Mamertium amœnum.
Bajule, trime parter: veſtifrondem, vuigerentem.
Conſentis, Conſul Jovis, & Proſerpinæ opacæ,

Ἀῤῥήτοις λέκτροισι τεκνωθεὶς, ἄμβροτε δαῖμον·
Κλῦθι μάκαρ φωνῆς, ἡδὺς δ' ἐπίνευσον ἐνηὴς,
Εὐμενὲς ἦτορ ἔχων, σὺν εὐζώνοισι Ἀθήναις.

Ὕμνος ΚΟΥΡΗΤΩΝ.

ΣΚΙΡΤΗΤΑῚ Κουρῆτες, ἐνόπλια βήματα θέντες,
Ποσσίκροτοι, ῥομβηταὶ, ὀρέστεροι, εὐαστῆρες,
Κρουσιλύραι, παράρυθμοι, ἐπεμβάται ἴχνεσι κούφοις,
Ὁπλοφόροι, φύλακες, κοσμήτορες, ἀγλαόφημοι,
Μητρὸς ὀρειομανοῦς συνοπάονες, ὀργιοφάνται,
Ἔλθοιτ' εὐμενέοντες ἐπ' εὐφήμοισι λόγοισι,
Βουκόλῳ εὐάντητοι ἀεὶ κεχαρηότι θυμῷ.

Ὕμνος ἈΘΗΝΑ͂Σ.

ΠΑΛΛΑ͂Σ μουνογενὲς, μεγάλου Διὸς ἔκγονε σεμνὴ,
Δῖα μάκαιρα θεὰ, πολεμοκλόνε, ὀβριμόθυμε,
Ἄῤῥητ', αὖ ῥητὴ, μεγαλώνυμε, ἀντροδίαιτε·
Ἣ διάγεις ὄχθους ὑψαύχενας ἀκρωρείους,
Ἠδ' ὄρεα σκιόεντα, νάπαισί τε σὴν φρένα τέρπεις.
Ὁπλοχαρὲς, οἰστρῶσα βροτῶν ψυχὰς μανίαισι·
Γυμνάζουσα κόρη, φρικώδη θυμὸν ἔχουσα.
Γοργοφόνε, φυγόλεκτε, τεχνῶν μῆτερ πολύολβε.
Ὁρμάστειρα· φίλοιστρε κακοῖς, ἀγαθοῖς δὲ φρόνησις.
Ἄρσην μὲν καὶ θῆλυς ἔφυς, πολεματόκε μῆτι.
Αἰολόμορφε δράκαινα, φιλένθεε, ἀγλαότιμε·
Φλεγραίων ὀλέτειρα, γιγάντων ἱππελάτειρα.
Τριτογένεια, λύτειρα κακῶν, νικηφόρε δαῖμον.
Ἤματα καὶ νύκτας αἰεὶ νεάτῃσιν ἐν ὥραις,
Κλῦθί μου εὐχομένου, δὸς δ' εἰρήνην πολύολβον.
Καὶ κόρον ἠδ' ὑγίειαν ἐπ' εὐόλβοισιν ἐν ὥραις,

Γλαυ-

Editus arcano nixu puriſſime Die :
Annue ſuppliciis, & blando numine ſponde,
Mitem animum ſpirans, cinctutis proximus aſſis.

Carmen SALIORUM.

AMBURUATORES, *veſtigia ahena prementes,*
Collini Salii, Saliſubſuli, & fatuantes,
Pulſifides, & talipedi, leve perſultantes,
Armigeri, vigilesque, magiſtrique ominiſauſti,
Matri' Jugatinæ latrones atque Camilli,
Auguſti ad ſermonis adeſte faventiam amicam,
Et ſemper placata occurrite mente bubulco.

Carmen MINERVÆ CAPTÆ.

MAGNANIMI *Jovis unigena ſtirps, Dia Minerva,*
Dia beata, ferox, bellicrepa, Neriene,
Dicta indicta, itidem celeberrima, & antricolona;
Concelebrans ruptas ſcruposa palatia cautes,
Deliciasque tuas, viridaria montium opaca,
Armipotens, furiis figens mortalia corda:
Torvo animorum exercitio Bellona virago.
Artiparens, tedarum expers, Gorgonitrucida.
Tu Furia infandûm, ſapientia ſola bonorum,
Mas & femina Belliparens, indoſtrua tota,
Vortumna, atque excetra ferox, fanatica, honeſta,
Ultrix Titani, Phlegrenſis, equiria, volgi.
Capta, malæ noxæ Averrunca, Feretria virgo,
Jam lucu, noctu, ſupremo in tempore quoque
Annue adoranti, & pacem largire beatam,
Temporibus fauſtis, ſatiatemque atque ſalutem,

Γλαυκῶφ', εὑρεσίτεχνε, πολύλλιστη βασίλεια.

ΝΙΚΗΣ θυμίαμα, μάνναν.

Εὐδύνατον καλέω Νίκην, θνητοῖσι ποθεινήν,
Ἣ μούνη λύει θνητῶν ἐναγώνιον ὁρμήν,
Καὶ στάσιν ἀλγινόεσσαν, ἐπ' ἀντιπάλοισι μάχαισιν,
Ἐν πολέμοις κρίνουσα, τροπαιούχοισιν ἐπ' ἔργοις,
Οἷς ἂν ἐφορμαίνουσα φέροις γλυκερώτατον εὖχος.
Πάντων γὰρ κρατέεις· πάσης δ' ἔριδος κλέος ἐσθλὸν,
Νίκη ἐπ' εὐδόξῳ κεῖται, θαλίαισι βρυάζων.
Ἀλλὰ μάκαιρ' ἔλθοις πεποθημένῳ ὄμματι φαιδρῷ,
Αἰεὶ ἐπ' εὐδόξοις κλέος ἔργοις ἐσθλὸν ἄγουσα.

ἈΠΟΛΛΩΝΟΣ θυμίαμα, μάνναν.

Ἐλθὲ μάκαρ Παιὰν τιτυοκτόνε Φοῖβε Λυκωρεῦ,
Μεμφῖτ' ἀγλαότιμε, ἰήιε, ὀλβιοδῶτα·
Χρυσολύρη, σπέρμιε, ἀρότριε, πύθιε, τιτὰν,
Γρύνιε, καὶ Σμινθεῦ, πυθοκτόνε, δελφικὲ μάντι,
Ἄγριε, φωσφόρε, δαῖμον, ἐράσμιε, κύδιμε κοῦρε·
Μουσαγέτα, χοροποιὲ, ἑκηβόλε, τοξοβέλεμνε,
Βάκχιε καὶ διδυμεῦ, ἑκάεργε, λοξία, ἁγνέ.
Δήλι' ἄναξ, πανδερκὲς ἔχων φαεσίμβροτον ὄμμα,
Χρυσοκόμα, καθαρὰς φήμας χρησμούς τ' ἀναφαίνων·
Κλῦθί μου εὐχομένου λαῶν ὕπερ εὔφρονι θυμῷ.
Τόνδε σὺ γὰρ λεύσσεις τὸν ἀπείριτον αἰθέρα πάντα,
Γαῖαν τ' ὀλβιόμοιρον, ὑπερθέτε καὶ δι' ἀμολγοῦ,
Νυκτὸς ἐν ἡσυχίαισιν, ὑπ' ἀστεροόμματον ὄρφνην.
Ῥίζας νέρθε δέδωκας, ἔχεις δέ τε πείρατα κόσμου
Παντός· σοὶ δ' ἀρχή τε τελευτή τ' ἐστὶ μέλουσα,
Παντοθαλής· σὺ δὲ πάντα πόλον κιθάρῃ πολυκρέκτῳ

Ἁρμό-

Cæsia, & artiparens, multum votita Camilla.

DIVÆ VICTORIÆ, *suffimen, manna.*

OBSECRO *te Victoria pos, gratissima rerum,*
Endo procinctu cernentia quæ agmina ferro
Et rixam luis alterutris ex partibu' pugnæ,
In bello cernens, ut quis palmarium adeptus,
Quis tu cumque favens præstas dulcissima vota.
Omnia nam moderare, & grandis adorea belli
Tota ex te pendet, lætis vitulantibus augens.
Quare huc sis venias, cupienti Dia Dearum,
Semper præclaro jungens operi agmina laudum.

APOLLINI *suffimen, manna.*

FEBRUE *te Juturne precor, Tituicida, Luperce,*
O Memphita, verende, salutifer, altor honorum,
O fidicen, Consive parens, Titane, Segeste,
Soricvlate pater, Vaticane, excetricida,
Lucifer, agrestis, rex mustule, nobili' pubes,
Præsul, Casmœnisque sagittifer, arcitenensque,
Brume pater, collimatorque, obstite, gemelle,
Delie rex, qui illustrem aciem huc partir is & illuc.
Auricome, integra præcepta atque oracula fatans:
Pro populo orantem me cœlitu' vise parumper:
Nam sursum aspicis immoderata hæc æquora cæli,
Et supera terras & noctem subter opacam,
Nocte silente, sub umbræ signitenentibu' flammis.
Radices statuisti infra: tibique extima mundi
Et tibi principium, tibi solvitur exitus omnis:
Omni virens, fidibus tu cœlica templa canoris

Ἁρμόζεις, ὅτε μὲν νεάτης ἐπὶ τέρματα βαίνων,
Ἄλλοτε δ᾽ αὖθ᾽ ὑπάτην, ποτὲ δώριον εἰς διάκοσμον.
Πάντα πόλον κρίνας, κρίνεις βιοθρέμμονα φῦλα,
Ἁρμονίῃ κεράσας παγκόσμιον ἀνδράσι μοῖραν.
Μίξας χειμῶνος θέρεός τ᾽ ἴσον ἀμφοτέροισιν,
Εἰς ὑπάτας χειμῶνα, θέρος νεάτης διακρίνας,
Δώριον εἰς ἔαρος πολυηράτου ὥριον ἄνθος.
Ἔνθεν ἐπωνυμίαις σε βροτοὶ κλήζουσιν ἄνακτα
Πᾶνα, θεὸν δικέρωτ᾽, ἀνέμων συρίγμαθ᾽ ἱέντα.
Οὕνεκα παντὸς ἔχεις κόσμου σφραγίδα τυπῶτιν.
Κλῦθι μάκαρ, σώζων μύστας ἱκετηρίδι φωνῇ.

ΛΗΤΟΥΣ θυμίαμα, σμύρναν.

ΛΗΤΩ κυανόπεπλε, θεὰ διδυματόκε, σεμνή,
Κοιαντὶς μεγάθυμε, πολυλλίστη βασίλεια,
Εὔτεκνον Ζηνὸς γονίμην ὠδῖνα λαχοῦσα·
Γειναμένη Φοῖβόν τε καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Τὴν μὲν ἐν Ὀρτυγίῃ, τὸν δὲ κραναῇ ἐνὶ Δήλῳ·
Κλῦθι θεὰ δέσποινα, καὶ ἵλαον ἦτορ ἔχουσα
Βαῖν᾽ ἐπὶ πάνθειον τελετήν, τέλος ἡδὺ φέρουσα.

ἈΡΤΕΜΙΔΟΣ θυμίαμα, μάνναν.

ΚΛΥ͂ΘΙ΄ μου ὦ βασίλεια, Διὸς πολυώνυμε κούρη,
Τιτανὶς, βρομία, μεγαλώνυμε, τοξότι σεμνή,
Πασιφαὴς, δᾳδοῦχε, θεὰ δίκτυννα, λοχεία,
Ὠδίνων ἐπαρωγὲ καὶ ὠδίνων ἀμύητε·
Λυσίζωνε, φίλοιστρε, κυνηγέτι, λυσιμέριμνε,
Εὔδρομε, ἰοχέαιρα, φιλαγρέτι, νυκτερόφοιτε,
Κλεισία, εὐάντητε, λυτηρία, ἀρσενόμορφε,
Ὀρθία, ὠκυλόχεια, βροτῶν κουροτρόφε δαῖμον,

Ἀμ-

Permoderaris ad imæ nunc confinia ſedis,
Nunc ad primam iterum, nunc ad modulamina Dorii,
Cœlum omnem varians, varias animantia ſecla,
Temperiis hominum moderans, æqualia fata,
Tantundem miſcens hiemisque atque æſtuis iiſdem,
Diſcernens primis hiemem, inferioribus æſtus,
At veris grati ſpeciem modulamine Dorii.
Unde homines ted indigitant cognomine vero
Faunum cornigerum, ventorum ſibila hiantem:
Quod magni omnis habes ſignacula dædala mundi,
Huc adeas here flaminibus pro ſupplice voto.

LATONÆ *ſuffimen, murra.*

O *Latona gemellipara, trabeata, verenda,*
Nerio Cœantis, multum votita, modiſque
Morigeris, Jovio partu diteſcere dulci
Promerita es, Februum Janamque ſagittipotentem
Progenerans. hunc in Delo, eam in Ortygia alta.
Ergo huc adventes præſenti numine Dia,
Huc ades, & ſacro ſis felix pandiculari.

DEIANÆ *ſuffimen, manna.*

H*Uc, huc ô rigina, Jovis celeberrima virgo,*
Libera, famigera, Titana, ſagittipotensque,
Venatrix, Lucina parens, manifeſta, parunda,
Partubus adiutrix maturis, partubus expers,
Cinxia, curiſugax, ceritaque, vertagiduca,
Noctuvolga Dea, arcitenens, venatica, pernix,
Verrunca, & Beneventa, Calendaque, maſculiformis,
Porrima, nummenia atque hominum ſanctiſſima nutrix,

Ἀμβροτέρα, χθονία, θηροκτόνε, ὀλβιόμοιρε·
Ἣ κατέχεις ὀρέων δρυμοὺς, ἐλαφηβόλε σεμνή.
Πότνα, παμβασίλεια, καλὸν θάλος αἰὲν ἐοῦσα·
Δρυμονία, σκυλακῖτι, κυδωνιὰς, αἰολόμορφε.
Ἐλθὲ θεὰ σώτειρα, φίλη μύστῃσιν ἅπασιν,
Εὐάντητος, ἄγουσα καλοὺς καρποὺς ἀπὸ γαίης,
Εἰρήνην τ' ἐρατὴν, καλλιπλόκαμον θ' ὑγίειαν·
Πέμποις δ' εἰς ὀρέων κεφαλὰς νούσους τε καὶ ἄλγη.

ΤΙΤΑ'ΝΩΝ θυμίαμα, λίβανον.

ΤΙΤΗ͂ΝΕΣ, γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
Ἡμετέρων πρόγονοι πατέρων, γαίης ὑπένερθεν
Οἴκοις ταρταρέοισι μυχῷ χθονὸς ἐνναίοντες,
Ἀρχαὶ καὶ πηγαὶ πάντων θνητῶν πολυμόχθων,
Εἰναλίων πτηνῶν τε καὶ οἳ χθόνα ναιετάουσιν·
Ἐξ ὑμέων γὰρ πᾶσα πέλει γενεὰ κατὰ κόσμον.
Ὑμᾶς κικλήσκω μῆνιν χαλεπὴν ἀποπέμπειν,
Εἴ τις ἀπὸ χθονίων προγόνων οἴκοις ἐπελάσθη.

ΚΟΥΡΗ'ΤΩΝ θυμίαμα, λίβανον.

ΧΑΛΚΟ'ΚΡΟΤΟΙ Κουρῆτες Ἀρήϊα τεύχε' ἔχοντες,
Οὐράνιοι χθόνιοί τε καὶ εἰνάλιοι, πολύολβοι,
Ζωογόνοι πνοιαὶ, κόσμου σωτῆρες ἀγαυοὶ,
Οἵτε Σαμοθρᾴκην ἱερὴν χθόνα ναιετάοντες,
Κινδύνους θνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων·
Ὑμεῖς καὶ τελετὴν πρῶτοι μερόπεσσιν ἔθεσθε
Ἀθάνατοι Κουρῆτες Ἀρήϊα τεύχε' ἔχοντες·
Νωμᾶτ' Ὠκεανὸν, νωμᾶθ' ἅλα, δένδρεά θ' αὔτως.
Ἐρχόμενοι γαῖαν κοναβίζετε ποσσὶν ἐλαφροῖς,
Μαρμαίροντες ὅπλοις· πτήσσουσι δὲ θῆρες ἅπαντες

Ὁρμῶν-

Summana, agrestis, fericida, beata, locuples,
Quæ lucos habitas, castissima, cervitrucida,
Regina augusta, & viridi spectabilis ævo,
Cudonis, Vortumna, Canaria, fagutalis,
Huc venias huc Diva, tuis & sospita & alma
Præstitibus ducens terraï pignora adulta:
Donaque pacis amœnæ, polcricomamque salutem:
Inque altos montes protela funera, morbos.

TITANORUM *suffimen, tus.*

TITANI *terræ & cœli illustrissima stirpes,*
Nostrorum proavi patrum, intra Tartara regna,
Ædibus horrificis terræ intestina colentes,
Principium & semen cunctis animantibus ægris,
Aëris & maris & terraï frugiferaï:
Ex vobis siquidem generatim est omni' propago.
Vos veneror, iras averruncassere iniquas,
Si quis ab indufero nostra incubat æde Senatu.

SALIORUM *suffimen, tus.*

ÆRICREPI *Salii, ancilia Martis habentes,*
Aëris, & terræ, & maris indigetes opulenti,
Terrarum tituli, genitalia semina mundi,
Quique Samothracen habitacula sacra colentes,
Casibus eximitis per cærula velificantes:
Vos primi sacrum mortalibus instituistis,
Æterni Salii ancilia Martis habentes:
Oceanum quatitis, quatitis mare, roboraque alta:
Terræ insultantes pedibus strepitis, rutilantes
Gestibus arma: tremunt animantia secla ferarum,

Ὁρμώντων, θόρυβος δὲ βοή τ' εἰς οὐρανὸν ἥκει,
Εἰλιγμοῖς τε ποδῶν κονίη νεφέλην ἀφικάνει
Ἐρχομένων· τότε δή ῥα καὶ ἄνθεα πάντα τέθηλεν.
Δαίμονες ἀθάνατοι, τροφέες καὶ αὐτολετῆρες,
Ἡνίκ' ἂν ὁρμαίνωνται χολούμενοι ἀνθρώποισιν,
Ὀλλύντες βίον καὶ κτήματα, ἠδὲ καὶ αὐτοὺς
Πιμπλάντες· στοναχεῖ δὲ μέγας πόντος βαθυδίνης,
Δένδρη δ' ὑψικάρηνα ἐκ ῥιζῶν ἐς χθόνα πίπτει.
Ἠχὼ δ' οὐρανία κελαδεῖ ῥοιζήμασι φύλλων.
Κουρῆτες Κορύβαντες, ἀνάκτορες εὐδυνατοί τε,
Ἐν Σαμοθρᾴκῃ ἄνακτες, ὁμοῦ Ζηνὸς κόροι αὐτοί·
Πνοιαὶ ἀέναοι, ψυχοτρόφοι, ἀεροειδεῖς·
Οἵτε καὶ οὐράνιοι δίδυμοι κλήζεσθ' ἐν ὀλύμπῳ·
Εὔπνοοι, εὔδιοι, σωτήριοι, ἠδὲ προσηνεῖς,
Ὡροτρόφοι, φερέκαρποι, ἐπιπνοιοί τε ἄνακτες.

ΚΟΡΥΒΑΝΤΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

ΚΙΚΛΗΣΚΩ χθονὸς ἀενάου βασιλῆα μέγιστον,
Κύρβαντ' ὀλβιόμοιρον, Ἀρήϊον, ἀπροσόρατον,
Νυκτερινὸν κούρητα, φόβων ἀποπαύστορα δεινῶν,
Φαντασιῶν ἐπαρωγὸν, ἐρημοπλάναν κορύβαντα.
Αἰολόμορφον ἄνακτα, θεὸν διφυῆ, πολύμορφον,
Φοίνιον, αἱμαχθέντα κασιγνήτων ὑπὸ δισσῶν·
Δηοῦς ὃς γνώμαισιν ἐνήλλαξας δέμας ἁγνὸν,
Θηροτύπου θέμενος μορφὴν δνοφεροῖο δράκοντος.
Κλῦθι μάκαρ φωνῶν, χαλεπὴν δ' ἀποπέμπεο μῆνιν,
Παύων φαντασίας ψυχὰς ἐκ πήκτου ἀνάγκης.

Et fragor & fremitus pervolgat cærula cœli.
Et glomerante pedum sonitu stant pulvere nubes,
Et florum species viridantum verna patescit.
Æterni genii, atque Joves & Væjove' quando
Torva inimiciter occurrunt mortalibus ira,
Vastantes victumque & opes, ipsosque nocentes,
Inde loci magno crebrescunt murmura ponto,
Stirpitus & quercus procumbunt æquore campi,
Parmarum flictu cælesti' resultat imago.
O Salii, atque potes Salisubsuli, induperantes,
Indigetes, Samothracii, & incluta Diiovi' proles:
Æterni flatus, animales, aëriformes,
Quique etiam gemini per cæli templa cluetis,
Spirantes, sudi, mitesque salutiferique,
Temperii, Autumni, Divi, medioxumi, anheli.

DIVI INVI LUCUMONIS
suffimen, tus.

INDUPERATOREM *magnum telluris adoro,*
Invisumque Inuum, felicemque, atque Quirinum,
Nocturnum Lucumonem, obicem larvatilis umbræ.
Terriculi auxilium: desertaque concelebrantem.
Incubum, item geminum Volturnum, multivolumque,
Sanguineum, atque utriusque cruentum vulnere fratris:
Numine qui Cereris mutasti corpus amœnum,
Terrificæ excetræ insinuans serpentia membra,
Vota lubens audi, creperosque averte timores,
Sistens obscœnas species crucias animorum.

39

ΔΗΜΗΤΡΟΣ ἘΛΕΥΣΙΝΙΑΣ θυμίαμα, στύρακα.

Δηὼ παμμήτειρα, θεοῖς πολυώνυμε δαῖμον,
Σεμνὴ Δήμητερ, κουροτρόφε, ὀλβιοδῶτι,
Πλουτοδότειρα θεά, σταχυοτρόφε, παντοδότειρα.
Εἰρήνῃ χαίρουσα καὶ ἐργασίαις πολυμόχθοις,
Σπερμία, σωρῖτι, ἀλωαία, χλοόκαρπε,
Ἣ ναίεις ἁγνοῖσιν Ἐλευσῖνος γυάλοισιν.
Ἱμερόεσσ', ἐρατή, θνητῶν θρέπτειρα προπάντων.
Ἡ πρώτη ζεύξασα βοῶν ἀροτῆρα τένοντα,
Καὶ βίον ἱμερόεντα βροτοῖς πολύολβον ἀνεῖσα·
Αὐξιθαλής, βρομίοισι συνέστιος, ἀγλαότιμος.
Λαμπαδόεσσ', ἁγνή, δρεπάνοις χαίρουσα θερείοις·
Σὺ χθονία, σὺ δὲ φαινομένη, σὺ δὲ πᾶσι προσηνής·
Εὔτεκνε, παιδοφίλη, σεμνὴ κουροτρόφε κούρα,
Ἅρμα δρακοντείοισιν ὑποζεύξασα χαλινοῖς,
Ἐγκυκλίοις δίναις περὶ σὸν θρόνον εὐάζουσα.
Μουνογενής, πολύτεκνε θεά, πολυπότνια θνητοῖς,
Ἧς πολλαὶ μορφαὶ πολυάνθεμοι ἱεροθαλεῖς,
Ἐλθὲ μάκαιρ' ἁγνή, καρποῖς βρίθουσα θερείοις.
Εἰρήνην κατάγουσα καὶ εὐνομίην ἐρατεινήν,
Καὶ πλοῦτον πολύολβον, ὁμοῦ δ' ὑγίειαν ἄνασσαν.

40

ΜΗΤΡΟΣ ἈΝΤΑΙΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Ἀνταία βασίλεια, θεά, πολυώνυμε μῆτερ,
Ἀθανάτων τε θεῶν ἠδὲ θνητῶν ἀνθρώπων,
Ἥ ποτε μαστεύουσα πολυπλάγκτῳ ἐν ἀνίῃ,
Νηστείαν κατέπαυσας Ἐλευσῖνος γυάλοισιν,
Ἦλθές τ' εἰς Ἀΐδην πρὸς ἀγαυὴν Περσεφόνειαν,

Δύσα-

CERERIS MATRIS ELEUSINIENSIS *ſuffimen, ſturaca.*

ALMA Ceres mater Divûm, celeberrima Dia,
Rumia, ſancta Pales, copiis largiſſima victi,
Omnia dans, fruges, & opes, Pomona, Segeſta,
Tantum concelebrans pacem, agricolasque labores:
Semona, Accumula, tritutrix, frugiparensque,
Quæ auguſtæ ſacraria Eleuſinis dominaris.
O jucunda, benigna, hominum placidiſſima nutrix,
Quæ prior agricolas junxſti ſub plauſtra triones,
Illecebris mitem edulcans mortalibu' victum:
Ævi adoleſcens, Brumorumque ſodalis, honora
Lucia, tædigerens, meſſorum falcibu' gaudens.
Tellumo tu, tuque illuſtris, tuque omnibu' ridens,
Proletaria, amans natæ, Dea Rumia nutrix,
Quæ bijuges auriga jugans ad frena colubras,
Amfractu circaneo ovas tua am ſola ſancta.
Unigena, & forda, atque hominum auguſtiſſima cura,
Quoi ſunt omnigena & quoi frugiparentia volta.
Ergo huc ſpicigerente graveſcens munere adeſdum,
Adducens pacem & legum concordia jura,
Fertileque uber opum, & pollentia dona ſalutis.

EMPANDÆ MATRIS *ſuffimen, aromata.*

OMNIPOTENS Empandaparens, celeberrima Dia,
Mater Cœligenûmque Deûm, & mortalium homonum,
Quæ olim errans deſiderio perfixa nitenti
Solata es in Eleuſinis jejunia valle,
Furva obiens Proſerpinæ omnipotentis Averna;

Ipſa

Δύσαυλος παῖδ' ἁγνὸν ὁδηγητῆρα λαχοῦσα,
Μηνυτῆρ' ἁγίων λέκτρων χθονίου Διὸς ἁγνοῦ,
Εὔβουλον τέξασα θεὸν θνητῆς ἀπ' ἀνάγκης.
Ἀλλὰ θεὰ λίτομαί σε πολυλλίστη βασίλεια
Ἐλθεῖν εὐάντητον ἐπ' εὐιέρῳ σέο μύστῃ.

ΜΙΣΗΣ θυμίαμα, στύρακα.

ΘΕΣΜΟΦΟΡΟΝ καλέω ναρθηκοφόρον Διόνυσον,
Σπέρμα πολύμνηστον πολυώνυμον Εὐβουλῆος
Ἁγνὴν εὐϊερόν τε Μίσην ἄρρητον ἄνασσαν,
Ἄρρενα καὶ θῆλυν, διφυῆ λύσειον Ἴακχον.
Εἴτ' ἐν Ἐλευσῖνος τέρπῃ νηῷ θυόεντι,
Εἴτε καὶ ἐν Φρυγίῃ σὺν μητέρι μυστιπολεύεις,
Ἢ Κύπρῳ τέρπῃ σὺν ἐυστεφάνῳ Κυθερείῃ,
Ἢ καὶ πυροφόροις πεδίοις ἐπαγάλλεαι ἁγνοῖς,
Σὺν σῇ μητρὶ θεᾷ μελανηφόρῳ Ἴσιδι σεμνῇ,
Αἰγύπτου παρὰ χεῦμα, σὺν ἀμφιπόλοισι τιθήναις·
Εὐμενέουσ' ἔλθοις ἀγαθοῖς τελέουσ' ἐπ' ἀέθλοις.

ὩΡΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

ὯΡΑΙ θυγατέρες Θέμιδος καὶ Ζηνὸς ἄνακτος,
Εὐνομίη τε Δίκη τε καὶ Εἰρήνη πολύολβε,
Εἰαριναί, λειμωνιάδες, πολυάνθεμοι, ἁγναί,
Παντόχροοι, πολύοδμοι ἐν ἀνθεμοειδέσι πνοιαῖς,
Ὧραι ἀειθαλέες, περικυκλάδες, ἡδυπρόσωποι·
Πέπλους ἐννύμεναι δροσεροὺς ἀνθῶν πολυθρέπτων,
Περσεφόνη συμπαίκτορες, ἡνίκα μοῖραι ταύτην
Καὶ Χάριτες κυκλίοισι χοροῖς πρὸς φῶς ἀνάγωσι.
Ζηνὶ χαριζόμεναι καὶ μητέρι καρποδοτείρῃ,

Ἔλθετ'

Ipsa ducem offendens purum non pura puellum,
Narrantem inferni connubia Dii ovi' sancti.
Quæ Consum paris icta humani volnere amoris.
Te multum votita precor sanctissima mater,
Huc tuo adventare faventem dia Camillo.

AMBIGUÆ BIGENERIS *suffimen, sturaca.*

ACCINCTUM *ferula te legifer incalo Brume,*
Æternum magni numen memorabile Consi,
Pura, sacer, bigener, Regina indicta, virago,
Mas eadem, mulierque bimembris, Libera, Bruma,
Sive in Eleusinis templo lætaris odoro,
Sive etiam in Frugia cum matre arcana agi' sacra,
Sive etiam in Cupro degis cum Murtia amœna.
Vel si frugiferis persultas pabula campis,
Cornigera cum matre tua Deus Iside sancta,
Cumque assis famulabus, ad alma fluenta Melonis:
Adsis diva favens ob rerum præmia sancta.

TEMPERIARUM *suffimen, aromata.*

TEMPERIÆ, *Jovis & Juritis sancta propages,*
Aurea lex, & fas, & pax ditissima rerum,
Vernæ, gramineæ, puræque & multivirentes,
Omnicolores, suavehalantes spiritu amæno,
Temperiæ virides, vortentes, & speciosæ:
Pallas indutæ sertis pubentibus aptas,
Congerræ Proserpinæ, ubi eam solemnibu' Parcæ
Staticulis luci revocant & Gratiæ ovantes,
Dii ovis imperiis, & Matris opi consivæ;

Huc

Ἔλθετ' ἐπ' εὐφήμους τελετὰς ὁσίας νεομύστους,
Εὐκάρπους καιρῶν γενέσεις ἐπάγουσαι ἀμεμφῶς.

ΣΕΜΕΛΗΣ θυμίαμα, στύρακα.

43 ΚΙΚΛΗΣΚΩ κούρην Καδμηΐδα παμβασίλειαν,
Εὐειδῆ Σεμέλην ἐρατοπλόκαμον, βαθύκολπον,
Μητέρα θυρσοφόροιο Διωνύσου πολυγηθοῦς,
Ἣ μεγάλας ὠδῖνας ἐλάσατο πυρφόρῳ αὐγῇ,
Ἀθανάτοιο τεκοῦσα Διὸς βουλαῖς Κρονίοιο.
Τιμὰς τευξαμένη παρ' αὐτῆς Περσεφονείης
Ἐν θνητοῖσι βροτοῖσιν ἀνὰ τριετηρίδας ὥρας,
Ἡνίκα σοῦ Βάκχου γονίμην ὠδῖνα τελῶσιν,
Εὐϊερόν τε τράπεζαν, ἰδὲ μυστήρια θ' ἁγνά.
Νῦν σε θεὰ λίτομαι κούρη Καδμηῒς ἄνασσα,
Πρηΰνοον καλέων αἰεὶ μύσταισιν ὑπάρχειν.

Ὕμνος
44 ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΒΑΣΣΑΡΕΩΣ ΤΡΙΕΤΗΡΙΚΟΥ.

ἘΛΘΕ μάκαρ Διώνυσε, πυρίσπορε, ταυρομέτωπε,
Βάσσαρε, καὶ βακχεῦ, πολυώνυμε, παντοδυνάστα,
Ὃς ξίφεσιν χαίρεις, ἠδ' αἵμασι, μαινάσι θ' ἁγναῖς·
Εὐάζων κατ' Ὄλυμπον, ἐρίβρομε, μανικὲ Βάκχε,
Θυρσεγχής, βαρύμηνι· τετιμένε πᾶσι θεοῖσι
Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ὅσοι χθόνα ναιετάουσιν·
Ἔλθε μάκαρ σκιρτητά, φέρων πολὺ γῆθος ἅπασι.

45 ΛΙΚΝΙΤΟΥ θυμίαμα, μάνναν.

ΛΙΚΝΙΤΗΝ Διόνυσον ἐπ' εὐχαῖς ταῖσδε κικλήσκω,
Νύσιον, ἀμφιθαλῆ, πεποθημένον, εὔφρονα Βάκχον.
Νυμφῶν ἔρνος ἐραστόν, ἐϋστεφάνου τ' Ἀφροδίτης,

+ vide antiquam gemmam apud Beger Spicileg. p48–50

Huc mites ad ſacra pia inſtaurata venite,
Ducentes fœcunda propagmina tempeſtatum.

SEMELÆ *ſuffimen, ſturaca.*

ELICIO *puſam, prognatam principe Cadmo,*
Formoſam Semelam, cincinnam, veſtifluamque,
Et matrem Brumi lætabilis, & ferulati.
Fulmine quæ ſacro fœtum exterraneum abegit,
Æternis Jovi' conſultis enixa puella:
Quam dignata gravi eſt florens Proſerpina honore,
Inter mortales trima ad comitia feſti:
Quando tui Brumi referunt genitabile germen,
Anclabram ſacram, & rerum haud arcana profunda.
Te Dea patritia obteſtor ſata principe Cadmo,
Flaminibus leni & preſenti numine adeſſe.

Carmen BASSARII PATRIS BRUMI TRIENNALIS.

LIBER *ted oro, ſate fulmine, corniger adſis,*
Baſſare, Brume pater, celeber Deus induperator,
Quem oblectant enſes, pilenta, ſacræque miniſtræ,
In cœlo vitulans, inſane, crepicrepe Brume,
Inſtinctor furioſe, ſupremis numen honorum
Terraïque ſacræ mortalibus inducolonis:
Adſis gaudia læta ferens ſaliſubſule Die.

VELABRI PATRIS *ſuffimen, manna.*

VELABRUM *veneror votorum hoc munere patrem,*
Muſtidum, & inveſtem, florenti pectore Brumum:
Crinitæ Veneris, numenque illuſtre virarum,

Qui

Ὅς ποτ' ἀνὰ δρυμοὺς κεχορευμένα βήματα πάλλε,
Σὺν νύμφαις, χαρίεσσιν ἐλαυνόμενος μανίῃσι.
Καὶ βουλαῖσι Διὸς πρός τ' αὐτὴν Φερσεφόνειαν
Ἀχθεὶς ἐξετράφης, φόβος ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Εὔφρων ἐλθὲ μάκαρ, κεχαρισμένα δ' ἱερὰ δέξαι.

46 ΒΑΚΧΟΥ ΠΕΡΙΚΙΟΝΙΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΚΙΚΛΗΣΚΩ Βάκχον περικιόνιον, μεθυδώτην,
Καδμείοισι δόμοις, ὃς ἑλισσόμενος περὶ πάντα,
Ἔστησε κρατερῶς βρασμοὺς γαίης ἀποπέμψας·
Ἡνίκα πυρφόρος αὐγὴ ἐνίκησε χθόνα πᾶσαν,
Πρηστῆρος ῥοίζοις. ὁ δ' ἀνέδραμε δεσμὸς ἁπάντων.
Ἐλθὲ μάκαρ βακχευτὰ γεγηθυίαις πραπίδεσσι.

47 ΣΑΒΑΣΙΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΚΛΥΘΙ πάτερ Κρόνου υἱὲ Σαβάζιε, κύδιμε δαῖμον,
Ὃς Βάκχον Διόνυσον ἐρίβρομον εἰραφιώτην
Μηρῷ ἐγκατέραψας, ὅπως τετελεσμένος ἔλθῃ
Τμῶλον ἐς ἠγάθεον παρ' Ἵππαν καλλιπάρηον.
Ἀλλὰ μάκαρ Φρυγίης μεδέων, βασιλεύτατε πάντων,
Εὐμενέων ἐπαρωγὸς ἐπέλθοις μυστιπόλοισιν.

48 ἽΠΠΑΣ θυμίαμα στύρακα.

ἽΠΠΑΝ κικλήσκω Βάκχου τροφὸν, εὐάδα κούρην,
Μυστιπόλον τελετῇσιν ἀγαλλομένην Σάβου ἁγνοῦ,
Νυκτερίοισι χοροῖσι, πυριβρεμέτοις ἰάχοισι.
Κλῦθί μου εὐχομένου χθονία μήτηρ βασίλεια,
Εἴτε σύ γ' ἐν Φρυγίῃ κατέχεις Ἴδης ὄρος ἁγνὸν,
Ἢ Τμῶλος τέρπει σε, καλὸν Λυδοῖσι θόασμα·

⊕ ie Αγυιευς apollo - vide Suid. in Αγυιευς & Plaut. Bacchid. act 4. S. 1.

Qui numero lucos virides pede perſultanti
Pervolgas cum veſanis veſanu' virabus.
Quin & conſilio Jovis ad Proſerpinam alumnus
Actus crevisti, tremor immortalibu' Divis:
Sis felix, & macte ſuas hoc munere ſacro.

COLUMELLÆ *ſeu* TELAMONIS PATRIS *ſuffimen, aromata.*

ELICIO *Brumum* Columellam, *vitiſatorem,*
Ædibu' Cadmæis, *qui circum perque vagatus*
Subiit onus conſtanter, terræ incendia placans;
Cum vaga inundarent flammarum flumina terram
Turbinibus calidis, hic cuncta ruentia fulſit.
Huc adſis mentis ridenti Brume lepore.

SABI PATRIS *ſuffimen, aromata.*

DIC *Sabe omnipotens, audi Saturnia proles,*
Qui Brumum Bacchum ſtreperum, inſubulum, inſeruiſti
In femore, ut qui poſtidea maturus adiret
In Tmolum ſanctum, ubi habebat Equiria polchra.
Quare ô Rex Frugias, procerum cœli induperator,
Mitis ades, antiſtitibus ſolatia præſtans.

DIVÆ EQUIRIÆ *ſuffimen, ſturaca.*

TE *Brumi aſſa obteſtor Equiria, Dia Camilla,*
Quæ Sangi celebras elementa arcana Sabini, &
Flammicrepos cœtus & ſacra trinoctia Brumi,
Obteſtor ted alma parens Summana virago,
Sive Idæ in Frugia pervolgas culmina caſta,
Concelebras ſeu Ludorum juga ſancta Timoli,

Ἔρχεο πρὸς τελετὰς ἱερῷ γηθοῦσι προσώπῳ.

ΛΥΣΙΟΥ ΛΗΝΑΙΟΥ ὕμνος.

Κλῦθι μάκαρ Διὸς υἷ' ἐπιλήνιε Βάκχε διμάτωρ,
Σπέρμα πολύμνηστον, πολυώνυμε, λύσιε δαῖμον.
Κρυψίγονον μακάρων ἱερὸν θάλος, εὔιε Βάκχε,
Εὐτραφῆ, εὔκαρπε, πολυγηθέα καρπὸν ἀέξων,
Ῥοχθίζων, ληναῖε, μεγασθενὲς, αἰολόμορφε·
Παυσίπονος θνητοῖσι φανεὶς, ἄκος, ἱερὸν ἄνθος,
Χάρμα βροτοῖς φιλάλυπον, ἐπάφιε, καλλιέθειρε,
Λύσιε, θυρσομανῆ, βρόμι', εὔιε, πᾶσιν εὔφρων
Οἷς ἐθέλεις θνητῶν ἠδ' ἀθανάτων ἐπιφαύσκων·
Νῦν σε καλῶ μύσταισι μολεῖν ἡδὺν, φερέκαρπον.

ΝΥΜΦΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Νύμφαι, θυγατέρες μεγαλήτορος Ὠκεανοῖο,
Ὑγροπόροις γαίης ὑπὸ κεύθεσιν οἰκί' ἔχουσαι,
Κρυψίδρομοι Βάκχοιο τροφοὶ, χθόνιαι, πολυγηθεῖς,
Καρποτρόφοι, λειμωνιάδες, σκολιόδρομοι, ἁγναὶ
Ἀντροχαρεῖς, σπήλυγξι κεχαρμέναι, ἠερόφοιτοι·
Πηγαῖαι, δρομάδες, δροσοείμονες, ἴχνεσι κοῦφαι·
Φαινόμεναι, ἀφανεῖς, αὐλωνιάδες, πολύανθοι·
Σὺν Πανὶ σκιρτῶσαι ἀν' οὔρεα, εὐάστειραι,
Πετρόρυτοι, λιγυραὶ, κρουνίτιδες, ὑλονόμοι τε·
Παρθένοι εὐώδεις, λευχείμονες, εὔπνοοι αὔραις,
Αἰπολικαὶ, νόμιαι, θηρσὶν φίλαι, ἀγλαόκαρποι,
Κρυμοχαρεῖς, ἁπαλαὶ, πολυθρέμμονες· αὐξιτρόφοι τε
Κοῦραι ἀμαδρυάδες, φιλοπαίγμονες, ὑγροκέλευθοι,
Νύσιαι, μανικαὶ, παιωνίδες, εἰαροτερπεῖς,
Σὺν Βάκχῳ Δηοῖ τε χάριν θνητοῖσι φέρουσαι·

Ἔλθετ'

+ vide Casaubon p. 328

Accessis ad sacra benigno lumine volti.

LIBERI PRÆLIGANEI *carmen.*

HUc Jovis ó proles, prælarie, Brume bimater,
Sanguen honoratum, celebris, sanctissime Liber,
Arcanum germen Divorum, jubile Brume,
Augens frugiferentia adultaque pignora terræ,
Torcule, magnanime atque asper, Vortumne, Liburne,
Mustula mortalis secli, medicina, sacer flos,
Cura hominum jucunda, Tages, cincinnicapille,
Liber, cerrite, omnium amicule, Jubile, Brume,
Quis tu cumque faves hominum apparesce Deorum,
Nobis frugiferum & jucundum te volo adesse.

DIVARUM VIRARUM *suffimen, aromata.*

NUMINA clara Viræ, Oceani præstanti' propago,
Quæ liquidas colitis sub terræ anfractibus ædes,
Assæ furtivagæ Brumi, lætæque penates,
Consivæ, floræ, errantes obstita viarum,
Antricolæ, specuumcives, atque aërivolgæ,
Fontanæ, errones, rorantes, alipedesque,
Visæ atque invisæ, sertis Valloniæ amictæ,
Montibu' cum Fauno in summis Saliæ fatuantes,
Petrejæ, scatebræ, Sylvanæ, flexanimæque,
Pupulæ odoræ, albatæ, halantes suavibus auris,
Oipiliæ, Caprotinæque, volupque ferarum,
Succineæ, teneræ, nutrices, augmina rerum,
Pusæ, querquetulæ, ludicræ, cærulivolgæ,
Nysejæ, fatuæ, Meditrinæ, Veris amicæ:
Cum Cerere & Brumo mortalibus optimæ adeste,

Ἔλθετ' ἐπ' εὐφήμοις ἱεροῖς κεχαρηότι θυμῷ,
Νᾶμα χέουσ' ὑγιεινὸν ἀεξιτρόφοισιν ἐν ὥραις.

ΤΡΙΕΤΗΡΙΚΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΚΙΚΛΗΣΚΩ σε μάκαρ πολυώνυμε μανικὲ βακχεῦ,
Ταυρόκερως, ληναῖε, πυρίσπορε, νύσιε, λυσεῦ,
Μητροτρεφὴς, λικνῖτα, πυριπόλε, καὶ τελετάρχα·
Νυκτέρ', εὐβουλεῦ, μιτρηφόρε, θυρσοτινάκτα·
Ὄργιον ἄρρητον, τριφυὲς, κρύφιον Διὸς ἔρνος·
Πρωτογόν' ἠρικεπαῖε, θεῶν πάτερ ἠδὲ καὶ υἱέ.
Ὠμάδιε, σκηπτοῦχε, χοροιμανὲς, ἀγέτα κώμων,
Βακχεύων ἁγίας τριετηρίδας ἀμφὶ γαληνὰς·
Ῥηξίχθων, πυριφεγγὲς, ἐπάφιε, κοῦρε διμάτωρ,
Οὐρεσιφοῖτα ἔρως, νεβριδοστόλε, ἀμφιέτηρε,
Παιὰν χρυσεγχὴς, ὑποκόλπιε, βοτρυόκοσμε.
Βάσσαρε, κισσοχαρὴς, πολυπάρθενε, καὶ διάκοσμε,
Ἐλθὲ μάκαρ μύσταισι βρύων κεχαρημένος αἰεί.

ἈΜΦΙΕΤΟΥΣ θυμίαμα, πάντα πλὴν λιβάνου.

ἈΜΦΙΕΤΗ καλέω Βάκχον, χθόνιον Διόνυσον,
Ἐγρόμενον κούραις ἅμα νύμφαις εὐπλοκάμοισιν·
Ὃς παρὰ Περσεφόνης ἱεροῖσι δόμοισιν ἰαύων
Κοιμίζει τριετῆρα χρόνον, Βακχήϊον ἁγνόν.
Αὐτὸς δ' ἡνίκα τὸν τριετῆ πάλι κῶμον ἐγείροις,
Εἰς ὕμνον τρέπεται σὺν εὐζώνοισι τιθήναις,
Εὐάζων κινῶν τε χοροὺς ἐνὶ κυκλάσιν ὥραις·
Ἀλλὰ μάκαρ χλοόκαρπε, κερασφόρε, κάρπιμε Βάκχε
Βαῖν' ἐπὶ πάνθειον τελετὴν γανόωντι προσώπῳ,
Εὐϊέροις καρποῖσι τελεσιγόνοισι βρυάζων.

ΣΙ-

Hucce dicis caussa advenientes numine amico
Mitibu' temperiis futantes sana fluenta.

TRIENNALIS PATRIS *suffimen, aromata.*

HUC adsis Liber, Lucumo, celeberrime Die,
Torcule, Taurifrons, sate fulmine, Nysie, Faune,
Matris alumne, sacrûm pater, ignivome, & Velabre,
Consentis, nocturne, geriferule, & tutulate.
Arcane atque indicte Jovis stirps, Virtrius idem:
Primigena, * * atque Deûm pater & stirps.
Bajule, sceptrigerens, Saliorumque histrio præsul,
Fœmineo stimulans divina triennia cœtu.
Terricrepe atque Tages, Lucetiu', pulle bimater,
Solemnis, cornute, Jugatine, hinnulivestis:
Insinue, Juturne, racemifer, auriquiriti,
Virginee, studiose ederarum, vinule Liber,
Flaminibus faveas, gratissime, floribus augens.

ANNIVERSARII *suffimen, omnia præter tus.*

ELICIO prece te solemnis Tellumo Liber,
Cum teneris blande simul expergite virabus:
Qui numero sopitus ad atria Liberæ Avernæ,
Puri consopis augusta triennia sacri.
Atque idem simulac cis festa triennia rursus,
Dulce cies cum cinctutis nutricibu' carmen,
Vagitu vegetans cœtus vortentibus annis.
Ergo hoc frugivirens, here, corniger, optime, frugi,
Pandiculare sacrum visas, sed lumine læto,
Percoquibus sacris, æternis frugibu' mactus.

ΣΙΛΗΝΟΥ͂, ΣΑΤΥ΄ΡΟΥ, ΒΑ΄ΚΧΩΝ θυμίαμα, μάνναν.

ΚΛΥ͂ΘΙ΄ μου ὦ πολύσεμνε τροφὲ, Βάκχοιο τιθηνὲ,
Σιληνῶν ὄχ᾽ ἄριστε, τετιμένε πᾶσι θεοῖσι
Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ τριετηρίσιν ὥραις,
Ἁγνοτερὴς, γεραρὸς, θιάσου νομίου τελετάρχα·
Εὐαστὴς, φιλάγρυπνε, νεάζων οἷσι σιληνοῖς.
Ναΐσι καὶ Βάκχαις ἡγούμενε κιττοφόροισιν.
Δεῦρ᾽ ἐπὶ πάνθειον τελετὴν Σατύροις ἅμα πᾶσι
Θηροτύποις, εὔασμα διδοὺς Βακχεῖον ἄνακτος,
Σὺν Βάκχαις ληναῖα τελεσφόρα σεμνὰ προπέμπων,
Ὄργια νυκτιφαῆ τελετῆς ἁγίαις ἀναφαίνων,
Εὐάζων, φιλόθυρσε, γαληνιόων θιάσοισιν.

Εἰς ἈΦΡΟΔΙ΄ΤΗΝ ὕμνος.

ΟΥ᾽ΡΑΝΙ΄Α πολύυμνε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Ποντογενὴς, γενέτειρα θεὰ, φιλοπάννυχε σεμνὴ
Νυκτερία, ζεύκτειρα, δολοπλόκε, μῆτερ ἀνάγκης:
Πάντα γὰρ ἐκ σέθεν ἐστὶν, ἐπεζεύξαο δὲ κόσμον.
Καὶ κρατέεις τρισσῶν μοιρῶν, γεννᾷς δὲ τὰ πάντα
Ὅσσά τ᾽ ἐν οὐρανῷ ἐστι καὶ ἐν γαίῃ πολυκάρπῳ,
Ἐν πόντῳ τε, βυθῷ τε· σεμνὴ Βάκχοιο πάρεδρε,
Τερπομένη θαλίαισι, γαμοστόλε, μῆτερ ἐρώτων·
Πειθοῖ λεκτροχαρὴς, κρυφία, χαριδῶτι,
Φαινομένη τ᾽ ἀφανὴς, ἐρατοπλόκαμ᾽, εὐπατέρεια,
Νυμφιδία, σύνδαιτι, θεῶν σκηπτοῦχε, λύκαινα·
Γεννοδότειρα, φίλανδρε, ποθεινοτάτη βιοδῶτι·
Ἡ ζεύξασα βροτοὺς ἀχαλινώτοισιν ἀνάγκαις,

Καὶ

SILVANI, INCUBI, BRUMARUM
ſuffimen, manna.

AUDI me Brumi bone nutricator & altor,
Inque ſtatis ſacris non ultima cura Deorum,
Magnaque cura hominum, celeberrime Sylvanorum,
Hircipile, & ſacræ pompaï præſul honeſte:
Pervigil, atque tuis juveneſcens, jubile, Faunis:
Brumarum cinctarum ederis, prætorque virarum,
Semiferis ſociis ad pandicularia ſacra
Dux, ades, expergeſaciens vitulamina alumni,
Cum Brumabu' tuis comitans bene rite patrata,
Hæc nocturna ſacra, allucens comitia ſancta,
Jubile, thyrſigerens, cœtu florente ſereſcens.

DIVÆ VENERIS VOLUPIÆ
carmen.

CÆLIGENA, illuſtris, ridens, arguta Venuſtas,
Spumigena ó genitrix, pernoctatrix veneranda,
Conjugula & nocturna, & vis cata mater amicæ;
Omnia nam ex te, tu invexiſti fœdera mundi:
Et trium jura tenes Mortarum, cuncta geniſque
Omni modis, cœli & terraï frugiferaï,
Et ſalſi mundi, præſes ſanctiſſima Brumi,
Concelebrans epulas, ô pronuba, mater amorum,
Suada, & ſtrativola arcana, & ſali' conciliatrix,
Viſa, inviſa, comas pulcherrima, patrima Dia,
Sponſalis, conviva, Deûm Majeſta, Luperca,
Prolifica & Vituna, viroſa, Lubentia mater.
Quæque arctas homines compagibus illecebrarum,

Καὶ θηρῶν πολὺ φῦλον ἐρωτομανῶν ἀπὸ φίλτρων·
Ἔρχεο κυπρογενὲς θεῖον γένος· εἴτ' ἐν ὀλύμπῳ
Εἶ σὺ θεὰ βασίλεια καλῷ γήθουσα προσώπῳ,
Εἴτε καὶ εὐλιβάνου Συρίης ἕδος ἀμφιπολεύεις,
Εἴτε σύγ' ἐν πεδίοισι σὺν ἅρμασι χρυσεοτεύκτοις
Αἰγύπτου κατέχεις ἱερῆς γονιμώδεα λουτρά,
Ἢ καὶ κυανέοις ὄχθοις ἐπὶ πόντιον οἶδμα
Τερπομένη χαίρεις θνητῶν κυκλίαισι χορείαις,
Ἢ Νύμφαις τέρπῃ κυανώπισιν ἐν χθονὶ δίᾳ,
Θῖνας ἐπ' αἰγιαλοῖς ψαμμώδεσιν ἅρμαλι κούφῳ.
Εἶτ' ἐν Κύπρῳ ἄνασσα τροφῷ σεο· ἔνθα καλαί σε
Παρθένοι ἀδμῆται νύμφαι τ' ἀνὰ πάντ' ἐνιαυτὸν
Ὑμνοῦσί σε μάκαιρα καὶ ἄμβροτον ἁγνὸν Ἄδωνιν.
Ἐλθὲ μάκαιρα θεὰ καλ' ἐπήρατον εἶδος ἔχουσα·
Ψυχῇ γάρ σε καλῶ σεμνῇ ἁγίοισι λόγοισιν·

ἈΔΩΝΙΔΟΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΚΛΥ͂ΘΙ΄ μου εὐχομένου πολυώνυμε δαῖμον ἄριστε
Ἁβροκόμη, φιλέρημε, βρύων ᾠδαῖσι ποθειναῖς,
Εὔβουλε, πολύμορφε, τροφὴ πάντων ἀρίδηλε.
Κούρη, καὶ κόρε· σὺ πᾶσιν θάλος αἰὲν Ἄδωνι,
Σβεννύμενε λάμπων τε καλαῖς ἐν κυκλάσιν ὥραις·
Αὐξιθαλῆς, δίκερως, πολυήρατε, δακρυότιμε,
Ἀγλαόμορφε, κυναγεσίοις χαίρων, βαθυχαῖτα·
Ἱμερόνους, Κύπριδος γλυκερὸν θάλος, ἔρνος ἔρωτος.
Φερσεφόνης ἐρασιπλοκάμου λέκτροισι λοχευθείς·
Ὃς ποτὲ μὲν ναίεις ὑπὸ τάρταρον ἠερόεντα,
Ἠδὲ πάλιν πρὸς ὄλυμπον ἄγεις δέμας ὡριόκαρπον·
Ἐλθὲ μάκαρ μύσταισι φέρων καρποὺς ἀπὸ γαίης.

Et genus omne animantum æterno volnere amoris:
Adsis caprigenum sanguen, sive atria Cœli
Dia premis, ridens regina micante labello,
Turiferæ Surias seu lustras templa beata,
Sive in æquoribus campi splendentibu' bigis
Propter habens augusta Melonis flumina opimi,
Vel si littoribus pullis, prope marmora ponti
Cœlituum gaudes Diva exultantibu' turbis,
Aut etiam tremulis pusis in gramine terræ
Littoreos ad pulvinos cum præpete curru,
Sive in Cupro matre tua, ubi rite novellæ
Te pueræ innuptæ, & nuptæ, formosa quotannis
Concelebrant regina atque indigetem Deum Adonem.
Huc adsis compos spectandi, Diva leporis,
Nam pura te mente colo precibusque pudicis.

ADONIDIS *suffimen, aromata.*

TE *vario obtestor sub nomine Die Camille,*
Mollicomans, & vasticola, atque leporibus augens,
Conse Deus, Volturne, alimentum nobile rerum,
Pusa, puer, cunctis viridescens semper Adonis,
Occase, & redivive statis vortentibus annis,
Semper adulte, bicornis, amabili', lacrumiculte,
Polcher, venatu gaudens, promissicapille,
Vinule, corculum amœnæ Divæ, germen amoris,
Quem bona polchricomans Proserpina Dia pariuit,
Omnimodis qui nunc habitat per tartara furua;
Te rursum cælo reddens tempestaque membra,
Huc sis flaminibus deducens germina terræ.

56

ἙΡΜΟΥ͂ ΧΘΟΝΙΟΥ θυμίαμα, στύρακα.

ΚΩΚΥΤΟΥ͂ ναίων ἀνυπόστροφον οἶμον ἀνάγκης,
Ὃς ψυχὰς θνητῶν κατάγεις ὑπὸ νέρτερα γαίης,
Ἑρμῆ Βάκχε χοροῖο Διωνύσοιο γένεθλον,
Καὶ Παφίης κούρης ἑλικοβλεφάρου Ἀφροδίτης,
Ὃς παρὰ Περσεφόνης ἱερὸν δόμον ἀμφιπολεύεις,
Αἰνομόροις ψυχαῖς πομπὸς κατὰ γαῖαν ὑπάρχων·
Ἃς κατάγεις ὁπόταν μοίρης χρόνος εἰσαφίκηται,
Εὐιέρῳ ῥάβδῳ θέλγων ὑπνοδώτιδι πάντα,
Καὶ πάλιν ὑπνώοντας ἐγείρεις. σοὶ γὰρ ἔδωκε
Τιμὴν Φερσεφόνεια θεὰ κατὰ τάρταρον εὐρὺν,
Ψυχαῖς ἀενάοις θνητῶν ὁδὸν ἡγεμονεύειν.
Ἀλλὰ μάκαρ πέμποις μύσταις τέλος ἐσθλὸν ἐπ' ἔργοις.

57

ἜΡΩΤΟΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΚΙΚΛΗΣΚΩ μέγαν ἁγνὸν ἐράσμιον ἡδὺν Ἔρωτα,
Τοξαλκῆ, πτερόεντα, πυρίδρομον, εὔδρομον ὁρμῇ,
Συμπαίζοντα θεοῖς ἠδὲ θνητοῖς ἀνθρώποις·
Εὐπάλαμον, διφυῆ· πάντων κληῖδας ἔχοντα,
Αἰθέρος οὐρανίου, πόντου, χθονὸς, ἠδ' ὅσα θνητοῖς
Πνεύματα παντογένεθλα θεὰ βόσκει χλοόκαρπος,
Ἠδ' ὅσα τάρταρος εὐρὺς ἔχει πόντος θ' ἁλίδουπος·
Μοῦνος γὰρ τούτων πάντων οἴηκα κρατύνεις.
Ἀλλὰ μάκαρ καθαραῖς γνώμαις μύσταισι συνέρχου,
Φαύλους δ' ἐκτοπίους θ' ὁρμὰς ἀπὸ τῶν δ' ἀπόπεμπε.

MERCURII TELLUMONIS SUMMANI *suffimen, sturacem.*

QUI colis *Amsanctum & viam inexorabilem Averni,*
Pallentesque animas sub tristia tartara mittis
Tellumo, lascivi patri' Liberi alumna propago,
Atque Venustatis Divaï, Murtiæ amenæ,
Qui per Larundæ sacraria sancta vagaris,
Ægrorum Lemurum sub terra, accense viator,
Ducens cum stetit illa dies qua Morta profata est:
Sagminea rude Die soporifer omnia mulcens,
Lumina item fallace natantia morte resignans.
(Hoc tibi nam Larunda dedit prætura in Averna,
Manibus æternis mortalium iter comitari)
Flaminibus tandem da faustum in rebu' laborem.

CUPIDINIS *suffimen, aromata.*

MAGNE *voco te purime, amabili', blande Cupido,*
Arcitenens, ales puer, ignivage, impete velox,
Ludens cum Divis & cum mortalibu' seclis,
Caute, gemelle puer, qui cunctorum æditiuus es,
Cœlei atque Covi, & terrę, & Maris omnigenę, & quę
Nutricatur alens spirantia frugiparens Ops.
Quæque & Avernus ager genit, & mare marmore flavo:
Nam cunctorum horum solus moderari' guberna;
Sacrificis adsis ó pura mente ministris,
Avertens illegitimę cuppedinis æstus.

ΜΟΙΡΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Μοῖραι ἀπειρέσιοι, νυκτὸς φίλα τέκνα μελαίνης,
Κλῦτέ μου εὐχομένου πολυώνυμοι, αἵτ' ἐπὶ λίμνης
Οὐρανίας (ἵνα λευκὸν ὕδωρ νυχίας ὑπὸ θέρμης
Ῥήγνυτ') ἐν σκιερῷ λιπαρῷ μυχῷ, εὐλίθῳ ἄντρῳ)
Ναίουσαι, πεπότησθε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
Ἔνθεν ἐπὶ βρότεον δόκιμον γένος ἐλπίδι κοῦφον
Στείχετε, πορφυρέοισι καλυψάμεναι ὀθόνῃσι
Μορσίμῳ ἐν πεδίῳ, ὅτι πάγκοιον ἅρμα διώκει
Δόξα, δίκης παρὰ τέρμα καὶ ἐλπίδος ἠδὲ μεριμνῶν,
Καὶ νόμον ὠγυγίου καὶ ἀπείρονος εὐνόμου ἀρχῆς.
Μοῖρα γὰρ ἐν βιότῳ καθορᾷ μόνον, οὐδέ τις ἄλλος
Ἀθανάτων οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος ὀλύμπου,
Καὶ Διὸς ὄμμα τέλειον· ἐπεί γ' ὅσα γίγνεται ἡμῖν,
Μοῖρά τε καὶ Διὸς οἶδε νόος διαπαντὸς ἅπαντα.
Ἀλλά μοι νυκτέριοι μαλακόφρονες ἠπιόθυμοι,
Ἄτροπε καὶ Λάχεσι, Κλωθώ, μόλετ' εὐπατέρειαι,
Ἀέριοι, ἀφανεῖς, ἀμετάτροποι, αἰὲν ἀτειρεῖς.
Παντοδότειραι, ἀφαιρέτιδες, θνητοῖσιν ἀνάγκη.
Μοῖραι ἀκούσατ' ἐμῶν ὁσίων λοιβῶν τε καὶ εὐχῶν,
Ἐρχόμεναι μύσταις λυσιπήμονες εὔφρονι βουλῇ·
Μοιράων τέλος ἔλθ' ἀοιδή, ἣν ὕφαν' Ὀρφεύς.

ΧΑΡΙΤΩΝ θυμίαμα, στύρακα.

Κλῦτέ μοι ὦ χάριτες μεγαλώνυμοι, ἀγλαότιμοι.
Θυγατέρες Ζηνός τε καὶ Εὐνομίης βαθυκόλπου,
Ἀγλαΐη τε, Θάλεια, καὶ Εὐφροσύνη πολύολβε,
Χαρμοσύνης γενέτειραι, ἐράσμιαι, εὔφροσσαι ἁγναὶ

Αἰολό-

MORTARUM *Carmentum seu* PARCARUM *suffimen, aromata.*

MORTÆ *infinitæ, nigrantis nocti' propages,*
Vos precor ô celebres, quæ sub cœleste palude
Qua canus liquor induferi de fonte lavacri,
Labitur æterni specus sub pumice opaco,
Cives pervolgatis alumna animantia terræ,
Inde loci ad ventosum hominum seclum, leve, hians spes,
Pergiti', carbaseis obstantes lumina velis,
Fatali in campo, ut bigas levis aurigatur
Gloria justitiæ ad metas, speique & curarum,
Et legem casci, magni, laudabili' regni.
Tantum Morta est vitaï prima, haud alis ullus
Divûm qui pedibus polsant cœnacula cœli,
Et Jovi' cortumio est. etenim quæ cuncta manent nos,
Tantum Morta, Jovisque æterni dædala mens scit.
Nocturnæ, mitissima pectora, numina amica,
Atropeque, & Lachesi, & Clotona, ô patrimæ adeste,
Aëriæ, invisæ, tetricæ, irrequietæ Divæ:
Omnia item mortalibu' quæ datis, omnia fertis.
O mea, Mortæ, audite lubenter liba precesque,
Nubila tergentes mordacibu' pectora curis.

GRATIARUM *seu* VENUSTATUM *suffimen, sturacem.*

ADSITIS *celebres illustres Gratiæ, honoræ,*
Progenies Jovis alma, Paludæque Egeriaï,
Majesta & Flora, & Vitula, augustissima virgo,
Lætitiæ matres, lepidæ, puræ, vitulantes,

Αἰολόμορφοι, ἀειθαλέες, θνητοῖσι ποθειναὶ,
Εὐκταῖαι, κυκλάδες, καλυκώπιδες, ἱμερόεσσαι·
Ἔλθοιτ' ὀλβοδότειραι, ἀεὶ μύσταισι προσηνεῖς.

60

ΝΕΜΕΣΕΩΣ ὕμνος.

Ὦ Νέμεσι, κλήζω σε θεὰ βασίλεια μεγίστη,
Πανδερκὴς, ἐσορῶσα βίον θνητῶν πολυφύλων·
Ἀϊδία, πολύσεμνε, μόνη χαίρουσα δικαίοις,
Ἀλλάσσουσα λόγον πολυποίκιλον, ἄστατον αἰεὶ,
Ἣν πάντες δεδίασι βροτοὶ ζυγὸν αὐχένι θέντες.
Σὴ γὰρ ἀεὶ γνώμη πάντων πέλει, οὐδέ σε λήθει
Ψυχὴ ὑπερφρονέουσα λόγων ἀδιακρίτῳ ὁρμῇ·
Πάντ' ἐσορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις, πάντα βραβεύεις·
Ἐν σοὶ δ' εἰσὶ δίκαι θνητῶν, πανυπέρτατε δαῖμον.
Ἐλθὲ μάκαιρ' ἁγνὴ μύσταις ἐπιτάῤῥοθος αἰεί·
Δὸς δ' ἀγαθὴν διάνοιαν ἔχειν, παύουσα πανεχθεῖς
Γνώμας, οὐχ ὁσίας, πανυπέρφρονας, ἀλιτροτύτας.

61

ΔΙΚΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

ὌΜΜΑ Δίκης μέλπω παλιδερκέος, ἀγλαομόρφου,
Ἣ καὶ Ζηνὸς ἄνακτος ἐπὶ θρόνον ἱερὸν ἵζει,
Οὐρανόθεν καθορῶσα βίον θνητῶν πολυφύλων,
Τοῖς ἀδίκοις τιμωρὸς, ἐπιβρίθουσα δίκαια,
Ἐξ ἰσότητος ἀληθείας συνάγουσ' ἀνομοῖα.
Πάντα γὰρ ὅσσα κακαῖς γνώμαις θνητοῖσιν ὀχεῖται,
Δύσκριτα βουλομένοις τὸ πλέον βουλαῖς ἀδίκοισι,
Μούνη ἐπεμβαίνουσα δίκην ἀδίκοις ἐπεγείρεις,
Ἐχθρὰ τῶν ἀδίκων, εὔφρων δὲ συνέσσι δικαίοις.
Ἀλλὰ θεὰ μόλ' ἐπὶ γνώμαις ἐσθλαῖσι δικαία,

Ὡς

θεαι Νεμεσιαι vocantur θυγατερες Νυκτος per Smyrnaeos apud Pausan.

Volturnæ, semper virides, mortalibu' gratæ,
Votitæ pueræ, Vortumnæ, cœsiæ, amœnæ,
Assiduæ ventate volentes fausta Camillis.

DIVÆ NEMESIS GRÆCANICÆ. (*Latine* VORTICORDIÆ) *carmen.*

TE voco te Nemesis victrix Dea, magna Camilla,
Omnituens, hominum scrutans mortalia corda,
Æterna & veneranda, colens sola aurea jura,
Quæ varios mutas humani pectori' fluctus,
Quam agnoscunt juste hærentes compagibus omnes,
Nam nosti interiora animorum, haud te lateat mens
Detrectans rationi' jugum, cuppedine iniqua.
Cuncta tueris, cuncta audis, cuncta admoderaris:
In te stant mortalia jura, potissima Dia:
Adsis præstitibus puri sacri auxiliatrix,
Da placidas rationis opes, cohibens inimica
Consilia, insidiantia, iniqua, superba, nefasta.

DIVÆ JUSTITIÆ *suffimen, tus.*

JUSTITIÆ obtestor, pulchræ omnituentis ocellum,
Ad Jovi' Dictatori' sedet quæ illustre tribunal,
Cœlitus endotuens mores mortalium homonum,
Atque ultrix plectens humana nefantia facta,
Ex æquo veri conjungens disparile omne.
Nam quęcunque viris sententia pessima suasit,
Consiliis diris infanda volentibu' quęque,
Sola jugum imponens injustis jura ministris,
Injustorum hostis, Sanatum mitis amica.
Verum adsis semper fausto Dea numine justa,

Vitaï

in achaicis

Ὡς ἂν ἀεὶ βιοτῆς τὸ πεπρωμένον ἦμαρ ἐπέλθοι.

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

Ὦ θνητοῖσι δικαιοτάτη, πολύολβε, ποθεινή,
Ἐξ ἰσότητος ἀεὶ θνητοῖς χαίρουσα δικαίοις·
Πάντιμε, ὀλβιόμοιρε, Δικαιοσύνη μεγαλαυχής,
Ἣ καθαραῖς γνώμαις αἰεὶ τὰ δέοντα βραβεύεις,
Ἄθραυστος τὸ συνειδός· ἀεὶ θραύεις γὰρ ἅπαντας
Ὅσσοι μὴ τὸ σὸν ἦλθον ὑπὸ ζυγόν, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτοῦ
Πλάστιγξι βριαραῖσι παρεγκλίναντες ἀπλήστως.
Ἀστασίαστε, φίλη πάντων, φιλόκωμ', ἐρατεινή,
Εἰρήνη χαίρουσα, βίον ζηλοῦσα βέβαιον.
Αἰεὶ γὰρ τὸ πλέον στυγέεις, ἰσότητι δὲ χαίρεις.
Ἐν σοὶ γὰρ σοφίης ἀρετῆς τέλος ὅλον ἱκάνει.
Κλῦθι θεά, κακίην θνητῶν θραύουσα δικαίως,
Ὡς ἂν ἰσορροπίαισιν ἀεὶ βίος ἐσθλὸς ὁδεύοι
Θνητῶν ἀνθρώπων οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι,
Καὶ ζώων πάντων, ὁπόσ' ἐν κόλποισι τιθηνεῖ
Γαῖα θεὰ μήτηρ καὶ πόντιος εἰνάλεος Ζεύς.

Ὕμνος ΝΟΜΟΥ.

Ἀθανάτων καλέω καὶ θνητῶν ἁγνὸν ἄνακτα,
Οὐράνιον Νόμον, ἀστροθέτην, σφραγῖδα δικαίαν
Πόντου τ' εἰναλίου καὶ γῆς φύσεως τὸ βέβαιον·
Ἀκλινῆ, ἀστασίαστον, ἀεὶ τηροῦντα νόμοισιν,
Οἷσιν ἄνωθε φέρων μέγαν οὐρανὸν αὐτὸς ὁδεύει.
Καὶ φθόνον οὐ δίκαιον ῥοίζου τρόπον αὐτὸς ἐλαύνει·
Ὃς καὶ θνητοῖσιν βιοτῆς τέλος ἐσθλὸν ἐγείρει.
Αὐτὸς γὰρ μοῦνος ζώων οἴηκα κρατύνει,
Γνώμαις ὀρθοτάτῃσι συνών, ἀδιάστροφος αἰεί·

Ὠγύ-

Vitaï ut veniat finis, quam Morta profata est.

DIVÆ ÆQUITATIS *suffimen, tus.*

O bona cura hominum, locuples, justissima virgo,
Semper amans homines æqualia jura colentes,
O veneranda, beata Dea, ô Juritis honora,
Puris judiciis dispensans optima jura,
Nec mentem labefacta. etenim cunctos labefactas
Qui tua non subiere boni juga, sed magis ipsa
Indomiti, horrifice declinant verbera flagri,
Concors, omnibus æqua, venusta, dicacula, amica,
Munia pacis amans, certæ cupidissima vitæ.
Nam plus deteriusque odisti, & diligis æquum.
In te habet virtus, in te sapientia finem.
Adsis Dia, hominum frangens audacia facta,
Ut semper justam æqua ferant vestigia vitam,
Omnium qui terræ vescuntur munere opimo,
Atque animantum aliûm, quæque educat omniparenti
Alma sinu tellus, & quæ maris æquoreus Dis.

LEGIS *carmen.*

COEligenûm atque hominum genium te Diva voco Lex,
Cœlestem, astrificem, rerum commune sigillum,
Terraï, æquorei sali', naturæque statumen.
Concors & constans servans bene legibus aptum,
Quîs tu is componens cœli immortalia jura,
Et quati' sublestam invidiam vortigini' ritu:
Qui bona das vitæ mortalibu' munia obire,
Sola etenim moderare animantum cuncta guberna,
Consiliis cernens observantissima rectis:

Ὠγύγιος, πολύπειρος, ἀβλάπτως πᾶσι ζωοικῶν
Τοῖς νομίμοις, ἀνόμοις δὲ φέρων κακότητα βαρεῖαν.
Ἀλλὰ μάκαρ πάντιμε, φερόλβιε, πᾶσι ποθεινὲ,
Εὐμενὲς ἦτορ ἔχων μνήμην σέο πέμπε φέριστε.

ἌΡΕΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

ἌΡΡΗΚΤ', ὀβριμόθυμε, μεγασθενὲς, ἄλκιμε δαῖμον,
Ὁπλοχαρὴς, ἀδάμαστε, βροτοκτόνε, τειχεσιπλῆτα
Ἄρες ἄναξ, δολόδουπε, φόνοις πεπαλαγμένος αἰεὶ,
Αἵματι ἀνδροφόνῳ χαίρων, πολεμόκλονε, φρικτὲ,
Ὃς ποθέεις ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσι δῆριν ἄμουσον.
Στῆσον ἔριν λυσσῶσαν, ἄνες πόνον ἀλγεσίθυμον·
Εἰς δὲ πόθον νεῦσον Κύπριδος, κώμους τε λυαίους,
Ἀλλάξας αἰκὴν ὅπλων εἰς ἔργα τὰ Δηοῦς·
Εἰρήνην ποθέων κουροτρόφον, ὀλβιοδῶτιν.

ἩΦΑΙΣΤΟΥ θυμίαμα, λιβανομάνναν.

ἭΦΑΙΣΤ' ὀβριμόθυμε, μεγασθενὲς, ἀκάματον πῦρ,
Λαμπόμενε φλογίαις αὐγαῖς φαεσίμβροτε δαῖμον
Φωσφόρε, καρτερόχειρ, αἰώνιε, τεχνοδίαιτε,
Ἐργαστὴρ, κόσμοιο μέρος, στοιχεῖον ἀμεμφὲς,
Παμφάγε, πανδαμάτωρ, πανυπέρτατε, παντοδίαιτε,
Αἰθὴρ, ἥλιος, ἄστρα, σελήνη, φῶς ἀμίαντον.
Ταῦτα γὰρ Ἡφαίστοιο μέλη θνητοῖσι προφαίνει.
Πάντα δὲ οἶκον ἔχεις, πᾶσαν πόλιν, ἔθνεα πάντα·
Σώματά τε θνητῶν οἰκεῖς πολύολβε, κραταιέ·
Κλῦθι μάκαρ, κλήζω πρὸς εὐιέρους ἐπὶ λοιβὰς,
Αἰεὶ ὅπως χαίρουσιν ἐπ' ἔργοις ἥμερος ἔλθοις.
Παῦσον λυσσῶσαν μανίαν πυρὸς ἀκαμάτοιο,
Καῦσιν ἔχων φύσεως ἐν σώμασιν ἡμετέροισιν.

Casca, experta, comes justis innoxia semper,
Injustosque labefaciens ingentibu' noxis.
Sed veneranda opulentifer omnium amœna voluptas.
Fac tuî nos memores, aspirans nomen amicum.

MAVORTIS *suffimen, tus.*

MAGNANIME, *impavide, invicte atque asperrime*
Indomite, armipotens, parricida, impetimure, (Mavors,
Marspiter, ô crepericrepe, tabo & sanguine stillans,
Sanguinis humani sitiens bellicrepe, torve,
Ensibus, atque inamœna colens certamina runis:
Siste duellum, & cordolios requiesce tumultus,
Inque Venustatis divæ, & Brumi otia dia,
Et munus Cereale duelli confer amorem:
Semper pacem optans, victum & re cope vigentem

VOLCANI *suffimen, libanomanna.*

VOLCANE *omnipotens, fortissime, flammaque perpes,*
Ignitis florens auris, Lucetiu' dius,
Lucerius, Viriate, Nero æterne, artipotensque,
Ferrifaber, purumque elementum, portio mundi,
Omnivore, omnidomans, superans omnia, omnia lustrans;
Sol & Luna, covum, stellæ, fons purimus ignis,
Membra hæc Volcani mortalibus ignea lucent.
Omnes inducolis gentesque urbesque domosque,
Artubus insinuans mortalibus, alme, beate:
Sis felix, atque hæc nostra ad libamina cede;
Ut placidus venias operum bonus auxiliator,
Atque implacatæ extinxis incendia flammæ,
Fomitis in nobis servans genitabile lumen.

ἈΣΚΛΗΠΙΟΥ θυμίαμα, μάνναν.

Ἰητὴρ πάντων Ἀσκληπιὲ, δέσποτα Παιάν,
Θέλγων ἀνθρώπων πολυαλγέα πήματα νούσων,
Ἠπιόδωρε κραταιὲ μόλοις κατάγων ὑγίειαν,
Καὶ παύων νούσων χαλεπὰς κῆρας θανάτοιο,
Αὐξιθαλὴς κοῦρε, ἀπαλεξίκακ', ὀλβιόμοιρε,
Φοίβου Ἀπόλλωνος κρατερὸν θάλος ἀγλαότιμον,
Ἐχθρὲ νόσων, ὑγίειαν ἔχων σύλλεκτρον ἀμεμφῆ,
Ἐλθὲ μάκαρ σωτὴρ, βιοτῆς τέλος ἐσθλὸν ὀπάζων.

ὙΓΙΕΙΑΣ θυμίαμα, μάνναν.

Ἱμερόεσσ', ἐρατὴ, πολυθάλμιε, παμβασίλεια,
Κλῦθι μάκαιρ' Ὑγίεια φερόλβιε, μῆτερ ἁπάντων.
Ἐκ σέο γὰρ νοῦσοι μὲν ἀποφθινύθουσι βροτοῖσι,
Πᾶς δὲ δόμος θάλλει πολυγηθὴς εἵνεκα σεῖο,
Χαὶ τέχναι βρίθουσι. ποθεῖ δέ σε κόσμος ἄνασσα,
Μοῦνος δὲ στυγέει σ' ἀΐδης ψυχοφθόρος αἰεί·
Εὐθαλὴς, εὐκταιοτάτη, θνητῶν ἀνάπαυμα.
Σοῦ γὰρ ἄτερ πάντ' ἐστὶν ἀνωφελῆ ἀνθρώποισιν.
Οὔτε γὰρ ὀλβοδότης Πλοῦτος γλυκερὸς θαλίῃσιν.
Οὔτε γέρων πολύμοχθος ἄτερ σέο γίνεται ἀνήρ.
Πάντων γὰρ κρατέεις μούνη, καὶ πᾶσιν ἀνάσσεις.
Ἀλλὰ θεὰ μόλε μυστιπόλοις ἐπιτάρροθος αἰεὶ,
Ῥυομένη νούσων χαλεπῶν κακόποτμον ἀνίην.

ἘΥΜΕΝΙΔΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κλῦτε θεαὶ πάντιμοι, ἐρίβρομοι, εὐάστειραι,
Τισιφόνη τε καὶ Ἀλληκτὼ, καὶ δῖα Μέγαιρα·

Νυκτέριαι,

ÆSCULAPII *suffimen, manna.*

CUNCTORUM *Æsclapi Juturne, salutifer, alme,*
Morborum omnigenûm mulcens contagia iniqua,
Mulciber excellens, ades huc comitatu' salute,
Mortiferæ cohibens incendia pestilitatis;
Vesticipor, Verrunce, rei largitor opimæ,
Februi Apollineris viridans & honora propago,
Morbi perduellis, conjuxque salutis amœnæ;
Huc ô sospes ades, ævi dans prospera fata.

DIVÆ SALUTI MEDITRINÆ *suffimen, manna.*

O *fœcunda salus, & amabilis omnibu' regnans,*
Huc adsis Meditrina opulentifer, omniparensque.
Pestilitas ex te omnis abit mortalibus ægris,
Cuncta lepore tuo viridant vitulantia tecta,
Dædalaque ars; te Mundu' cupit perculsu' tua vi.
Tantum odit te Dis vitaï pessima finis.
O cupiunda, veges, solamen amabile rerum,
Te sine nulla seni usurpanda in fine senectæ
Gratia: sola omnes captas, sola omnibu' regnas.
Sed tu blanda tuis præsto adsis diva Camillis,
Avertens pestes morborumque agmina amara.

MANARUM DIRARUM *suffimen, aromata.*

VOs *calo vociferæ Divæ, horrendæ, fatuantes,*
Alectona & Tisiphona, & veneranda Megæra:

Νυκτέριαι, μύχιαι, ὑπὸ κεύθεσιν οἰκί᾽ ἔχουσαι
Ἄντρῳ ἐν ἠερόεντι, παρὰ Στυγὸς ἱερὸν ὕδωρ.
Οὐχ᾽ ὁσίαις βουλαῖσι βροτῶν πεποτημέναι αἰεὶ,
Λυσσήρεις, ἀγέρωχοι, ἐπαυάζουσαι ἀνάγκαις,
Θηρόπεπλοι, τιμωροὶ, ἐρισθενέες, βαρυαλγεῖς,
Ἀΐδεω χθόνιαι φοβεραὶ κόραι αἰολόμορφοι,
Ἠέριαι, ἀφανεῖς, ὠκύδρομοι ὥς τε νόημα.
Οὔτε γὰρ ἠελίου ταχιναὶ φλόγες, οὔτε σελήνης,
Καὶ σοφίας ἀρετῆς τε, καὶ ἐργασίμου θρασύτητος,
Εὐχαρι, οὔτε βίου λιπαρᾶς περικαλλέος ἥβης,
Ὑμῶν χωρὶς ἐγείρει εὐφροσύνας βιότοιο.
Ἀλλ᾽ αἰεὶ θνητῶν πάντων ἐπ᾽ ἀπείρονα φῦλα,
Ὄμμα Δίκης ἐφορᾶτε, δικασπόλοι αἰὲν ἐοῦσαι.
Ἀλλὰ θεαὶ μοῖραι ὀφιοπλόκαμοι πολύμορφοι.
Πραΰνοον μετάθεσθε βίου μαλακόφρονα δόξαν.

ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΚΛΥ͂ΤΕ μου Εὐμενίδες μεγαλώνυμοι εὔφρονι βουλῇ,
Ἁγναὶ θυγατέρες μεγάλοιο Διὸς χθονίοιο,
Φερσεφόνης τ᾽ ἐρατῆς κούρης καλλιπλοκάμοιο,
Ἣ πάντων καθορᾶ βίοτον θνητῶν ἀσεβούντων·
Τῶν ἀδίκων τιμωροὶ ἐφεστηκυῖαι ἀνάγκῃ,
Κυανόχρωτοι ἄνασσαι, ἀπαστράπτουσαι ἀπ᾽ ὄσσων
Δεινὴν ἀνταυγῆ φάεος σαρκοφθόρον αἴγλην·
Ἀΐδιοι, φοβερῶπες, ἀπόστροφοι, αὐτοκράτειραι,
Λυσιμελεῖς οἴστρῳ βλοσυρονύχιαι, πολύποτμοι,
Νυκτέριαι κοῦραι, ὀφιοπλόκαμοι, φοβερῶπες,
Ὑμᾶς κικλήσκω γνώμαις ὁσίαισι πελάζειν.

Noctivagæ, induferæ, ſummana ſilenta colentes,
Ad vada ſanguinei Amſancti atque obnubila templa
Undique ventantes humana piacula propter,
Veſanæ atque petulcæ, flagrorum agmine ovantes,
Angitiæ, ultrices, rigidæque, atque hiſpidiveſtes,
Terribiles, Orci gnatæ, Vortumnifiguræ,
Aëriæ, inviſæ, leviores præpete mente.
Nam neque vel citimi Solis Lunæque labores,
Nec virtus ſapientipotens nec amœna venuſtas
Artificum, ætatis nitidæ nec adulta juventas,
Invitis vobis agitarint gaudia læta.
Semper ac in terris hominum mortalia ſecla
Juſtitia regitis reddentes aurea jura.
Sed Divæ Mortæ, ſerpenticomæ, Volturnæ,
Vos placatum animum meliori reddite menti.

MANARUM TENIRARUM
ſuffimen, aromata.

CONSENTES *Manæ celebrabile numen habentes,*
Huc caſtæ induſero prognatæ Diiove puſæ,
Puſæ Tartareæ Junonis alumna propages,
Humanæ quæ cenſet iniqua piacula gentis,
Ultrices ſcelerum, excubiis vigiles inhiantes,
Atricutes, ſcintillantes grave fulgur ocellis,
Sacros carnificisque micantes luminis ignes,
Reginæ, æternæ, poſtuertæ, terriculæque,
Tortores ſtimulo fatorum jura tenentes,
Nocturnæ puſæ, voltuoſæ, crinicolubres,
Vos veneror, vos mente pia adventaſſere amicas.

DIVÆ

ΜΗΛΙΝΟΉΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΜΗΛΙΝΟΉΝ καλέω νύμφην χθονίαν κροκόπεπλον
Ἣν παρὰ Κωκυτοῦ προχοαῖς ἐλοχεύσατο σεμνὴ,
Φερσεφόνη, λέκτροις ἱεροῖς Ζηνὸς Κρονίοιο.
Ἧ ψευσθεὶς Πλούτων ἐμίγη δολίαις ἀπάταισι,
Θυμῷ Φερσεφόνης δὲ δισώματον ἔσπασε χροιήν.
Ἣ θνητοὺς μαίνει φαντάσμασιν ἠερίοισιν,
Ἀλλοκότοις ἰδέαις μορφῆς τύπον ἐκπροφαίνουσα.
Ἄλλοτε μὲν προφανὴς, ποτὲ δὲ σκοτόεσσα, νυχαυγὴς,
Ἀνταίαις ἐφόδοισι κατὰ ζοφοειδέα νύκτα.
Ἀλλὰ θεὰ λίτομαί σε καταχθονίων βασίλεια,
Ψυχῆς ἐκπέμπειν οἶστρον ἐπὶ τέρματα γαίης,
Εὐμενὲς εὐΐερον μύσταις φαίνουσα πρόσωπον.

ΤΎΧΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

ΔΕΥ͂ΡΟ Τύχη. καλέω σ' ἀγαθὴν κρατύνειραν ἐπ' εὐχαῖς
Μειλιχίαν ἐνοδῖτιν, ἐπ' εὐόλβοις κτεάτεσσιν,
Ἄρτεμιν ἡγεμόνην, μεγαλώνυμον, Εὐβουλῆος
Αἵματος ἐκγεγαῶσαν· ἀπρόσμαχον εὖχος ἔχουσαν,
Τυμβιδίαν, πολύπλαγκτον, ἀοίδιμον ἀνθρώποισιν·
Ἐν σοὶ γὰρ βίοτος θνητῶν παμποίκιλός ἐστι.
Οἷς μὲν γὰρ τεύχεις κτεάνων πλῆθος πολύολβον,
Οἷς δὲ κακὴν πενίην, θυμῷ χόλον ὁρμαίνουσα.
Ἀλλὰ θεὰ λίτομαί σε μολεῖν βίῳ εὐμενέουσαν,
Ὄλβοισιν πλήθουσαν ἐπ' εὐόλβοις κτεάτεσσιν.

DIVÆ LARUNDÆ MOSTELLARIÆ *suffimen, aromata.*

TE veneror summana Lemuria, virgo paluda,
Quam prope Avernales fluxus, veneranda parivit
Arcano commista Jovi Proserpina amore.
Et quoi concubuit Dis fraude, cupidinis æstu
Calvitus, traxitque bimembrem matri' colorum.
Quæ genus humanum furiat larvalibus umbris,
Omnifera specie commutans horrida volta;
Nunc clara apparens, nunc fuscans nocte figuram;
Occursu horrifero pervolgans noctis opaca,
Sed sub te placo Regina nigrantis Averni,
Montivagos stimulos protela ad extima terræ,
Flaminibus facii ostentans placabile numen.

FORTIS FORTUNÆ *suffimen, tus.*

HUC sis Fors Fortuna, sacris Regina voco te
Mansuetam, Triviamque, rei prædivitis ergo,
Et Deianam antistitam, opaci sanguine Consi
Progenitam, æternumque invicta laude cluentem,
Atque Libentinam, perbitentem, omnibu' cautam
Dædala namque in te opulentia constat homonum,
Namque aliis copum das rerum pleraque abunde,
Paupertatem aliis, iraram percita fastu.
Verum, ô Diva, domi te obsecro Favoniam adesse,
Gliscentem re cope, rei prædivitis ergo.

ΔΑΙ´ΜΟΝΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

ΔΑΙ´ΜΟΝΑ κικλήσκω μεγαλανηγήτορα φρικτὸν.
Μειλίχιον Δία, παγγενέτην, βιοδώτορα θνητῶν,
Ζῆνα μέγαν, πολύπλαγκτον ἀλάστορα, παμβασιλῆα·
Πλουτοδότην, ὁπόταν γε βρυάζων οἶκον ἐσέλθῃ,
Ἔμπαλι δὲ ψύχοντα βίον θνητῶν πολυμόχθων.
Ἐν σοὶ γὰρ λύπης τε χαρᾶς κληΐδες ὀχοῦνται·
Τοιγάρ τοι μάκαρ ἁγνὲ πολύστονα κήδε' ἐλάσσας,
Ὅσσα βιοφθορίην πέμπει κατὰ γαῖαν ἅπασαν,
Ἔνδοξον βιοτῆς γλυκερὸν τέλος ἐσθλὸν ὀπάζοις.

ΛΕΥΚΟΘΕ´ΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΛΕΥΚΟΘΕ´ΑΝ καλέω Καδμηΐδα δαίμονα σεμνὴν,
Εὐδύνατον, θρέπτειραν ἐϋστεφάνου Διονύσου.
Κλῦθι θεὰ πόντοιο βαθυστέρνου μεδέουσα,
Κύμασι τερπομένη, θνητῶν σώτειρα μεγίστη.
Ἐν σοὶ γὰρ νηῶν πελαγοδρόμος ἄστατος ὁρμὴ,
Μούνη δὲ θνητῶν οἰκτρὸν μόρον εἰν ἁλὶ λύεις,
Οἷς ἂν ἐφορμαίνουσα φίλη σωτήριος ἔλθοις.
Ἀλλὰ θεὰ δέσποινα μόλοις ἐπαρωγὸς ἐοῦσα,
Νηυσὶν ἐπ' εὐσέλμοις σωτήριος εὔφρονι βουλῇ,
Μύσταις ἐν πόντῳ ναυσίδρομον οὖρον ἄγουσα.

ΠΑΛΑΙ´ΜΟΝΟΣ θυμίαμα, μάνναν.

ΣΥ´ΝΤΡΟΦΕ Βάκχε χοροῖο Διωνύσου πολυγηθοῦς,
Ὃς ναίεις πόντοιο βυθοὺς βαθυκύμονας ἁγνοὺς,
Κικλήσκω σε Παλαῖμον ἐπ' εὐϊέροις τελετῇσιν
Ἐλθεῖν εὐμενέοντα, νέῳ γήθοντα προσώπῳ,

GENII *suffimen, tus.*

MAGNANIMUM *Genium cœlo, prætorem venerandũ,*
Mansuetumque Jovem, auctorem genitabilis auræ,
Dijovem, ubique vagantem, & Væjovem imperitantem:
Qui largiris opes, ut inisti tecta cachinnans,
Et contra humanæ extinguis qui commoda vitæ.
Lætitiæ, mœrori', Patulciu', Clusius idem es.
Quare Sange pater, curarum semina pellens,
Insidiantia vitæ, in terra frugiferenti,
Da precor æquanimo vitam concludere fine.

DIVÆ ALBUNEÆ *suffimen, aromata.*

ALBUNEAM *elicio prognatam principe Cadmo,*
Magnam, quæ Brumum est obstetricata nefrendem:
Huc ades ô quæ salsa tenes & cærula templa,
Fluctibus exultans, nautarum sospita Juno;
Nam te respiciunt puppes per cæca pericla;
Una laborantem solaris in æquore volgum;
Quis tu subveniens ades in discrimine sospes,
Ergo salutaris præsens urgentibus adsis
Rebus, velivolas observans candida puppes;
Atque tuis largire, Favonia, flabra ministris.

PORTUMNI *suffimen, manna.*

QUI *suxisti una cum Brumo lacte novellum,*
Quique colis liquidos & ovantes turbine campos,
O Portumne lubenter ad hæc te liba vocamus;
Fronte renidentem & ridenti lumine volti,

Καὶ σώζειν μύστας κατά τε χθόνα καὶ κατὰ πόντον.
Ποντοπλάνοις γὰρ ἀεὶ ναυσὶν χειμῶνος ἐναργὴς
Φαινόμενος σωτὴρ μοῦνος θνητοῖς ἀναφαίνῃ.
Ῥυόμενος μῆνιν χαλεπὴν κατὰ πόντιον οἶδμα.

ΜΟΥΣΩ͂Ν θυμίαμα, λίβανον.

ΜΝΗΜΟΣΥ'ΝΗΣ καὶ Ζηνὸς ἐριγδούποιο θύγατρες,
Μοῦσαι πιερίδες μεγαλώνυμοι, ἀγλαόφημοι,
Θνητοῖς οἷς κε παρῆτε, ποθεινόταται, πολύμορφοι,
Πάσης παιδείης ἀρετὴν γεννῶσαι ἄμεμπτον·
Θρέπτειραι ψυχῆς, διανοίας ὀρθοδότειραι,
Καὶ νοῦ εὐδυνάτοιο καθηγήτειραι ἄνασσαι,
Αἳ τελετὰς θνητοῖς ἀνεδείξατε μυστιπολεύτους,
Κλειώτ', Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε, Μελπομένη τε,
Τερψιχόρη τ', Ἐρατώ τε, Πολύμνια τ', Οὐρανίη τε,
Καλλιόπη σὺν μητρὶ καὶ εὐδυνάτῃ θεᾷ ἁγνῇ.
Ἀλλὰ μόλοιτε θεαὶ μύσταις πολυποίκιλοι ἁγναὶ,
Εὔκλειαν ζῆλόν τ' ἐρατὸν πολυύμνον ἄγουσαι.

ΜΝΗΜΟΣΥ'ΝΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

ΜΝΗΜΟΣΥ'ΝΗΝ καλέω Ζηνὸς σύλλεκτρον ἄνασσαν,
Ἣ Μούσας τέκνωσ' ἱερὰς ὁσίας λιγυφώνους,
Ἐκτὸς ἐοῦσα κακῆς μνήμης βλαψίφρονος αἰεί·
Πάντα νόον συνέχουσα βροτῶν ψυχαῖσι σύνοικον,
Εὐδύνατον, κρατερὸν· θνητῶν αὔξουσα λογισμὸν,
Ἡδυτάτη, φιλάγρυπνος· ὑπομνήσκουσα δὲ πάντα
Ὧν ἂν ἕκαστος ἀεὶ στέρνοις γνώμην κατάθηται.
Οὐδὲν παρεκβαίνουσ', ἐπεγείρουσα φρένα πᾶσιν.

Ἀλλὰ

Servantemque tuos terraque marique ministros,
Namque vagis ratibus sub tempestate sonora
Sospes ades, & te cupidis mortalibus offers
Avertens sævas iras per cærula ponti.

DIVARUM CAMENARUM *suffimen, tus.*

MAMMURIÆ atque Jovis streperi prognata propages,
Illustres celebresque Novensidesque Camenæ:
Et quoivis, quemcunque fovetis amabile volgus,
Artitas omnes virtutes progenerantes,
Nutrices animi, directæ mentis amussis,
Atque magistræ animi moderantes recta guberna.
Quæque sacris homines imbutos instituistis:
Flora, Cluacina, & Vitula, & Casmena virago:
Cæliaque, & Tripuda, & Carmenta, & diva Venustas,
Oscina, flexanima, & mater Majestaque princeps.
Ergo Deæ huc age præstitibus ventate faventes,
Vobiscum decus omnipotens & adoream agentes.

DIVÆ MAMMURIÆ *suffimen, tus.*

MAMMURIAM elicio Jovis omnipotenti' maritam,
Quæque pias est duciloquasque enixa Camenas,
Pestifera, versata caducæ oblivia mentis,
Continuans mentes animarum fædere sacro,
Reginæ omniparæ rationis amica, fovens vim,
Pervigil, irrequies, memoranter cuncta ministrans;
Quorum quisque simul in pectore ruminat artem,
Nec quid præteriens instigans lumina mentis.

Ἀλλὰ μάκαιρα θεὰ μύσταις μνήμην ἐπέγειρε
Εὐιέρου τελετῆς, λήθην δ' ἀπὸ τῶν ἀπόπεμπε.

ἨΟΥ͂Σ θυμίαμα, μάνναν.

ΚΛΥ͂ΘΙ θεὰ θνητοῖς φαεσίμβροτον ἦμαρ ἄγουσα,
Ἠὼς λαμπροφαὴς, ἐρυθαινομένη κατὰ κόσμον,
Ἀγγελίεια θεοῦ Τιτᾶνος ἁγνοῦ μεγάλοιο,
Ἣ νυκτὸς ζοφερὴν τε κελαινοχρῶτα πορείην
Ἀντολίαις ταῖς σαῖς πέμπεις ὑπὸ νέρτερα γαίης.
Ἔργων ἡγήτειρα, βίου προπόλε θνητοῖσιν·
Ἣ χαίρει θνητῶν μερόπων γένος· οὐδέ τις ἐστὶν
Ὃς φεύγει τὴν σὴν ὄψιν καθυπέρτερον οὖσαν,
Ἡνίκα τὸν γλυκὺν ὕπνον ἀπὸ βλεφάρων ἀποσείσῃς,
Πᾶς γὰρ βροτὸς γήθει, πᾶν ἑρπετὸν, ἄλλα τε φῦλα
Τετραπόδων πτηνῶν τε καὶ εἰναλίων πολυεθνῶν.
Πάντα γὰρ ἐργάσιμον βίοτον θνητοῖσι πορίζεις.
Ἀλλὰ μάκαιρ' ἁγνὴ μύσταις ἱερὸν φάος αὔξοις.

ΘΕΜΙΔΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

ΟΥΡΑΝΟΠΑΙΔ' ἁγνὴν καλέω Θέμιν εὐπατέρειαν,
Γαίης τὸ βλάστημα νέον, καλυκώπιδα κούρην,
Ἣ πρώτη κατέδειξε βροτοῖς μαντήϊον ἁγνὸν
Δελφικῷ ἐν κευθμῶνι, θεμιστεύουσα θεοῖσι,
Πυθίῳ ἐν δαπέδῳ, ὅθι Πυθοῖ ἐμβασίλευεν.
Ἣ καὶ Φοῖβον ἄνακτα θεμιστοσύνας ἐδίδαξε.
Πάντιμ', ἀγλαόμορφε, σεβάσμιε, νυκτιπόλευτε.
Πρώτη γὰρ τελετὰς ἁγίας θνητοῖς ἀνέφηνας,
Βακχιακὰς ἀνὰ νύκτας ἐπευάζουσα ἄνακτα·

Præstitibus memores mentes da dia Moneta
Sacrati castus, pellens oblivia ab illis.

DIVÆ MATUTÆ *suffimen, manna.*

CEDE *Dea, aurigans candens mortalibu' lumen;*
Clara, pudoricolor, mundo Matuta refulgens,
Aurea magnanimi Titani nuntia Solis:
Horriferæ quæ itiner anfractaque noctis opaca
Diva tuo revocas initu sub viscera terræ:
Dux operum, vitæ mortalibu' Dia ministra:
Quaque hominum gaudent ægerrima secla, nec ullus
Quem fugisse tuos fas sit polcerrima voltus,
Quando genis exterges otium amabile somni,
Tunc gaudent homines, serpentes, cetera secla,
Quadrupedum, & volucrum, & stabulantum in fluctibu' salsis.
Namque omnem excultum donas mortalibu' victum.
Sed tu Dia antistitibus sacrum jubar auge.

DIVÆ JURITIS *suffimen, tus.*

CÆLIGENA *huc Juritis ades patrima virago;*
Mustea progenies telluris, Cæsia dia,
Vaticinas quæ prima aperis mortalibu' sortes
Delphorum Diis pro cortina oracula fatans;
Puticulis ubi Puteolis regina cluebas:
Et Februo fandi donasti pectus habere:
Augusta, speciosa, verendaque, noctuvolga:
Prima etenim ritus hominum genus edocuisti,
Nocturnis sacris Brumum fanatica ovando.

Ἐκ σέο γὰρ τιμαὶ μακάρων μυστήριά θ' ἁγνά.
Ἀλλὰ μάκαρ ἔλθοις κεχαρημένη εὔφρονι βουλῇ
Εὐΐερους ἐπὶ μυστιπόλους τελετὰς σέο κούρη.

ΒΟΡΕΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

ΧΕΙΜΕΡΙΟΙΣ αὔρῃσι δονῶν βαθὺν ἠέρα κόσμου,
Κρυμοπαγὴς Βορέα χιονώδεος ἔλθ' ἀπὸ Θρᾴκης·
Λῦέ τε παννέφελον στάσιν ἠέρος ὑγροκελεύθου,
Ἰκμάσι ῥιπίζων νοτερὲς ὀμβρηγενὲς ὕδωρ,
Αἴθρια πάντα τιθεὶς, θαλερόμματον αἰθέρα τεύχων.

ΖΕΦΥΡΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

ΑΥΡΑΙ ποντογενεῖς Ζεφυρίτιδες, ἠεροφοῖται,
Ἡδύπνοοι, ψιθυραὶ, καμάτου ἀνάπαυσιν ἔχουσαι,
Εἰαριναὶ, λειμωνιάδες, πεποθημέναι ὅρμοις,
Σύρουσαι νηυσὶ τρυφερὸν πορὸν ἠέρα κοῦφον,
Ἔλθοιτ' εὐμενέουσαι ἐπιπνείουσαι ἀμεμφεῖς,
Ἠέριαι, ἀφανεῖς, κουφόπτεροι, ἀερόμορφοι.

ΝΟΤΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

ΛΑΙΨΗΡΟΝ πήδημα δι' ἠέρος ὑγροπόρευτον
Ὠκείαις πτερύγεσσι δονούμενον ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἔλθοις σὺν νεφέλαις νοτίαις ὄμβροιο γενάρχα.
Τοῦτο γὰρ ἐκ Διός ἐστι σέθεν γέρας ἠερόφοιτον,
Ὀμβροτόκους νεφέλας ἐξ ἠέρος εἰς χθόνα πέμπειν.
Τοιγάρ τοι λιτόμεσθα μάκαρ ἱεροῖς χαρέντα
Πέμπειν καρποτρόφους ὄμβρους ἐπὶ μητέρα γαῖαν.

Ex te enim castusque Deûm cultusque verendi.
Huc adsis, huc, Diva, faventi numine blanda,
Ad divina tui veneranda silentia sacri.

AQUILONIS *suffimen, tus.*

HORRIFERIS *flabris contorquens æquora cœli;*
Huc Aquilo glaciali', relinquens ninguida Thracæ:
Solve Covi subices, nigrantes nubibu' totis,
Flamine discutiens prægnantes imbribu' nubes,
Omnia suda ferens, tergens freta vitrea cœli.

FAVONII *suffimen, tus.*

CÆLIVAGA, *undigena flabella, Favoniæ auræ;*
O levisomne animæ solamen mite laborum,
Vernæ, gramineæ, portuum cupidissima cura,
Navibu' sternentes itiner molle aëra blandum;
Obsecro vos placido spirantes flamine adeste,
Aëriæ, invisæ, levipennes, aëriformes.

AUSTRI *suffimen, tus.*

PRÆCIPITES *auræ, tranantes aëri, caulas,*
Undique pennipedes, vortigine, præpete ovantes,
Cedite nimborum matres cum ingentibu' nimbis.
Nam Jovis has vobis finivit in aëre partes,
Cælitus imbriparas nubes permittere ad ima.
Vos precor inferio hoc mactans libamine Divæ,
Terre matri frugiparentes elicere imbres.

82. Ὠκεανοῦ θυμίαμα, ἀρώματα.

Ὠκεανὸν καλέω, πατέρ' ἄφθιτον αἰὲν ἐόντα,
Ἀθανάτων τε θεῶν γένεσιν θνητῶν τ' ἀνθρώπων,
Ὃς περικυμαίνει γαίης περιτέρμονα κύκλον.
Ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,
Καὶ χθόνιοι γαίης πηγόρρυτοι ἰκμάδες ἁγναί.
Κλῦθι μάκαρ πολύολβε, θεῶν ἅγνισμα μέγιστον,
Τέρμα φίλον γαίης, ἀρχὴ πόλου, ὑγροκέλευθε·
Ἔλθοις εὐμενέων μύσταις κεχαρισμένος αἰεί.

83. Ἑστίας θυμίαμα, ἀρώματα.

Ἑστία εὐδυνάτοιο Κρόνου θύγατερ βασίλεια.
Ἡ μέσον οἶκον ἔχεις πυρὸς ἀενάοιο μεγίστου,
Τοὺς δὲ σὺ ἐν τελεταῖς ὁσίους μύστας ἀναδείξαις,
Θεῖσα ἀειθαλέας, πολυόλβους, εὔφρονας, ἁγνούς,
Οἱ καὶ θεῶν μακάρων θνητῶν στήριγμα κραταιόν.
Ἀΐδιε, πολύμορφε, ποθεινοτάτη, χλοόμορφε,
Μειδιόωσα, μάκαιρα, τάδ' ἱερὰ δέξο προθύμως,
Ὄλβον ἐπιπνείουσα καὶ ἠπιόχειρον ὑγείαν.

84. Ὕπνου θυμίαμα, μετὰ μήκωνος.

Ὕπνε, ἄναξ μακάρων πάντων θνητῶν τ' ἀνθρώπων,
Καὶ πάντων ζώων ὁπόσα τρέφει εὐρεῖα χθών·
Πάντων γὰρ κρατέεις μοῦνος, καὶ πᾶσι προσέρχῃ
Σώματα δεσμεύων ἐν ἀχαλκεύτοισι πέδῃσι·
Λυσιμέριμνε, κόπων ἡδεῖαν ἔχων ἀνάπαυσιν,
Καὶ πάσης λύπης ἱερὸν παραμύθιον ἔρδων.
Καὶ θανάτου μελέτην ἐπάγεις, ψυχὰς διασώζων.
Αὐτοκασίγνητος γὰρ ἔφυς Λήθης Θανάτου τε·

Ἀλλὰ

+ lege Ἡ ∧ τε

OCEANI *suffimen, aromata.*

TE *veneror pater Oceane, immortalis origo,*
Naturæque Deûm æternæ, & mortalium hominum;
Qui circumfluis anfracta ambarvalia terræ,
Unde genus fluviorum, unde & salimarmoris undæ
Atque alid in terra scatebrarum ignobile volgus,
Te Februum lustrale vocamus Cæligenarum,
Finis telluris, margo amplæ fornici', mundi,
Huc placidus venias sacræ gratissime turbæ.

VESTÆ *suffimen, aromata.*

INCLUTA *Vesta, senis Saturni casta propago;*
Quæ nimis irrequietis habes meditullia flammæ,
Hosce tibi puros præstes ad sacra ministros,
Florentes, dites, castosque, & pectore puro.
Huc ades ô Divum constans fulmentum hominumque.
Multipotens, æterna, & amabilis, atque opiformis;
Ridens atque beata, fave placidissima sacris,
Fausta bona inspirans, & amœnæ dona salutis.

SOMNI *suffimen, cum papavere.*

SOMNE *pater, Divûm omnigenum unicus atque hominum rex,*
Et quæcunque fovet tellus animantia secla:
Omnibus unus enim regnas atque omnibus adstas,
Corporaque insidiator inermi compede vincis:
Curarum domitor, requies præblanda laborum,
Mœrores omnes ægro de pectore tergens.
Qui mortis curas abigis animasque reservas:
Nam vere mortis germanus es atque veterni.

Ἀλλὰ μάκαρ λίτομαί σε κεχαρμένον ἡδὺν ἱκάνειν.
Σώζον τ' εὐμενέως μύστας θείοισιν ἐπ' ἔργοις.

ΟΝΕΙΡΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΚΙΚΛΗΣΚΩ σε μάκαρ τανυσίπτερε οὖλε ὄνειρε,
Ἄγγελε μελλόντων, θνητοῖς χρησμῳδὲ μέγιστε.
Ἡσυχίᾳ γὰρ ὕπνου γλυκεροῦ σιγηλὸς ἐπελθών,
Προσφωνῶν ψυχαῖς θνητῶν, νόον αὐτὸς ἐγείρεις,
Καὶ γνώμας μακάρων αὐτὸς καθ' ὕπνους ὑποπέμπεις,
Σιγῶν σιγώσαις ψυχαῖς μέλλοντα προφωνῶν,
Οἷσιν ἐπ' εὐσεβίῃσι θεῶν νόος ἐσθλὸς ὁδεύει.
Ὡς ἂν ἀεὶ τὸ καλὸν μᾶλλον γνώμησι προληφθέν,
Τερπωλαῖς ὑπάγῃ βίον ἀνθρώπων προχαρέντων,
Τῶν δὲ κακῶν ἀνάπαυλαν, ὅπως θεὸς αὐτὸς ἐνίσπῃ,
Εὐχωλαῖς θυσίαις τε χόλον λύσωσιν ἀνάκτων.
Εὐσεβέσιν γὰρ ἀεὶ τὸ τέλος γλυκερώτερόν ἐστι,
Τοῖς δὲ κακοῖς οὐδὲν φαίνει μέλλουσαν ἀνάγκην
Ὄψις ὀνειρήεσσα, κακῶν ἐξάγγελος ἔργων,
Ὄφρα ἂν εὕρωνται λύσιν ἄλγεος ἐρχομένοιο.
Ἀλλὰ μάκαρ λίτομαί σε θεῶν μηνύματα φράζειν,
Ὡς ἂν ἀεὶ γνώμαις ὀρθαῖς κατὰ πάντα πελάζῃς,
Μηδὲν ἐπ' ἀλλοκότοισι κακῶν σημεῖα προφαίνων.

ΘΑΝΑΤΟΥ θυμίαμα, μάνναν.

ΚΛΥΘΙ μευ ὃς πάντων θνητῶν οἴηκα κρατύνεις,
Πᾶσι διδοὺς χρόνον ἁγνόν, ὅσων πόρρωθεν ὑπάρχεις,
Σὸς γὰρ ὕπνος ψυχὴν θραύει καὶ σώματος ὁλκόν,
Ἡνίκ' ἂν ἐκλύῃς φύσεως κεκρατημένα δεσμά,
Τὸν μακρὸν ζωοῖσι φέρων αἰώνιον ὕπνον.
Κοινὸς μὲν πάντων, ἄδικος δ' ἐνίοισιν ὑπάρχων,

Ἐν

Sed ſub te placo miti adventare favore,
Servantem placidi nos ſacrum ritum obeuntes.

SOMNII *ſuffimen, aromata.*

OBSECRO *te, princeps, celerem pernicibus alis,*
Nuncius incerti, verax Carmentus homonum,
Nam repens tacitus per amica ſilentia ſomni,
Inſinuansque animis hominum cis intima mentis,
Et ſcita ad ſomnos legas decreta deorum,
Significans tacitus tacitis animabu' futura,
Cum quis rite colit divos in pectore puro.
Semper ut anticipans ſpem blandam mente ſagaci,
Vitam hominum illecebris prolectes, gaudia hiantum,
Utque homines animum requieſcant triſtibu' curis,
Suppliciisque deos ex ſacro munere placent.
Namque piis ſemper ſtat dulcior exita finis,
Tantum celavit venientia fata nefaſtos
Somnigena ſpecies, certiſſima nuntia damni.
Ne qua foret noxæ venientis cognita finis.
Clinia ſed te ſancte precor, præmonſtra Deorum
Notifices, ſemperque offendens pectora pura,
Nunquam prodigiis acelarans omina iniqua.

MORTIS *ſuffimen, manna.*

HUC *adſis, quæ hominum moliris cuncta guberna,*
Tantum producens ævi quantum eminus diſtas.
Namque tuo exſtinguis corpus animamque ſopore,
Quando perrumpis naturæ vivida clauſtra,
Cæca hominum ſignans æterno lumina ſomno.
Omnibu' communis, aliis injuria partim,

Ἐν ταχυτῆτι βίου παύων νεοήλικας ἀκμάς.
Ἐν σοὶ γὰρ μούνῳ πάντων τὸ κριθὲν τελεῖται·
Οὔτε γὰρ εὐχαῖς σὺν πείθῃ μῦθος οὔτε λιτῇσιν.
Ἀλλὰ μάκαρ μακροῖσι χρόνοις ζωῆς γε πελάζειν
Αἰτοῦμαι, θυσίαις καὶ εὐχωλαῖς λιτανεύων,
Ὡς ἂν ἔοι γέρας ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισι τὸ γῆρας.

ΤΕΛΟΣ.

Florentes ſtinguens ætates funere acerbo.
Omnia nam concreta in te ſola abſolüuntur :
Nam neque ſuppliciis, neque votis pectora frangis.
Quare ô ſancta veni, longo poſt tempore vitæ,
Quod te ſuppliciis & votis obteſtamur,
Ut felicem habeant homines claramque ſenectam.

Vertebat Joſ. Scal. intra quinque dierum ſpatium.

Εἰς τὸ ἑξῆς Ποίημα

ΟΡΦΕΩΣ

ΠΕΡΙ ΛΙΘΩΝ

ὑπόθεσις.

Δημητρίου τοῦ Μόσχου.

Θειοδάμαντι τῷ Πριάμου συνάντησιν Ὀρφεὺς μετὰ τῶν ἑταίρων τινῶν πρὸς θυσίαν ἡλίου, ἣν ἐτέλει καθ' ἔτος, εἰς ὄρος ἀνερχόμενος· καὶ αὐτῷ τῆς νενομισμένης ταύτης ἐτησίου θυσίας τὴν αἰτίαν ἀφηγεῖται, λέγων ὑπὸ δράκοντος αὐτὸν παῖδα ὄντα ποτὲ ἀναιρεθῆναι κινδυνεύοντα, καταφυγεῖν εἰς τὸ ἐκεῖ που πλησίον ἱερὸν τοῦ Ἡλίου· Ὑφ' οὗ καὶ σωθέντα ὡς ὁ πατὴρ περιεποιήσατο, τῆς τοῦ παιδὸς σωτηρίας καθ' ἔτος ἦγεν Ἡλίῳ θύματα. μεταστάντος δὲ ἐκείνου τῶν ἐνθεῦθεν, αὐτὸς ὀρφεὺς ἀντὶ τοῦ πατρὸς τῆς τοιαύτης θυσίας καθίσταται διάδοχος· ἣν νῦν ἀφοσιούμενος ἄνεισι, συμπαραλαβὼν καὶ Θειοδάμαντα· οὗτος δὲ καθ' ὁδὸν τῷ ποιητῇ περὶ δυνάμεώς τε λίθων καὶ χρήσεως διεξέρχεται, οἵτινες αὐτῶν χρήσιμοι πρὸς τῶν θυόντων κεκτημένοι, ὅπως αὐτοῖς τὰ τῶν εὐχῶν ἐξανύοιτο, καὶ οἱ πρὸς τὰς ἰοβόλους τῶν δήξεων θεραπείας. ὅθεν οἶμαι καὶ Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος ὕστερον ὁρμηθεὶς συνέγραψε τὰ θηριακά.

In ſequens Poëma

O R P H E I
DE LAPIDIBUS

Argumentum

Demetrii Moſchi.

THeodamanti, Priami filio, obviam venit Orpheus, cum familiaribus aliquibus ad ſacrificium, quod ſingulis annis Soli peragebat, in montem adſcendens, eique inſtituti annui ſacrificii cauſſam explicat, dicens: ſibi, cùm adhuc puer eſſet, maximum aliquando periculum imminuiſſe à dracone quodam, & parum abſuiſſe quin ab eo interfectus fuerit; ſe autem confugiſſe ad haud longe inde diſtantem aram Solis. Cujus ope, cùm liberatum ſe pater intellexiſſet, ſingulis annis ingratiam filii ſervati, Soli ſacra ad illam aram fecit. Cùm autem pater ejus ex hac vita migraſſet, ipſe Orpheus patri in peragendo hoc ſacro ſuccedit; quod & nunc ſoluturus, in montem aſcendit, abducens ſecum Theodamantem. Hic verò in itinere de viribus lapidum eorumque uſu ſermonem facit, quorum quidam ſacra facientibus, ſi illos ſecum habeant, hoc conferunt, ut votis fruantur, quidam verò contra venenatos morſus medelam afferunt. Unde, arbitror, etiam Nicander Colophonius motus, poſteà Theriaca compoſuit.

EJUS-

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἰστέον δὲ ὡς δύο τινὰ προοίμια τοῦ παρόντος προτίθεται ποιήματος· ἐν μὲν τῷ πρώτῳ αὐτήν τε τὴν ἀρετὴν καὶ σοφίαν ἅπασαν ἐξυμνῶν, καὶ τοὺς πάλαι τῶν ἡρώων κατ' αὐτὴν γενομένους ἐνδόξους, καὶ ἰσοθέους νομισθέντας, ὧν δὴ καὶ μητέρα τὴν ἀρετὴν προσείρηκεν· ἐν ταυτῷ δὲ καὶ τῶν ἰδιωτῶν καθάπτεται, ὡς ἐπιφθόνως ἐχόντων πρὸς τοὺς τὴν ἀρετὴν διώκοντας, καὶ τούτοις ἀεὶ φιλαπεχθημόνως ἐπικειμένων· ἐν θατέρῳ δὲ ὁ πρὸς αὐτὸν καὶ Θειοδάμαντα γράφεται διάλογος.

ΟΡΦΕΩΣ

ΠΕΡΙ ΛΙΘΩΝ

Προοίμιον.

Δῶρον ἀλεξικάκοιο Διὸς θνητοῖσιν ὀπάσσαι
Κεκλόμενος Μαίης ἐριούνιος ἦλθε κομίζων
Υἱὸς, ὅπως ἀνέχωμεν ὀϊζύος ἀτρεκὲς ἄλκαρ.
Γηθόσυνοι δέχνυσθε βροτοί. πινυτοῖσιν ἐνίσπω,
Οἷς ἀγαθὴ κραδίη, καὶ πείθεται ἀθανάτοισιν·
Νηπιύοισι δ' ὄνειαρ ἀκήρατον οὐ θέμις εὑρεῖν.
Τῷ δ' αὐτῷ καὶ πρόσθεν ἀγαλλόμενος ἐπὶ δώρῳ
Υἱά τε Λητοΐδης ἀκεσίμβροτον ἀθανάτοισιν
Ἷξεν ἄγων ἐς Ὄλυμπον ἀγάννιφον, ἠδὲ σαόφρων
Παλλὰς Ἀθηναίη λαοσσόον Ἡρακλῆα·

Ἀλτο

Ὅτι Τιμοκλέους τοῦ Συρακουσίου λέγεται. Suidas in Orpheus

EJUSDEM.

Sciendum autem duo Procemia auctorem præmisisse huic poëmati. In primo quidem virtutem ipsam & omnem sapientiam carmine celebrat, & antiquos Heroes propter illam in precio habitos, Diisque æquales æstimatos fuisse dicit, quorum etiam matrem Virtutem vocat. in eodemque graviter invehit in vulgus, quod invidia prosequatur eos qui virtutem sectantur, & hostiliter in eos affectum sit. In secundo verò describuntur colloquia, quæ sibi cum Theodamante intercesserunt.

ORPHEI

DE LAPIDIBUS.

Procemium.

Donum malorum depulsoris Jovis hominibus afferre
Jussus Majæ filius valdè utilis advenit, apportans illud;
Ut haberemus contra ærumnas exploratum auxilium.
Læti hoc recipite mortales. Prudentes alloquor,
Quorum animus est integer, & immortalibus obtemperat:
Insanis verò auxilium integrum reperiri non potest.
Hoc autem ipso, & olim delectatus dono,
Filium, Latonæ filius, homines sanantem, ad Deos
Perduxit in Olympum nivosum, & prudens
Pallas Minerva bellicosum Herculem:

Transi-

Ἄλτο δὲ καὶ Κρονίδης ταναὸν ὑπὲρ αἰθέρα Χείρων,
Σευάμενος πρὸς ὄλυμπον, ἐπεὶ μάθεν ἄμβροτα δῶρα.
Ἀλλ' ἤτοι κείνους μὲν ἀμώμητοι Διὸς οἶκοι
Χαίροντας δέξαντο, θεηγενέων ὄχ' ἀρίστους·
Ἡμῖν δ' ἐν γαίῃ κέλεται Χρυσόρραπις ὄλβῳ
Ζώειν τερπομένοισιν, ἀπειρήτοις κακότητος·
Ὃν δέ κεν ἀνθρώπων πεπυμένον ἦτορ ἀνώγει
Ἐς πολυήρατον ἄντρον ἐπελθέμεν Ἑρμείαο,
Ἔνθ' ὅγε παντοίων ἀγαθῶν κατέθηκεν ὅμιλον,
Αἶψά κεν ἀμφοτέρῃσιν ὀνείατα πολλὰ κομίζων
Οἴκαδ' ἀποστείχοι, προφυγὼν πολύδακρυν ὀϊζύν.
Οὐδὲ ἑ νοῦσος ἄκικυς ἐνὶ μεγάροισι δαμάσσει,
Οὐδ' ὅγε δυσμενέων ποθ' ὑποτρέσσας μένος αἰνὸν
Ἂψ ἀναχωρήσει, προλιπὼν ἐρικυδέα νίκην·
Οὐδέ οἱ ἀθλητῆρα κονισαμένῳ ἐν ἀγῶνι
Ἀντιβίην τινὰ θυμὸς ἐφορμήσει μενεαίνειν,
Οὐδ' εἰ χάλκεα γυῖα καὶ ἄγναμπτος σθένος ἀνὴρ
Ἀντικρὺς στεφάνοιο πόθῳ κομίσας ἐριδαίνοι·
Ναί μιν καὶ θήρεσσιν ὀρεσκῴοισι λέοντα
Δεινὸν καὶ λαοῖσιν, ἐοικότα δαίμονι τεύξω.
Καί οἱ καὶ βασιλεῦσι διοτρεφέεσσιν ὀπάσσω
Ῥεῖα καὶ ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνθρώποισι τίεσθαι·
Τὸν δὲ καὶ ἠΐθεοι τερενόχροες ἱμερτῇσιν
Αἰὲν ἐφορμήσουσι περιπτύσσειν παλάμῃσι.
Καὶ μαλακὴ χρύσειον ἐπὶ λέχος αἰὲν ἐρύσσει
Ἄληκτον κούρη, ἐπιϊεμένη φιλότητος.
Εὐχομένου τε πρὸς οὐρανὸν ἀφίξεται αἰὲν ἐόντων
Εὐχή· καὶ πόντοιο κυκωμένου οὐκ ἀλεγίζων,
Βήσετ' ἐπὶ τραφερὴν ἀκυμάντοισι πόδεσσι.
Τὸν καὶ ληϊστῆρες ἀνάρσιοι οἰονιέοντα

Φοβ-

Transiliit verò etiam Saturnius, extensum super Æthera Chi-
Irumens in Olympum, eò quod didicit divina medendi (ron,
Et sanè eos inculpatæ Jovis ædes (munera.
Gaudentes exceperunt, optimam Deorum sobolem.
Nos verò in terris jubet Mercurius, bonis
Vivere lætos, inexpertes malitiæ.
Cui verò hominum prudentum arridet
In valde delectabile antrum Mercurii descendere,
In quo omnium bonorum copiam deposuit,
Statim ambabus ut manibus innumera reportans munera
Domum discedat, effugiens lacrymabiles ærumnas:
Eum neque morbus vehemens domi conficiet,
Neque, inimicorum subterfugiens gravem iram,
Domum redibit exutus læta victoria.
Neque contra ipsum certantem, in pulverulento certamine,
Hostem quendam animus stimulabit insurgere,
Neque si aheneorum membrorum & inflexibilis roboris vir
Contra ipsum, coronæ desiderio latus, certare audebit. (esset,
Profecto ipsum & feris montanis leonem
Timendum & populis dæmoni similem faciam.
Et ipsum tàm regibus Jove educatis,
Quam aliis hominibus facilè faciam venerabilem.
Illum etiam juvenes teneri, cum desiderio
Semper certabunt amplecti ulnis,
Et mollis aureum ad lectum sollicitabit
Assiduè puella amore flagrans.
Cumque preces fuderit, ad aures deferentur immortalium
Ejus vota. Et turbulentum pontum despiciens,
Incedet per continentem inoffensis pedibus.
Illum etiam prædones implacabiles, vel solum iter facientem

Fu-

Φεύξονται· καὶ δμῶες, ὀιόμενοι πατέρ' εἶναι,
Τίσουσι, καὶ οἶκον ἐῢ στέρξουσιν ἄνακτος.
Ἴδμεναι αἴκε θέλησι, δαήσεται ὅσσά τε φῶτες
Κρυπτάδια σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ μηχανόωνται,
Ὅσσά τε κεκλήγασι μετὰ φρεσὶν ἠεροφοῖται,
Ἀνθρώποις ἄφραστον ἰακχάζοντες ἀοιδὴν,
Οἰωνοὶ, μεγάλοιο Διὸς κραιπνοὶ ὑποφῆται
Ῥοῖζόν τε στήσῃ χαμαὶ ἐρχομένοιο δράκοντος.
Εἴσεται ἠδ' ὄφεων ἰὸν σβέσαι ἑρπυστήρων.
Δώσω οἱ καὶ φῶτα ῥοπῇ πίπτοντα σελήνης
Ῥύσασθαι, καὶ νοῦσον ἀταρτηρὴν ἐλέφαντος.
Καὶ ψυχὴν ἐλάσαι τεθνειότος, αἴκεν ἐρεμνοῦ
Ἐξ ἀΐδος προμολοῦσα ποτιχρίμπτοιτο ἑκάστῳ.
Ἄλλαι ἀπειρέσιοι πολυμήλιος ἑρμείαο
Δωτῖναι κομίσαντος ἐνὶ σπήλυγγι κέονται,
Ἄμβροτοι, ἀτρεκέες, ῥίμφα πρήσσουσαι ἕκαστα·
Τάων ἡμίθεός τε καὶ ὄλβιος ὅς τ' ἀφίκηται·
Τὰς ἐμὲ κηρύσσειν λαοσσόος Ἀργειφόντης
Ἀνθρώποισιν ἄνωγε, μελιγλώσσοιο κελεύσας
Φθόγγον ἀπὸ στήθεσφιν ἀοιδοῦ γηρύσασθαι·
Ἀλλ' οὐ πάγχυ βροτοῖσι σαοφροσύνης ἀλεγίζειν
Ἵμερος, αἶψα δὲ πρέσβυν δαημοσύνην ἀτίουσιν·
Μητέρα δ' ἡρώων ἀρετὴν ἀπάτερθε κλύοντες
Προτροπάδην φεύγουσιν, ἀοσσητῆρα δὲ μόχθων
Μόχθον ἀοσσητῆρα βίου μάλα πεφρίκασιν.
Οὐδέ σφι κρείων ἐνὶ δώμασιν ὄλβος ὁμιλεῖ,
Οὐδέ τις οἶδε θεοῖς ὀπτιζόμενος ἀθανάτοισι·
Ἐκ δ' οἵγε πτολίων τε καὶ ἀνδρῶν ἤλασαν ἐσθλὴν
(Ἆ δειλοὶ) σοφίην, ἐλεγχείην ὑβρίζοντες.
Ὤλετο δὲ προτέροις πεπονημένος ἡμιθέοισιν·

Ἔργον

Fugient, & famuli, tanquam patrem ſuum
Colent, ædesque ſui diligent domini.
Scire quando deſiderabit, ſciet quæcunquehomines
Occulta in mentibus ſuis machinantur,
Et quæcunque clangent non ſine ratione aërivagæ,
Hominibus occultam reſonantes vocem
Aves, magni Jovis veloces vates;
Impetumque cohibere humi reptantis draconis
Noverit, & ſerpentum exſtinguere jacula reptilium.
Dabo ipſi, & hominem lunatico morbo correptum
Sanare, & peſtilentem elephanticum morbum.
Et animam arcere mortui, ſi quando nigro
Ex erebo egreſſa, appropinquat omnibus hominibus.
Alia præterea innumera dona multi conſilii Mercurii,
Ad diſtribuendum apportata, in antro jacent,
Divina, certa, & quæ properè ſingula peragunt.
Semideus eſt & beatus, quicunque ad ea perveniet.
Quæ ut ego annunciem hominibus, bellicoſus
Argicida incitavit, dulciſoni jubens
Cantoris vocem è præcordiis modulari:
Verùm nulla prorſus hominibus prudentiam curandi
Eſt cupido, ſed ſtatim venerandam ſcientiam contemnunt.
Matrem verò Heroum, Virtutem, vel è longinquo audientes,
Citato curſu fugiunt. Auxiliatorem adeo laborum
Simulque laborem ipſum, auxiliatorem vitæ, valde exhorrent.
Neque ipſis meliores domi divitiæ ſunt,
Neque quiſquam illorum ſcit Deos curare immortales.
Illi verò tam ex urbibus quàm hominibus expulerunt bonam
(Ah miſeri) Sapientiam, Mercurium contumelioſè ſpernentes.
Periit verò qui olim cum ſemideis verſatus eſt.

Ἔργον δ' ἀργαλέος καὶ ἀπεχθὴς αὐτίκα πᾶσιν
Δῶκεν, ἐπωνυμίην λαοὶ τεύξουσι μάγοιο.
Καί κεν ὁ μὲν κονίαισιν ὑπ' ἄορι κρατὸς ἀπενθὴς
Λευγαλέῳ θανάτῳ δῖος φῶς ἐκπετάνυσται.
Οἱ δ' ἴκελοι θήρεσσιν, ἀΐδριες, οἱ δ' ἀδίδακτοι,
Χήτει δαιμονίοιο νοήματος, οὔθ' ὑπ' ἀρωγὴν
Θεσπεσίην φυγέτην φαεσίμβροτον ἐκ κακότητος,
Οὔτέ τι θέσκελον ἔργον, ὅκεν μάλα θαυμάζοιντο,
Ἴσασ'. ἀλλά σφιν νεφέλη πραπίδεσσι κελαινὴ
Ἀμφιπεριπλασθεῖσα, βαδιζέμεν ἀνθεμόεντα
Εἰς ἀρετῆς λειμῶνα πολυστέφανόν τε μεγαίρει·
Ἀλλ' ἐμὲ ὑπισχνοῦμαι κειμήλια πειθομένοισι
Ἀφνειοῦ χρυσοῖο πολὺ προφερέστερα δείξειν.
Φῶτα ἢ δίζηται ταλακάρδιον, ὅς κεν ἑκάστου
Ἐμμεμαὼς πειρῷτο μενοινήσει τε κάμοι τε,
Ὅς τε διδάσκηται, καὶ ὃς εἰδότας ἐξερεείνοι.
Οὐ γὰρ ἄτερ καμάτοιο τέλος μύθοισι καὶ ἔργοις
Εὐρύοπα κρονίδης ἐθέλει δόμεν· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
Ἐς δύσιν αἰνὰ πονοῦντες ἀν' αἰθέρα λαμπετόωσιν
Ἠέλιον φαέθοντα ἐφ' ἅρματι πῶλοι ἄγουσι.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Μᾶλλον ἐγὼ πινυτοῖο παραίφασιν ἀνέρος εὕρων
Τέρψομαι, ἤπερ χρυσὸν ἁπάντων κοίρανον ἀνδρῶν·
Ἠελίῳ γὰρ ἄγων ἱερήϊον ἀντεβόλησα
Ἀγχόθεν ἄστυ δ' ἰόντι περίφρονι θειοδάμαντι·
Καί μιν ἑλὼν χειρὶ χεῖρα προσηύδων ὧδ' ἐπέεσσι,
Ἐς πόλιν (εἰ μὴ πάμπαν ἐπισπέρχουσιν ἀνάγκαι)
Ῥηϊδίως ὦ ἑταῖρε καὶ αὔριον ἔσσεθ' ἱκέσθαι·
Νῦν δέ σε μοι στείχοντι μετ' εἰλαπίνην θεὸς αὐτὸς

Laborem verò, difficilis & inimicus, ſtatim omnibus
Dedit, cognomen verò homines dederunt ei Magi.
Et ille quidem in certamine, enſe fortis, nemine lugente eum
Triſti morte, divinus vir, occubuit.
Hi verò ſimiles feris, ignorantes atque indocti
Mentis indigentia divinæ, neque ad conſilium
Divinum, ſplendens mortalibus, fugiunt ex malitia.
Neque divinum aliquod opus, admiratione dignum
Norunt; Sed nubes præcordiis ipſorum atra
Undique circumpoſita, progredi floridum
Virtutis in pratum ſertigerumque invidet.
Aſt ego me polliceor thesſaurum obtemperantibus
Divite auro longè præſtantiorem indicaturum.
Requirit autem virum laborioſum, qui ſingula
Promtus experiatur, aveatque laboretque,
Et qui diſcat, & à ſcientibus ſciſcitetur.
Non enim absque labore finem dictis & factis
Altiſonans Jupiter dare vult: ſed etiam ipſi
Ad occaſum anhelantes per æthera ſplendidum
Solem in curru lucentem equi perducunt.

ARGUMENTUM.

MAgis quidem prudentis viri colloquium nactus
Delectarer, quàm aurum, omnium rectorem hominum.
Soli enim rem ſacram peracturus, obviam veni
Ex agro in urbem redeunti prudenti Theodamanti:
Et illum, apprehenſa manu, his verbis affatus ſum:
In urbem, (niſi gravis urget neceſſitas)
Facile, o amice, & cras redire poterimus:
Nunc verò te mihi, pergenti ad epulum, Deus ipſe

Ὧρσεν ὑπαντιάσαι· τῷ μοι πρόφρων ὑπόνευσον
Ἔσπεσθαι. θυσίαι ἱεροπρεπέες τελέθουσιν
Ἃς ἀγαθοὶ ῥέζουσι βροτοί· γάνυται δὲ φίλον κῆρ
Ἀθανάτων εὖτ' ἂν σφι χοροὺς ἀνάγωσιν ἀεισοί·
Ἄξω δ' οὐ μακρὴν ἐς ἀταρπιτόν· εἰσορόας γὰρ
Ἡμετέρων μεκιόντα πρὸς ἀγρῶν ἀκρώρειαν.
Ἔνθα νεογνὸς ἐὼν ἔτλην ποτὲ μοῦνος ἀνελθεῖν
Λαιψηρῷ πέρδικε μεταπόμενος προφυγόντε.
Οἱ δ' ἤτοι εἵως μὲν ἀκούων οὔνομ' ἕκαστος
Ἱστάμενος μίμνεσκεν, ὀρεξάμενος δὲ δοκεῦσθαι,
Πρὶν μάρψαι χείρεσσιν, ἀλυσκάζων προφύγεσκεν.
Αὐτὰρ ἐγὼ σπουδῇ κεν ἐπὶ στόμα κάππεσον ἐλθών.
Ἂψ δ' αὖθις γαίηθεν ἀναΐξας ἐδίωκον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κορυφὴνδε μεταπόμενος κίον ἄκρην,
Οἱ μὲν ἄρ' ἐξαπίνης ἰαχὴν ὀξεῖαν ὀρῶντες
Αἰγανέης, ἔσσυντο θοώτερον ἠὲ βελέμνου,
Ὑψίκομον ποτὶ φηγὸν, ἐπεσσύμενον προϊδόντες
Αἰνὸν ὄφιν, πετάσαντα γένυν πλείω θανάτοιο·
Τὸν δ' ἐγὼ ἐγχριμφθεὶς ὑπεναντίον ἀΐξαντα
Οὐκ ἴδον, ὀφθαλμοὶ δέ μοι ὀρνίθων ἀλάληντο,
Πρὶν περ ἀναστήσαντος ἀπὸ χθονὸς αὐχένα δεινήν.
Ἐφρασάμην, ἤδη τε δέμας μεμαῶτα φυλάξαι.
Ἔνθ' εἴτις σπεύδοντα παλίσσυτον εἰσενόησεν,
Οὔτε με περδίκεσσιν ἀελλοπόδεσσιν ἔπεσθαι,
Οὔτε με νηπιάχοισιν ὅσαπερ ποσὶ φέρεσθαι.
Κέκλετο γάρ μοι δεῖμα τανύπτερον αἰετὸν εἶναι,
Καὶ πνοιὴν ἀνέμου. παρὰ γὰρ ποσὶν κακὸν ἦεν.
Πολλάκι δ' εἵματος ἄκρον ἐπιψαύεσκεν ἀκωκαῖς.
Καί κεν ὑπὲρ μοῖραν με πελώριος ἀμφέχανεν θὴρ,
Εἰ μή μοι νόος ὦρτο θεῶν ἐπὶ βωμὸν ὀροῦσαι,

Τόν

Occurrere movit: ad quod, promptè annue
Te me secuturum. Sacrificia divina peragentur,
Quæ boni viri celebrant. Lætitia verò afficitur cor
Immortalium Deorum, quando quidẽ ipsis choros ducunt boni.
Non longam te deducam in viam. Vides enim
Euntem me in agrorum nostrorum montem;
Quo, cùm juvenis essem, ausus sum aliquando solus arbire
Velocium par perdicum persequens quæ mihi aufugerunt
Ex illis verò utraque cum audivisset nomen suum;
Restitit, & vocem agnovit; cùm veлò manum extendißem in-
Antequam prehendere eas quivi, aufugerunt. (sidiando,
Ast ego dedita opera in os me conjiciens,
Rursusque evestigiò surgens, illas persequntus sum.
Sed postquam in summum montis verticem perveni,
Illæ ex improviso sonum stridulum excitantes,
Jaculo citiùs aut telo in sublime evolarunt,
Altam quandam & frondosam adfagum, proruentem videntes
Horrendum serpentem, pandentem maxillam plusquam letha-
Quem ego, appropinquans, è regione desilientem (lem.
Non vidi; oculi enim mei, avibus intenti, errarunt,
Antequam erigentis sese ex humo, cervicem gravem
Advertißem. Et sanè insidiari paratus erat.
Unde si quis me fugientem retrò vidisset,
Neque me perdices, veloces pedibus, sequi posse
Neque me puerilibus putasset pedibus ferri.
Jussit enim me timor velocem aquilam imitari
Et flatum venti. Ante pedes enim pernicies erat.
Sæpè etiam vestis extremitates lingua attigit,
Et sano fati meo inhiavit ingens bestia,
Nisi me animus incitasset, celeriter ad aram confugere,

Τόν ῥα παλαιότεροι φαεσιμβρότῳ ἱδρύσαντο.
Τῷ δ' αὖ ἔπι τρύφος αὖον ἐλαΐνέης ἐλέλειπτο
Σχίζης, ἥν τε μαρανθὲν ἀδηφάγον ἐξέλιπεν πῦρ·
Τὴν ἐγὼ ἁρπάξας ὀλοοῦ κατένωπα δράκοντος
Ἐστρέφθην. μαίμησε δ' ὀρεσκῷος μένος αἰνόν,
Μάρνασθαι μεμαῶτα ἰδών· εἴλυτο δὲ πυκνῶς,
Γνάμπτων εὐκύκλως ταναὴν ῥάχιν· αὐτὰρ ἐπ' ἄλλῳ
Ἄλλος, ἔπειτα δ' ἐπ' ἄλλος ἑλισσόμενος τρόχος ἦεν.
Ἠδ' ἔπι καὶ βωμοῦ ὕπερ αὐχένας ἠέρταζεν.
Συρίζων βοόωντος ἐμῆς πολὺ μεῖζον ἀϋτῆς.
Καὶ τύπτων ἄρρηκτον ὀρεσκῴοιο κάρηνον,
Ἀμφ' αὐτῷ θερμύεσκον ὑπέκπυρον ὄζον ἄκικιν·
Οὐ γὰρ μόρσιμος ἦα δαφοινῷ θηρὶ δαμῆναι.
Τοὔνεκεν αἰπολίοισιν ἀπόπροθι βοσκομένοισι
Ἑσπομένω δύο πατρὸς ἐμοῦ κύνε κεκλήγοντα
Γνόντες ἐπεδραμέτην· μάλα γάρ σφισι μείλιχος ἔσκον.
Χ' ὠ μὲν ἄρ' ἔσσυτο τοῖϊν, ἐγὼ δ' ἐς γαῖαν ὀρούσας
Προτροπάδην· ὥς τις τε Διὸς γαμψώνυχα φεύγων
Αἰετὸν ἐν πυκινοῖσι λάοι θάμνοισι λαγωὸς,
Τῷ ἴκελος, μήλοισι μιγεὶς, ὀλοοῦ ὑπὸ θηρὸς
Ἐκρύφθην, μέσσοισιν ἐνιπλύξας ἐρίφοισι·
Ὄφρα μὲν οὖν ἀκάκητα πατὴρ ἐμέθεν ζώεσκεν,
Αἰεὶ μόσχον ἄγεσκεν ἐμὸν πρὸς ἀμιώτορα βωμὸν,
Τίνων ἠελίῳ ζωάγρια παιδὸς ἑοῖο·
Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγέληθεν ἐλάσσας πίονα μόσχον
Εἰαρινὸν, θαλέθοντα νεήνιδος οὔθατι μητρὸς,
Ἔρχομαι εἰς ἀκρόρειαν ἄγων χορὸν ἡδὺν ἑταίρων.
Σὺν δέ σφιν καὶ τώδε δρακοντοφόνω κύνε βήτην
Αὐτομάτω. γλυκερὴ δὲ πέλει περὶ βωμὸν ἄνακτος
Τερπωλὴ, χλοερόν τε πέδον, μαλακαί τ' ἐπὶ ποῖαι,

Καὶ

Quam veteres Phœbo exstruxerunt.
In qua fragmentum aridum olivæ relictum fuerat
Discissæ, quod exsiccans vorax reliquit ignis.
Quod ego arripiens, fatalem directè me ante draconem
Converti. Accensus verò est montani monstri furor gravis,
Postquam pugnam me meditantem vidit. & in arctū se convol-
Flectens in multas spiras prolixam spinam. Sed super alium(vit,
Alius, tum rursus alius se volventis circulus conspiciebatur.
Denique & super aram cervicem elevavit,
Et exsibilans, clamantis mei vocem longè superavit.
Ego verò caput durum montanæ bestiæ percussi;
Inque ipso, fregi ramum, ira excandescente capite.
Non enim mihi fatale erat cruenta fera domari.
Tunc, qui greges procul inde pascentes
Sequebantur, duo patris mei canes, clamantem
Agnoscentes, accurrerunt, valde enim ipsis mitis eram.
Et in ipsos draco irruit. Ego verò per campum profugiens
Citato cursu; quemadmodum Jovis uncunguem fugiens
Aquilam, in densis latet fruticetis lepus,
Tali similis, ovibus immixtus, à conspectu perniciosæ bestiæ
Latui, medios inter, membris contractis, hœdos.
Cùm itaque pater illæsum me intellexisset,
Frequenter vitulum adduxit ad meæ salutis auctorem aram,
Solvens Soli præmium pro vita servata filii sui.
Ego verò à grege pinguem vitulum auferens
Vernum, crescentem sub juvencæ ubere matris,
Accessi ad verticem, adducens mecum lætum amicorum chorū.
Cum quibus duo canes, draconis jugulatores, ascenderunt
Sponte sua, Dulcis verò circa aram Regis erat
Amœnitas, virescens campus, & molles herbæ,

Καὶ λασία πτελέῃσιν ὕπο σκιή. ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῶν
Ὕδωρ ἀέναον λισσῆς ὑπὸ πυθμένα πέτρης
Λευκὸν ἀναβλύζων κελαρύζεται εἴκελον ᾠδῇ.
Ἴομεν· οὔτοι δαῖτα θεῶν θέμις ἀρνήσασθαι.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' ὧδε προσηύδα δαιμόνιος φώς,
Ἀλλά σε μὲν κρείων Φαεσίμβροτος ἐξ ἀλεγεινῆς
Αἰὲν ἄγοι κακότητος, ἀδακρύτοιό τε πέμποι
Ὄλβου πρὸς μέγα δῶμα, φιλοφροσύνης ἕνεκα σφῆς.
Οὐδὲ μὲν οὐδέ σ' ἐγώ περ ἀμοιβῆς αὐτὸς ἀμέρσω·
Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν ἄξων ἱερήϊον εἰσαναβαίνεις,
Ὄφρα τοι εὐχομένοιο κλύοι θεὸς ἐγγυαλίξω,

* * * * * * *

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ.

Κρύσταλλον φαέθοντα διαυγέα λάζεο χερσὶ
Λᾶαν, ἀπόρροιαν περιφεγγέος ἀμβρότου αἴγλης·
Αἰθέρι δ' ἀθανάτων μέγα τέρπεται ἄφθιτον ἦτορ.
Τόν κ' εἴπερ μετὰ χείρεσσ' ἔχων περὶ νηὸν ἵκηαι,
Οὔτις τοι μακάρων ἀρνήσεται εὐχωλῇσι.
Κέκλυθι δ' ὄφρα μάθοις μένος ἀργεννοῖο λίθοιο·
Εἰ γὰρ ἄτερ κρατεροῖο θέλεις πυρὸς ἐς φλόγας ὄρσαι,
Κέκλομαι αὐαλέων μιν ὑπὲρ δαΐδων καταθεῖναι.
Αὐτὰρ ὅγ' ἠελίοιο κατάντιον αὐγάζοντος
Αὐτίχ' ὑπὲρ δαΐδων ὀλίγην ἀκτῖνα τανύσσει.
Ἡδ' ὅτε καρφαλέης τε θίγῃ καὶ πίονος ὕλης·
Καπνὸν, ἔπειτα δὲ πῦρ ὀλίγον, μετὰ δὲ φλόγα πολλὴν
Ὄρσει· τὴν δ' ἄρα φασὶ παλαιγονίης ἱερὸν πῦρ.
Τάων οὐχ ἑτέρας μᾶλλον φλογὸς ἔλπομ' ἔγωγε
Ἀθανάτοις οὕτω κεχαρισμένα μηρία καίειν·
Πρὸς δ' ἔτι σοι καὶ τοῦτο φίλος μέγα θαῦμα πιφαύσκω·

Et densa sub ulmis umbra, juxta verò illas
Aqua perennis, cavæ ex penetralibus petræ
Limpida scaturiens, sonum fluendo edidit similem cantus.
Eamus, non fas est Deorum convivium renuere.
Talibus eum affatus sum. Ille verò me sic alloquutus est divius
At Phœbus te propitius ex omni molesto (vir;
Semper liberet malo, lætasque mittat
Divitias in magnam domum tuam, humanitatis caussa Tuæ.
Sed neque ego te privabo in vicem præmii.
Et quoniam rem sacram peracturus ascendis,
Ut te orantem audiat Deus, efficiam.

* * * * * * *

CRYSTALLUS.

CRystallum splendentem ac pellucidum accipe manibus
Lapidem, radium lucidi divini splendoris.
Quo in æthere maximè delectatur Deorum immortalium cor.
Quem si in manibus gestans ad fanum accesseris,
Nullus Deorum vota tua renuet.
Audi igitur ut discas vires splendentis lapidis:
Quod si placet absque vivaci igne flammas excitare,
Jubes aridas eum super faces deponere.
Tum verò ille, sole ab opposita parte irradiante,
Statim supra faces exiguum radium explicabit:
Qui, quamprimùm siccam & pinguem attigerit materiam,
Fumum, deinde ignẽ exiguum, denique verò flammam magnam
Excitabit: quam dicunt esse Antiqui matris sacrum ignem
Non alia magis flamma spero ego
Immortalibus tam grata sacrificia urere.
Addo prætereà & hoc miraculum crystalli:

Αὐτὸν ὅτις πέλεται φλογὸς αἴθων, αἴκε μάλ' ὦκα
Ἐκ πυρὸς ἁρπάξαις, ψυχρὸς πέλει ἀμφαφάασθαι.
Ἀμφὶ δὲ καὶ νεφροῖσι δεθεὶς κάμνοντα σαώσει.

ΓΑΛΑΚΤΙΤΗΣ.

Δεύτερον εὐχομένῳ τοι ὀρειγόνα λᾶαν ὀπάσσω,
Θεσπεσίοιο γάλακτος ἐνίπλεον, ἠΰτε μαζὸν
Πρωτοτόκου νύμφης ἢ μηκάδος οὐθατοέσσης.
Τόν ῥα παλαιγενέες μὲν ἀνακτίτην ἀδάμαντα
Κλεῖον, ὅτι γνάμπτει μακάρων νόον, εἴπερ θυηλὰς
Ἀζόμενοι ἐθέλωσιν ἐπιχθονίους ἐλεαίρειν.
Ἠδ' ἄρα μιν λήθαιον ἐφήμισαν, οὕνεκεν αἰεὶ
Μεμνῆσθαι κακότητος ὀϊζυρῆς ἀπερύκει
Θνητοὺς ἀθανάτους τε· νόον δ' ἐριούνιον εἶναι
Θέλγει, ἐποτρύνων ἀγανὰ φρεσὶ βουλεύεσθαι.
Ἄλλοι δ' ἐσκήψαντο γαλακτίδα φέρτερον εἶναι
Κικλήσκειν πέτρην, ὅθι τοι τρίψαντι γάλακτος
Ἐκπρορέει λευκοῖο πανείκελος ἔνδοθεν ἰχώρ.
Πεῖρα δέ τοι καὶ τοῦδε παρέσεται αἴκε θέλησθα.
Οὔθατα γὰρ μήλων ὅτε κεν μινύθοντα ἴδηαι,
Πῶς ἔρξεις φίλε τέκνον; ἐπὴν ἐρίφοισι τεοῖσι,
Οὕς ποτε θῆρα πέλωρον ὑπεκπροφυγεῖν ἱκέτευες,
Τοῖσι παραστήῃς τελήεσι, οἱ δ' ἐνὶ σηκῷ
Ἀμφί σε λεπταλέοι γοερὸν περιμυκήσονται,
Τῶν μὲν ἀκηχεμένας ἐπιτέλλεο μητέρας αἰὲν
Λούειν πηγάων κυανοχετέων ἐν δίνῃσι,
Στήσας δ' ἠελίου κατεναντίον ἀντέλλοντος,
Ἁγνίζειν μὲν πρῶτον ἐποιχόμενος περὶ πάσας,
Ἅλμην δ' ἐν κρητῆρι καὶ ἄλφιτα λεπτὰ λίθοιο
Χευάμενος, διὰ πῶϋ καὶ αἰγῶν ἔρχε' ὅμιλον,

Quod ille, qui flammæ auctor est, quam primùm
Ex igne extraxeris, subito refrigeratus palpari potest,
Et renibus appositus, dolorem leniet.

GALACTITES.

Tibi secundum præbeo lapidem, qui orantibus prodest,
Divino lacte plenum, instar mammæ
Primùm enixæ puellæ, vel vaccæ uberosæ.
Quem veteres ananchiten adamantem
Appellarunt, eò quòd Deorum animum flectat, ut sacrificiis
Honorati, velint mortalium misereri.
Quem & Letheum nominarunt, quoniam semper
Mali ærumnosi efficiat immemores esse
Mortales immortalesque, animosque demulceat,
Incitans jucunda animo concipere.
Alii verò existimarunt consultius esse Galactidem
Appellare petram, quòd ex eo, si quis conterat,
Profluat lacti similis albo, interna medulla.
Hujus, si velis, experimentum, tibi in promptu erit.
Quúm enim ovium ubera imminuta videbis,
Quid ages, chare puer? quando hœdis tuis
Pro quibus, feram ut horrendam effugiant, aliquando suppli-
Adstiteris afflictis, illi autem in stabulo, (casti,
Circa te macilenti gemebundum quid balaverint:
Tum verò illorum ægrotantes jube matres
Lavare in nigricantium fontium gurgitibus,
Stansque è regione Solis emergentis,
Primùm singulas ordine accedens purgabis,
Et salsuginem ex cratere cum tenui pulvere galactitis
Fundens, per ovium & caprarum transi gregem.

Ραίνων καρποφόρον λάσιον μετὰ νῶτον ἑκάστης·
Θαλλῷ τῇ δ' ἄρα πᾶσαι ἰαινόμεναι περὶ σηκοὺς,
Ἐξαπίνης μετὰ τέκνα φερεσταγέες πελέθουσι·
Οἱ δ' ἄρ' ὑπὲρ μαζοῖσι κορεσσάμενοι γαλαθηνοὶ
Σκιρτηθμῶν ἐξαῦτις ἀναμνήσονται ἀγέρωχοι.
Σὺν δὲ μελικρήτοιο μετὰ γλυκεροῖο μιγέντα
Ὄρνυε πινέμεναι νύμφην, ἵνα νήπιον ἦα
Μαστοῖσιν μεθύοντα παρ' εὐναίοισι κομίζοι.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐχένι παιδὸς ἀερτάζουσα τιθήνη
Λᾶαν, ἐρητύσει κακομήτιος ὄσσε μεγαίρης.
Λαὶ δέ σε καὶ βασιλῆες ἀμύμονες αἰδέσονται
Ἐν χειρὶ λᾶαν, ἔχοντα καὶ ἄπλετα φῦλ' ἀνθρώπων.
Ἀθάνατοι δὲ μάλιστα νόου κατὰ θύμια σεῖο
Πάντα τελευτήσουσιν, ἐπαρείων ἀΐοντες.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ.

Χρὴ δὲ καὶ εὐπέταλον πετράκεα λᾶαν ἔχοντας
Ἀρειάδας παρὰ βωμὸν ἐναιρομένης ἑκατόμβης.

ΑΧΑΤΗΣ.

Εἰ καὶ δενδροφύτοιο φέροις τεῦφος ἐν χειρὶ πέτρης
Μᾶλλον καὶ τέρποιο θεῶν νόος αἰὲν ἐόντων.
Δένδρεα γὰρ μάλα πολλὰ κατόψεαι ὡς ἐνὶ κήπῳ
Ἀνθεμόεντι, κλάδοισιν ἐπασσυτέροις κομόωντα.
Τοὔνεκά οἱ καὶ φῶτες ἀχάτῃ δενδρήεντι
Θῆκαν ἐπωνυμίην, ὅτι οἱ τὸ μὲν ἔπλετ' ἀχάτου,
Ἄλλο δ' ἔχει λασίης ὕλης δέμας εἰσοράασθαι.
Τόνδε τεοῖσι βόεσσιν ἀναχίζουσιν ἄρουραν
Ἀμφὶ κέρα δύω βαλέειν, ἢ καρτερὸν ἀμφὶς
Ὦμον ἀροτρεύοντος ἀπειρέος ἀγροιώτου·

Conspergens supra dorsum fertilem & villosum singulas.
Vegetiores confestim omnes in stabulis erunt,
Et foetibus suis lac copiosè praebebunt.
Illi verò sub mammis lacte satiati
Subsultuum statim recordabuntur feroculi.
Mulso verò dulci immistum galactitem
Offer ad bibendum enixae, ut parvulum filium
Mammis inebriatum ad cubile ferat.
Et si nutrix collo pueri appendat
Lapidem, arcebit à conspectu pueri dolosam Megaeram.
Quin etiam te Reges irreprehensibiles venerabuntur,
Si in manu gestaveris hunc lapidem, & innumerae gentes.
Dii verò maximè, quaecunque accepta erunt animo tuo,
Omnia perficient, vota tua exaudientes.

PETRACES.

OPortet virentem Petracem lapidem habentes,
Solvere ad aram susceptum sacrificium.

ACHATES.

SI in manu gestaveris fragmentum lapidis Dendrachatis
Deorum immortalium valde animus delectabitur.
In quo arbores multas conspicies, velut in horto
Florente, frequentibus ramis frondente.
Id circo ei homines Achatis arborescentis
Cognomen imposuerunt, quoniam partim similis est Achati,
Partim verò speciem praebet hirtae silvae.
Illum si bobus tuis proscindentibus terram
Circa gemina cornua immiseris, vel circa robustum
Humerum arantis duri agricolae,

Καί κεν ἀπ' οὐρανόθεν σταχυοπλόκαμος Δημήτηρ
Μέσσον ἴοι φερέκαρπον ἐς αὔλακα κόλπον ἔχουσα.

ΠΕΡΙ ΚΕΡΑΤΟΣ ΕΛΑΦΟΥ.

Σκέπτεο, καὶ θνητὸν ἔχων ἐλάφοιο πέλαζε
Ἀθανάτοισι κέρας· ποτὶ γὰρ νόος οὐρανιώνων
Μειδιάει, φύσιος πολυδαιδάλου ἔργον ἰδόντων,
Ἐκ κεφαλῆς ἐλάφοιο. Φύει γε μὲν οὐ ποτὶ κόρσην
Πέτρη, ἀλλ' ἔμπης πέλεται κρατερή τε γε πέτρη.
Οὐδέ κεν ἂν γνοίης κέρας ἀτρεκὲς ἢ λίθος ἐστὶ,
Πρίν κέ μιν ἀμφαφόων εὕροις νημερτέα λᾶαν.
Αἰεί τοι θήσει λασίην ἐπὶ κράατι λάχνην,
Εἰ καὶ ψεδνοκάρηνος ἔοις. εἰ γάρ μιν ἐλαίῳ
Τριβόμενον τρίβοις κροτάφους πάντ' ἤματα σεῖο.
Αἱ δὲ νέαι περὶ βρέγμα τεὸν τρίχες ἀνθήσουσι.
Πρωτόγαμον δ' αἰζηὸς ἄγων ἐς δέμνια κούρην,
Τερπωλῆς ἐρατῆς ἐπιμάρτυρα τόνδε φέροιτο
Λᾶαν. ὁ δ' ἀρρήκτοισιν ὁμοφροσύνῃσιν ἄμ' ἄμφω
Ὕστατον ἐς γῆρας καὶ ἐς ἤματα πάντα καθέξει.

ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΟΥ ΛΙΘΟΥ τῶν ἐν ἀγροῖς αὐλιζομένων.

Ποιμέσι δ' ἀγραύλων ταύρων, Διὸς αἰγιόχοιο
Υἱέϊ κισσοχίτωνι, λίθον καταθύμιον εἶναι
Βάρβαρον ἀγγέλλω, συεληλυμένος κελαδεινοῦ,
Ὕδασιν Εὐφρήταο διαινόμενον ζαθέοισι.
Ὅς τοι φυταλιῆς ἕνεκεν ῥέξαντι θυηλὰς,
Κλήμασιν αὐτίκα σεῖο φερεσταφύλοισιν ἀλωὰς
Ἀμφιέσας, πολλόν τοι ἀφύσσασθαι μέθυ δώσει.

Tunc cœlitus, ſpicis coronata Ceres
Plenum in ſulcum effundet frugiferum ſinum.

DE CORNU CERVI.

Adverte, & cùm mirandum habueris cornu cervi,
Accede ad Deos immortales: mens enim cœleſtium
Exhilaratur, quùm varium naturæ opus vident
Ex capite cervi prognatum. Neque verò innaſcitur capiti
Petra, ſed tamen duro lapidi aliquid ſimile.
Ita ut ægrè dignoſcere poſſis, cornu verum ſit, an lapis:
Niſi priùs contrectans, invenias an verus ſit lapis.
Capillos tibi excreſcere faciet
Si calvus fueris. Si enim cum oleo
Contriveris, eoque ſingulis diebus tempora inunxeris,
Tunc in calvaria tua pili recentes effloreſcent.
Quodſi uxorem juvenis primam duxeris juvenculam,
Delectabilis amatæ teſtem hunc tecum habebis
Lapidem. Et hic vos indiſsolubili vinculo amicitiæ ambos
Per omne vitæ ſpacium conjunget.

DE BARBARO LAPIDE.

Eorum qui in agris degunt.

Paſtori verò taurorum agreſtium, Jovis Ægiochi
Filio hederacea induto tunica, jucundum eſſe lapidem.
Barbarum dico, Syri reſonantis
Euphrati in aquis madefactum perdivinis:
Is, ſi vitium cauſſa rem ſacram feceris,
Palmitibus uvis abundantibus tuam ſtatim vineam
Cingens, efficiet ut multum vini haurire poſſis.

ΙΑΣΠΙΣ.

ΚΑῚ γλαφυρὸν κομίσας ἐαρόχροον αἴκεν ἴασπιν
Ἱερὰ ῥέζοι τις, μακάρων ἰαίνεται ἦτορ,
Καὶ οἱ καρφαλέας νεφέλαις κορέσουσιν ἀρούρας,
Ἡ δὲ καὶ αὐχμηρῇσιν ἄγοι πολλὴν ὄμβρον ἀρούραις,
Αὐχμῆς δ' ἐκ πεδίου ῥοθίων ἀπόεργε χάλαζαν
Ἡμετέρου, καὶ κῆρας ὅσαι στιχόωσιν ἐπ' ἀγρούς.
Καὶ σε γὰρ ἀθανάτων φιλέει νόος, ἐκ δ' ἄρα βωμῶν
Ἠΰτε περ κρύσταλλος, ἄνω πυρὸς ἐκ φλόγα πέμπεις·
Ἐν δέ σοι ἀντίπαλον κεῖται μένος, ὁππότε δὴ πῦρ
Νηδὺν ἀμφιέσῃ, ἐνὶ γὰρ πλείοιο λέβητος
Ψυχρὸν ἐπειγομένοιο περισμίμνει ἔνδοθεν ὕδωρ.
Εἰ δέ τις ἐν ψυχρῇσι λίποι κονίῃσι λέβητα,
Παφλάζει κρατεροῖο κυκωμένου ἔνδοθι χαλκοῦ·

ΤΟΠΑΖΟΣ.

Ἐσθλοὶ δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσι καὶ ὑαλοειδέες εἶναι
Κλείονται θνητοῖσι θυηπολίῃσι τόπαζοι.

ΟΠΑΛΛΙΟΣ.

Φημὶ δέ τοι τέρπειν καὶ ὀπάλλιον οὐρανίωνας
Ἀγλαὸν, ἱμερτοῦ τέρενα χρόα παιδὸς ἔχοντα.
Καί ἑ καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἀοσσητῆρα τετύχθαι,
Καὶ πίτυος δάκρυσι λιθούμενον ὀψιανοῖο,
Καὶ σμύρνην μίσγειν εὐώδεα καὶ φολίδεσσιν
Ἀργυφέσιν λεπιδωτὸν ἀποστίλβοντα κελεύω.
Αὐτίκα γὰρ δώσουσι θεοπροπίας ἀγαθῶν τε
Ἐσομένων λυγρῶν τε· καὶ εἴσεαι ἅσσε θέλησθα
Καὶ νεύρων ἀλεγεινὰ πάθη λεπιδωτὸς ἀμύνει.

Δοιὼ

JASPIS.

JAspidem elegantem ac aërini coloris si quis gestaverit,
Rem sacram facturus, Beatorum exhilaratur cor,
Et hi sicca arva imbribus satiabunt,
Et auctor erit, ut aridæ terræ multo imbre madefiant.
Tu verò & siccitatis & pluviosarum grandinum ex agro aver-
Nostro, & pestium quæcunque cingunt agros, (runce
Certè te immortalium diligit animus, atque in aris
Haud secus ac crystallus, sine igne, flammam emittis.
Inque te æqualis vis latet, ac quando ignis
Ventrem cingit pleni lebetis in quo
Frigida continetur aqua,
Et si quis vel in frigidis cineribus relinqueret lebetem,
Ebulliet infirmo atque æstuante metallo.

TOPAZIUS.

BOni etiam ad eadem hæc hyalini coloris esse
Dicuntur mortalibus sacra facientibus Topazi.

OPALLIUS.

DIco verò tibi, delectare etiam Opallium cœlestes
Splendidum, chari pueri teneram cutem habentem.
Illumque & oculorum medicum esse,
Et pini lacrymis, lapidescentem
Et myrrha bene olente misceri, & squamis
Albicantibus resplendescente Lepidoto, jubeo.
Statim verò dabunt vaticinia bonorum
Futurorum & malorum; & si scire desideras,
Etiam nervorum molestos dolores Lepidotus arcet.

Deu-

Δοιὼ δ᾽ ἠελίου χρυσότριχε λᾶε πέλονται,
Ἄμφω θεσπεσίω· θάμβος δέ τοι ἔσσετ᾽ ἰδόντι.
Ἀμφοτέροις ἀκτῖνες ἐτήτυμοι ἐμπεφύασιν,
Ὀρθαὶ, λαμπετόωσαι· ἰδεῖν γε μὲν οἷον ἐθείρας,
Εἶδος ἢ σφι λίθων ἄλλο. τὸ μὲν τε νοήσεις
Κρύσταλλον κενεήν· ὁ δὲ χρυσολίθῳ δέμας ἄντην
Εἴκελος εἰσιδέειν. εἰδ᾽ οὐκ ἔχεν οὐδ᾽ ὅγ᾽ ἐθείρας,
Χρυσόλιθός κεν ἔην· ἀτὰρ ἐσθλὼ φημὶ τετύχθαι.
Ἐν γάρ σφιν μέγα δή τι φερέσβιος ἔμβαλε πνεῦμα
Ἠέλιος, ῥοῖζον ἐελκυδέος αὐτίκα φωτὸς,
Σεμνοτέρους τ᾽ ἰδέειν· καίτοι σέβας ἔσσεται αὐτῶν.
Αἶψα γὰρ ἡρώων σφὶν ἐπέρχεται εἶδος ἀγαυὸν,
Οἵτε θεοῦ μέγα δῶρον ἐπισταμένως φορέουσι·
Τόλμα δ᾽ ἀθανάτους καὶ ἐνηεῖ μειλίσσεσθαι.

Μ Α Γ Ν Η Τ Ι Σ.

Μαγνήτην δ᾽ ἔξοχ᾽ ἐφίλησεν θοῦρος Ἄρης
Οὕνεκεν ὁππότε κεν πελάσοι πολιοῖο σιδήρου,
Ἠΰτε παρθενικὴ γλαγόφρονι χερσὶν ἑλοῦσα,
Ἤϊθεον στέρνῳ περιπτύσσεται ἱμερόεντι,
Ὥς ἥγ᾽ ἁρπάζουσα ποτὶ σφέτερον δέμας αἰεὶ,
Καὶ πάλιν οὐκ ἐθέλει μεθέμεν πολεμιστὰ σίδηρον.
Ἤτοι μὲν μιν φασὶ καὶ ἠελίοιο πέλεσθαι
Ἀμφίπολον κούρης, ὅτε κεν θέλγητρα παλύνοι·
Καί μιν ὑπέρθυμός γε τεκεκτόνος Αἰήταο
Κύδηνεν κούρη πολυμήχανος· αὐτάρ ἔγωγε
Σῆς ἀλόχου κέλομαί σε δαημέναι εἰ ἔθεν ἁγνὸν
Ἀνδρὸς ἀπ᾽ ἀλλοτρίοιο λέχος καὶ δῶμα φυλάσσοι.
Ἐς γάρ μιν κομίσας ὑπὸ δέμνια, κάτθεο λάθρη,
Χείλεσιν ἀείδων θελξίμβροτον ἀτρέμας ᾠδήν.

Duo verò Solis auricomi lapides sunt,
Ambo perdivini, stupebis verò quando eos videris.
Ambobus veri radii insiti sunt
Recti, splendentes, qui velut comæ apparent:
Species verò lapidum diversa. Hunc quidem diceres
Crystalli pellucidi, illum verò Chrysolithi speciem
Referre. Et nisi etiam hic haberet crines,
Chrysolithus certè esset. Ambos verò bonos esse dico,
In illos enim magnum spiritum impressit nutritor
Sol, & facilè gloriosi impetum viri producunt,
Et formæ gravitatem, licet exse venerabiles sint.
Statim enim heroum speciem generosorum capiunt, (qui eos gestant).
Et hi Dei magnum munus fideliter ipsis conferunt.
Pariter enim & Audacia & Placiditas diis accepta est.

MAGNES.

Magnetem verò maximè amat bellicosus Mars
Quoniam, si quando appropinquaverit polito ferro,
Haud secus ac virgo ulnis amplectens, lacteo
Juvenem pectori apprimit amore flagranti:
Ita hic lapis attrahit ad suum corpus semper,
Et nunquam rursus dimittere vult, bellicosum ferrum.
Hunc quidem ferunt fuisse Solis
Filiæ servum, tùm cùm demulcentia medica mina miscuisset:
Atque illum magnanimi Æetæ gnata
In deliciis habuit vafra. Ast ego
Conjugem tuam jubeo te explorare, an castum
Ab alieno viro lectum & domum suam servet:
Hunc enim lapidem ferens tecum sub stragulis clam depone,
Canens interim, tanquam aliud agens, hilarem cantilenam.

Illa

Ἡ δὲ κατακνώσσουσα καὶ ἤδει περ μάλ' ἐν ὕπνῳ
Ἀμφί σε χεῖρ' ὀρέγουσα περιπλύσσειν μενεαίνει.
Εἰ δέ κε μαχλοσύνῃσιν ἐλαύνει δι' Ἀφροδίτη,
Ὑψόθεν ἐς γαῖαν τετανύσσεται ἐκπροπεσοῦσα.
Καὶ δοιὼ μάγνησαν ἀδελφειὼ φορεόντων,
Θυμὸν ἀπειρεσίης φυγέειν ἔριδος ποθέοντε.
Καὶ λαοὺς ἀγορήνδε συναγρομένους ὅπι καλῇ
Θέλξεις, ἐν στήθεσιν ἄγων μελιηδέα πειθώ.
Καί τοι πολλάκιν ἄλλα δυνησόμενος καταλέξαι
Θέσκελα, τοῖο λίθοιο, τί πλέον οὐρανιώνων
Φθέγγομαι, ὧν αἶψα καὶ ὑψόθι περ μάλ' ἐόντων
Ἦτορ ἐπιγνάμπτει καὶ ἐφέλκεται, ὄφρα κε σεῖο
Ὦκα μάλ', ὥστε τοκῆες, ἐέλδωρ ἐκτελέσωσι.
Ἀλλ' ἤτοι τάδε μὲν καὶ ἐπαυτίκα πειρηθῆναι,
Πάντα μάλ' ὅσσ' ἀγορεύουσα, παρέσσεται, εἴκ' ἐπὶ βωμὸν
Ἔλθωμεν. καὶ γὰρ μοι ἐπισπόμενός μοι ὅγ' ἀνὴρ
Ὤμοισι κρατεροῖσιν ἰὼν φέροι αἰόλον ὕλην.
Νῦν δ' ἐπεὶ ἀτραπιτοῖο πολὺ πλέον ἄμμι λέλειπται,
Σεῖο δέ τοι κλονέει κραδίην μέγα δέργμα δράκοντος,
Μάνθανε καὶ δολιχῶν ὄφεων μὴ δειέμεν ἰούς.
Τρίψαι γὰρ λεπτὴν ὀφιήτιδα κέκλεο πέτρην,
Ἥν ποτέ τις κρατεροῖσι πεπαρμένος ἔλθῃ ὀδοῦσι,
Καί μιν ἐφ' ἕλκει πάσσε· καὶ ἀτρεκὲς ἔσσετ' ὄνειαρ.

Ο Σ Τ Ρ Ι Τ Η Σ.

Νῦν δὲ καὶ ὀστρίτην οἴνῳ λίθον ἐντρίψαντας,
Ἄκρητον, κέλομαι πίνειν, ὁ δυνήφατον εἰδώς.
Αὐτοκασιγνήτην πολιῆς καὶ ὁμώνυμ' ἐχίδνης,
Ἡ ῥά ποτ' εἰναετῆ λώβην ἀμενηνὸν ἔθηκας
Ῥίμφα Φιλοκτήταο, Μαχαονίης ὑπὸ τέχνης.

Οὐ

Illa verò suavi somno stertens
Circa te manus extendens, amplecti cupiet.
Quod si verò illam incontinentiis urget diva Venus,
Ex alto in terram exporrecta decidet.
Tum etiam duo magnetem fratres secum ferant
Iram immensæ contentionis effugere cupientes.
Atque etiam populum & forum congregatum eleganti sermone
Demulcebis, in pectore versans mellitam suadam.
Et licet tibi alia multa possim recensere
Miracula hujus lapidis, quid ultra cœlestes
Progrediar? quorum, licet altissimas sedes incolentium,
Mentem flectit & allicit, ita ut tuo
Quamprimum, ac si parentes tui essent, desiderio satisfaciant.
At certè horum quidem statim periculum facere,
Omnium quæ dixi, poterimus, si ad aram
Pervenerimus. Etenim vir iste qui me sequitur,
In robustis humeris fert variam harum rerum materiam.
Nunc verò, quoniam nobis adhuc multum viæ reliquum est,
Tuumque cor turbat adhuc ingens portentum draconis,
Disce etiam prolixorum serpentum non extimescere spicula.
Jube parvum Ophietidem lapidem in pulverem comminui,
Si quando validis serpentis, incedat aliquis dentibus punctus,
Et illum in vulnus insperge, & præsens erit remedium.

OSTRITES.

NUnc verò & Ostriten lapidem in vino contritum
Purum jubeo bibi, scio enim dolores eum lenire.
Germane & homonyme lapis candentis viperæ,
Qui aliquando, novenni, vulnus innocuum reddidisti
Facilè Philoctetæ, Machaonia arte.

Non

Οὐ μὲν πως κείνην Ποιάντιος ἔλπετο θυμῷ
Νῆσον ἀπεκφεύξεσθαι ἀταρτηρὴν, ποθέων περ.
Ἀλλ' ὅγ' ἀλεξικάκοιο μαθὼν παρὰ πατρὸς ἀρωγὴν
Λᾶαν, ὅπις κε πύθοιτο, βαλὼν ἐπὶ φάρμακα μηρῷ,
Σῶσεν ἐπὶ Τρώεσσιν Ἀλεξάνδροιο φονῆα.
Τόν ῥα μεθ' ὑσμίνην ἥκειν ποσὶν ἀτρεμέεσσιν
Πελαμίδης παρὸς αὐτὸς ἀποθνήσκων περ ἀπίστει.
Ἔκτανε δ' ἠπεροπῆα Πάριν Ποιάντιος ἥρως,
Κεκλομένους Δαναοῖς Ἑλένου Τροίηνδε κομίσσαι
Λοιγὸν ἀδελφειοῖο μιαιφόνον ἐκ Λήμνοιο.
Τῷ γὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἔχειν λίθον αὐδήεντα
Δῶκε σιδηρίτην νημερτέα· τόν ῥα βροτοῖσιν
Ἥνδανεν ἄλλοισιν καλέειν ἄψυχον ὀφείτην,
Λυγρὸν, ἀποτρηχὺν, στιβαρὸν, μελανόχροα, πυκνόν.
Ἀμφὶ δέ μιν κύκλῳ περί τ' ἀμφί τε πάντοθεν ἶνες
Εἴκελοι ῥυτίδεσσι ἐπιγράβδην τανύονται.
Ἤματα μὲν τρὶς ἐφ' ἑπτὰ βίην Ἑλένοιο πέπυσμαι
Θηλυτέρης τε λέχος φεύγειν καὶ κοινὰ λοετρὰ,
Καὶ σεμνὸν ἀδίαντον ἐδωδῆς ἐμψύχοιο.
Ἀενάῳ δ' ἐπὶ πέτρον ἐχέφρονα πίδακι λούων,
Φάρεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἅτε βρέφος, ἀλδήσασκε
Καὶ θεὸν ὡς ἐπ' ἀρῇσιν ἀρεσσάμενος θυέεσσι,
Λᾶαν ἀπερμηνέεσσιν ἀοιδαῖς ἔμπνοον ἔρδεν.
Ἐν καθαρῷ γὰρ φάος μεγάρῳ λύχνοισιν ἀνάπτων,
Χερσὶν ἑαῖς ἀτίταλλε, θεουδέα πέτρον ἀείρας,
Μητέρι νήπιον υἱὸν ἐοικὼς δὴ κατεχούσῃ·
Καὶ σὺ δ' ἐπὴν ἐθέλῃς ὄπα δαιμονίην ἐπακοῦσαι,
Ὧδ' ἔρδειν, ἵνα θαῦμα μετὰ φρεσὶ σῇσι δαείης·
Ὁππότε γὰρ μιν πάγχυ κάμῃς ἐνὶ χείρεσι πάλλων,
Ἐξαπίνης ὄρσῃ νεογιλοῦ παιδὸς ἀϋτὴν,

Non enim amplius Pœantius ſperabat
Morbum pernicioſum pelli poſſe, licet ex animo optaſſet.
Verum hic à medico patre edoctus ſuppetias ferentem
Lapidem, (quod, quis unquam audivit?) applicuit femori re-
Concitavitq; in Trojanos Alexandri interemptorē.(medii loco
Quem quidem in pugnam veniſſe valentibus pedibus,
Priamides ipſe antequam morti vicinus eſſet credere non potuit.
Occidit verò perfidum Paridem Pœantius heros,
Heleno jubente Danais, ut Trojam adducerent
Sceleſtum fratris occiſorem ex Lemno.
Illi verò Phœbus Apollo lapidem vocalem
Sideritem verum dedit. quem, hominibus
Aliis placuit vocare anima carentem Ophitem,
Funeſtum, aſperum, durum, nigrum, ſpiſſum.
Circa ipſum verò circulatim ab omni parte undique fibræ
Rugis ſimiles, inſculptæ extenduntur.
Ter ſeptem quidem dies Helenum audivi
Uxoris lectum refugiſſe & communia balnea,
Virum gravem & temperantem, eſuque animalium abſtinuiſſe.
Perenni verò in fonte lapidem animoſum lavans,
Veſtibus in mollibus, tanquam infantem, fovit,
Et tanquam Deum, ex voto placans ſacrificiis,
Lapidem præpotentibus tandem hymnis vivacem reddidit.
In caſta vero domo lumen lychnis accendens,
Propriis ſuis manibus curavit divinum lapidem tollens.
Matri parvulum filium geſtanti ſimilis.
Et tu, quandoquidem vocem Deorum vis audire,
Sic facias, ut miraculum animo tuo intelligas:
Quando enim ſimulabis te illum manibus vibraturum,
Subito edet vocem recens nati infantis,

Nil

Φαίης ἐν κόλπῳ κεκληγότος ἀμφὶ γάλακτι.
Χρὴ δέ σε τετληότι νόῳ αἰνέμεν αἰεὶ
Μή πως ἠπεδανοῖο λυθεὶς ὑπὸ δείματος ἔξω
Ἐκ χερὸς οὔδας δὲ βαλὼν, χόλον αἰνὸν ὀρίνῃ
Ἀθανάτων· τόλμα δὲ θεοπρόπιον ἐρεείνειν.
Πάντα γὰρ ἐξερέῃ νημερτέα· καί μιν ἔπειτα
Πλησίον ὀφθαλμῶν ὅτε κεν λύσῃς γε πελάσσας,
Δέρκεο· θεσπεσίως γὰρ ἀποψύχοντα νοήσεις.
Ὧδε μὲν Ἀτρείδῃσιν ἁλώσιμον ἔφρασε πάτρην
Λαομεδοντιάδης φοιβήτορι λᾶϊ πιθήσας.
Σοὶ δ' ἔτι καὶ σθένος ἄλλο σιδηρείταο πιφαύσκω·
Ἑρπετῷ γὰρ δὴ πάμπαν ὑποτρομέοντι ἔοικε.
Σεῖο δ' ἔχεν πολὺ μεῖζον ἀκοίμητόν τε νόσοιο
Δεῖμα Φιλοκτήτης, μεμνημένος αἰὲν ἐχίδνης.
Τοὔνεκα Παλαμήδαο σαόφρονος οὔποτε νόσφι,
Ἤθελεν εὔχεσθαι, γουνούμενος ὄφρα ἑ τὴν εἴποι
Θαλπωρὴν, εἴπερ ποτ' ἐπὶ χθόνα μητέρα θηρῶν
Ἔρχηται, πῶς κεν πολιὸν γένος ἐκπροφύγῃσι.
Τῷ δ' ὅγε Λητοΐδην ἐπέων ἐπιμάρτυρα Φοῖβον
Κικλήσκων ἀγόρευε, τὰ δὴ νῦν σοι καταλέξω.
Εὖτέ με παῖδ' ἐδίδασκεν Ἀκερσεκόμης ἀγορεύειν
Μαντοσύνας, μέγαν ὅρκον ἐκέκλετο πρῶτον ὀμόσσαι,
Ψευδέα μήποτε μῦθον ἐνισπεῖν ἀνθρώποισι·
Τοὔνεκεν ἀτρεκέως μάλα τοι ἐρέω τὰ ἕκαστα.
Φράζεο νῦν ἥρως Ἑκατηβόλε μῦθον ἐμεῖο.
Αὐτὴ γαῖα μέλαινα πολυκλαύτοισι βροτοῖσι
Τίκτει καὶ κακότητα καὶ ἄλγεος ἄλκαρ ἑκάστου·
Γαῖα μὲν ἑρπετὰ τίκτε, τέκεν δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀρωγήν.
Ἐκ γαίης δὲ λίθων πάντων γένος, ἐν δ' ἄρα τοῖσι
Κάρτος ἀπειρέσιον καὶ ποικίλον. ὅσσα δύνανται

Nutricis in sinu plorando lac efflagitantis.
Oportet verò te constanti animo fovere eum semper
Ne fortè te non advertente, clam, cùm timore correptus eris,
E manibus in terram cadens, iram difficilem excitet
Immortalium. Tum aude de vaticiniis eum interrogare.
Omnia enim exponet tibi vera, Eumque postea
Propius ad oculos admovens, quando laveris,
Intuere. Deo enim correptum & exanimem invenies.
Sic etiam Atridis expugnatam fore patriam indicavit
Laomedontiades, vatidico lapide fretus.
Tibi verò & alias vires Sideritis recensebo:
Serpenti enim omnino trementi similis est,
Tuum verò animum longe major & insomnis occupavit
Timor, Philoctetes, dum semper oculis obversabatur serpens.
Quamobrem etiam sine prudente Palamede nunquam
Voluit preces fundere, supplicans, ut aliquod sibi indicaret
Fomentum, quo si quando terram matrem, venator
Peragraret, album serpentum genus fugare posset.
Illi verò hic, Latonæ filium Phœbum testem suorum verborum
Vocans, dixit ea, quæ tibi nunc enarrabo:
Benè me puerum adhuc docuit intonsus Phœbus eloqui
Vaticinia, magnumque jusjurandum jussit primùm jurare,
Nunquam me dicturum falsos sermones hominibus.
Quamobrem singula quæ tibi dico, verissima sunt.
Nunc referas quæso, ô Heros longe, jaculans, sermonem meum.
Ipsa terra nigra miseris hominibus
Parit & mala, & simul uniuscujusque mali remedium: (media-
Terra quidē reptilia peperit, peperit verò etiam adversus ea re-
Ex terra verò omne genus lapidum, in quibus (re possunt
Immensum robur & variū insitum est. Quanta cumque præsta-
Radi-

Ῥίζαι, τόσσα λίθοι. μέγα μὲν σθένος ἔπλετο ῥίζης,
Ἀλλὰ λίθου πολὺ μεῖζον. ἐπεὶ μένος ἄφθιτον αἰεὶ
Γεινομένῳ μήτηρ καὶ ἀγήραον ἐγγυάλιξεν·
Ἡ δὲ καταθνήσκει τε, μινυνθάδιον θαλέθουσα,
Καὶ τόσον αὐτῆς καρπὸς ἐφ' ὁππόσον ἔμπνοός ἐστιν.
Ἣν δὲ κ' ἀποπνεύσῃ, τίς ἔτ' ἐλπωρὴ παρὰ νεκρῆς;
Ἐν μὲν δὴ βοτάνας ἦρει λυγρῶν τε καὶ ἐσθλῶν
Δήεις· ἐν δὲ λίθοις ἄτην οὐ ῥεῖά κεν εὕροις,
Ἤτοι ὅσαι βοτάναι, τόσσοι λίθοι. ἀλλὰ σύ γ' ἥρως,
Λᾶϊ σιδηρείτῃ πεφυλαγμένος ἑρπετὰ πάντα
Θαρσαλέως, εἰ καί τοι ὁμιλαδὸν ἀντιόωσιν,
Ἔρχεσθαι διὰ μέσσα, κελαινῆς οὐκ ἀλεγίζων
Λώβης· οὐ γὰρ ἔτι σφι θέμις μεμνῆσθαι ὀδόντων,
Οὐδ' εἴ κεν στείχοντες ἐνιχρίμπτοιντο πόδεσσι.
Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ μένειν περ ἔπι προφανέντα δύνανται,
Ἀλλὰ μετὰ σφίσι θάμβος, ἐλαιομένοισι δ' ὁμοῖα
Ἕστανται· τὰ δὲ καίπερ ἐναντίον ἀΐξαντα,
Ἂψ ὀπίσω παλίνορσα μεθερπύζειν μενεαίνει.
Καὶ σφίσιν ἐξαπίνης ῥόθος ἵσταται, οὐδέ τι πρόσσω
Νήχεται, ἀλλ' ὀρέγοντα πέλας περιμήκεα δειρὴν
Γλώσσῃσιν μεμάασι περισσαίνειν, σκύλακες ὥς.
Πολλάκι καὶ κατέδαρθε δαφοινῶν ἄγχι δρακόντων
Ἀμφὶ κυνηγεσίῃσι μένων ἐν τάρφεσιν Ἴδης
Θηρητὴρ Εὔφορβος, ἐρωγῇ τῇδε πεποιθώς.
Δῶκα γὰρ ἀντομένῳ λίθον ἱερόν· οὐδέ ποτ' αὐτῷ
Ἐκ μάλα περ πολλῶν ἐλθεῖν κατεναντίον ἔτλη.
Τέρπετο δ' Εὐφόρβῳ περικαλλεῖ φέρτατος ἀνδρῶν
Αἰχμητῇ Μελάνιππος, ἀνεψιὸς ἐσθλὸς ἐμεῖο,
Εἶδος ἀμώμητος, καὶ εἴδει κάρτος ἀρείων,
Αἰζηοῦ ποθέων, δουρικλυτοῦ, εὐπλοκάμοιο.

Τοὔνεκα

Radices, tanta etiam lapides. Magna quidẽ vis in est radicibus,
Sed lapidibus multo major, quandoquidem incorruptas vires
Filio lapidi mater, & nunquam senescentes præbuit:
Radix verò moritur, exiguum admodum in tempus virens,
Et tamdiu fructus ex ea haberi potest, quamdiu vitam habet.
Si verò exspiraverit, quam nam amplius spem in mortuam collo-
Verno quidem tempore herbas alias damnosas, alias utiles (cabis?
Invenies, in lapidibus verò agrè perniciem aliquam reperies,
Jam verò quot plantæ, tot etiam lapides sunt. Tu verò heros,
Lapide siderite armatus, per reptilia omnia
Audacter, quamvis catervatim tibi occurrant,
Media transi, nigram non extimescens
Mortem. non enim illis integrum amplius erit recordari den-
Non, si vel maximè impetum in te faciant. (tium,
Sed neque persistere amplius poterunt, quando apparuerint,
Et tremor ea occupabit, fugatisque similia
In cursum incitabuntur. Quodsi in te irrumpere velint,
Properè retro cedere cupient.
Et eorum confestim tumultus reprimetur, neque ulterius
Procedet, sed extendentia appropinquando longam cervicem
Linguis parata erunt adulari, haud secus ac catuli.
Sæpè dormivit cædis avidos juxta dracones
In venatione persistens in densitatibus Idæ
Venator Euphorbus, hoc fretus auxilio.
Dedi verò ei supplicanti lapidem sacrum. Neque unquam ipsi
Ex magno numero vel unus occurrere ausus est.
Delectabatur verò Euphorbo formoso pariter ac bellicoso opti-
Menalippus, consobrinus meus bonus, (mus vir
Specie inculpatus, & forma valdè excellens,
Juvenem amans, hasta inclutum, & eleganter comatum.

K *Quam-*

Τοὔνεκα καὶ μετὰ θῆρας ἀλώμενος, οὔποτε νόσφι
Ἔσθενεν Εὐφόρβοιο φέρειν Ἱκετάονος υἱός·
Ἀλλ' αἰεὶ λασίοισιν ἐν οὔρεσιν ἀντιθέοιο
Καρχαλόων κούροιο μετ' ἴχνια σύν τε κύνεσσιν
Ἔσπετο σύν θ' ἑτάροις, ἔθελέν τε μιν οἶος ἕπεσθαι.
Ἤμεν κέν μιν πολλὰ πατὴρ μενέαινεν ἐρύσσειν,
Ἀσχαλόων ἑὸν υἷα φίλον θήρεσσι μάχεσθαι·
Καὶ Πριάμοιο βίη μιν ἐρήτυεν. οὐδ' ὅγε θυμῷ
Πείθετο. τίς κ' ἐθέλεσκε τότ' Εὐφόρβοιο λιπέσθαι,
Ῥεῖά γε μὴν ἀέκοντα μέλας ἠρύκακεν ὕδρος,
Νέρθεν ὑπὸ κνήμης ὀλεσίμβροτον ἰὸν ἐλάσσας.
Τὸν μὲν ἔτ' ὢ ὀλοΐστερος οὐ λάθεν, οὕνεκ' ἔμελλεν
Αὖθι λελείψεσθαι· τὸ ῥά μιν καὶ μᾶλλον ἔτειρεν.
Οἰκτείρων δ' ὀρέγοντα χέρας ποτὶ γοῦνατ' ἐμεῖο,
Αὐτοῦ τοῦδε λίθοιο διατρίψαντα κέλευσα
Λεπταλέην ἄχνην ἐπιπασσέμεν ἕλκεϊ λυγρῷ·
Καὶ ῥα μάλ' αὐτίκα φῶτα κρατερὴ κάλλιπε νοῦσος.
Τοῖον γαῖα βροτοῖσιν ἀρηγόνα τίκτεν ὀρείτην,
Ὅσθε καὶ οὐταμένοις ἄκος ἡρώεσσι κομίζει,
Καὶ στείρῃσι γυναιξὶ τεκεῖν φίλα τέκνα δίδωσι.
Ποικίλα γὰρ θνητοῖσι θεοὺς ἔρδειν ἀγορεύω.
Ὡς καὶ ἐμῆς ποτε μητρὸς Ἀβαρβαρέης ἐπάκουσας,
Ἀνδρῶν δὲ μάλα νοῦσον ἐπισταμένης ἀκέσασθαι,
Βουκολίδης Εὔφορβος ἀγαυοῦ φάσκεν ὀφίτου
Φάρμακα, μὴ μοῦνον ὄφεων κατένωπα δύνασθαι.
Ἀλλὰ καὶ ὀφθαλμοῖσι φέρειν φάος, ἠδὲ βαρεῖαν
Ἐκ κεφαλῆς ἕλκειν ὀδύνην. ἤδη δέ νιν ἀνδρῶν
Οὔασι δηθύνοντα καθήρας ὤπασεν αἶψα
Καὶ δὴ καὶ λεπτῆς ἐριήκοον ἔμμεν ἀοιδῆς.
Ἡ δὴ καὶ κεῖνα φῶτα, χόλῳ χρυσῆς Ἀφροδίτης,

Ἔργα

Quamobrem etiam cùm in venationem erumperet, nunquam sine
Euphorbo cupivit exire Icetaonis filius.
Sed semper hirsutis in jugis Divino
Se oblectans puero, ferarum vestigia cum canibus
Et amicis sequebatur, cupivitque solus illum sequi.
Sanè quidem illum pater cogitavit retrahere,
Dolens, filium suum dilectum cum feris pugnare,
Et Priami potentia eum retinuit. Neque verò hic animo
Persuasus est. Quis enim tunc Euphorbum relinquere potuisset?
Facile tamen illum invitum ater retraxit hydrus,
Sub tibia lethale spiculum imprimens.
Ille verò miser non ignoravit, quòd hanc ob caussam (afflixit.
Rursus ab Euphorbo sit relinquendus, id quod adhuc magis eum
Ego verò misertus ejus, extendentis manus ad genua mea,
Jussi lapidis hujus ipsius contriti
Exiguum pulverem inspergere vulneri gravi.
Et statim reliquit virum vehemens morbus.
Talem terra peperit hominibus auxiliatorem monticolam,
Qui & vulneratis heroibus remedium affert,
Et steriles mulieres parere charos liberos facit.
Varia enim mortalibus Deos præstare dico. (edoctus,
Quemadmodum etiam aliquando à matre mea Abarbarea
(Quæ in depellendis morbis hominum valdè erat perita)
Bucolides Euphorbus, admirabilis dixit Ophiti
Pharmaca non solùm adversus serpentes valere,
Sed & oculis lumen afferre, gravemque
Capitis dolorem lenire. Et certè virum quendam
Auribus impeditum sanans, reddidit statim
Etiam exilis vocis acriter audientem.
Tum etiam virum quendam, ira aureæ Veneris

Ἔργα περὶ ἱμερόεντα γάμων ἀμενηνὸν ἐόντα,
Μεμνῆσθαι φιλότητος ἀκεσσάμενος περίαλλεν.
Ἐν πυρὶ δ' εἴ κε βάλοις μιν, ὀδωδὴν ἑρπετὰ τοῖο
Φεύξεται, οὐδ' ἔτι πω μενέει σχεδὸν, οὐδ' ἐνὶ χειῇ.

ΓΑΓΑΤΗΣ.

Φεύγει καὶ κνίσῃσι γαγάτην ὀρνυμένῃσι
Τείροντα θνητοὺς ἐχεπευκεῖ πάντας ἀϋτμῇ.
Χροιῇ δ' αἰθαλόεις, πλατὺς, οὐ μέγας ἔπλετ' ἰδέσθαι.
Καρφαλέῃ δ' ἴκελον πεύκῃ φλόγα δῖαν ὀρίνει.
Ἀλλ' ὀλοὸν ποτὶ ῥῖνας ἄγει μένος· οὐδ' ὅγε φῶτας
Λήσεται ὧν κ' ἐθέλοις ἱερὴν ἀπὸ νοῦσον ἐρύξαι.
Γνάμψει γὰρ σφέας αἶψα χαμαὶ προπεπλωέας ἕλκων.
Οἱ δ' ἄρ' ἀπὸ σφετέρου πεπαλαγμένοι ἄφαρ οἴμοιο,
Στρωφῶντ' ἔνθα καὶ ἔνθα κυλινδόμενοι κατὰ γαῖαν.
Τοῖσι δὲ χωομένη φρένα τέρπεται ὁππότ' ἴδῃσι
Πήματα πάσχοντας κεραὴ πόδας ὠκέα μήνη.
Θηλυτέρη δ' εἴκεν πολυφάρμακον ἀμφιβεβῶσα
Καπνὸν, ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἀΐσσοντα δέχηται,
Ἀθρόος ἔνδοθεν ὦκα μέλας καταλείβεται ἰχὼρ,
Ὅστε γυναικείῃ νεάτῃ μίμνων ἐνὶ γαστρὶ
Κέκλεισται· τότε δ' αὐτὸν ὑπὸ πνοιῇσι λίθοιο
Δερκόμενοι γάννυνται, ἄφαρ δόλον ἐκλύζοντα
Νηδύος· ἐκ γὰρ νοῦσον ἀπειρεσίην ἀλεείνει.
Ἄλλά τε πόλλ' ἐπὶ τοῖσι γαγάτην θέσκελα ῥέζειν
Οἶδα· σὲ δὲ κνίσῃσιν ἐλαύνων ἑρπετὰ τέρψει.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ.

ΣΚορπίε, σεῖο δὲ λᾶαν ὁμώνυμον ἔμμεναι ἥρως
Ἀγλαὸς ὠρείων σοῦ ἔκλυεν· ἢ γὰρ ἐΐω

Πι-

Ad opera desiderabilia nuptiarum ineptum
Recordari amoris fecit, sanumque à se dimisit.
In ignem si conjeceris eum, odorem ejus reptilia (*tibulis.*
Fugient, & nullibi ferè persistere poterunt, nec in ipsis suis la-

GAGATES.

FUgiunt etiam reptilia graveolentem Gagatem
Vexantem mortales omnes pestilenti afflatu.
Colore igneo, planus, non magnus apparet.
Tædæ aridæ similem flammam emittit;
Sed ad nares exitiosum putorem exhalat, neque hic viros
Ignorabit quos, an sacro morbo laborent, probare velis,
Confestim enim eos incurvabit, præcipites humi prosternens,
Hi verò sensuum suorum privatione, inquinati
Versabunt se hinc & inde volutantes in terra.
His verò, irata, animo delectatur, quando videt
Ærumnis succumbentes, cornuta, pedibus celera luna.
Fœmina verò, si quando medicum ejus coarctans
Fumum, sub visceribus exsurgentem receperit,
Confestim ex internis partibus nigra sanies destillabit;
Quæ in infimo ventre mulierum restans
Includitur. Tunc verò afflatu lapidis
Tam facilè malum ventris effluens adspicientes,
Gaudent, gravem enim simul morbum expellit.
Præter hæc alia multa gagatem miracula efficere
Novi, Te verò fumo reptilia fugans, delectabit.

SCORPIUS.

SCorpie, homonymon tui lapidem esse, heros
Celebris Orion non audivit. Certè enim arbitror

Πικρῇσιν τότε γῦα πεπαρμένος ἀμφ' ὀδύνῃσι,
Μᾶλλον σφωϊτέρων κεν ἐκεῖνα θελεσσαμένου ἄστρων.

ΚΟΡΥΦΩΔΗΣ.

Οὐ δ' ὅγε κορσιόεντα λίθον κλύεν, οὕνεκα μιχθεὶς
Δευμένος ἐν σκορόδοιο καρήατι τοξευτῆρα
Ἠ πεδανῶν ὤκιστα βελέμνων σκορπίον εἴργει.
Τὸν μὲν ἐγὼ κόρσῃ μάλ' ἐοικότα φημὶ βροτείῃ,
Παύειν ὀξυτάτω τετριμμένον ἄμμιγα βάκχῳ,
Ἀμφίπολον θανάτοιο κελαινῆς ἀσπίδος ἰόν.
Μέτρῳ δ' ὅς κεν μίξειεν ῥοδόεντι ἐλαίῳ,
Βάψας ἐκ πυρὸς ὀπὸν, ἐναυχενίαις ὀδύναισι
Ἄλκαρ ἄγει. μέλιτος δὲ μετὰ γλυκεροῖο κερασθεὶς,
Ὕδατος ἀτηρὴν ὀλέκει κατὰ γαστέρος ὕλην,
Ἥ τε καταΐγδην ὑπὸ νέρτερα νηδύος ἀνδρῶν
Δυομένη, φέρει ὄγκον ἀεικέα βουβώνεσσι.

ΚΟΥΡΑΛΙΟΝ.

Ἴσθι δ' ἀμαλδύνειν σκορπήϊα κέντρα δυνάσθαι
Καὶ Περσηΐδαο μένος μέγα κουραλίοιο,
Ἠδὲ παλαμναίην ἀνεμώλιον ἀσπίδα θεῖναι.
Τοῦδε δέ μοι πάντων περιώσιον ὅσσα φύονται,
Φοῖβος ἀκειρεκόμης φύσιν ἔμμεναι, ἐξ ἑτέροιο
Μυθεῖτ' εἰς ἕτερον στρωφώμενος εἶδος, ὅπις τοι
Ψεῦδός κεν φαίη, τόδ' ἐτήτυμον αἶψα τετύχθαι·
Χλωρὴ γὰρ βοτάνη πρῶτον φύει· οὐδ' ἐνὶ γαίῃ,
(Ἥν γε φυτῶν ἴσμεν στερεὴν τροφὸν) ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Ἀτρυγέτῳ, ἵνα φῦκι', ἵνα βρύα γίνετ' ἐλαφρά.
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἔλθῃσι μαραινομένη ποτὶ γῆρας,
Ἤτοι μὲν οἱ φύλλα περιφθινύθουσιν ἀφ' ἅλμης.

Αὐτὴ

Tum cùm amaris circa membra doloribus correptus esset,
Illum potius, quàm astra tua appetiturum fuisse.

CORYPHODES.

NEq; hic de crinito lapide quicquam audivit, quod mixtus
Acri allio, insecta capite vulnerantia, aut jaculatorem
Celerem firmorum telorum scorpium arceat.
Hunc quidem ego capillitio humano admodum similem dico.
Sedareque, generosissimo contritum vino,
Ministrum nigræ mortis aspidis spiculum.
Modicè verò siquis miscuerit rosaceo oleo,
Inungens se fervente hoc succo, colli doloribus
Remedium affert. Et immixtus dulci melli,
Aquæ nocivam materiam per ventrem dissipat,
Quæ cum impetu ad inferiora ventris virûm
Delata, tumorem affert indecentem inguinibus.

CORALIUM.

SCias verò aculeos scorpiorum delere posse
Etiam Perseidis magnam vim Coralii,
Atque mortiferam aspidem irritam reddere;
Hujus enim, ex omnibus quæ nascuntur, nobilissimam
Naturam esse, Phœbus intonsus, dum ex alia
In aliam commutatur speciem, mihi dixit, quod quidem quis
Falsum dixerit, sed tamen verum est.
Viridis enim herba primùm nascitur; neque verò in terra,
(Quam quidem Plantarum novimus firmam esse nutricem) sed
Sterili, ut algæ, ut musci tenues. (in ponto
Sed postquam marcescens pervenerit ad senectutem,
Tunc quidem folia ejus corrumpuntur à mari;

Αὐτὴ δ᾽ ἐν βένθεσσιν ὑπὸ φλοίσβοιο θαλάσσης
Νήχεται, ὄφρα κύμαθ᾽ ἀποπλύσσοι αἰγιαλόνδε.
Ἔνθα δ᾽ ἄρ᾽ ἐξαπίνης μιν ἀναπνεύσασαν ὑπ᾽ αἴθρην,
Βάζουσ᾽, οἵπερ ἴδοντο, κερατυνομένην ὁράασθαι.
Δηρὸν δ᾽ οὐ μετέπειτα πάγῳ περιπαχνωθεῖσα
Πετροῦται, καὶ χερσὶν ἐνιχριμφθέντα τεῇσι
Ἀμφαφάεις λίθον ὃ πρὶν ἔχων ὑγρὸν δέμας ἦεν.
Σχῆμα μὲν οὖν βοτάνης ἔτι οἱ μένει οἷον ἔην περ,
Οἵ τε κλάδοι, ὅσσα τέ σφιν ἀκρόδρυα περιπεφύασι,
Ἥτέ οἱ ἐβλάστησε καὶ ἐτράφη εἰν ἁλὶ ῥίζα.
Φλοιός θ᾽ ὅσπερ ἔην, φλοιός κεν λάϊνός ἐστι.
Τερπωλὴ δ᾽ ἰδία θεωμένους ἐς φρένα σεῖο
Βήσετ᾽· ἐγὼ δ᾽ οὐκ οἶδ᾽ ὅ, τι μοι θελκτήριον ἰδόντι
Αἰὲν ἐπὶ πραπίδας καταλείβεται· οὐδὲ δύνανται
Ὥστε κορεσθῆναι θεωμένους, ἀλλά γε θάμβος
Σεύετ᾽ ἐνὶ στέρνοισιν οἰομένου τέρας εἶναι·
Καί οἱ πιστεύων περ, ἔολπά μιν εἶναι ἄπιστον.
Ἀλλά τε Γοργείην μὲν ἐτώσιον ἀνθρώποισι
Σμερδαλέην κεφαλὴν φάτις ἔμμεναι· οὐδ᾽ ἄρα Περσεὺς
Ὠκυπέτης πέλεται ψευδὲς τέρας ἡγήσασθαι.
Γοργόνα γὰρ Περσίδα δρακοντοέθειραν ἀκούεις
Ἄτλαντος νεάτοισιν ὑπὸ κρημνοῖσι δαμῆναι,
Παρθένον ἀργαλέην ἐρεβώπιδα, κῆρα μέλαιναν
Ἀνθρώπων οἷσίν κεν ἐπ᾽ ἀνδροφόνω βάλεν ὄσσε·
Οἵ μιν δεῖμα πέλωρον ἀνάσχετον ἀθρήσαντες
Αἴσῃ λαΐνεοι τεθνειότες ἑστήκασιν.
Τὴν δ᾽ οὔτ᾽ εὐρύστερνος ἐναντίον Ἀτρυτώνη
Δέρκεσθαι μενέαινεν, ἀδείμαντός περ ἐοῦσα,
Χρυσαόρῳ Περσῆϊ φονευομένην περ ἰδέσθαι,
Οὔτε κασιγνήτῳ κέκλετο κρατερόφρονι φωτί.

Ἀλλὰ

Ipsa verò in profunditatibus perstrepentis maris
Natat, donec fluctus eam exspuant in littus.
Inde de repente eam, spirante ab æthere,
Dicunt, qui viderunt, induratam apparere.
Haud multo verò post, glacie superinducta
In petram degenerat, & manibus admovens tuis
Contrectabis lapidem qui anteà liquidum erat corpus.
Figura quidem herbæ permanet ipsi, quam ante habuit,
Tum etiam rami, & quicunque ipsi adnati fuerant fructus,
Et quæ illam formavit & nutrivit in mari radix.
Cortexque qualis erat, talis etiam est cortex lapideus.
Solida verò delectatio, si videris, animum tuum
Occupabit. Ego verò nescio quid amœni, quoties adspicio,
Semper in pectus meum descendat. Neque possunt
Oculi satiari spectaculo, sed tamen stupor
Quatit mentem, arbitrantem portentum quoddam esse.
Et licet ipsi credam, tamen fidem habere dubito.
Gorgonis quidem frustra hominibus
Horribile aspectu caput fuisse dicunt: Ast minimè Perseus
Celer volatu, falsum monstrum putandus est.
Gorgonem enim Persidem, draconibus crinitam, audis
Atlantis extremis sub præcipitiis interfectam fuisse,
Virginem molestam & infernalis aspectus, Fatum nigrum
Hominibus, in quoscunque truculentos jecit oculos,
Qui illam ut portentum monstrosum & insupportabile aspicientes,
Misero fato lapidei, mortui constiterant.
Illam verò nequaquam robusta minerva coram
Ad spicere voluit, impavida licet fuerit,
Neque à Perseo, aurato ense insigni, ut & interfectam adspiceret,
Fratre, magnanimo viro, persuaderi potuit.

Ἀλλὰ δόλῳ θήρειον ἀφάρπασεν αὐχένα κούρης,
Ἦκα μάλ᾽ ἐξόπιθεν γαμψώνυχον οὐ προϊδούσης
Ἀμφιβαλὼν ἅρπην κυλλήνιδα λευκανίῃσι.
Τῆς δ᾽ ἄρα καὶ φθιμένης περ ὀλέθροις ἔσκεν ὀπωπὴ,
Καὶ στυγεροῦ Κρονίδαο μολεῖν ὑπὸ δῶμα κελαινὸν
Πολλοῖς αἴσιμον ἔπλετ᾽ ἐναιρομένης ὑπὸ νεκρῆς.
Ἀλλὰ τότ᾽ αἰγιαλόν δε φόνῳ πεπαλαγμένος ἥρως
Ἐλθὼν εἰσόκε λύθρον ἀποπλύνειε θαλάσσης
Θερμὴν ἐξ ὁμάδου κεφαλὴν ἔπι καὶ τρομέουσαν,
Γοργείην κατέθηκεν ἐπὶ χλοεροῖς βοτάναισι.
Ὄφρα δ᾽ ὅγ᾽ ἐν δίνῃσιν ἀνεψύχεσκε θαλάσσης
Στείχων ἔκτ᾽ ὀλοοῖο πόνου δολιχῆς τε κελεύθου,
Τόφρα δὲ πορφυρέοιο διαινόμενοι κορέσαντο
Αἵματος οἵ ῥα κέχυντο χαμαὶ ὑπὸ κράατι θάμνοι.
Ἀμφὶ δ᾽ ἄρα σφιν αἶψα θοαὶ πόντοιο θύγατρες
Λύθρον ἐπεσσύμεναι θάμνοις περιπήγνυον ὧραι.
Πήγνυον ὥστέ σε πάγχυ λίθον στερεὴν οἴσασθαι·
Οὐδέ τ᾽ ἐὴν οἴσασθαι, ἐπεὶ στερεὴ λίθος ἦεν.
Ἐκ δ᾽ ὄλεσεν βοτάνης ὑγρὸν δέμας. ἀλλὰ καὶ ἔμπης
Οὐλομένης πάμπαν βοτάνης οὐκ ὤλεσεν εἶδος.
Τὴν μὲν ἄρα χρονίην ἐξ αἵματος ἔσχεν ἐρυθρήν.
Ἀμφασίη δ᾽ ἥρωα λάβε θρασὺν, ὡς ἐνόησε
Ἐξαπίνης μέγα θαῦμα· τὸ καὶ πέλας αἶψα κιοῦσα
Διογενὴς πολύμητις ἐθαύμασεν ὀβριμοπάτρη.
Θῆκε δ᾽ ἀδελφειοῦ κλέος ἄφθιτον, ὥς κε πέλοιτο
Αἰεὶ κοραλίου προτέρην φύσιν ἀλλάσσεσθαι.
Ἐν δὲ βίην οἱ δῶκεν ἀπειρεσίην Ἀγελείη
Φῦλα φυλασσέμεναι κρυερὴν εἰς φῦσιν ἰόντα.
Ἢν δολιχὴν ἕρπων ἐς ἀταρπιτὸν εἴ μιν ἔχοι τις,
Ἢ πεζὸς ἅλα δῖαν ἐϋσσέλμῳ ἐνὶ νηΐ.

Sed dolo ferinam abſtulit cervicem puellæ,
Clam à tergo, non advertentis injiciens
Gutturi, falcatam falcem curvam.
Hujus etiam, quamvis mortuæ, facies perniciofa erat,
Et horribilis Plutonis nigram in domum deſcendere
Multis fatale erat, occiſam propter & mortuam.
Aſt tunc ad littus, cœde contaminatus heros
Accedens, donec cruorem in mari abluiſſet,
Calidum adhuc ex tumultu caput & tremens,
Gorgonium depoſuit ſuper virides herbas.
Cùm verò in gurgitibus maris ſe refrigeraſſet,
Egreſſus eſt ex periculoſo labore & doloſa via:
Tunc verò purpureo ſanguine humectati replebantur
Qui ſubſtrati jacebant capiti frutices.
Circa verò eas, confeſtim celeres ponti filiæ
Pulchritudines accurrentes, cruorem firmiter compegerunt.
Et ita compegerunt, ut ſolidum lapidem exiſtimaſſes.
Neque verò opus erat exiſtimare, ſiquidem ſolidus lapis erat.
Perdidit verò ex herba viridem colorem. Sed nihilominus ta-
Omnino deperditæ herbæ non perdidit ſpeciem, (men,
Verùm colorem ex ſanguine habuit rubrum.
Stupor verò heroem cepit intrepidum, poſtquam conſpexit
Ex improviſo magnum miraculum, quod etiam ſtatim accurrens
Jove prognata, prudens admirata eſt Minerva,
Immortalemque fratris gloriam fecit, ut conſtitutum ſit
Coralio, ſemper priorem naturam mutare.
Facultatemque ipſi indidit immenſam prædatrix Minarva
Homines ſervandi, frigidum elementum ingredientes,
Si quis eam doloſam ingreſſus viam, ſecum habuerit,
Aut trajecerit mare divum bene compacta in navi.

Καὶ γὰρ Ἐνυαλίοιο θοὸν δόρυ μαινομένοιο,
Καὶ χόλον ἀνδροφόνον φεύγειν ἀπὸ ληϊστήρων,
Καὶ πολιὸν Νηρῆα κυκώμενον ἐξυπαλύξαι
Ἐσθλὴ κουραλίοιο βίη θνητοῖσιν ὀπάσσαι.
Γλαυκὴν δ' ἐγκεκύδοιμον ἀταρβέα Τριτογένειαν
Σφωϊτέρων καμάτων ἐπαμύντορα κικλήσκουσιν.
Φάρμακα δ' ὅσσα πέλονται ἀτάσθαλα, καὶ κατάδεσμοι,
Ἀρραίτ' ἀγνάμπτοισιν ἐριννύσι πάγχυ μέλουσι,
Εἴτε μύσος κούθων οἰκοφθόρον ἐξενόησεν
Ἀνὴρ, εἴθ' ἴσα λύματ' ἐπὶ σφίσιν ἠδ' ἐπαοιδάς
Σχέτλιοι ἀλλήλοισι μεγαίροντες τελέθουσι,
Πάντων ἀντίλυτρον δήεις κρατερώτατον εἶναι.
Κόψας γὰρ σπείροις ξανθῇ δημήτερι μίσγων.
Καί τοι λοιγὸν ἅπαντα τεῆς ἀπάνευθεν ἀρούρης,
Αὐχμούς τ' ἐξελάσει σταχύων γλάγος ἐκπίνοντας·
Ἀτηρήν τε χάλαζαν, ἀπειρεσίοισι βελέμνοις
Ἀγρῷ ταῦμα φέρουσαν ἀμήχανον, ἐξακέσασθαι.
Βρωτήρων τ' ἐπὶ τοῖσι γένος πάντων ἀλαπάζει,
Εὐλάς τε, κάμπας τε· καὶ αἰθερίην ἐρυσίβην,
Ἥτε κατουρανόθεν πλαμένη ποτὶ καρπὸν ἐρυθρὴ,
Ἀμφὶ περὶ σταχύεσσι περισσωέχουσα κάθηται.
Ἔκ τε μυῶν ἀγέλας, ἐκ τ' ἀκρίδος ἄπλετον ἔθνος
Ῥαίσει· καὶ Κρονίδαο παραΐσσουσι κεραυνοί,
Παιδὸς ἐοῦ κλέος οὔτοι ἐτώσιον ἁζομένοιο·
Κεῖνο πολὺ πρώτιστον ἀνερχομένοις περιτίθει
Κουράλιον θνητοῖσι φέρων πόρεν Ἀργειφόντης.
Τιμὴ δ' ἀκρήτοιο μετ' οἴνου πινέμεν αἰεὶ
Μέμνεο, πευκεδανοῦ ἕνεκ' ἀσπίδος, ὥσπερ ἔειπον.

ΑΧΑ-

Et furentis martis celerem hastam,
Et homicidialem iram effugere prædonum
Et canum Nerea turbulentum evitare
Egregia Coralii vis hominibus dabit.
Glaucam verò, turbas excitantem, intrepidam Tritogeniam
Suorum laborum adjutricem invocant.
Venena verò quotquot reperiuntur perniciosa, & incantamenta,
Diræque quæ inflexibilibus furiis penitus curæ sunt,
Vel si odium occultum, domus perniciem, non considerat
Vir, vel quascunque noxas in illos & incantationes
Perniciosi homines alienæ rei invidentes effutiant,
Omnium horum remedium præsentissimum esse invenies.
Si semen abscideris, & cum flava Cerere miscueris,
Omnem tibi pestem exarvis tuis
Squaloresque expellet, spicarum succum exhaurientes.
Noxiamque grandinem, infinitis telis
Agro sortem inferentem insanabilem.
Vermiumque insuper omne genus dissipat,
Eos, qui in ulceribus nascuntur, erucasque: & ætheream rubi-
Quæ cœlitus delapsa, ad fructus, rubra, (ginem,
Et undiquaque circa spicas applicata sedet.
Muriumque agmina, locustarumque innumeram gentem
Profligabit. Et Jovis auffugiunt fulmina,
Filiæ suæ gloriam non inanem venerantis.
Illud longè excellentissimum, iter facientibus
Hominibus coralium attulit Argicida.
Tu verò cum mero bibere semper
Memento, contra perniciosos serpentes, ut jam dixi.

ΑΧΑΤΗΣ.

Καὶ πολυειδέα πῖνε μεθ' ἀκρήτου βρομίοιο,
Μορφὴν παντοίην ἐπειμένον ἐσθλὸν ἀχάτην.
Πολλὰ μὲν οὖν ῥέα γ' ἐστὶν ἀχάτου χρώματ' ἰδέσθαι.
Ἐν γὰρ οἱ δήεις ὀρόων ὑάλωπιν ἴασπιν,
Σάρδιά θ' αἱματόεντα, καὶ αἰγλήεντα μάραγδον.
Ἐν δ' ὅγε μιλτοπάρηος· ἀτὰρ καὶ χαλκὸν ἐν αὐτῷ
Δήεις, καὶ χροιὴν ἐαροτρεφέος μήλοιο.
Ἀλλ' οἷος πάντων προφερέστατος, εἴκέ μιν εὕροις
Εἶδος ἔχοντα δαφοινὸν ἀμαιμακέτοιο λέοντος.
Τῷ καὶ μιν προτέροισι λεοντοσέρην ὀνομῆναι
Ἥνδανεν ἡμιθέοισι. κατάστικτος σπιλάδεσσι
Πυρσῇσιν, λευκαῖς τε, μελαινομέναις, χλοεραῖς τε.
Τὸν δ', εἰ σκορπίου ὀλοφυρόμενός τις ἀκωκὴν
Ἔλθοι, ἀερτάζειν περὶ ἕλκεϊ κέκλεο λυγρῷ,
Ἦμιν ἐπιπάσσειν· ἀπὸ γὰρ μινύθουσιν ἀνίαι.
Ἱμερτόν τε γυναιξὶ δυνήσεται ἀνέρα θεῖναι.
Καὶ θέλξεις μύθοισι βροτοὺς· καὶ πάντα κομίζων
Ἅσσα κεν αἰτήσειας, ἀφίξεαι οἴκαδε χαίρων.
Καὶ νούσῳ κάμνοντα σαωθῆναι θέμις ἐστὶν
Ὅς μιν ἐνὶ σφετέρῃσι λαβὼν χείρεσσι κατάσχοι.
Δίζεσθ' οὔτοι τόν γε βιωσέμεν ἀρνήσοιτο·
Ἀλλὰ νοεῖς σὺ τεῇσιν ἐνὶ φρεσὶν, οὕνεκεν αὐτῷ
Ῥῆξε λίνον Κλωθὼ, τῷ δ' ἔρχεται ὕστατον ἦμαρ.

ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΧΑΤΟΥ.

Οὐδὲ πυριφλεγέθων ἐπερήμενος ἄνδρα δαμίζων
Ἢ κρυερὸς μάρπτων πυρετὸς παρ' ἄδην θείῃσι,
Ἠὲ τεταρταίης πῆμα βραδὺ, μήποτε λήγειν,

Βουλο-

ACHATES.

ET multiformem bibe cum mero vino
Varias formas induentem pulchrum Achatem
Facile enim perquam multi colores in eo apparent.
In illo enim invenies aſpiciens vitreæ perſpicuitatis Iaſpidem,
Sardamque ſanguinei coloris, & fulgentem Smaragdum.
In illoque eſt minium, ſed etiam æs in eo
Reperies, & verni pomi colorem.
Sed omnium utiliſſimus eſt, ſi quidem repereris
Colorem habentem fulvum indomiti leonis.
Ideoque illum Leontoſerem appellare, antiquis
Placuit ſemideis. diſtrinctus punctis
Rutilis, albisque, nigreſcentibus, viridibusque.
Hunc verò, ſi ſcorpii dolens quis aculeum
Fuerit, admoveri jube vulneri exitioſo
Aut inſpergi. Statimque dolores lenientur.
Gratumque mulieribus poterit virum reddere.
Verbisque homines demulcebis, & omnia aufferes,
Quæcunque petes, hilarisque domum redibis.
Et morbo laborantem ſanare poteſt
Qui eum in manibus ſuis tenebit,
Neque denegabit operam dare ut ille vivat.
Sed tute in animo tuo noſti, quando ipſi
Filum fregerit Clotho, tunc ultimam ei veniſſe diem.

DE EODEM.

NEque æſtuans alternis diebus rediens
Horrenda febris virum corripiens ad inferos mittet,
Aut quartanæ exitium moleſtum, nunquam ceſſare

Volen-

Βουλομένης, ἀλλ' αἰὲν ὅπη πελάσῃσι μενούσης.
Τὸν σύ γ' ἰήσασθαι δι' ἀμύμονος αὐτίκ' ἀχάτου.
Οὔτις γὰρ προτέρων πολὺ φέρτερος αἶψα δὲ σῆμα
Ἐξερέω, τόπερ ὦκα βίην δείκνυσι λίθοιο.
Ἐν γάρ μιν κρεάεσσι βαλὼν μέσον ἑψομένοισι
Τυτθὸν ἀναχέασθαι, τὰ δὲ τήκεται ἔνδοθι πάντα.

ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΥ

Οὐ μὲν τοι καὶ τόν δέ γε ἑρπετὰ φημὶ δύνασθαι.
Ἀλλ' ἕτερον δώσω χατέοντί τοι ἰητῆρα
Οὐρανόθεν γεγαῶτα· σὺ δ' ἐν φρεσὶ βάλλεο σῇσι.
Εὖτε γὰρ αἰγλῆεν σφέτερον δέμας εὐρύστερνος
Οὐρανὸς ὠμηστῆρος ὑπαὶ παλάμῃσι Κρόνοιο
Δῃωθεὶς εἴλυσεν ἀπειρεσίην ἐπὶ γαῖαν,
Αἰθέρος ἐκ δίνης πεσέειν οὔδας δὲ μενοινῶν,
Ὄφρα κε πάντ' ἀΐδηλα, πολύτειχον ἀμφιπετάσσας
Νῶτον ἐόν, τεύξῃ, θὴν δ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος
Θυμὸν ἀνιήσας Κρόνος οὐρανὸν εἰσέτι ναίῃ·
Δὴ τότε ἀμβροσίοιο κατειβόμεναι φορέοντο
Αἵματος ὠτειλῆθεν ἐπὶ τραφερὴν ῥαθάμιγγες,
Τὰς οὐ μόρσιμον ἦεν ἀπ' ἀθανάτοιο κιούσας
Σώματος ὄλλυσθαι· μενέμεν δ' ἐριβώλακι μοίρᾳ
Ἐν γαίῃ προγόνοιο θεῶν σόον αἷμα κέλοντο.
Μεῖνε μὲν οὖν, αὖον δὲ περιγλήνοι θέσαν ἵπποι
Ἠελίου· καὶ κεν τις ἐπιψαύων, ἐρίσειε
Λᾶαν ἔχειν ἐνὶ χερσίν, ἔχει δέ μιν αἷμα πεπηγός.
Ἐν γὰρ δὴ χρὼς αὐτὸς ἐτήτυμος αἵματός ἐστιν,
Ἐν δὲ καὶ ὕδατι ῥεῖα δαμασθεὶς ἀτρεκὲς αἷμα
Γίνεται· αἱματόεις δὲ καὶ οὔνομα λᾶας ἐτ' ἀνδρῶν
Ἐκ προτέρων κέκληται. ἀκήρατα δ', ὡς ἐπέοικε,

Volentis, sed semper, quocunque iveris, tecum permanentis.
Hanc tu sanabis statim optimo Achate.
Nullus enim inter priores multò est melior. Confestim verò si-
Dicam, quod statim vim indicabit lapidis: (gnum
Si enim eum in carnes coctas injeceris, (tur.
Et paululum intra permanserit, omnes intus carnes dissolven-

ADHUC DE EODEM.

HUnc quidem non assero adversus reptilia aliquid posse,
Sed alium tibi indigenti medicum dabo
Cœlitus genitum. Tu verò animum adverte.
Quùm enim splendens suum corpus, latus
Cœlus, manibus crudelis Saturni
Laceratus, devolveret in immensam terram,
E vorticibus ætheris in solum terræ decidere cupiens,
Ut omnia tenebricosa, circumjecto villoso
Suo dorso, redderet, molemque stellati cœli
Animo molestatus Saturnus imposterum habitaret.
Tunc ambrosii destillarunt
Sanguinis ex vulnere in terram guttæ,
Quas non fatale erat ab immortali manantes
Corpore, perire. Permanere verò in glebosa
Terra, matre deorum, salvum sanguinem jusserunt parcæ.
Permansit igitur. Aridum verò fecerunt eum lucidi equi
Solis. Et si quis manibus attrectet, contenderet
Lapidem se habere in manibus, habet verò sanguinem concre-
In eo enim color ipsissimus sanguinis est, (tum.
Atque in aqua facillimè subactus, verus sanguis
Fit. Et sanguineus lapis jam inde à majoribus
Hodienum nomine appellatur. Præsentissima verò, ut par est,
Reme-

Φάρμακ' ἔχει· νημερτὲς ἀπόῤῥοιάν μιν ἀοιδοὶ
Οὐρανίην καλέουσιν ἐς ἀνθρώπους ἀφικέσθαι.
Οὐ γὰρ ὅγ' οὔτε νέην ἐθέλει θνητοῖσιν ὀΐζυν
Ἔρχεσθαι περί τ' ὄσσε, παλαιοτέρην τ' ἀπερύκει,
Μισγόμενος λευκοῖο μετὰ γλάγεος κεράσας τε
Ἰχῶρι σφετέρῳ, γλυκερῷ μέλιτι ἢ διάνας,
Ἐκ βλεφάρων ἀπὸ πᾶσαν ἄγει νόσον. ἀχαλάα γὰρ
Εἴργεσθαι θνητοὺς ὁρᾶν ἐρατεινὰ πρόσωπα
Πρεσβυτάτου μακάρων στροβιλοβλεφάρου βασιλῆος.
Καὶ γλώσσαισι τεῇσιν, ὁμιλήσας κυλίκεσσιν,
Ἀνδρός τ' αἰδοίων ἄκος ἔσσεται ὅς κε πίῃσι.
Καί μιν ἐγὼν Αἴαντι δαΐφρονι πόλλ' ἐπέτελλον,
Ἔντεσι δηρινθῆναι ἀμύμονος ἀμφ' Ἀχιλῆος
Ἐσσυμένῳ, νίκης ἐπαρηγόνα χερσὶ κομίζειν.
Καὶ κεν Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἀντίον αὐτῷ
Κῦδος Ἀθηναίη περσέπτολις ἐγγυάλιξεν.
Ἀλλ' οὐ οἱ μοῖρ' ἔσκε παραιφαμένοιο πιθέσθαι.
Τοὔνεκα θεσπέσιόν μοι ἀθέλξεν ὄνειαρ,
Δάζετο δ' οὖλον ἄορ. ἀτὰρ σύ γε τοῖο μὲν αἶσαν
Ἄζεο πρὸς ἢ μέλαιναν ὀλιθηροῖο γενέθλην
Ἑρπετοῦ αἱματόεντα δαεὶς λίθον, αἰὲν ἐπιτάρρους
Γινέμεναι νύμφαις ἐνὶ νηϊάδεσσι κέλευε.
Καὶ μὲν ἐγὼ λαιψηρὸν ἐμὸν θεράποντα Δόλωνα
Αὐτοκασιγνήτῳ μεμαὼς φίλον Ἕκτορι θεῖναι,
Πρόφρων ὤπασα λᾶαν ὀλύμπιον αἰτήσαντι.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐξαπίνης Τρώων προπάροιθεν ἁπάντων
Ἕκτορι πατρί τ' ἐμῷ κεχαρισμένος ἔπλετ' ἑταῖρος.
Τοῖο δ' ἕκητι μ' ἐκεῖνος ἀμοιβαδὸν ἀρέσασθαι
Ἱέμενος, λιπαρεῖον ἐπίκλησιν παρὰ πατρὸς
Ὤπασεν ἀφνειοῖο λαβὼν λίθον, ὅν ποτ' ἄρ' αὐτὸς

Ἐλθὼν

Remedia in se continet. Verè enim ex cœlesti influxu
Vates dicunt ad homines delatum esse.
Non enim ille neque novos permittit dolores
In oculos hominum irruere, veteresque arcet,
Immixtus albo lacti, & confusus
Cum sero lactis, Dulci verò melle liquefactus
Ex palpebris omnem arcet morbum. Molestè enim fert
Arceri homines à conspectu amabilium vultuum
Maximè nati immortalium, obliquum aspectum habentis Regis.
Et ex ossium commissuris, poculis immixtus,
Virilibusque dolorem expellit, si quis eum biberit.
Illumque ego Ajaci bellicoso multùm commendavi,
Armis contendere inculpato cum Achille
Erumpenti, victoriæ adjutorem manibus ut secum ferret.
Ast tolerantis Ulyssis gloriam contra ipsum
Bellicosa Minerva excitavit.
Sed fata ejus non concedebant ut admonentem audiret,
Ideoque divinum meum sprevit auxilium,
Et ensem perniciosum arripuit. Tu verò tuam sortem
Meliùs venerare, contraque nigram sobolem lubrici
Serpentis, Sanguineum edoctus lapidem, semper amicos
Tuos inter Nymphas Najades versari jube.
Atqui ego velocem meum servum Dolonem
Fratri meo Hectori conciliare cogitans,
Lubens donavi lapidem cœlestem petenti:
Ille verò de repente præ omnibus Trojanis
Hectoris & Patris mei intimam in amicitiam receptus est.
Hujus caussa mihi ille vicissim gratificari,
Desiderans, Lapidem, Preciosum nomine, à patre
Divite obtinens, mihi donavit, quem quidem ille

Ἐλθὼν Ἰλιόθεν κρατερὸν μετὰ Μέμνονα κῆρυξ,
Σῆμά τ' ἐμεῖο παρόντος ἀνδρῶν Ἀσσυρίηθεν
Χρυσοῦ τιμήεντος ἀρείονα δεῦρο κόμισσε,
Μυρία κεῖθι μάγοισι περὼν πολυΐδμοσι δῶρα.
Εἰ δ' ἄγε δέχνυσο μῦθον. ἐγὼ δὲ ἐδάην τά κε λέξω.
Πρῶτα μὲν οὖν σπένδοντας ἀναιμάκτων ἐπὶ βωμῶν,
(Οὐ γὰρ ἄγειν θέμις ἐστὶ θυηλὴν ἐμψύχοιο)
Ἥλιον εὐρύοπα κλήζειν ὕμνοισιν ἄνωγα,
Καὶ χθόνα πίειραν, πάντων τροφὸν οὐθατόεσσαν.
Δεύτερον αὖτ' αἴθωνος ὕπερ λίθον ἡφαίστοιο
Τήκειν τόνγ' ἰδίῃ τανάους θέλγοντα δράκοντας
Ὀδμῇ, τὴν ἄρα κεῖνοι ἀνερχομένην ἐσορῶντες,
Σπερχόμενοι ποτὶ βωμὸν, ἀολλέες ἐκπρομολόντες
Χηραμόθεν, ὀρόωνται ἐφερπύζοντες ἀϋτμήν.
Αὐτὰρ ἔπειτα λίνοιο νεόπλυτα φάρεα κοῦροι
Ἑσσάμενοι τρεῖς (ὀξὺ φέρων ἄμφηκες ἕκαστος
Ἄορ) ἀναρπάζειν ὄφιν αἰόλον, ὅς κε μάλιστα
Κνίσσης ἱμείρων πυρὸς ἐγγύθι δινεύεσκε.
Τοῦ δὲ διαμελεϊστὶ δαΐζειν ἐννέα μοίρας·
Τρεῖς μὲν κικλήσκειν πανδερκέος ἠελίοιο,
Τρεῖς δὲ ἑτέρας γαίης ἐριβώλου λαοβοτείρης,
Τρεῖς δὲ θεοπρεπίης πολυΐδμονος ἀψαύστοιο.
Τὰς δὲ λέβης κεράμοιο τετυγμένος αἱματοέσσας
Δεξάσθω, καὶ δῶρον ἐλαΐνον ἀτρυτώνης.
Ἡ δὲ μέθυ βρομίοιο καλεσσιχόρου καταχεύειν,
Ἐν δὲ ἅλας ἀργεννοὺς βαλέειν θεράποντας ἐδωδῆς,
Ἐν δέ σφιν καὶ δριμὺν ἐπήλυθα κόκκον ἄνωγα
Μίξαι χρυσοχίτωνα, μελαγχροίην, ἐρίτιμον.
Ἐν δὲ καὶ ὅσσα περ ἄλλα μετ' ἀλλήλοισι μιγέντα
Ἵμερον ἐς πέμπουσιν ἐδητύος ἀνθρώποισι.

Ὄφρα

x vide Porphyr. de antr. nymph. p.258. Ed. Cantab.

Ilio profectus fortem ad Memnonem legatus,
Virtutes ejus, me præsente, expertus, ex Assyria,
Precioso auro meliorem, huc secum attulit,
Infinita illic Magis doctis elargiens dona.
Sed accipe rem omnem. Expertus loquor.
Primùm quidem accelerantes ad aras incruentas
(Non enim fas est victimam immolare animalem)
Solem latè splendentem celebrare carminibus jube
Et terram latam, omnium nutricem mammatam.
Tum verò æstuantem in Vulcanum lapidem hunc
Conjicere & liquefacere, proprio extensos demulcentem dracones
Odore. hunc illi adspicientes ascendentem fumum,
Festinantes ad aram, confertim erumpentes
Ex suis latibulis, adreptantes adspectant:
Sed postea pueri, novis vestibus lineis
Amicti tres (acutum ferentes singuli ancipitem
Ensem (capere serpentem variegatum (jube) *qui maximè*
Odore delectatus, proximè ad ignem adreptat
Hunc verò membratim in novem partes divide,
Tres quidem assigna Soli omnia videnti,
Tres alias terræ glebosæ nutrici,
Tres verò vatidicæ, prudenti intactæ (Minervæ)
Has verò lebes à figulo fabricatus cruentas
Recipiat, cum munere Tritoniæ, oliva.
Tum vinum Bacchi ad choreas concitantis infunde,
Candidumque sal injice cibo,
Iisdemque acrem & peregrinum coccum jubeo
Misceri aurei coloris, nigricantem, pretiosum:
Et quæcunque alia, inter se permixta,
Appetitum excitant cibi hominibus.

Post-

Ὄφρα δ' ἐπὶ τρίποδος κρέα ζασέει δάμναιτ' ἐόντα,
Τόφρα δὲ κικλήσκειν μακάρων ἄρρητον ἕκαστον
Οὔνομα· τέρπονται γὰρ ἐπὴν κέ τις ἐν τελετῇσι
Μυστικὸν ἀείδησιν ἐπώνυμον οὐρανιώνων.
Ἀρᾶσθαι δὲ Μέγαιραν ἀπὸ προσθε παφλάζοντος
Σβέμεναι τρίποδος κακομήχανον· ἐς δ' ἄρα τοῦ γε
Πνεῦμα διϊπετὲς ἔνδον ἄγειν ἱερὰς ἐπὶ μοίρας.
Ὁππότε δ' ἑψομένοισιν ἐπὶ κρεάτεσσιν ἵκωνται,
Δαίνυσθαι τότ' ἔπειτα κορέννυσθαί τε μεμαῶτας
Αὐτόθεν ἐκ τρίποδος. (τὰ δὲ λείψανα γαῖα καλύπτοι)
Καί σφιν ἐπισπεῖσαι λευκὸν γάλα, καὶ μέθυ ἡδὺ,
Καὶ λίπα τ', ἠδ' ἐρατόν τε μελίσσης ἄνθιμον εἶδαρ.
Καὶ στέψαι πλέξαντας ἀκρόδρυα καρποφόροιο
Παρθενικῆς ἀφελόντας ἐλαίης. μηδὲ κορέσσῃς
Σφωϊτέροις πέπλοις ἐλέειν οἶκόν δε κιόντας.
Μηδὲ μεταστρωφᾶσθαι, ἐπεί κ' ἀπὸ νόσφι τρέπησθε.
Ἀλλ' αἰεὶ προτέρω εἰς ἀτραπὸν ὄσσε φέροντες,
Ἔρχεσθ' ἐς μέγαρον. μηδὲ προτιμυθήσασθαι,
Εἰ καί τις ξύμβληται ὁδίτης, ἔς τ' ἂν ἵκεσθαι
Ἐς δόμον. ἔνθα δ' ἔπειτα θυηλὰς ἀθανάτοισιν
Ἐξαῦτις ῥέζοντας, ἀρώματα ποικίλα καίειν.
Ταῦτ' ἐγὼ ἐκτελέσας, ὅσα τ' ἔσσεται, ὅσσά τε κοῦφοι
Ὄρνιθες κλάζουσιν, ἐπίσταμαι· ὅσσά τε θῆρες
Ὠμησταὶ τετράπεζοι ἐνὶ σφίσιν ὠρύονται.

ΝΕΥΡΙΤΙΣ.

Ἔνθεν ἐγὼν ἐδάην καὶ βακχικὰ νευρίταο
Δῶρα λίθου, Βρομίῳ κεχαρισμένα. τὸν περ ἔχοντες
Ἄνθρωποι θυέων τε καὶ ἀράων αἴξουσιν
Οὐρανίδαι. γυμνῷ δὲ ῥάχιν ποδὶ πευκεδανοῖο

Ἐ

Postquam verò in ventre tripodis carnes coquent,
Tunc verò invoca arcana singula Deorum
Nomina. Delectantur enim quando quis in sacrificiis
Mysticum cecinerit cognomen cœlestium.
Et precare ut Megæram, à fervente
Tripode, malorum machinatricem depellant: in eosque
Divinum spiritum immittant super sacras carnes.
Quando verò super carnes coctas venerint,
Epulari tunc satiarique cupientes
Illic ex tripode, (reliquias verò terra occultabit)
Libare jube Diis album lac & meum dulce,
Et pinguedinem, & amabiles apium odoratas dapes.
Et coronari corollis ex ramis frugiferæ
Oleæ Minervæ sacræ decerptis, nexis. Neque verò satis tibi sit
Vestimentis vestris vos involvere domum redeuntes,
Sed nec respiciatis, licet à via deflectatis:
Sed semper inviam, quæ ante vos est, oculos conjicientes,
Pergite domum. Neque quicquam proloquimini,
Licet viator occurrat, donec perveniatis
Domum. Ibi tunc posteà sacra Diis
Rursus facientes, aromata varia urite.
Hæc ego postquam ita perfeci, quæcunque futura sunt, & quæ-
Leves aves clamant, intelligo. Et quæcunque feræ (cunque
Crudeles quadrupedes inter se rugiunt.

NEVRITIS.

INde novi ego etiam Bacchica nevritis
Dona lapidis, Bromio grata. Cujus possessorum
Hominum & sacrificia & preces exaudiunt
Cœlestes. Nudo verò pede, dorsum lethalis

Εἰ κέντῃς θλίψας, ὄφιος διὰ σάρκας ἀκάνθῃ
Δηώσοι σφετέρας, ὀδυνήφατός ἔσεται αὐτῷ
Νωλείτις· ἔρδε δ' ἀλόχῳ πόσον ἱμερόεντα
Ἔνθεν καὶ κατένωπα κελαινῆς ἀσπίδος ἔγνων
Καρτερὰ φάρμακα σεῖο βροτοσσόε θέσκελα πέτρη,
Τῆς ὄνομα χροιή τε πέλει χλοεροῖο πρασίοιο.

ΧΑΒΑΖΙΟΣ.

Ἔνθεν καὶ σέο δῖε χαβάζιε πειρηθῆναι
Ἐν θυμῷ βαλόμην, καὶ σεῦ μένος εὗρον ἄριστον.
Ἄμφω γὰρ, καὶ νοῦσον ἀναψύχεις πυρόεσσαν,
Καί μοι σκορπιόθεν βεβολημένῳ ἦρα κομίζεις.
Λητοΐδη, σέο μέχρις ἐμοῦ Ποιάντιος ἥρως
Ἐσσύμενος τάδε πάντα ἀμήχανα φησὶ πιφάσκειν.
Αὐτοκασιγνήτην κεχολωμένος Ἀργυρότοξος
Κασσάνδρην ἐκέλευσεν ἀκούντεσσιν ἅπαντα
Θεσπίζειν Τρώεσσιν, ἐτήτυμά περ φρονέουσαν.
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ πρόσθεν ἀπώμοσα καρτερὸν ὅρκον,
Ψευδέα μήποτε μῦθον ἐνισπεῖν ἀνθρώποισι·
Καὶ νῦν ἀτρεκέως μάλα τοι λέξαντος ἕκαστα,
Ἡμετέροις ἥρως ἑκατηβόλε πείθεο μύθοις.
Ὣς ἄρ' ἔφη Πριάμοιο διοτρεφέος φίλος υἱὸς,
Ἀτρέστου θεράποντι φέρων χάριν Ἡρακλῆος.
Νῶϊ δὲ ποιήεσσαν ἐς ἀκρώρειαν ἰοῦσι
Τρηχεῖαν μάλα μῦθοι ἀταρπιτὸν ἐπρήϋναν.

ΤΕΛΟΣ.

FRA-

Si quis presserit serpentis, & ille carnes ejus aculeo
Enecaverit, dolores ejus mitigabit
Nevritis. Facitque conjugi maritum desiderabilem.
Inde etiam contra lethalem aspidem, novi, aspectum tui
Valida esse remedia, homines servans divine lapis,
Cui nomen colorque est viridis porri.

CHABAZIUS.

INde etiam te divine Chabazie, tentare
In animum induxi, tuamque vim expertus sum optimam.
Pariter enim & morbum refrigeras ignitum,
Et mihi à Scorpio icto, remedium affers.
Latonæ Fili, Pœantius heros tui plenus
Dicit, hæc ad me usque, omnia hactenus perplexè exposita
Sorori meæ iratos Apollo (fuisse.
Cassandræ, jussit eam audientibus omnia
Vaticinari Trojanis, vera scientem.
Ast & ego prius juravi magnum jus jurandum,
Falsum numquam me verbum dicturum hominibus:
Igitur postquam tibi singula admodùm verè enarravi,
Nostris, Heros longe jaculans, crede verbis.
Et ita loquutus est Priamì divini charus filius,
Gratiam referens intrepidi Herculis servo.
Nobis verò herbosum ad verticem euntibus,
Asperam admodum viam colloquia familiaria leniverunt.

FINIS.

FRAGMENTA QUÆDAM

ORPHEO

ADSCRIPTA.

ΕΚ ΤΩΝ ΟΡΦΕΩΣ ΠΕΡΙ ΘΕΩΝ

Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστί, θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις
Πᾶσιν ὁμῶς. σὺ δ' ἄκουε Φαεσφόρου ἔκγονε μήνης
Μουσαῖ. ἐξερέω γὰρ ἀληθέα· μηδέ σε τὰ πρὶν
Ἐν στήθεσι φανέντα φίλης αἰῶνος ἀμέρσῃ,
Εἰς δὲ λόγον θεῖον βλέψας, τούτῳ προσέδρευε,
Ἰθύνων κραδίης νοερὸν κύτος. εὖ δ' ἐπίβαινε
Ἀτραπιτοῦ, μοῦνον δ' ἐσόρα κόσμοιο ἄνακτα.
Εἷς δ' ἔστ' αὐτογενής, ἑνὸς ἔκγονα πάντα τέτυκται.
Ἐν δ' αὐτοῖς αὐτὸς περινίσσεται· οὐδέ τις αὐτὸν
Εἰσοράᾳ θνητῶν, αὐτὸς δέ γε πάντας ὁρᾶται.
Οὗτος δ' ἐξ ἀγαθοῖο κακὸν θνητοῖσι δίδωσι,
Καὶ πόλεμον κρυόεντα, καὶ ἄλγεα δακρυόεντα.
Οὐδέ τις ἔσθ' ἕτερος. σὺ δέ κεν ῥέα πάντ' ἐσορήσαις,
Αἴκεν ἴδῃς αὐτὸν πρὶν δή ποτε δεῦρ' ἐπὶ γαῖαν,
Τέκνον ἐμὸν δείξω σοι, ὁπηνίκα δέρκομαι αὐτοῦ
Ἴχνια, καὶ χεῖρα στιβαρὴν κρατεροῖο θεοῖο.
Αὐτὸν δ' οὐχ ὁρόω. περὶ γὰρ νέφος ἐστήρικται
Λοιπὸν ἐμοί. στᾶσιν δὲ δέκα πτυχαὶ ἀνθρώποισιν.
Οὐ γὰρ κέν τις ἴδοι θνητῶν μερόπων κραίνοντα,
Εἰ μὴ μουνογενής τις ἀπορρὼξ φύλου ἄνωθεν

Χαλ-

Χαλδαίων· ἴδρις γὰρ ἔην ἄστροιο πορείης,
Καὶ σφαίρης κίνημ' ἀμφὶ χθόνα ὡς περιτέλλει,
Κυκλοτερές γ' ἐν ἴσω, κατὰ τὸ σφέτερον ἀνώδακα.
Πνεύματα δ' ἡνιοχεῖ περί τ' ἠέρα καὶ περὶ χεῦμα
Νάματος, ἐκφαίνει δὲ πυρὸς σέλας ἰφιγενήτου.
Αὐτὸς δ' αὖ μέγαν αὖθις ἐπ' οὐρανὸν ἐστήρικται
Χρυσέῳ εἰνὶ θρόνῳ, γαίη δ' ὑπὸ ποσσὶ βέβηκε.
Χεῖρα δὲ δεξιτερὴν ἐπὶ τέρμασιν Ὠκεανοῖο
Ἐκτέτακεν· ὀρέων δὲ τρέμει βάσις ἔνδοθε θυμῷ,
Οὐ δὲ φέρειν δύναται κρατερὸν μένος, ἐστὶ δὲ πάντως
Αὐτὸς ἐπουράνιος, καὶ ἐπὶ χθονὶ πάντα τελευτᾷ,
Ἀρχὴν αὐτὸς ἔχων ἅμα καὶ μέσον ἠδὲ τελευτήν,
Ὡς λόγος ἀρχαίων, ὡς ὑδογενὴς διέταξεν,
Ἐκ θεόθεν γνώμαισι λαβὼν κατὰ δίπλακα θεσμόν.
Ἄλλως οὐθεμιτὸν δὲ λέγειν. τρομέω δέ γε γυῖα
Ἐν νόῳ· ἐξ ὑπάτου κραίνει περὶ πάντ' ἐνὶ τάξει.
Ὦ τέκνον, σὺ δὲ τοῖσι νόοισι πελάζεο, γλῶσσαν
Εὖ μάλ' ἐπικρατέων· στέρνοισι δὲ ἔνθεο φήμην.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἰθέρος ἠδ' ἀΐδου, πόντου γαίης τε τύραννε,
Ὃς βρονταῖς σείεις βελαρὸν δόμον οὐλύμποιο,
Δαίμονες ὃν φρίσσουσι, θεῶν δὲ δέδοικεν ὅμιλος,
Ὧι μοῖραι πείθονται ἀμείλικτοί περ ἐοῦσαι,
Ἄφθιτε μητροπάτωρ, οὗ θυμῷ πάντα δονεῖται,
Ὃς κινεῖς ἀνέμους, νεφέλησί τε πάντα καλύπτεις
Πρηστῆρσι σχίζων πλατὺν αἰθέρα, σὴ μὲν ἐν ἄστροις
Τάξις ἀναπλάκτοισιν ἐφημοσύναισι τρέχουσα,
Σῷ δὲ θρόνῳ πυρόεντι παρεστᾶσιν πολύμοχθοι
Ἄγγελοι, οἷσι μέμηλε βροτοῖς ὡς πάντα τελεῖται,

Σὸν μὲν ἔαρ λάμπει νέον ἄνθεσι πορφυρέοισι,
Σὸς χειμὼν ψυχραῖσιν ἐπερχόμενος νεφέλαισιν,
Ἃς ποτε βακχεύτας βρόμιος διένειμεν ὀπώρας.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂

Ἄφθιτον, ἀθάνατον, ῥητὸν μόνον ἀθανάτοισιν,
Ἐλθὲ μέγιστε θεῶν πάντων κρατερῇ σὺν ἀνάγκῃ,
Φρικτὸς, ἀήττητος, μέγας, ἄφθιτος, ὃν στέφει αἰθήρ.
Δεῦρό νυν, ὦ ταλάμοι καθαρὰς ἀκοάς τε πετάσσας,
Κέκλυθι τάξιν ἅπασαν ὅσην τεκμήρατο δαίμων
Ἔκ τε μιῆς νυκτὸς ἠδ' ἐξ ἑνὸς ἤματος αὔτως.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Ἀστραίη κούρη δὲ πέλει πρὸς ἅπαντα φερίστη
Σπέρματα· καὶ δὲ φυτοῖσιν ἐναίσιμος· ἔν τε βόθροισι
Βάλλειν ἔρνεα πάντα τά τε δρυὸς ἄκρα λέγονται.
Οἴνας δ' ἐξαλέασθαι· ἐπεὶ στυγέει περίαλλα
Ἰκαρίου κούρη ληνοὺς καὶ ἀδευκέας οἴνας,
Μνωομένη ὅσσα λυγρὰ διωνύσοιο ἕκητι
Ἀκταῖοι μήσαντο, μέθῃ δεδμημένοι αἰνῇ·
Ἰκάριον καί μιν στυφελαῖς κορύνῃσι δαΐξαν,
Σφαλλόμενοι δώροισι χοροιμανέοιο βάκχου·

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Πάντ' ἐδάης μουσαῖε θεόφραδε· εἰ δέ σ' ἀνώγει
Θυμὸς ἐπωνυμίας μήνης κατὰ μοῖραν ἀεῖσαι,
Ῥεῖα τοι ἐξερέω· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.

ΤΟΥ

ΤΟΥ͂ ΑΥΤΟΥ͂.

Εὐσεβέων γὰρ ἀεὶ τὸ τέλος γλυκερώτερόν ἐστι.

Ad Musæum.

Καὶ τὸ δικαιοσύνης τε καὶ εὐσεβίης μέγ' ὄνειαρ.

Ad eundem ex Justino Martyre.

Πᾶσιν γὰρ θνητοῖς θνητὰ κόραι εἰσὶν ἐν ὄσσοις.

Ex Stobæo.

Ἀλλὰ θεοὶ σοφίης ἐριλαμπέος ἡγεμονῆες
Κέκλυτε.

Ex eodem.

Ζεὺς δ' ἐνορᾷ γονέων ὁπόσοι τίουσι θέμιστας,
Ἠδ' ὅσοι οὐκ ἀλέγουσιν ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντες.
Καὶ τοῖς μὲν, πρόφρων τε, καὶ ἤπιος ἐσθλὰ δίδωσι.
Τοῖς δὲ κακὰ φρονέων νεμεσίζεται εὐμενίδεσσι.
Δειναὶ γὰρ κατὰ γαῖαν ἐριννύες εἰσὶ τοκήων.

Ex eodem.

Ἓν δαίμας βασίλειον ἐν ᾧ τάδε πάντα κυκλεῖται,
Πῦρ, ὕδωρ, καὶ γαῖα, καὶ αἰθὴρ, νύξ τε καὶ ἦμαρ.

Ex eodem.

Ὠκεανὸς πρώτιστα καλίρροος ἦρξε γάμοιο,
Κασιγνήτην ὁμομήτορα τηθὺν ὄπυιεν.
Γαῖα δὲ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ
Οὐρανὸν ἀστερόενθ' ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτοι,
Ὅς ῥ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί.
Οὐδὲ εἷς λέληθεν οὐδὲ ἓν ποιῶν,
Οὐδ' ἂν ποιήσων οὐδὲ πεποιηκὼς πάλαι,
Οὔτε θεὸς, οὔτ' ἄνθρωπος οὗτος εἰμὶ ἐγώ,

Ἀὴρ ὃν ἄν τις ὀνομάσειε καὶ Δία.
Ἐγὼ δ᾽, ὃ θεοῦ ἐστὶν ἔργον, εἰμὶ πανταχοῦ,
Ἐνταῦθ᾽ ἐν Ἀθήναις, ἐν Πάτραις, ἐν Σικελίᾳ,
Ἐν ταῖς πόλεσι πάσαισι, ἐν ταῖς οἰκίαις
Πάσαις, ἐν ὑμῖν πᾶσιν· οὐκ ἔστι τόπος,
Οὗ μή ᾽στιν ἀήρ. ὁ δὲ παρὼν ἁπανταχοῦ,
Πάντ᾽ ἐξ ἀνάγκης οἶδε πανταχοῦ παρών.

Ex Tzeze.

--- Οὐδ᾽ ἣν Ἰφίκλοιο θοώτερος αὐδάξοιο
Ὅς τε καὶ ἀνθερίκεσσιν ἐπέτρεχεν, οὐδ᾽ ἔτι καρπὸν
Σίνετ᾽, ἀήσυρα γυῖα φέρων ἐπὶ λήϊον αὖον.

E Sexto Philosopho.

Ἦν χρόνος, ἡνίκα φῶτες ἀπ᾽ ἀλλήλων βίον εἶχον
Σαρκοδαῆ. κρείττων δὲ τὸν ἥττονα φῶτα δάϊζε.

E Clemente Alexandrino.

Ὣς εἰποῦσα πέπλους ἀνεσύρατο, δεῖξε τε πάντα
Σώματος οὐδὲ πρέποντα τύπον, παῖς δ᾽ ἦεν Ἴακχος
Χειρί τε μιν ῥίπτεσκε γελῶν Βαυβοῦς ὑπὸ κόλποις.
Ἡ δ᾽ ἐπεὶ οὖν εἴδησε θεά, μείδησ᾽ ἐνὶ θυμῷ
Δέξατο δ᾽ αἴολον ἄγγος, ἐν ᾧ κυκεὼν ἐνέκειτο.

ΤΟΥ͂ ΑΥΤΟΥ͂.

Κῶνος καὶ ῥόμβος, καὶ παίγνια παμπεσίγυια,
Μῆλά τε χρύσεα καλὰ παρ᾽ Ἑσπερίδων λιγυφώνων.

Ex Apulejo de Mundo.

Ζεὺς πρῶτος γένετο, Ζεὺς ὕστατος ἀρχικέραυνος.
Ζεὺς κεφαλή, Ζεὺς μέσσα, Διὸς δ᾽ ἐκ πάντα τέτυκται.
Ζεὺς πυθμὴν γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ζεὺς ἄρσην γένετο, Ζεὺς ἄμβροτος ἔπλετο νύμφη.

Ζεὺς

+ vide Indorum Caeremonia ante Jaggernaut, ut et Aegypt. ante apim

Ζεὺς πνοιὴ πάντων. Ζεὺς ἀκαμάτου πυρὸς ὁρμή.
Ζεὺς πόντου ῥίζα. Ζεὺς ἥλιος, ἠδὲ σελήνη.
Ζεὺς βασιλεύς. Ζεὺς ἀρχὸς ἁπάντων, ἀρχιγένεθλος.
Πάντας γὰρ κρύψας αὖθις φάος ἐς πολυγηθὲς
Ἐξ ἱερῆς κραδίης ἀνενέγκατο μέρμερα ῥέζων.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πολλαὶ οὐρανόθεν καὶ ἐπαρτέες ἐκ νεφελάων
Τῆμος, ἐπόρνυνται φηγοῖς καὶ δένδρεσιν ἄλλοις
Οὔρεσί τε, σκοπέλοις τε, καὶ ἀνθρώποις ἐρεθύμοις
Πηγυλίδες, καὶ ἔσονται ἀμειδέες· αἱ ῥ γὰρ ὄντως
Τρύχουσιν καὶ θῆρας ἐν οὔρεσιν, οὐδέ τις ἀνδρῶν
Προβλώσκειν μεγάρων δύναται κατὰ γῦα δαμασθεὶς
Ψόχεϊ λευγαλέῳ· πάχνῃ δ' ὑπὸ γῦα μέμυκε.

Orphei Epigramma in Argo navem.

Ἀργὼ τὸ σκάφος εἰμί. θεῷ δ' ἀνέθηκεν Ἰάσων,
Ἴσθμια καὶ νεμέοις στεψάμενον πίτυσιν.

FINIS.

ANDREÆ CHRISTIANI ESCHENBACHII

IN

ORPHEI

ARGONAUTICA

NOTÆ ET EMENDATIONES

Ut &

HENRICI STEPHANI

in omnia

JOSEPHI SCALIGERI

in Hymnos.

ET

NOTÆ.

ANDREÆ CHRISTIANI ESCHENBACHII
IN
ORPHEI
ARGONAUTICA
NOTÆ.

Erſ. 3. κλέ☉ ἐσθλὸν ὀπάσσαις:] Hæc verba ita hactenus interpretati ſunt, ac ſi poëta proprii ſui nominis famam extendi ab Apolline petat. Sed præter hunc, longè alius horum verborum eſſe poteſt ſenſus. Nimirum in hâc invocatione duo potiſſimùm ab Apolline petit Poëta: Primò, ut ſibi univerſam ſequentis hiſtoriæ ſeriem verè & ex ordine enarrare liceat adjuvante & inſpirante Deo; quemadmodum Virgilius: *Muſa mihi cauſſas memora* &c. quam partem abſolvit his duobus verſibus:

Σὴν ἀρετὴν ὑμνῶ, σὺ δέ μοικλέ☉ ἐσθλὸν ὀπάσσαις,
Πέμπε δ' ἐπὶ πραπίδεσσιν ἐμαῖς ἐτυμηγόρον αὐδήν.

Deinde, ut eandem hiſtoriam dulcibus modulis & ſonoro carmine pertractare poſſit, quam partem itidem duobus ſequentibus verſibus abſolvit:

"Οφρα πολυσπερέεσσι βροτοῖς λιγύφωνον ἀοιδὴν

 'Ηπήρω

Ἠπύσω μούσης ἐφέτμαις καὶ πηκτίδι πυκνῇ.

Τὸ igitur κλέος ὀπάσσαις, optimè, mea quidem ſententia, exponi hoc ſenſu poſſet per διαδεδομένην φήμην διήγησιν, ita ut planè reſpondeat illi adducto Virgiliano: *Muſa mihi cauſſas memora.* Quodſi tamen quis in priori ſenſu accipere velit hæc verba, huic quidem non repugnabo, modò non cum vulgatis interpretibus hæc verba à ſequentibus ſejungat, ſed in ſequenti verſu τὸ ἤ pro copulativa, (quod ſæpè ita apud hunc Poëtam occurrit) habeat; ita ut ſenſus ſit: Tu mihi hanc gloriam largire, ut late diſperſis hominibus, &c. Τὸ κλέος τῶν μέσων eſſe, omnibus notum. Quemadmodum etiam *clarus* apud Salluſtium accipitur: *Apud ſocios clari magis quàm honeſti.* Ὀπάζειν Heſychius exponit χαρίζεσθαι, Ὤπασεν, ἐχαρίζετο. Sic Prometheus apud Æſchylum: Πῦρ ἐσω σφιν ὤπασα, quod Horatius: *Intulit.*

Audax Japeti genus
Ignem fraude mala gentibus intulit.

Alibi etiam ὤπασε exponitur ἐτύπωσε, ut apud eundem Æſchylum: ἑπτ. ἐπὶ θήβ. verſ. 498. Non equidem ignoro inferiùs τὸ κλέος ἐσθλὸν ὀπάζειν occurrere alio ſenſu, ſed ibi τὸ ὀπάζειν refertur ad κλέος, & interpretandum per verbum *ſequi*; hic verò refertur ad σύ.

V. 6. Μούσης ἐφέτμαις:] i. e. *carmine.* ἐφετμαῖς, nonnunquam pro ἁρμοῖ vel ἁρμοζόντως. & ita intelligunt interpretes Callimachum εἰς Δῆλον:

Ἀλλὰ

Ἀλλὰ φίλη, δύνασαι γὰρ, ἀμήνειν πότνια δούλοις
Ὑμετέροις, οἳ σεῖο πέδον πατέουσιν ἐφετμῇ.

Ubi τὸ ἐφετμῇ reddunt etiam *legitimè*. Sed ut dicam quod res eſt, in hoc Callimachi loco non videtur rectè verti *legitimè* τὸ ἐφετμῇ, ſed σεῖο ἐφετμῇ conjungitur, tuo juſſu terram peragrant. Iris nimirum & Mars, ut perſequantur Latonam, quemadmodum in Hymno Panis qui Orpheo tribuitur.

Βαίνει γὰρ τάδε θεῖα πολύκλεπτα σαῖσιν ἐφετμαῖς.

Mediam in ἐφετμαῖς hic auctor corripit, ut & infra in ἐρετμοῖς & alibi ſæpè, quod tamen Henricus Stephanus jam obſervavit.

Πηκτίδι πυκνῇ:] τῶν πηκτίδων mentionem facit Ariſtoteles lib. VIII. c. VI. Politic. Athenæus lib. IV. & XIV. Scaliger in Hiſtorico cap. XLVIII. hæc refert; *Erat & πηκτὶς duobus tantùm nervis. Pulſabant autem radiolo altera manu, quod plectrum à percuſſione appellarunt: altera premebant nervos certis intervallis &c*, πυκνῇ, nimis craſsè reddunt: *lyram craſſam*, πυκνὸς à πύκα eſt, hoc autem ἀντὶ τοῦ ἐπισημόνως παραλαμβάνεται, teſte Æſchyli Schol. ad ἑπτ. ἐπὶ θήβαις verſ. 151. unde τὸ εὖ πυκάζου, exponit: ἐντέχνως καὶ ἐπισημόνως ἔντεινε τὸ τόξον. Quin ipſum verbum πυκάζω ornatus quandam & elegantiæ ſignificationem habere videtur in verſibus illis Archeſtrati, qui citantur ap. Athenæum lib. II.

Ἀεὶ δὲ στεφάνοισι κάρα παρὰ δαῖτα πύκαζε
Παντοδαποῖς, οἷς ἂν γαίας πέδον ὄλβιον ἀνθοῖ.

Quid ſit νȣ̃ς πυκνὸς, & ἀνὴρ πυκνὸς, notum eſt.

V. 7. Λυροεργὲ:] Neſcio cur hic interpretes λυροεργὲ maluerint exponere per *Lyræ inventorem aut patrem* quàm ſimpliciter per *Lyriſtam*, cùm tamen ipſum vocabulum Græcum & Fabula etiam hoc potiùs requirant. Mercurio enim hujus inſtrumenti inventio tribuitur, quod ab inventore acceptum Apollo, ad fiſtulæ modulos, lineis, quibus ante erat inſtructum chordis exemtis, atque nerveis intentis, adaptaſſe tantùm legitur. vid. Scaliger loco ſuperiùs adducto. Et apertè Horatius l. 1. Od. x. Mercurium vocat *curvæ lyræ parentem*.

V. 8. Θυμὸς ἐποτρύνει λέξαι:] Pindaricum hoc eſt, ita enim Ol. 3. ἐς γαῖαν πορεύειν θυμὸς ὤρμαιν. & paulò poſt: Ἐμὲ δ᾽ ὦν πα θυμὸς ὀτρύνει φάμεν. Claudianus: *Mens congeſta jubet*, & : *totum ſpirant præcordia Phœbum.*

V. 12. Ἀρχαίȣ μὲν πρῶτα χάȣς ἀμέγαρτον ἀνάγκην:] Per ἀνάγκην hîc illa intelligitur neceſſitas, quam cauſſam omnium rerum multi ſtatuebant Philoſophi, ut Democritus & alii. Ideoque & Chao & Terræ apponebant neceſſitatem. Et Pythagoras τὴν ἀνάγκην τῷ κόσμῳ περίκεισθαι dicebat, ut auctor eſt Jamblichus in vita Pythagoræ, quamobrem ἀνάγκη, ἡ πάντα κρατȣ̃σα, &, ſec. Ariſtotelem ȣ̓κ ἄλλό τι λέγεται πλὴν ὁ θεὸς, ἀκίνητον ȣ̓σίαν ὤν. Eam tamen ſubmittit Dei conſiliis Heſiodus ἔργ. v. 15.

Οὔτις

+ de mundo c. 7.

Οὔτις τήνγε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Ἀθανάτων βουλῆσιν ἔρειν τιμῶσι βαρεῖαν

Hanc de neceſſitate doctrinam recoxit nuper Spinoſa, qui ſentit omnia ſemper fuiſſe & eſſe neceſſaria. Ἀμέγαρτον, Heſychius ἀφθόνητον, ἄζήλωτον, ἢ πολὺ, ἢ μέγα· ὡς τὸ ἀμέγαρτε συβώτα, ᾧ οὐκ ἄν τις φθονήσειεν. Cujus magnitudo tanta eſt, ut invidiam exuperet, quod Horatius lib. II. od. XX. dixerit *Invidia major.* Catullus in eundem ferè ſenſum:

Aut ne quis malus invidere poſſit,
Cùm tantum ſciat eſſe baſiorum.

Quemadmodum etiam in contrarium idem vocabulum accipitur de eo, quod ne quidem invidiam meretur. Sic apud Æſchylum in Supplic. v. 650. αἰδοῦνται δ' ἱκέτας Διὸς, ποίμναν, τάνδ' ἀμέγαρτον. ad quæ Scholia: Τὴν ὑμῶν σύστασιν ἀφθόνητον, διὰ τὸ ἀτελές. ita fortaſſis ἀμέγαρτον πόνον dixit Homerus Iliad β. v. 420.

Ἀλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἱρὰ, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν.

Æſchyl. Prometh. Τὸ τῆς ἀνάγκης ἐστ' ἀδήριτον σθένος. Sed alio ſenſu.

V. 13. Ἀπειρεσίοισι ὑφ' ὁλκοῖς:] Ambo interpretes Latini, ignoti nominis ἔμμετρος, & Renatus Perdrierius, hîc legiſſe videntur: ἀπειρεσίαισιν ὑπ' ἀλκαῖς, fortè non adeò malè. Magis tamen arridet hæc lectio, quippe quam omnia quæ habui exemplaria excuſa ſervant. Ὁλκὸς, ab ἕλκω, propriiſſima & proxima ſignificatione eſt *extenſio*, ſeu extractio, ut ita dicam, *in longum.* Unde

Unde Scholiaftes Nicandri ad illa ex Alexipharmacis:

--- ἀμφὶ δὲ ὁλκὸς
Τέτρηχε γλώσσης νέατος ὑποκάρφεται ἰσθμός.

Ὁλκὸς, inquit, περιφραστικῶς τὸ μῆκος καὶ ἡ παράτασις τῆς γλώσσης. Latinum Tractus commodiffimè huic Græco refpondet: *Tractus* enim, (quod & Giphanio ad Lucretium obfervatum eft) ferè eft longa rerum extenfio, ut: *Tractus longi flammarum*, apud eundem Lucretium, quos Græci aliàs διαῤῥοίας, minus tamen feliciter, & Aratus ῥυμοὺς dicunt. Ita etiam Virgil. I. Georgic.

Flammarum longos à tergo albefcere tractus.

Unde Manilius fpeciem cometarum facit quos *Tractos*, ob extenfionem caudæ appellat. *Trahere vitam, tempus, ævum*, non minus notæ quàm elegantes locutionis formæ. Neque etiam infrequens ipfius verbi ἕλκω in Æthereis & cœleftibus defcribendis apud auctores ufus eft: Aratus in Phœnom. de Nave. ὡς ἥγε πρύμνηθεν ἰησονὶς ἕλκεται ἀργώ. Ubi Scholiaftes τὸ ἕλκεται fimpliciter exponit per τὸ φέρεται. Cicero vertit:

At canis ad caudam ferpens prolabitur Argo,
Converfam præ fe portans cum lumine puppim.

Idem ftatim ab initio Phænom.

Οἱ μὲν ὁμῶς πολέες τε, καὶ ἄλλυδις ἄλλοι ἐόντες
Οὐρανῷ ἕλκονται πάντ' ἤματα συνεχὲς αἰεί.

Ubi rurfus Scholia. Οὐρανῷ δὲ ἕλκονται, ἀντὶ τοῦ

σὺν

σιὼ τῷ οὐρανῷ φέρονται. & Cicero lib. II. de Nat. Deor. reddit.

Cætera labuntur celeri cœlestia motu
Cum cœlo simul noctesque diesque feruntur.

V. 14. Καὶ διφυῆ πελωπέα κυδρὸν ἔρωτα:] Τὸ διφυῆ, amori etiam tribuitur in Hymnis qui vulgò Orpheo adscribuntur, ubi in ἔρωτος θυμιάματι, v. 4. εὐπάλαμνον, διφυῆ. πάντων κλῆϊδας ἔχοντα. Scaliger reddit: *Caute, gemelle puer, qui cunctorum æditiuus es.* L. Seneca in Hippolyto:

Diva, non miti generata ponto,
Quam vocat matrem geminus cupido.

Nil notius in Socratica Schola quàm διφυὴς hic amor, qui modò dicitur διπλοῦς θεὸς, ut apud Lucianum in Amoribus, pag. editionis novæ 899. modò δύο κάλλη, ut apud Achillem Tatium lib. II. de Clitoph. & Leucipp. Amor. & aliter aliis. Nam amorem alterum dicebant οὐράνιον, alterum πάνδημον, de quorum contraria inter se natura, vide præter citatos auctores Platonem, Xenophontem in Sympos. Lucianum in Encomio Demosthenis, Apulejum & alios. Illum οὐράνιον Orpheus in hymnis vocat πρωτόγονον & ibidem etiam διφυῆ. per πρωτόγονος enim intelligitur ἔρως. Nam. amorem omnium Deorum vetustissimum credebant Theologi, & illo tempore natum, quo nondum cœlum ac dii erant, de quo vid. Hesiod. Theogon. & Platonem in Convivio.

Ὃν ῥα Φάνητα:] Insignis locus apud Lactantium lib. I. de Falsa religione cap. V. de hoc nu-

[mine

mine. *Orpheus*, inquit, *qui & vetustissimus Poëtarum, & æqualis ipsorum Deorum, (siquidem traditur inter Argonautas cum Tyndaridis & Hercule navigasse) Deum verum & magnum* πρωτόγονον, *primogenitum appellat, quòd ante ipsum nihil sit genitum; sed ab ipso sunt cuncta generata: eundem etiam* φάνητα *nominat, quòd cùm adhuc nihil esset, primus ex infinito apparuerit, cujus originem atque naturam, quia concipere animo non poterat, ex aëre immenso natum esse dixit.*

Πρωτόγονος Φαέθων περιμήκεος ἠέρος υἱός.

Similem locum habemus in πρωτογόνου θυμιάματι, ubi præter alia, quæ apprimè his conveniunt, illum πρωτόγονον suum φάνητα etiam vocat & πρίηπον ἄνακτα. Unde miror Scioppium, optimè aliàs de Priapo meritum, hoc tamen Priapi nomen non advertisse, maximè cum Nonnus in explicatione Historiarum, quarum meminit Nazianzenus, tam luculenter hoc numen describat: ἐν τοῖς ὀρφικοῖς ποιήμασι, inquit, συνεισήχθη τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα, μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν, ὧν τὸν φάνητα εἰσφέρει αἰδοῖον ἔχοντα ὀπίσω περὶ τὴν πύγην, λέγουσι δὲ αὐτὸν ἔφορον τῆς ζωογόνου δυνάμεως.

V. 17. Βριμοῦς:] i. e. Hecates. Apollon. Argon. III. v. 859:

Ἑπτὰ μὲν ἀενάοισι λοεσσαμένη ὑδάτεσσιν,
Ἑπτάκι δὲ Βριμὼ κουροτρόφον ἀγκαλέσασα,
Βριμὼ νυκτιπόλον, χθονίην, ἐνέροισιν ἄνασσαν
Λυγαίῃ ἐνὶ νυκτὶ σὺν ὀρφναίοις φαρέεσσι.

Et ibid. vers. 1210.

Βρι-

+ vide Suidam in Φανης

Βριμὼ κικλήσκων ἑκάτην.

Lycophron Caſſandr. v. 1175.

Περσέως δὲ πάρθενος
Βριμὼ τρίμορφος θήσεταί σ' ἐπωπίδα.

Dicitur autem Βριμὼ, διὰ τὸ φοβερὸν καὶ καταπληκτικὸν τῆς δαίμονος, ἢ φάσματα ἐπιπέμπειν τὰ καλούμενα ἑκαταῖα. καὶ πολλάκις αὐτὰ μεταβάλλειν τὸ εἶδος, διὰ τὸ ἔμπουσαν καλεῖσθαι. Ἢ παρὰ τὸν βρόμον, τὸν τοῦ πυρὸς ψόφον. Ἡ γὰρ θεὸς λαμπαδοῦχος &c. vid. Apollon. Schol. ad. lib. III. v. 859. Hic tamen potiùs per βριμὼ Terram intelligendam eſſe arbitror. Quemadmodum etiam infra verſ. 427. ſed, fateor, nunquam terram hoc nomine appellatam legiſſe me memini.

V. 18. Οἱ λυγρὸν ἀπ' οὐρανοῦ ἐστάξαντο σπέρμα γονῆς τὸ πρόσθεν:] Non capio hic interpretes nugas nobis vendentes. Perdrierius vertit: *qui exitium adverſus cœlum ſtruxerunt, ſemen generationis præcedens.* Primò τὸ λυγρὸν ad σπέρμα reſpicerè quis non videt? & quis dixit ἀπ' οὐρανοῦ in hac ſignificatione? & quid illud ſemen generationis præcedens? ſanè ſine ſenſu verba. Interpres ἔμμετρος nihilo felicior Perdrierio, reddit: *qui in ſuperos aciem ſtruxere nefandam.* Sed quid multis? nihil aliud vult dicere Poëta, quàm hos Gigantes ortos eſſe ex à Saturno reciſorum teſticulorum patris Cœli ſanguine, qua de re Heſiodus prolixè in Theogonia. Ordo verborum hic eſt: οἱ ἀπ' οὐρανοῦ ἐστάξαντο, (quaſi guttatim delapſi ſunt) σπέρμα λυγρὸν γονῆς τὸ πρόσθεν.

editio

+ vide Inscript. in Beger Spicileg. Antiq. p. 90.

editio Basileensis Andreæ Cratandri pro ἐστάξαντο, legit ἐνστάξαντο.

V. 22. Ἐν κυβέλοις ὄρεσιν:] Adi Doctissimi Holstenii notas ad Stephanum, voce κυβέλεια, unde & doctior & ditior redibis.

V. 24. Μήχου καὶ ἡρακλῆος:] Exemplar Basileense legit hic μήχου τε καὶ ἑρακλῆος. R. Perdrierius vertit *Melus*, ligatus interpres, *Malus*. Nihil horum. Locus corruptus est. Lege igitur, sis,

Μήλωνος τ' ἡρακλῆος περίφημον ἄμυξιν.

Hesychius: Μήλων, ἡρακλῆς, ὀνομασθῆναι φασὶ τὸν θεὸν οὕτως διὰ τὸ μὴ ἱερεῖα θύειν αὐτῷ τοὺς μελιτεῖς ἀλλὰ τὸν καρπὸν τὰ μῆλα. Confer Suidam voce Μήλιος ἡρακλῆς, & Pollucem. Quamquam fortè etiam legi posset

Μηλείου τ' ἡρακλῆος περίφημον ἄμυξιν.

Sumto nomine à Malino caudice apud quem Hercules Draconem Hesperidum hortos custodientem interemit. Occasionem hujus conjecturæ suppeditavit nobis Apollonius IV. Argon. v. 1400. ubi hæc legimus:

Δή τότε γ' ἤδη κεῖνος, (nempe χθόνιος ὄφις)
ὑφ' ἡρακλῆϊ δαϊχθεὶς,
Μήλειον βέβλητο ποτὶ στύπος &c.

Per ἄμυξιν autem hanc nihil aliud intelligo quam auxilium quod tulit Hercules Jovi, cum Titanes cœlum vi aggressi essent. Cùm enim in Phlegra Dii cum Titanibus ancipiti prælio diu decertassent, ajunt Terram Jovi dixisse,

non

non aliter Deos Titanibus ſuperiores futuros, niſi duos ſemideos ſibi belli ſocios & adjutores adjungerent. Ita Bacchus & Hercules accerſiti ſunt: quorum opera & virtute Dii immortales victoria ſunt potiti. Sed & aliàs in fabulis ſæpe Bacchus & Hercules conjunguntur. Communicavit mecum Trajecti ad Rhenum nummum antiquum æreum Vir Clariſſimus, Engelberth van Engelen, ſi quisquam alius, reconditæ antiquitatis & imprimis nummariæ rei ſcrutator diligentiſſimus, in cujus nummi altera facie Bacchus hœdera coronatus conſpicitur, altera Hercules cum clava & leonina pelle, cum inſcriptione: ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΘΑΣΙΩΝ. Eundem nummum, ſed argenteum & optimè conſervatum liberaliſſima manu communicavit etiam mecum VIR quidam non minus ſumma ac recondita eruditione quam generis ſplendore ac dignitate ILLUSTRIS, cui pro ſummo, quo me ſemper fovit hodieque fovet Patrocinio, publicas quidem grates debeo, ſed quod eas nondum perſolverim, pudor & reverentia in cauſſa fuit ne infacundia mea illius gloriæ officerem potius, quam dignis illam præconiis celebrarem. Hujus nummi figuram ex optimo illo exemplo deſcriptam hic exhibemus.

Cujus

Cujus nummi explicationem, licet huc non multum faciat, tamen ſubjungere placet. Herculem inter majores ſuos referebant θάσιοι, decem generationibus diſtantem Thaſo, conditore eorum. Quod patet ex Stephani Byzantini loco, à Clariſſ. Holſtenio emendato, voce Θάσσος, ſu. meliùs Θάσος. Δέκα γὰρ, inquit, Γενεαῖς Ἡρακλέους ἦν Θάσος παλαίτερος, εἴπερ ἀπὸ Ἀγήνορος, Προῖτος ἦν, Ἀγήνορος γὰρ, Βῆλος ἀδελφὸς ἦν, Βήλου δὲ Αἴγυπτος, οὗ λυγκεύς, οὗ δ' Ἄβας, οὗ Δανάη, ἧς Περσεὺς, οὗ Ἀλκαῖος, οὗ Ἀμφιτρύων, οὗ Ἡρακλῆς. i.e. *Decem verò generationibus Hercule erat Thaſus antiquior, ſiquidem ab Agenore Prœtus erat, Agenoris verò Belus frater, Beli verò filius Ægyptus, Cujus Lynceus; cujus Abas; cujus Danaë; cujus Perſeus; cujus Alcæus; cujus Amphitryon; cujus Hercules.* Unde non mirum, ſi Thaſii Herculem, unum ex majoribus ſuis, & hunc præcipuum, & hunc Deum, maximè coluerint tanquam tutelarem Deum; quamobrem etiam tem-

+ urbs Thasus vocabatur etiam αερια, ut Aegyptus, Persis, vide [illegible]

templum ipſi exſtruxerunt magnificum, cujus mentio apud Euſtathium. Qui tamen ex Arriano refert, templum iſtud Herculis apud Thaſios conditum fuiſſe à Phœnicibus, qui Cadmo duce, quos inter & Thaſus fuit, ad Europam quærendam fuerant miſſi: quod tamen, ſi Stephano credimus, falſum erit, cùm enim Thaſus inter Phœnices iſtos fuerit, quos hoc templum exſtruxiſſe refert Arrianus, qui potuit nondum nato Herculi, tot ſæculis antiquior, templum conſecrare? Ideò clariſſ. Holſtenius arbitratur, non aliam ab cauſſam Stephanum hoc loco decem haſce generationes, quibus Hercules à Thaſo diſtabat, enumeraſſe, quàm ut Arrianum falſi accuſaret. Ad Bacchi verò effigiem quod attinet, cui non innotuit vinum Thaſium? cui hederam hîc ſuſpendere nolo.

V. 25. Ὅρκια τ' ἰδαίων:] Ambo interpretes hic legiſſe videntur ὄργια, quod non improbo. Alter Orpheus in ὕμνῳ Κυρήτων:

Μητρὸς ὀρειομανοῦς συνοπάονες, ὄργιο φάντῃ.

V. 27. Ἀγλαὰ δῶρα καβείρων:] Hos & ſequentes verſus optimè explicavit Strabo lib. x. & Apollonii Schol. ad lib. I. verſ. 916. 917.

V. 28. Νυκτὸς:] Fortaſſis ſcripſerit auctor νυσίου περὶ βάκχου ἄνακτος. adhibita συνεκφωνήσει in voce νυσίου, figurâ aliàs quoque poëtæ noſtro valdè familiari. Νύσιος verò ἄναξ Bacchus etiam dicitur ab Oppiano lib. IV. Cyneg. v. 306. unde etiam apud Suidam νυσήϊον ὄρος ἐστὶ

Διο-

Διονύσȣ. νησίαι ὀρχήσεις, αἱ διονυσιακαί. Sed nihil definio. Tu, lector, judica.

V. 30. Αἰπεινήν τε κύπρον &c.:] Alter Orpheus ὕμνῳ εἰς Ἀφροδίτην.

Εἴτ' ἐν κύπρῳ ἄνασσα τροφῷ, ἔνθα καλαί σε
Παρθένοι ἀμήτη νύμφαι τ' ἀνὰ πάντ' ἐνιαυτὸν
Ὑμνȣ̃σί σε μάκαιρα καὶ ἄμβροτον ἁγνὸν Ἄδωνιν.

Vid. Lucianum de Dea Syria.

V. 31. Ὄργια πραξιδίκης:] Suidas, πραξιδίκη, θεὸς ἧς κεφαλὴν μόνην ἱδρύοντο. Hesychius: Πραξιδίκη. δαίμονά τινά φασι, τὴν ὥσπερ τέλος ἐπιτεθεῖσαν τοῖς τε λεγομένοις καὶ πραττομένοις. Conf. Pausaniam in Bœoticis & Laconicis. Scaligerum ad Festum, & imprimis Meursium in libro de Regibus Atticis, ubi copiosè de hac Dea agit, & ostendit Alalcomeniam Ogygi filiam, Minervæ nutricem potissimùm intelligendam esse.

Καὶ ἀρείνης νυκτὸς ἀθήνης:] Quid sit ἀρείνη ἀθήνη, non capio, licet omnes editiones hanc lectionem fideliter servent. ἀρείης melius legi, nemo dubitabit, qui Pausaniam evolverit in Atticis, ubi de ἀρείᾳ Minerva ejusque templo agit. Quæ verò est illa nox Minervæ Ariæ, de qua hîc auctor? Valde mihi verosimile videtur, respicere auctorem ad Sacra Eleusinia passim auctoribus celebrata, & de quibus Justinus lib. II. cap. VI. his verbis: *Per ordinem deinde successionis regnum ad Erechtheum descendit, sub quo frumenti satio apud Eleusin à Triptolemo reperta est,*

est, in cujus muneris honorem Noctes *initiorum sacra.* Neque verò me movet quod in Cereris honorem celebrata fuerint hæc mysteria, ipsa enim Ceres seu Isis apud Apulejum omne dubium eximit, dum de se ipsa sic loquitur: *Me primigenii Phryges Pessinuntiam nominant* DEUM MATREM, *hinc Autochthones Attici Cecropiam* MINERVAM, *Eleusinii vetustam Deam* CEREREM &c. Neque etiam quemquam movere debet, quod ἀρείην hic ἀθήνην dicat potiùs quam ἐλευσίνην, non magis quàm verba Cereris Eleusiniæ apud Apulejum, quibus se Minervam Cecropiam, i. e. Atticam, dici ait. Nihil igitur hic aliud intelligo per ὄργια νυκτὸς ἀρείης ἀθήνης, quam ὄργια νύχια Atticæ seu Cecropiæ Minervæ seu Cereris Eleusiniæ; quæ nihil aliud sunt, quàm Mysteria Cereris, &, ut Justinus ea vocat, Eleusina sacra. De noctibus verò, quibus celebrata fuerint hæc sacra, vide ea, quæ ex Scaligero annotavit ad Justini lib. II. cap. VIII. ὁ πάνυ Grævius. Denique de iisdem sacris Eleusiniis intelligo ego Crassum ap. Ciceronem lib. III. de Orat. ubi, *Athenis*, inquit, *diutius essem moratus, nisi Athenienfibus, quòd mysteria non referrent, succensuissem.*

V. 32. Θρήνους τ' αἰγυπτίων:] De his vide Lucian. de Dea Syria, pag. editionis novæ 658. itemque Julium Firmicum libro de errore profanæ religionis. Quid sint χύτλα, exponit He-

ſychius. Et magis accommodatè ad hunc locum Apollon. Schol. l. 1. v. 1075.

V. 33. Πολυπείρονας ὄρμους:] per ὄρμους hic *vocem* aut aliud quid ſimile intelligi credo, ſed, fateor, in tali ſignificatione hoc vocabulum me legiſſe non memini.

V. 35. Ὀνειροπόλοισιν ἀτρεκποῖς:] Quid ſit ὀνειροπολεῖν, oſtendit Scholiaſt. Ariſtoph. ad Nephel. Act. 1. Sc. 1. ubi differentiam oſtendit inter ὀνειροπολεῖν & ὀνειρώττειν. Euſtathius: ὀνειροπόλος, ὁ περὶ τοὺς ὀνείρους πολυμενος, καὶ ἢ ἐξ ὧν αὐτὸς βλέπει, ἢ ἐξ ὧν ἄλλοι, κρίνων. unde, ni fallor, noſter ὀνειροπόλοισιν ἀτρεκποῖς dixit, ad judicii illius certitudinem indicandam.

V. 36. Ψυχαὶ ἐφημερίων:] ἐφημέριοι appellantur aliàs homines per contemptum, ἐφήμερον enim eſt animal quoddam unum ſolum diem vivens, teſte Heſychio. Euripid. Oreſt. πανδάκρυτ' ἐφαμέρων ἔθνη. Æſchyl. Προμ.

Ἐνταῦθα νῶϊ ὕβριζε, καὶ θεῶν γέρα
Συλῶν, ἐφημέροισι προστίθει·

Hippocrates lib. περὶ ἀρχῶν ait hominis vitam eſſe ἑπταήμερον, ut qui non diutiùs vivat alimento carens.

V. 37. Σημείων τεράτων τε:] Σημεῖα propriè ſunt ἃ παρὰ τόπον, ἢ παρὰ τὸ ὡς ἐπὶ πολὺ γίνεται· τέρας verò, τὸ παρὰ φύσιν γινόμενον παράπλασμα, τὸ παρὰ φύσιν τεχθέν. unde non accuratè Biſetus ad θεσμοφοριαζούσας Ariſtophanis τὸ τέρας per τὸ σημεῖον explicat. Etymologicon ineditum Bibliothecæ

bliothecæ Ultrajectinæ: Σημεῖον τέρατος διαφέρει: Σημεῖον ἐστι τὸ ἐπὶ γῆς γινόμενον, τέρας τὸ ἐν τῷ ἀέρι. Sed melius in voce Τέρας. Τέρας, inquit, θαῦμα παρὰ φύσιν, παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω, ὁ μέλλων, ἐρῶ, ἔρας καὶ τέρας. οἱ γὰρ μάντεις διὰ σημείων καὶ τεράτων τὰ μέλλοντα ἔλεγον· διαφέρει τέρας σημείου, τέρας λέγεται τὸ παρὰ φύσιν γινόμενον πρᾶγμα, σημεῖον δὲ τὸ κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν γινόμενον τέρας. Similia habes apud Euſtathium ad Iliad. β. ubi res exemplis declaratur.

V. 39. Ἐπινήχυτα δῶρα:] Frequentia. ut infra v. 310.

---- ἐν δ' ἄρ' ὕπερθε
Πέπλῳ παρκατέθηκα θεοῖς ἐπινήχυτα δῶρα.

Νήχυτος, ut vult Apoll. Schol. ad lib. III. v. 530. eſt πολύχυτος.

V. 41. Ταίναρον ἠνίκ' ἔβην:] De Tænaro vid. Stephan. de Urbibus, itemque Suidam. ea verò quæ auctor hîc dicit, confirmat locus Virgilii Georg. IV. v. 467.

Tænarias etiam fauces, alta oſtia Ditis
Et caligantem nigra formidine lucum
Ingreſſus, maneſque adiit, regemque tremendum
Neſciaque humanis precibus manſueſcere corda.

Confer Senec. in Hercul. Fur.

V. 42. Ἡμητέρῃ πίσυνος κιθάρῃ:] Ita Æſchylus Perſ.

Πίσυνοι λεπτοδόμοις πείσμασι, λαοπόροις τε μηχαναῖς.

 V.

V. 43. Ἦδ' ὅσον Αἰγυπτίων ἱερὸν λόχον ἐξελόχευσα:] Reſpicit ad ſacra & ſacerdotia, quæ in Ægypto ſe introduxiſſe & hic & inferius refert vers. 100. Quamvis Orpheum ſacra & ſacerdotia in Ægypto inſtituiſſe nemo veterum dixerit, ſed potiùs ſacra Ægyptiorum didiciſſe & in Græciam deportaſſe. vid. Diodor. Sicul. lib. 1. Marsham. in canone Chronolog. Scholiaſt. Ariſtoph. ad Acharn. λόχους, ἔνιοι μὲν τὸ ἐξ ἀνδρῶν ὀκτὼ σύστημα, οἱ δὲ τὸ ἐξ ἀνδρῶν δώδεκα, οἱ δὲ τὸ ἀπὸ ἑκκαίδεκα ἀνδρῶν πλῆθος, ὃ καὶ τέλειόν φασι καὶ σύμμετρον· Elegans hic uſus verbi λοχεύω. Illorum enim ſacerdotum, aut illius ἱερῦ λόχυ quaſi parentem ſe dicit.

V. 47. Νῦν δ' ἐπεί:] Quod apud hunc Poëtam de ἐκστάσει, ſeu ἐνθυσιασμῷ Poëtico dicitur, idem tribuit Apollonius menti multis magniſque affectibus diſtentæ, nam Lib. III. v. 1150. Medeæ Ψυχὴ γὰρ νεφέεσσι μεταχθονίη πεπότητο. Noſtri huic affine eſt illud Poëtæ:

Jam furor humanos noſtro de pectore ſenſus
Expulit, & totum ſpirant præcordia Phœbum.

V. 50. Ὥς ποτε πιερίην:] Apollonii Schol. ad lib. 1. v. 31. Πιερία ὄρος Θρᾴκης, ἐν ᾧ διέτριβεν ὀρφεύς. Quæ benè conveniunt cum Epitomatore Strabonis, licet hic paulo diſtinctius locum iſtum, in quo verſatus olim Orpheus fuerit, nominet in Epitom lib. VII. Ἔχει δὲ ἡ πόλις, inquit, τὸ δίον, κώμην πλησίον, πίμπλειαν, ἔνθα ὀρφεὺς διέτριβεν. Et paulo poſt:

μετὰ τὸ δῖον, πόλιν, ὁ ἁλιάκμων ποταμός ἐστιν, ἐκβάλλων εἰς τὸν θερμαῖον κόλπον, καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ἡ πρὸς βορρᾶν τοῦ κόλπου παραλία, πιερία καλεῖται· Vid. Apollonium ipſum lib. 1. v. 25.

Λειβήθρων τ' ἄκρα κάρηνα:] Hos tres montes Thraciæ conjungit Strabo lib. IX. ἐνταῦθα δ' ἐστὶ (de Helicone loquitur) τό τε τῶν μουσῶν ἱερὸν, καὶ ἡ ἵππου κρήνη, καὶ τὸ τῶν λειβηθρίδων νυμφῶν ἄντρον· ἐξ οὗ τεκμαίροιτ' ἄν τις, θρᾶκας εἶναι τοὺς τὸν ἑλικῶνα τῇς μούσαις καθιερώσαντας· οἳ καὶ τὴν πιερίαν, καὶ τὸ λείβηθρον, καὶ τὴν πίμπλειαν ταῖς αὐταῖς θεαῖς ἀνέδειξαν. Cæterùm, poſt hunc verſum unum deſiderari & ſuadet ſenſus & Renatus Perdrierius Interpres hujus Poëtæ; egoque nullus dubito, quin ita ſonuerit deſideratus verſus:

Ἡμιθέων ἶκε, καὶ ἡρώων πρῶτος ἰήσων.

Hocque colligo ex ipſa Perdrierii verſione, utpote quæ in omnibus tam pueriliter adhæret vocabulis Græcis, ut nec ſignificationis, nec conſtructionis Latinæ habita ratione, verba Græca planè ut ante oculos jacent, ex trivialibus Lexicis interpretetur. Is igitur poſt quinquageſimum verſum hunc habet: *Semideorum venit & Heroum primus Jaſon.* ex quo nos Græcum hunc deſumſimus.

V. 57. Δόλου τρίβον:] Hebraiſmi ſpeciem habere videatur, ſed tamen alii quoque ita locuti ſunt: Oppianus II. Halieutic. v. 117.

---- τότ' ἔπειτα δόλου πετάσασα θύρεθρα,

Ubi δόλȣ pro δολερȣ̃, & alibi ἄρκιον ὀλέθρȣ, pro ὀλέθριον. Ita hic δόλȣ τρίβον, pro δολερόν.

V. 62. Ἐυχωλῇσιν ἐφέσπετο:] Quemadmodum Iliad. β. ἕσπεσθαι θάνατον eſt ſpontè & minimè reluctando mortem ſequi, ita hic ἐφέσπεσθαι aut παρεφέσπεσθαι εὐχωλαῖς, eſt promptè & cum gaudio preces exaudire, quod interpres ἔμμετρος per: *Illa favens juſtis precibus*, longè melius interpretatus eſt, quam alter ille, qui ſatis pueriliter per *orationes ſequi.*

V. 63. Ἠγάζετο:] Ambo interpretes legiſſe videntur ἠγάπετο· nos τὸ ἠγάζετο non ſine ratione præferimus.

V. 68. Πρώτη ὑπεξεπέρησε:] Scholiaſtes Apollonii: ταύτην δέ φασιν πρώτην ναῦν γενέσθαι μακρὰν· ἄλλοι δὲ λέγȣσι Δαναὸν διωκόμενον ὑπὸ Αἰγύπτȣ, πρῶτον κατασκευάσαι, ὅθεν καὶ Δαναῒς ἐκλήθη. Cum noſtro facit Valerius Flaccus:

Prima Deûm magnis canimus freta pervia natis.

Sed inferius ſibi ipſi contradicere videtur auctor, ubi de Phœacibus v. 1292. dicit, quod fuerint.

Ἴδριες εἰρεσίης καὶ ἀλιπλάγκτοιο πορείης

Si hoc, certè Phœaces priores Argonautis navigarunt, illam enim dexteritatem & peritiam navigandi ab Argonautis diſcere non poterant, quos nunquam antea viderant. Quin ſtatim de ipſis Colchis ſubjicit:

Ἐν δ᾽ ἄρ ὑπειρεσίῃσιν ἐπειγόμενοι φορέοντο
Νηυσὶν ἀπειρεσίαις βελαρὸς λόχος αἰήταο.

Qui

Qui certè numerus navium tam exiguo tempore, quod Argonautæ in hoc itinere consumserunt, ædificari non potuit : si igitur ante ædificatæ hæ naves, in quem usum?

V. 71. κιθάρην πολυδαίδαλον:] Pindarus Ol. IV. ποικιλοφόρμιγγος mentionem facit, & φόρμιγγα ποικιλόγαρυν alibi nominat. *Cithara variata*, Perdrierii somnia.

V. 77. Βιστονίῃ κικόνεσσι:] vid. præter Stephanum Apollonii Scholiast. ad lib. II. v. 706. Tzetzem ad Lycophronem, Herodotum lib. VII. & alios.

V. 78. Χαῦρ:] H. Stephani est hæc emendatio, pro καῦρ quod Aldus substituit pro Χαῦρ & omnino recipienda.

V. 84. Ἀξείνου πόντοιο:] Strabo lib. VII. hoc mare ἄξεινον dictum scribit, διὰ τὸ δυσχείμερον, καὶ τὴν ἀγριότητα τῶν περιοικούντων ἐθνῶν, καὶ μάλιστα τῶν Σκυθῶν ξενοθυτούντων, καὶ σαρκοφαγούντων, καὶ τοῖς κρανίοις ἐκπώμασι χρωμένων· ὕστερον δ' εὔξεινον κεκλῆσθαι, τῶν ἰώνων, ἐν τῇ παραλίᾳ πόλιν κτισάντων.

Μυχοὺς:] Ita hâc voce utitur Aristoph. in Θεσμοφορ.

Σύ τε πόντιε σεμνὲ πόσειδον
Ἁλιμέδον, προλιπὼν
Μυχὸν ἰχθυόεντ' οἰστροδίνητον.

Etymologicon Græcum elegantissimum Bibliothecæ Ultrajectinæ ineditum : Μοιχὸς σημαίνει δύο, τὸ ἐνδότατον τόπον, καὶ χεάφεται διὰ τὸ υ. γίνεται

ται

ται ἢ παρὰ τὸ νὺξ, νυχὸς, ἢ κατὰ τροπὴν τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον μυχὸς, οἱονεὶ ὁ ἐνδότατος ἢ σκοτεινὸς τόπος, παρὰ τὸ μεμυκέναι, ἢ νύχιός τις ὢν, οἱονεὶ σκοτεινὸς, ἢ ἐκ τοῦ μύω, τὸ καμμύω, οὗ τὰ ἐνδότερα φωτὸς ἐστέρηται.

V. 92. Μοῦνον ἀπ' ἀνθρώπων:] Interpres ἔμπειρος vertit: *de tot mortalibus unus*, quod non verum eſt. Nam & Hercules & Theſeus eò deſcenderunt. μοῦνος ἀπ' ἀνθρώπων hoc loco eſt *ſolus*, *ſine comite*. quod quidem leve dixerit is, cui non grave eſt contra veritatem loqui.

V. 97. Νηῒ σὺν ἐυσέλμῳ:] Scholiaſtes Apollon. ad lib. 1. v. 528. Τὰς τοῦ ἐρετοῦ καθέδρας, τὰ σελιδώματα, καθόλου δὲ τὸ πλατὺ ξύλον σέλμα λέγεται ἢ σελίδωμα. ὅθεν καὶ τὰς σελίδας τῶν ῥαψῳδιῶν διὰ τὸ πλάτος φαμέν.

V. 100. Αἰγύπτῳ λιβύῃ τε:] Vide, an non melius Αἰγύπτου λιβύης τε.

V. 101. Ἐξ οἴστρου:] Interpretes Ariſtoph. Οἶστρος, ἐρεθισμὸς, ἔκκαυσις πύρωσις ἐμμανής. καὶ οἶστρον καλοῦσιν πᾶσαν κίνησιν. καὶ οἶστρος, ἐρεθισμὸς, ὁ λεγόμενος μῦα. μανία ἀφροδισίων, λύσσαι, φόβος, καὶ εἶδος πτηνοῦ, ὑφ' οὗ αἱ βοῦς κεντιζόμεναι σκιρτῶσιν, ὁ μύωψ καλεῖται.

V. 104. Ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι:] Euripid. Jone:

Ἀνοικτέον τό δ' ἐστὶ καὶ τολμητέον.
Τὰ γὰρ πεπρωμέν' οὐδ' ὑπερβαίη ποτ' ἄν.

V. 105. Μοιρῶν ἐννεσίῃσιν:] Ἐννεσία eſt, cùm vel Deus aliquis imperat menti, vel mens animo. Prior modus hic regnat, & frequens eſt

apud auctores. De posteriore vide Hoelzlinum ad Apollon. lib. I. v. 7.

Ὀυ γὰρ ἄτιμοι:] Nam Ulysses apud Homer. Odyss. N.

Ζεύς σφέας τίσαιτο ἱκετήσιος, ὅς τε καὶ ἄλλους
Ἀνθρώπους ἐφορᾷ καὶ τίνυται ὅστις ἁμάρτῃ.

Hesiodus ἔργ.

Ἶσον δ' ὅς θ' ἱκέτην ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει.

V. 110. Ὑπὲρ παγασηΐδας ἀκτάς:] Unanimiter omnes, qui Argonautarum historiam describunt, hoc in loco convenisse eos fatentur. Παγασαὶ autem ἀκρωτήριον μαγνησίας. ὠνομάσθη ἢ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεπῆχθαι τὴν ἀργὼ, ἢ ἀπὸ τοῦ πηγᾶς περιῤῥέεσθαι τοὺς τόπους. Confer Strabonem lib. IX.

V. 112. Ρηγμῖνά τ' ἀναύρου:] Non προσηγορικῶς, sed κυρίως hoc loco interpretandus est ἄναυρος. vid. Hoelzlin. ad Apollonii lib. I. v. 9. & de voce ῥηγμὶν ad lib. II. v. 348.

V. 120. Ἀγνιάδην:] Falsò Hoelzlinus ad Apollon. lib. I. v. 105. Τὸ ἀγνιάδης derivat ab Ἀγνεὺς, verius tamen ab ἄγνιος, quamquam ne hoc quidem, quum, si Apollodoro credimus, Ἅγνιος, vel Ἁγνίης pater fuit Tiphi, non ἀγνεὺς, vel ἄγνιος, unde etiam & apud hunc & apud Apollonium scribendum potiùs ἁγνιάδην & ἁγνιάδης, spiritu aspero, quod vel ex Flacco discere potuissent, qui semper Hagniades, nunquam Agniades. Codex Palatinus Apollodori, qui pro Ἁγνίου legit Ἀγείου, corruptus est.

V. 121. Θεσπεσιέων:] à Θέσπεια fit Patro-

nymicon Θεσπιεὺς, Θεσπιακὸς & Θεσπικὸς, unde mendum apparet, nempe Θεσπεσιέων perperam pro Θεσπιέων. &, ne dubites, audi Apollonium lib. I. v. 106. de eodem Tiphy:

Τῖφυς δ' ἁγνιάδης Σιφάεα κάλλιπε δῆμον
Θεσπιέων.

Τελμιασσοῖο:] Τελμισσὸς, πόλις Καρίας, ὡς ἡ Φίλων ϗ ςράβων, Λυκίας, inquit Stephanus. Sed quid Cariæ cum Bœotia? igitur & hic mendum ſubeſt, neque dubito, quin legendum ſit τευμησσοῖο, τευμησσὸς enim, ὄρος Βοιωτίας & ἄςυ, vid. etiam Strabonem lib. IX. neque apud noſtrum tantùm hâc ſcriptura peccatur, ſed etiam apud Suidam Τελμίσια & Τελμίσσὸς legitur corruptè pro Τευμησία & Τευμησσὸς.

V. 122. Φαεσσίῤῥειθρον:] quid ſit, non capio, ſed & hîc anguem in herba latere arbitror. quid ſi ſcripſiſſet Orpheus: ἄγχουρος λαοῖς σιφαῖον ῥεῖθρον ἄμειβεν; Ita enim Apollonius loco paulò ante adducto:

Τῖφυς δ' ἁγνιάδης Σιφάεα κάλλιπε δῆμον
Θεσπιέων.

Stephanus: Σίφαι, ἐπίνειον τῆς Θεσπιακῆς &c. Ita igitur duos hos verſus lego & interpungo:

Θεσπιέων δ' ὅγε τῆμος ἐφ' ὕδασι (τευμησσοῖο
Ἄγχουρος λαοῖς) σιφαῖον ῥεῖθρον ἄμειβεν.

Nec dubito quin ita ſcripſerit Auctor.

V. 126. Ὃν ἄμπυκι νυμφευθεῖσα:] Quis non miretur hoc loco ſtupiditatem interpretum, imprimis Perdrierii, qui hæc verba reddit: *quem*

reticulo nupta. ridiculè ſanè. nec tamen felicior alter interpres, niſi ignorantiam ſuam carmine celare conetur, ſed fruſtrà. hic vertit:

Et te Mopſe adii Titareſie, ſplendida cultu
Chaoniam peperit quem ſubter Aregonis alnum.

nugæ! μόψος Ἄμπυκος ὑὸς τοῦ πτάρωνος. ita dicunt omnes. videndum igitur an non hîc in Ἄμπυκι vitium lateat, quod tamen non arbitror. Sæpè enim à reliquis noſter recedit in Nominibus Propriis. Etiam Flaccus aliquoties *Ampycides* pro *Mopſo.*

V. 127. Ἀρηγονὶς:] Hoc in loco gratiæ à me referendæ ſunt τῷ πάνυ Grævio; quùm enim τὸ ἀρηγονὶς Potronymicon eſſe pro certo ego haberem, & tamen Primitivum, ut vocant, nullum invenire poſſem, reſcripſit mihi Vir Clariſſimus: Hic nihil aliud cogitandum, quàm, quam alii Chlorida dicunt, Orpheo vocari Ἀρηγονίδα, ut ſolent in multis fabulis veteres ſibi non conſtare. Sic patriam ejus alii Oechaliam, alii Titaronem urbem eſſe dicunt. Sic Chloridis patrem alii Amphionem, alii Orchomenum dicunt fuiſſe. In matre igitur Mopſi ab aliorum ſententia hîc diſcedit Orpheus. In ſequenti verſu vides eandem ſententiarum diſcrepantiam. Non mihi igitur Ἀρηγονὶς videtur eſſe Patronymicon, non magis ac Chloris.

V. 128. Αἰγίνης ἀγλαὸν ὑὸν:] Apollodorus lib. III. Endeiden, Chironis filiam, matrem Pelei & Telamonis facit. Æginam verò Aſopi, Æaci ex Jove matrem.

V. 129. Ἐνὶ φθίῃ ἐριβώλῳ :] Huc enim confugerat ob cædem fratris Phoci. Apollon. lib. I. v. 94.

V. 134. Λαοθόῃ μερετοῖο :] Apollonius Antianiram, Meneti filiam matrem horum dicit lib. I. Laothoe aliàs Herculis & Chryſeidis, Theſei filia. Apollodor. lib. II.

V. 136. Βούφαγος ἦλθε κόρωνος :] Ecce ſupinam interpretum rurſus ignorantiam. Perdrierius : *& Buphagus venit Coroni filius.* alter : *Buphage nate Corono.* Βουφάγος Herculis aliàs Epitheton, ad robur ejus & ſtrenuitatem indicandam. idem Epitheton hic ob eandem cauſſam Corono tribuitur, ob quam etiam Apollonio laudatur. Lib. I. v. 57. ſeqq. quem cum Scholiaſta vide.

V. 137. Ἴφικλος αὖ φυλάκου :] Conſentiunt circa hanc genealogiam omnes, quos novi, auctores, excepto ſolo Apollodoro, qui hunc Iphiclum Theſtii filium dicit. Obiter hic obſervandum, de Iphiclo hoc interpretandum eſſe illud fragmentum Heſiodi, quod exſtat apud Euſtathium.

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα.
Ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάεσκε πόδεσσι.

Index eſt Apollonii Scholiaſt. qui, ἴφικλος, inquit, υἱὸς ἦν φυλάκου καὶ κλυμένης τῆς μινύου· τοῦτον ἡσίοδος ἐπὶ πυρίνων ἀθέρων τρέχειν φησί. In quo fragmento vocem πυραμίνων fruſtra ex lexicis interpretari conaberis. Non autem de ſolo Iphiclo hoc

hoc dicitur, sed eandem celeritatem *Erichthonii equabus* tribuit Homerus Iliad. υ. Talis etiam apud Apollonium in I. Argon. *Polyphemus.* Apud Virgil. in VII. Æn. *Camilla* fingitur. Apud Nonnum. lib. 28. Dionysiac. *Damneus*, quidam. Apud Ovidium Metamorph. X. tales sunt *Hippomenes & Atalanta*. Apud Q. Smyrn. l. 8. *equi Achillis.*

V. 138. Βούτης τ' αἰνειάδης:] Omnes, excepto hoc, Buten Teleontis filium faciunt.

V. 143. Ὃς γύρτων(ος):] Dissentit hic à reliquis auctor noster, qui urbem hanc conditam volunt vel ἀπὸ γύρτωνος, τοῦ φλεγύου ἀδελφοῦ, ut Stephanus, vel ἀπὸ γυρτώνης τῆς φλεγύου, ut Apollon. Schol. ad lib. I. v. 57.

V. 144. Ἶφιτος:] ita omnes. Corrigendus tamen Apollodorus lib. I. pag. editionis Tanaquill. Fabri. 55. ubi legitur ἴελπος Ναυβόλου, pro ἴφιτος.

V. 146. Λαοδόκος τ' ἀλαὸς:] Manifestum mendum, quod tamen stupiditas interpretum non assecuta est, quin nec ipse H. Stephanus, utut lynceus sit, hoc observavit. Ταλαὸς Laodoci & Areji frater. Valer. Flaccus.

--- *Hinc Talaus, fratrisque Laodocus urget*
Remo terga sui.

Apollonius planè cum nostro:

Ἀργόθεν αὖ ταλαὸς καὶ Ἀρήϊος, υἷε βίαντος
Ἤλυθεν, ἴφθιμός τε λεωδόκος, οὓς τέκε πηρὼ.

Ast υἱοὶ ἄμωμοι, scilicet βίαντος· ἀβαντιάδαι enim,

quod ſequitur, non eſt Patronymicon, ſed Gentile.

V. 148. Ἰφιδάμας δ' ἀλέε:] Omnes unanimiter hunc Ἀμφιδάμαντα vocant, repone igitur audacter Ἀμφιδάμας. Sed & apud Apollodorum lib. II. interpretes Ἀμφιδάμαντα vertunt Iphidamantem, quod miror Tanaquill. Fabrum præteriiſſe.

V. 150. Ἐργῖνος βραγχε:] Non pugnat noſter cum reliquis, qui Eriginum Neptuni filium dicunt, eſt enim ἀπόγονος Neptuni ſec. Schol. Apollonii, qui tamen κλυμένου τοῦ πρέσβωνος ἢ βουζύγης τῆς λύκου filium dicit.

V. 154. Ἄγχαθι πελλώνης:] repone Παλλώνης, vid. Steph. & pro λιπέζε, lege λιπάξε. Ita enim vocatur ad Herodoto lib. VII. ubi vicinas Pallenæ urbes recenſet.

V. 155. Θρειονόμους τε κολώνας:] Apollon. Schol. Παλλώνη δ' ὄρος Θράκης καὶ πόλις, ὅθεν ἦν Πρωτεὺς κανάστρου ἦν, ἀκρωτήριον τῆς παλλώνης.

V. 159. Σύγγονος ἀλθαίης:] Ἀλθαῖα καὶ ἔφικλος ἀδελφοὶ ἐκ δηϊδαμείας τῆς περιήρους. Schol. Apoll. unde etiam Iphiclus Meleagri μήτρως dicitur ab Apollonio.

V. 161. Ἀστερίων:] Aut errat Apollodorus, aut libri corrigendi ſunt in eo loco, ubi Argonautas recenſet Ἀστήριος Κομήτου dicit, falſò. Ἀστερίων κομήτου legendum, nam Ἀστέριος ἦν καὶ ἀμφίων ὑπερασίου ὑιές. teſte Apollonio l. I. v. 176. quo in loco neque Scholiaſta verus eſt, nam

nam eodem libro verſ. 35. jam Auctor dixerat:

Ἤλυθε δ' ἀστερίων αὐτοσχεδόν· ὅν ῥα κομήτης
Γείνατο. &c.

V. 162. Πειρεσίην:] Vide Doctiſſimi Holſtenii Notas ad Stephanum voce Ἀστέριον. ubi tamen non aſſentior ei circa locum paulò ante ex Apollodoro adductum, quin ipſum Stephanum de Aſterio conditore hujus urbis dubitanter loqui, ſatis clarum eſt.

V. 168. Τὸν ῥά τε φασί:] Hiſtoriam ſeu Fabulam potius vide ap. Apollonium lib. I. v. 59. ſeqq.

V. 173. ᾧ ποτε πτιμάν:] Hiſtoria nota eſt. vid. tamen Apollodo. lib. III.

V. 177. Ἤλυθε δ' ἀκτορίων ἴλυ πῶϊς:] Scribe ἶρυ πῶϊς. ἄκτορος γὰρ υἱοὶ μὲν οἶκος καὶ ἶρος.

V. 185. Νόθος:] Οὐ μὲν ὅγ' ἦεν ἄβαντος ἐτήτυμον· ἀλλά μιν αὐτὸς.
Γείνατο κυδαλίμοιο ἐναρίθμιον αἰολίδησιν
Λητοΐδης. Apollon.

V. 191. Σύσχορτος:] Stephanus legi vult σύμφορτος. Interpretes legere σύσχωρος. Ego Stephani lectionem præferrem.

V. 193. Ἀισήποιο ῥοῇσι:] Lege αἰσωποῖο, ita Apollonius & alii, qui etiam φλείας, non φλίας ſcribit. αἴσηπος inferius occurrit v. 486. & ibi locum habet. Sed & circa hanc ſcripturam alibi quoque peccatur v. g. in verſibus Antimachi lib. IV. Epigr. Gr. βωμὸν γὰρ οἱ εἴσατο πρῶ-

πος

τος Ἄδρης-@ ποταμοῖο παραὶ ῥόον αἰσωποῖο. pro Ἀσώποιο.

V.200. Ναύπλι@:] Vide Apollon. l. 1. v. 133.

V. 203. Μελεάπδ@:] Reſcribe Μαλεάπδ@.

V. 211. Πισιδάλιδας ὄχθας:] Πίσα, πόλις καὶ κρήνη τῆς ὀλυμπίας, τὸ ἐθνικὸν, πισαῖ۞, inquit Stephanus. Apparet igitur hoc in loco pro πισιδάλιδας legendum eſſe πισάλιδας.

V. 213. Καὶ μὴν καὶ διασοὶ ὄρπηκες:] Ita Ariſtophanes in Θεσμοφορ.

--- θηροφόνε παῖ
Λατοῦς χρυσώπιδ@ ἔρν@. Vide Biſetum ad illum locum. Oppianus lib. 1. Κυνεγ.

Αὐσονίου ζηνὸς γλυκερὸν θάλ@ Ἀντωνῖνε. ubi non exſcribo ea, quæ ad hunc locum obſervavit illuſtre Academiæ Noricæ, dum viveret, decus, Conradus Rittershuſius, ſed lectorem potius ad ejus Commentarios in Oppianum remitto.

V. 216. Διασὸν δ᾽ αὖ βορέου:] De his vide, ſis, Apollonii Schol. ad lib. 1. v. 211.

V. 226. Ἀργεννῆς &c.:] Locum corruptum eſſe, certum eſt, nec quo meliùs reſtitui poſſit, quàm H. Stephanus eum reſtituit, video. ita ergo cum Stephano legendum.

--- Τῷ δ᾽ οὔπω ὑπὲρ δροστροῖο γλυείου
Ἀργεννὰς ἐρύθαινε παρηΐδας ἄβρὸς ἴουλ@.

V. 232. Ἤμβνοι ἐξείης:] Ita lege, non ἐξῆεις cum Stephano.

V. 234. Ἤϊον:] Ita legunt editiones & interpretes, qui poſtremi reddunt : *Viaticum illic*

ex-

exſpectavit ſuper arenam marina navis. Sed quis non advertit puerilem ſententiolam? mallem ego ἠϊόν. Notum enim eſt veterum navigia extra uſum & in hyeme non in aqua detenta fuiſſe, ut cum noſtris hodie fit, ſed extracta & in ſicco collocata tantiſper, donec uſus poſceret ut undis redderentur, quod cùm ex aliis, tum verò ex noſtro paſſim videre eſt.

V. 237. Δυρατεῦσι φάλαγξι:] Heſychius: φάλαγγες, πολεμικαὶ τάξεις, ἀπὸ τοῦ πέλας ἀλλήλων εἶναι, καὶ τὰ τῶν δακτύλων ἄρθρα, ἢ νεῶν ὑπερείσματα.

κάλωσι:] Funes nauticos recenſet Apollonii Scholiaſta ad lib. I. v. 566. quem, ſi lubet, vide.

V. 243. Ἡ δ' οἱ ἐγχριφθεῖσα:] Lege ἐγχριμφθεῖσα.

V. 244. Ἀναλέοις φυκέεσσιν:] Vide Plinium lib. XIII. cap. XXV.

V. 251. Ὄπα λείριον:] Λείριον Stephanus repoſuit pro χείριον, optimè. Nec eſt, quod huic ſuæ conjecturæ diffidat. Licet enim Homerus non ita loquatur, loquitur tamen ita Apollonius lib. IV. v. 903. ἵεσαν ἐκ στομάτων ὄπα λείριον.

V. 254. Ὁμοῤῥοθέοντες:] Scholiaſt. Ariſtoph. ad ὀρνίθ. ὁμοῤῥοθῶ. συνθέλω· ὁμοῤῥοθεῖν, κυρίως, τὸ ἅμα καὶ συμφώνως ἐρέσσειν. Adhortatur igitur auctor hoc loco Argonautas, ut ſimul omnes navem è littore in fluctus impellant,

quip-

quippe qui mox ſimul omnes ὁμοῤῥοθέοντες e-runt.

V. 258. Ἀιὲν ἐμῆς ἐνοπῆς:] Navem ipſam nunc alloquitur Poëta.

V. 264. Τομαρειάς:] Hoc τομαρειὰς neſcio an usquam inveniatur, & ſi inveniatur, à τέμνω forte deducendum erit, ſed quid ad locum hunc? ego vix dubito quin legi debeat τομούρεια, vatidica, à τομουρὸς vates, ὁ τὸ μὴ ὂν μαντικῶς ὁρῶν, ſec. Euſtath. ad Odyſſ. π. verſum ergo ſic lego:

Δή ποτ' ἐπιβρομένουσα τομούρεια ἔκλυε φηγός.

V. 269. Ὑπὸ τρόπι:] Ita benè corrigit Stephanus pro ὑποτρόπι, quod, licet manifeſtò nihil eſſet, tamen ſeduxit interpretes. Scholia ad Ariſtoph. Ἰπωεῖς: ὅ ἐστι συνεκτικώτατον τῆς νεὼς, ἥτις ἐστὶ τρόπις, ὑπὸ δὲ ἄλλων μήτρα καλεῖται.

V. 274. Οἴηκας ἔδησαν:] Apollonius: Τῖφυν ἐϋσείρης οἰήϊα νηὸς ἔρυσθαι. ad quæ verba Scholiaſt. Οἰήϊα, τὰ πηδάλια, οἷον οἰήσια, ἐπειδὴ οἰήσεως χρεία τῷ κυβερνήτῃ, οἱ δὲ γλωσσογράφοι τοὺς οἴακας.

V. 281. Θυμός τε μενοινᾷ:] Ita Homerus Odyſſ. β. νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.

V. 286. Πολέες τε καὶ ἐσθλοί:] Quos Theocritus ἄωτον ἡρώων vocaret. ἐσθλὸς verò hic uſurpatur quemadmodum apud Heſiodum Ἐργ. v. 214. ubi Plutarchus exponit τὸ ἐσθλὸς. ὁ τῇ τύχῃ καὶ τῇ δυνάμει προέχων.

V. 289. Κράτιστον ἀρειότερον:] Nota Superlativum

tivum poni pro Comparativo & expreſsè comparare. Cur igitur Sanctius negat ullum Superlativum comparare?

V. 294. Ἀλλ' οὐ πεῖθον ἄνακτα:] Contraria his habet Ariſtoteles lib. III. de Rep. c. 13. de Hercule. ubi dixit Herculem minimè voluiſſe parere Jaſoni, ut longo intervallo omnes cæteros Argonautas ſuperans, ac ob hanc cauſſam Argonautas eum reliquiſſe. verba ejus ſunt: μυθολογεῖται γὰρ καὶ τοὺς Ἀργοναύτας τὸν Ἡρακλέα καταλιπεῖν διὰ τοιαύτην αἰτίαν. οὐ γὰρ ἐθέλειν αὐτὸν ἄγειν τὴν Ἀργὼ μετὰ τῶν ἄλλων, ὡς ὑπερβάλλοντα πολὺ τῶν πλωτήρων.

V. 297. Ἰήσονα κοίρανον εἶναι:] Et hoc valdè appetiit Jaſon, dubio procul. Adeo enim indomitam in eo fuiſſe animi magnitudinem ſcribit Ariſtoteles lib. III. de Rep. c. IV. *ut eſurire ſeſe diceret, quando non imperaret.* Ἰάσων ἔφη πεινῆν, ὅτε μὴ τυραννοῖ.

V. 298. Πεντήκοντ' ἐρέτῃσιν:] Apollonius quatuor & quinquaginta recenſet. Flaccus unum & quinquaginta. Apollodorus quadraginta & quinque.

Τραφερήν τε:] τραφερὴ hic terram ſignificat, verſus planè ſimilis illi:

Ὑγρᾶς καὶ τραφερᾶς βασιλεὺς Ἄγις μ' ἀνέθηκεν.

Oppianus lib. I. Κυνηγ. Δῶκεν ἔχειν πᾶσαν τραφερὴν, πᾶσαν γὰρ καὶ ὑγρὴν. & ſæpiſſimè alibi. Nonnunquam etiam adjectivè τραφερὰν γαῖαν: παρὰ τὸ τρέφειν, ὅτι πάντα τρέφει τὰ ζῶα.

V.

+ alij dicunt Herculem argonaut. ducem fuisse vide Apollodor.

V. 305. Ὄφρ' ἔμπεδα:] τὸ ἔμπεδα hîc ſumitur quemadmodum apud Homerum Iliad N. & alibi paſſim τὸ ἔμπεδον. ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον. i. e. *firmiter*, *conſtanter*, adverbialiter. quod non monuiſſem, niſi interpretes & in talibus levibus peccarent. infrà verſ. 345. τὸ ἔμπεδον, & paſſim utrumque in tali ſignificatione occurrit.

V. 310. Ἐπινήχυτα δῶρα:] Interpres ἔμμετρος vertit: *Dîs convenientia dona.* Perdrierius more ſuo pueriliter: *fluitantia.* Tu nihil aliud intellige quàm *multa*, *frequentia.* Νήχυτον enim ſec. Heſychium, πολύ. propriè de aqua dicitur. ut apud Muſæum verſ. 247.

Λάζεο πῦρ κραδίη, μὴ δείδιθι νήχυτον ὕδωρ.

V. 311. Κραντῆρα βοῶν:] Κραντὴρ hoc loco idem eſt quod κράντωρ, κράντωρ autem βασιλεύς. Tauri enim ſunt quaſi reges armenti, quemadm. Virgil. III. Georg. v. 125. *Quem legere ducem & pecori dixere maritum.*

V. 312. Ἀνακλίνας κεφαλὴν εἰς αἰθέρα:] Notiſſimum eſt inferis diis ſacra facta eſſe effoſſa terra, & in victimatione capitibus victimarum in terram repreſſis, quale ſacrificium ad vivum depictum habes apud Senecam in Oedipo Act. III. Superis verò exſtructis aris & capitibus victimarum in altum elevatis, & ideo dicit Poëta noſter: ἀνακλίνας κεφαλὴν εἰς αἰθέρα.

V. 317. Δοῦρατ' ἐπαμπήξασθαι:] Nugantur interpretes, quin plus quam nugantur. verte:

arma

arma induere & enses manubriatos. δόρυ enim ὅπλον. Hesych. & ἄῤῥα mendosè legitur pro ἄορα.

V. 318. Βύρσῃ τε:] ἐρειδομέναις παλάμῃσι, est, *manibus figentibus* βύρσῃ καὶ σπλάγχνοις, *in pellem & viscera.* Et ne quis forte alia hîc cogitet, quia de Orpheo paulò antea dicebatur, quòd taurum ζώταμνε, notandum est, aliud esse ζωοτομεῖν, quod Latinis est *prosecare* & *præsecare* quod pertinebat ad sacrificium, sacerdotisque erat, aliud esse *infigere arma pelli & visceribus*, quod petinebat ad fœderis ritus.

V. 319. Κυκεῶνα:] Hesychius: κυκεῶ, κυκεῶνα ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος καὶ ὕδατος καὶ ἀλφίτων ἀναμεμιγμένον πόμα. Hic verò longe aliter præparatur.

V. 343. Ἀυτόν τε κρονίδην:] Non ipsum Saturnum, sed ejus filium Neptunum intelligit, quod vel pueri vident, nihilominus tamen interpretes errant.

V. 345. Τόφρα:] Hujus πέντε σημασίας numerant. Τὸ εὐθέως, τὸ ἕως, τὸ ἡνίκα, τὸ ὄφρα, τὸ ἐν τοσούτῳ. *Tertia* huic loco maximè idonea est.

V. 363. Ὀιδαίνοντες:] Verbum οἰδαίνω propriè dicitur περὶ τῆς θαλάσσης, ὅταν ἄρξηται μετεωρίζεσθαι. ut volunt Grammatici, unde eleganti metaphora dixit Apollonius: μέθυ θαρσαλέον κῆρ οἰδαίνειν ἐν στήθεσι. lib. 1.

V. 377. Δικαιοτάτας κενταύρων:] Vid. Scholiast. Apollon. ad lib. 1. v. 554.

V.

V. 379. Καὶ ἀκεύμασι νούσων:] Circa diſciplinam hujus Centauri cum noſtro conſentit Apollon. Schol. l. c. Alii tamen, quorum in numero Pindarus & Xenophon, Chironis diſciplinam autumant ἐπιμέλειαν τῶν κυνῶν καὶ κυνηγεσιῶν καὶ τῆς ἄλλης παιδείας.

V. 384. Νήπιον ἀρπιγένεθλον:] Perdrierius hoc loco criſin oſtendit, & pro ἀρπιγένεθλον reſcribit ἀρπιγένηθλον. νήπιος profectò Perdrierius.

V. 399. Ἀμφιφορεῦσι:] Hoc vas à Grammaticis explicatur ἀγγεῖον κεραμεοῦν ἀμφοτέρωθεν φερόμενον, ὅ ἐστι δίωτον. Unde Horatius:

Deprome quadrimum Sabina
O Taliarche merum dicta.

Feſtus dicit Latinos hoc vas appellare *quadrantal*, quod octo & quadraginta ſextarios capit.

V. 408. Ἰσοφαρίζειν: Perdrierius vult ut legas ἰσοφορίζειν. Tu cave facias.

V. 414. Ἕνεκα σφῶν:] Perdrierius legit εἵνεκα, ſed neſcit metiri verſum.

V. 416. Μένος οἴνου:] Tu tutò receptam lectionem ſerva. οἶνος Galli, vappa eſt.

V. 420. Ἐς πέρας:] Excuſandus hoc loco Perdrierius, qui vertit: *& quomodo cœlum veſpere venit*, nam in omnibus exemplaribus excuſis, quæ Stephani editionem antecedunt, legebatur ἑσπέρας. Non tamen excuſanda Perdrierii ſtupiditas, quæ mendum non animadvertit. alter meliùs vertit: *Polusque apparuit horrens*. Πέρας hîc idem ferè eſſe arbitror quod

πειρα-

περάτη aliàs, & λέγεται κυρίως ἡ ἀνατολή. πέρας γὰρ αὕτη τῆς τοῦ οὐρανοῦ κινήσεως. ἐκεῖθεν γὰρ ἄρχεται, καὶ εἰς αὐτὴν τελευτᾷ, inquit Sophocles ad Apollon. l. I. v. 1281.

V. 421. Γῆς τ' εὐρυστέρνου :] Versus manifestè vitiosus est, quem tamen nemo melius sanabit Stephano, qui ita legendum censet: Γῆς τ' εὐρυστέρνου γένεσιν καὶ πυθμένα ἅλμης. nihil verius.

V. 431. Ἔστευτο δ' ἄκρα κάρηνα:] Variè tentavi hunc locum, antequam Stephani editionem vidi, modò ἕσπετο succurrebat, modò σπεύδετο, modò ἔασυτο. Tertius ab hoc versus ansam dedit.

Καὶ ῥ' αἱ μὲν πρόρριζοι ἐπ' αὔλιον ἐθρώσκοντο.

Et Philostratus in Imaginibus: νεανιεύεται δέ τι καὶ μεῖζον ὁ ζωγράφος. δένδρα γὰρ ἀνασπάσας τῶν ῥιζῶν, ἀκροάτας ἄγει ταῦτα τῷ Ὀρφεῖ, καὶ περιΐστησιν αὐτῷ &c. Sed postea deprehendi Stephani πεύθετο, optimum esse. hoc enim, versu proximè sequente, clariùs exprimit auctor, ὑψηλάς τε μετὰ δρύας ἤλυθε γῆρυς. unde & Horatius *auritas* vocat has quercus lib. I. Od XII.

Unde vocalem temere insecutæ
Orphea sylvæ,
Arte materna rapidos morantem
Fluminum lapsus, celeresque ventos,
Blandum & auritas fidibus canoris
Ducere quercus.

V.

V. 450. Φιλυρείδης ἥρωος:] i. e. Chiron. ἐγένετο δὲ καὶ Κρόνου καὶ Φιλύρας, χείρων διφυὴς κένταυρος, inquit Apollodorus lib. 1. Et Apollon. Scholiast. ad lib. 1. v. 554. (ubi ipse Apollonius χείρονα φιλυρείδην vocat) dicit: ὅτι ὁ τὴν γιγαντομαχίαν ποιήσας, φησὶν ὅτι κρόνος μεταμορφωθεὶς εἰς ἵππον ἐμίγη φιλύρᾳ τῇ ὠκεανοῦ διόπερ καὶ ἱπποκένταυρος ἐγεννήθη ὁ χείρων.

V. 455. Τύπτον ἕκαστος:] Non opus, ut τύπτον cum Perdrierio in τύπτεν mutes.

V. 458. Πιασαίη:] Omninò hîc rescribendum πισαίη. πίσιον γὰρ, ἀκρωτήριον θεσσαλίας, inquit Apollonii Scholiast. quin ipse Apollonius ab hoc loco iter Argonautarum inchoat.

Τισαίην εὔκηλοι ὑπὲρ δολιχὴν θέον ἄκρην.

V. 460. Ἀγχιαλός θ' ὁμαλή:] Et hîc rescribendum ὁμόλη, duce Apollonio, & ὁμόλη, ὄρος θεσσαλίας, οὕτω καλούμενον. Interpretes malè: *Anchialosque plana*. Sed non solus hoc loco deceptus Perdrierius, deceptus etiam Hermolaus Barbarus, & ab hoc Ortelius, qui ambo Anchialum faciunt locum circa sinum Pelasgicum.

Ἐναύλου:] Non intelligo hîc doctissimum Holstenium, qui ex ordine itineris, quem Apollonius servat, nobis restituere vult ἀναύρου. Quin, si Apollonium sequi velimus, Ἀμύρου rescribendum esset, nisi modulus syllabæ mediæ repugnaret. Et certè nihil aliud noster intelligit quàm Amyrum, quem hoc modo circumscribit, ῥεῖθρον θ' ἁλμυρὲς ἐναύλου. nam quemadmodum

dum ἄναυρος, si προσηγορικῶς accipiatur, *torrentem* significat, ita etiam ἔναυλος nihil aliud quàm *torrens* est. Vix tamen dubito quin sit legendum ῥεῖθρον τ' ἀμύροιο ἐναύλου.

V. 463. Εἰσέδραμον:] Inconditum sensum hoc verbum ibi gignit, ego non dubito quin auctor scripserit εἰσέδρακον, & hoc potissimùm conjicio ex Apollonio, qui de eodem loco in eadem re idem vocabulum adhibet. Sed & in innumeris locis hi duo auctores ita inter se concordant, ut iisdem planè verbis nonnunquam eandem sententiam efferant, quod manifestum erit illi, qui ambos cum studio legerit & inter se contulerit.

V. 464. Πελλήνην τ' εὐρεῖαν:] Repone ex Apollonio παλλήνην· παλλήνη δ' ὄρος Θρᾴκης ἢ πόλις, ὅθεν ἦν πρωτεύς. Vide etiam Stephanum voce παλλήνη.

V. 465. Ἄρρηκτα βροτοῖσιν:] Prurigo est, quæ impulit Perdrierium, ut hic posuerit ἄρρητα.

V. 467. Μετὰ γάρ σφιν:] Vid. Schol. Apollon. lib. 1. ad vers. 917. & rationem nostræ interpretationis habebis. Legendum autem pro ἕκαστος, ἑκάστοις. Et de eadem re Orpheus in θυμιάματι Κουρήτων.

Οἵτε Σαμοθρᾴκην ἱερὴν χθόνα ναιετάοντες
Κινδύνους θνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων·

V. 469. Σιντηκαῖς δ' ὀφρῦσιν:] Vide omnino Holstenium ad Stephanum voce Σιντία. Dor-

miunt ſanè interpretes, qui *compoſitos oculos* in ſomniis vident.

V. 477. Φίλτροις] Variè hæc vox uſurpatur ab auctoribus. Communiſſimè quidem pro *Pharmaco, amoris conciliandi cauſſa alicui dato*, ut ap. Ovid. 11. Amor.

Philtra nocent animis, vimque furoris habent.

& paſſim alibi. Deinde verò ſignificat στοργὴν φυσικὴν πρὸς τὰ τέκνα. ut apud Nazianz.

Φίλτρῳ γὰρ συνέδησε φύσις τοκέας τε γόνους τε.

Menander apud Stobæum· Ὦ παῖδες, οἷον φίλτρον ἀνθρώποιο φρενός. Tertio de *amore conjugali* dicitur, ut ap. Apollonidem Anthol. 1. μὴ σπείσαις δεύτερα φίλτρα γάμου, quem ferè in ſenſum hic etiam apud noſtrum uſurpatur, niſi quidem blanditias potiùs & mellita verba, quibus juvenes miſeras puellas ad concubitum invitare ſolent, intelligas, quod ſuadere videtur verſus ſequens, dum de reliquis auctor dicit: ἄλλη δ' ἄλλος ἔμικτο.

V. 479. Θελξίφρονι θυμῷ:] Meliùs legerem hîc θελξίφρονι θ' ὕμνῳ. Sed nihil definio.

V. 484. Πιτύην:] Scholiaſtes Apollonii ad lib. 1. v. 933. Ἡ Λάμψακος τὸ πρότερον Πιτύεια προσηγορεύετο. Ἣν τινὲς πιτύαν ὀνομάζουσιν· τινὲς δέ φασιν, ὅτι Φρίξος γενόμενος ἐνταῦθα θησαυρὸν ἔθηκεν, καὶ ἀπὸ τούτου ἡ πόλις ὠνομάσθη· Θρᾷκες γὰρ θησαυρὸν πιτύην λέγουσι· unde Cl. Holſtenius πιτύην hoc loco Argon dictam eſſe vult. Ego nihil definio.

V.

V. 485. Ἀβαρνιάδας:] Benè hîc Cl. Holſtenius ἀβαρνιάδας mutat in ἀβαρνιάδος.

V. 490. Σύνϑ' ἄλλοι μινύαι:] Commentarii vicem fungi poteſt Apollonius lib. 1. v. 936. ſeqq.

V. 496. Χειμερίοισιν ἀήταις:] Cur hîc interpretes vertunt, *ſub ſeptentrionalibus ventis?* qui certè contrarii fuiſſent nautis noſtris. Forte legerunt ἄρκταις? Sed non ſolliciti ſimus de falſa lectione, cùm veram habeamus.

V. 500. Ὃς Δολόπων:] Contra Homeri, Apollonii & omnium veterum auctoritatem noſter Δόλοπας hic nominat, quos reliqui δολίονας.

V. 502. Εὐδώρου θυγάτηρ αἰνίππῃ:] Duplici vitio laborat hic verſus, quem ex Apollonio facilè ſanare poteris, reſcribendo pro εὐδώρου, εὐσώρου, & pro αἰνίππῃ, Αἰνήτη. Ita enim ille:

Κύζικος, ὃν κούρη δίου τέκεν εὐσώροιο
Αἰνήτη.

V. 504. Ἕλικας βοῦς:] Vertimus *Camuros.* Heſychius: Ἕλικας, ἑλικοκεράτους, ἐπικαμπῆ τὰ κέρατα ἔχοντες, & hi dicebantur Latinis *Camuri.* Philargyrus ad Virgil. III. Georg. v. 55.

Et camuris hirtæ ſub cornibus aures:

Camuri boum ſunt, qui converſa introrſum cornua habent: lævi, quorum cornua terram ſpectant. His contrarii Licini, qui ſurſum verſum cornua habent.

V. 513. Ἀρκτῴοις:] Vide Apollonium lib. 1. v. 942.

V. 521. Σὺν δ' αὖ νέον ὤλεσε παῖδα Κύζικον:] Cyzicum non ab Hercule, ſed ab Jaſone interfectum fuiſſe, narrat Apollonius, qui etiam in ipſa hiſtoriæ enarratione multum differt ab Orpheo.

V. 531. Ἄφθογγος δ' πέφηκε:] Somniat Perdrierius, qui pro ἄφθογγος, quod rectum eſt, legi vult ἄφθονον.

V. 546. Καὶ δάκρυα λειβέμεν ὄσσων:] Et hoc eſt γέρας mortuis debitum. Achilles apud Homerum Ὀδυσσ. Δ. Πάτροκλον κλαίωμεν, ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων. Horat. Od. VI. lib. II.

--- *Vbi tu calentem*
Debita ſparges lacryma favillam
Vatis amici.

V. 569. Ἔντομα προσιώοντες:] Egregiè his verſibus auctor noſter depingit inferiarum ritus, quod non capiunt interpretes. Apollonius, vbi parentalia Argonautarum circa Dolopis buſtum deſcribit lib. I. v. 587. hæc habet:

Καί μιν κυδαίνοντες ὑπὸ κνέφας ἔντομα μήλων
Κεῖαν.

ad quæ Scholia: ἔντομα τὰ σφάγια, κυρίως τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγιζόμενα, διὰ τὸ ἐν τῇ γῇ αὐτῶν ἀποτέμνεσθαι τὰς κεφαλάς· οὕτω γὰρ θύουσι τοῖς χθονίοις· τοῖς δ' οὐρανίοις ἄνω ἀναστρέφοντες τὸν τράχηλον σφάζουσιν.

V. 570. Παμμέλαν' ἐν βόθροις:] Nigras τοῖς χθονίοις pecudes mactatas, & ſacra in ſcrobibus facta, probatur ex hoc loco. Vide ſummi Theologi & Philologi B. Johannis Sauberti,

Viri, dum viveret, de ſtudiis noſtris optimè meriti, Tractatum de Sacrificiis, ubi prolixè hæc exſequitur.

V. 572. Νασμῶν:] Fortè ναςῶν. ναςὸς enim fuit inter panes qui in ſacrificiis olim Diis proferebantur, ferè ex melle & uvis paſſis conficiebatur aliisque aromatis. Qui tamen pauperiores erant, ex oleo tantùm faciebant. Ναςὸς, inquit Suidas ἀρσενικῶς, πλακοῦς, ἢ θερμὸς ἄρτος μετ' ἐλαίου. Euſtathius. Ναςὸς, ἄρτος ἐπιθετικῶς, ὁ πυκνὸς, καὶ πεπιλημένος, καὶ ναςὸς προσηγορικῶς εἶδος ἄρτου πεπιλημένου, καὶ ναςὸς, πλακοῦς, ἔχων ἔνδον καρυκείας, παρὰ τὸ νάσσω, τὸ συμπιλῶ.

V. 587. Τεινόμενος:] Pro οἱ ἧκε, cum Stephano repone προῆκε.

V. 594. Δειρῆς:] Utique hic legendum eſt δειρῇ pro δειρῆς vel δειρῆς.

V. 598. Κλεινὴν:] Κλείτην ſcribe, non κλεινὴν, Κλείτη enim Uxor erat Cyzici, à qua fons nomen duxit, ἣν καλέουσι

Κλείτην, δυςήνοιο περικλεεὲς οὔνομα νύμφης.

V. 599. Ὀνειροπόλον διὰ πύςιν:] Reſpicit ad ea, quæ ſuperiùs v. 534. ſeqq. de viſione nocturna gubernatoris narravit, ad quæ recurre.

V. 600. κνημὸν ἐπὶ ζάθεον:] Senſus paululum obſcurus eſt propter Ellipſin verbi. Sed fortaſſis deeſt verſus?

V. 602. Ἀνάσσης:] Ita legit Stephanus. Baſileenſe exemplar habet ἀνάσσῃ.

V. 632. Προπόνοις:] Heſychius. Προπόνοι, οἱ

 ἑκατέ-

ἑκατέρωθεν τοῦ ἱστοῦ σχοῖνοι ἐκτεταμένοι εἰς τὴν πρώραν καὶ πρύμναν ἔμπροσθεν, &: Προτόνοισι, τοῖς τὸν ἱστὸν συνέχουσι σχοινίοις ἐξ ἑκατέρου μέρους, ἢ τοῖς ἐν τῷ ὑφαντικῷ ἱστῷ. Conf. Schol. Apollon. ad lib. I. v. 564.

V. 657. Ὑπερφιάλοισιν:] Τὸ ὑπερφίαλος τῶν μέσων esse, annotat Suidas· Ποτὲ μὲν ψόγου, οἷον οὐκ ἔνσπονδος· ἀλλ' ὑπερβαίνων τὰς τῶν ὅρκων ἱερὰς φιάλας· & sic h. l. à nostro accipitur. quemadmodum etiam à Theocrito ὑπερφίαλον περ ἐόντα & alibi sæpè, quos ita describit Oppianus ἁλιευτ. a. σπονδάς τ' ἀθανάτων καὶ ὁμοφροσύνην ἀλίποντες· ἐν ἄλλοις δὲ accipitur ἐπ' ἐγκωμίου.

V. 658. Ὥστε πανομφαίου ζηνὸς:] Vide Hesychium voce πανομφαῖον & πανομφαίῳ pro ἀλεγίζων C. Rittershusius videtur legisse ἀλέγιζεν. Commentar. ad Oppian. lib. II. v. 20. quem, si lubet, vide.

V. 659. Περικτιόνων ἀνθρώπων:] Non *terrestrium hominum*, sed *vicinorum*. Ita Apollonius de eodem Amyco: πολέας δὲ περικτιόνων ἐδάιξε.

V. 665. Ὑπ' εἰρεσίῃ:] Jam Stephanus monuit modò ὑπ' εἰρεσίῃ, modo ὑπειρεσίῃ scribi apud nostrum.

V. 670. Δοιοὺς ἐξαλάωσε γόνους:] Aliam Phinei supplicii caussam affert Apollonius, quam apud ipsum vide. Noster verò cum Sophocle facit aliquo modo, Ὡς πηρωθῆναι αὐτόν φησι, ὅτι τοὺς ἐκ Κλεοπάτρας υἱοὺς ἐτύφλωσεν, ὥρυχθεν καὶ κρέμασιν, πεισθεὶς διαβολαῖς διὰ τῆς αὐτῶν μητρυιᾶς.

V.

V. 675. Αὐτὰρ ἐπεὶ:] Ἐπεὶ hic pro ἔπειτα poni, rectè obſervat Stephanus, quem vide.

V. 687. Περιβρέμει:] Stephanus mavult legere περὶ ᾗ βρέμεν ἄσπετος ἅλμη. ſed non advertit verſum, quem ſic metiri non poſſumus, ergo, ſi quid mutare velis, ita ſcribe:

κύματι παφλάζοντι, περὶ ᾗ βρέμ' ἄσπετος ἅλμη.

V. 693. Ἐρωδιὸν:] Vide Meurſium ad Lycophr. p. 238. 240. 241. Apollonius *columbam* dicit. Pindarus ἴϋγγα.

V. 711. Ῥηβαντοῦ:] Omninò hic legendum arbitror ῥήβαντος, vel ῥηβαίου· quo utroque nomine hoc fluentum inſignit Apollonius, quod tamen alii aliter nominant.

V. 723. Αὐτὰρ ὁ τοῖς γε:] Hunc & ſequentem verſum turpiſſimè corruptos eſſe, quivis videre poteſt, quomodo autem reſtituendi ſint, non facilè vel ſagaciſſimus etiam. Henr. Stephanus ob articulum ὁ integrum ſequentem verſum aliter legit, ita:

Τύμβους χευάμενος πολιὴν ἐπενήσατο ἄχνην.

Sed, ſi ita legimus, nullus erit ſenſus, quis enim ille ſit τύμβους χευάμενος, neque Lynceus videre poterit; quod ſi Lycum dixeris, nego. Is enim non cum Argonautis navigavit; quod, puto, advertens Stephanus, verſum inter hunc & ſequentem deeſſe arbitratur. Ego ſecus ſentio, & primarium vitium in αὐτὰρ ὁ latere arbitror, quamquam neque θαλλὴν rectum ſit.

× πελαργος Suidae

Si in tam desperato loco conjecturæ locus relictus sit, arbitrarer potiùs legendum esse.

Ἀυτ' ἄρα τοῖς γε
Τύμβους χευάμενοι, πολιὴν ἐπενήσαμεν ἄχνην.

V. 729. Ὃν δὴ καλλίχορον:] Rursus turpiter se dant hoc loco interpretes. καλλίχορος, *fluvius est* Paphlagoniæ, de quo vide Apollonii Schol. lib. II. vers. 906.

V. 733. Καραμβιάκην:] Promontorium hoc Straboni lib. VII. & Apollonio dicitur Κάραμβις. Est verò παφλαγόνων ἀκρωτήριον ἡ Κάραμβις, τὸ διαιροῦν εἰς πελάγη δύο τὸν εὔξεινον πόντον, τῷ ἑκατέρωθεν σφιγγόμενον πορθμῷ. inquit Strabo. l. c.

V. 734. Ἅλυς:] Scribe ἅλυς, ita enim ab aliis appellatur; & pro κεῖται, mallem ῥεῖται. vid. Apollon. lib. II. v. 72.

V. 738. Μάκρα θεμισκύρης βοιαντίδος:] Δοιαντίδος legendum, non βοιαντίδος, ex Scholiis ad Apollon. lib. II. v. 373. Δοίας, inquit, καὶ Ἄκμων ἀδελφοί. τίνος δὲ πατρὸς, οὐ φέρεται, ὥς φησι Φερεκύδης. Πλησίον δέ φησι τοῦ Δοίαντος πεδίου εἰσὶ τρεῖς πόλεις, ἔνθα καθώκουν αἱ Ἀμάζονες, Λυκαστία, Θεμισκύρα καὶ Χαλυβία.

V. 739. καὶ χάλυβες, τιβαρηνά τ' ἔθνη:] Omninò ita legendum est, non συβαρῆνα, ut superiores editiones habent. Nam τιβαρηνοὶ, ἔθνος σκυθίας. Cùm in hoc versu circa vocem ἐπίχειρες aliquamdiu ambigerem, neque tamen Stephani correctio, quæ hanc vocem mutat in βέχειρες, admodum placeret, commodum rursus au-

auxilium tulit Clariſſ. Grævius, qui ita ad me: Nihil muta. ἐπίχειρες etiam hoc loco ſunt vicini, qui quaſi ad manum ſunt; deſcribit enim Moſynæcos qui ſemper conjunguntur cum Tibarenis & Chalybibus. vid. Melam lib. 1. cap. ultimo. Stephanum in Τιβαρηνία. Strabonem & alios. ἐπίχειρ eſt apud Pollucem 11.4.p.105.

V. 740. Μίγδην ἐν μοσύνοισι:] Hi ab aliis dicuntur μοσσύνοικοι, qui

---- ὄρεα ναιετάουσι.
Μόσσυνας, καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασιν.

V. 742. Ἦ χί τε μαῦροι:] Omni nos labore circa hunc verſum liberavit Doctiſſimus Holſtenius, cùm enim & nos aliquoties pro μαῦροι Μάκρωνες ſubſtituere voluiſſemus, commodè incidimus in ejus notas in Stephanum, ubi optimè eum hunc locum reſtituiſſe deprehendimus. Tuto igitur cum celeberrimo viro hunc verſum impoſterum ita lege:

Ἦ χί τε Ταῦροι ἔσαν Μαιανδύνοισι ὅμουροι.

Μαιανδύνοισι legendum eſſe, pro μαιανδούροισιν, manifeſtum eſt vel ex ſolo vaticinio Phinei apud Apollonium.

V. 743. Νέρθε δέ τοι ἑλίκης:] Taurorum Cherſoneſum intelligit, quæ longa cervice à Septentrione in Auſtrum procurrit. ἑλίκη autem hîc Septentrio eſt, non Helice, oppidum, quod hîc ſomniant interpretes.

V. 747. Ἔνθάδ' ἀρχαίου ῥεῦμα:] Vide ad hunc

x sed Mauri pro Medis vide in Sallust. & Mose. choren. L. 2. p. 157 157.

& ſequentes verſus Plinium lib. VI. c. IX. & Apollon. lib. 4.

V. 751. Ὄυρων, χιδναίων τε &c.:] Verſus planè deſperatus, quem vix ſine manuſcriptorum ope reſtitui poſſe arbitror. Holſtenii correctio medelam quidem afferre poſſet, ſi credi poſſet Argonautas navim ſuam humeris per longiſſimum terrarum ſpacium portaſſe, & inſanis erroribus delectatos fuiſſe; tum etiam à vulgari ſcriptura nimis recedit. Ita autem ille:

Σύρων Χαλδαίων τε Χαρανδαίων, Σολύμωντε.

Eadem opera ad Indiæ oras eos tranſportare quis poſſet, & pauciſſimis mutatis legere

Ὄυρων Χιαναίων τε Χαρανδραιων, Σολύμωντε.

Omnium enim horum populorum meminit Plinius lib. VI. Sed neutrum ferri poſſe, ſcio, quamobrem ego ἀπέχω, & doctioribus hunc locum relinquo.

V. 754. Σιγύμνων:] Scribe σιγύννων, quemadmodum Apollonius lib. IV. v. 320.

V. 759. Ἐπ' ἰκρίον ἆυθι χαλάσαι:] Schol. Apollon. loco jam ſæpius citato: Ἰκρίον, οἱ μὲν μέρος ὅ ἱσοῦ λέγουσι. βέλτιον δὲ νοεῖν ἰκρίον τὴν καλουμένην κεραίαν, ἧς τὰ ἄκρα, ἀκρότερα λέγονται. λέγεται δὲ ἰκρία καὶ τὰ σανιδώματα, οἷς οἱ πάσσαλοι πρόσκεινται. Arbitror tamen ego, commodiùs hic legi ἐπίκριον. una voce.

V. 763. Τοῖς ἐπὶ κώας:] Pro ἐπὶ, mallem legere ἐνὶ.

V. 789. Ἐνδαπίης μέγα νύμφας:] Vulgares

res editiones legunt μίγα, fortaſſis neque ſic malè.

V. 811. Ἀμφὶ δὲ οἱ:] Stephanus vult: στεφάνη κεφαλὴν ἔχε θυοσανόεσσα.

V. 819. κυταΐδα γαῖαν:] Tzetzes ad Lycophronem Κύταια, πόλις κολχίδ☉, ὅθεν αὐτὴν (Μήδειαν) Κυταϊκὴν ἔφη. Confer Apollon. Schol. ad lib. 11. v. 401. Stephanum Byzantin. de urbibus &c.

V. 821. Ἐπήρατον: Perdrierius pro ἐπήρατον, ἐπήρατον ſubſtituit, ſed nihil opus eſt hâc correctione.

V. 859. Ἄργ☉ ἐϋμμελίης:] Si metri rationem ſciviſſet Perdrierius, non certè ἐϋμμελίης mutaſſet in ἐυμελίης.

V. 875. Αἴπι:] Ita vertimus, quia feſtinantibus nihil melius occurrebat. Vid. Heſychium, voce Αἴπι.

V. 908. ὑπὲρ γαλινοῖς σκυλάκεσσιν:] Stephanus hîc, loco ὑπὲρ γαλινοῖς, aptum aliquod ſubſtantivo σκυλάκεσσιν Epitheton deſiderat, & id non ſine cauſſa, nam præpoſitio ὑπὲρ & ſuperflua eſt hoc loco, & cum tertio caſu conſtruitur; quid ſi igitur ſubſtitueremus ὑπερχολιοῖς? Epitheton profectò his canibus ſatis aptum.

V. 913. κλύμεν☉:] Hæc herba à Dioſcoride vocatur κλύμενον lib. IV. c. XIII. Plinio Clymenos. lib. XXV. c. VII. quamquam eamdem alibi cum *Periclimeno* confundat. Sed & ἀδίαντον Dioſcoridi dicitur lib. IV. cap. CXXXVI. non ἀδίαντος.

V. 914. Ἀρισερέων :] Vid. Hesychium in hac voce, ubi tamen lege φυτῶν τ.

V. 915. Ὅρμιόν τε καὶ :] Scribe ὅρμινον. Ita Dioscorides lib. III. c. 145. Plinius Horminum. κυκλαμὶς, Dioscoridi & Hesychio dicitur κυκλάμινος.

V. 916. Σποιχὰς :] Dioscorides scribit σιχὰς lib. III. c. 31. sed ostendit Saracenus ex Plinii lib. III. c. 5. perinde esse, sive σιχὰς sive σοιχὰς scribas, quem vide.

V. 917. Μανδραγόρης :] Hesychio & aliis est μανδραγόρας.

V. 918. Κῆμος :] De hac herba vide Plinium lib. XXVII. c. 8. & ad eum Dalechampium, videtur scribendum esse κημὸς.

V. 919. Χαμαίμηλον :] Vide rursus Plinium lib. XXII. c. 21.

V. 920. Ἄλκυα :] De hac herba nihil me apud alios legisse memini, ἀλκιόνιον intelligi vix crediderim. Sed vide an non legendum sit ἀλκέα, de qua Dioscorides lib. III. c. 164.

V. 948. Ζάθεόν τε θεράπνην :] Non tam miror hîc inscitiam interpretum, quàm incuriam Henrici Stephani, qui omnes nobis κύριον θεράπνην faciunt, cùm tamen constet Θεράπνην fuisse locum circa Spartam. Scholiastes Pindari ad Isthm. Od. I. verba illa:

Τυνδαρίδας δ᾽ ἐν Ἀχαιοῖς ὑ-
Ψίπεδον θεράπνας οἰκέων ἕδος.

τȣτέςι, inquit, Σπαρτιάτης ὤν. ἡ γὰρ θεράπνη τῆς Σπάρτης, & paulò pòst ἱςέον, ὅτι τῆς Λακωνικῆς ἐν θεράπναις τὸ ἱερὸν ἐςὶ Διοσκȣ́ρων. & Harpocration τόπος ἐςὶν ἐν Λακεδαίμονι θεράπναι, ȣ̃ μνημονέυει καὶ Ἀλκμὰν ἐν πρώτῃ. Nihil igitur magis absurdum esse potest, quàm excogitare θεράπνας in Colchis. θεράπνη hîc idem ferè quod antecedens σηκὸς, & interprete Hesychio: Θεράπναι, αὐλῶνες, ςαθμοὶ.

V. 954. Θυώδεος ἐξ ἀδύτοιο:] Θυώδης propriè est *suffitum redolens*, à θύος, quod exponitur θυμίαμα, *odoramentum*, *odores*, qui Diis adolentur; unde etiam θύειν propriè esse *odoramenta accendere*, egregiè docet Celeberrimus Græ-vius Lect. Hesiod. cap. IX.

V. 958. Αἵματι δ' αὖ χάλκανθον:] De hoc vid. Dioscor. lib. V. cap. 114. & de Struthio, lib. II. c. 193.

V. 959. Κνῆκόν τε σχιςήν:] Dioscoridi scribitur Κνίκος.

V. 1044. Σιντῶν τ' ἀγερώχων:] Σίνδων omninò scribendum cum Strabone lib. XI. & Plinio.

V. 1048. Ποιάνθη:] Vide Holstenium ad Stephanum voce Φάσις.

V. 1050. Ἀκαλλαῤῥείτης τε σκεράσγαις:] Legebatur aliàs σκεράσγης, sed H. Stephanus mutavit, fortè non adeo necessaria correctione. vid. Plin. lib. VI. c. XVI.

V. 1061. Ἀερμάσθας:] Ἀερμάσπας hoc loco reponendum esse, nullum est dubium. Sed & pleraque in hoc auctore, quæ ad Geographiam spectant, adeò sunt obscura, adeò fortè etiam corrupta, ut impossibile sit ea loca vel explicare feliciter, vel corrigere sine Manuscriptorum codicum ope. Quamobrem Tuam, Lector, circa talia nonnulla veniam petere & planè ἀπέχειν satiùs esse duco, quàm me non optime fundatis conjecturis cavillatorum petulantiæ exponere. Hoc tantùm hic monendum ratus sum, me cum Holstenio ἄρσωπας in hoc versu non agnoscere nomen gentis, quod facit H. Stephanus, sed arbitrari Epitheton esse Arimasparum *monoculorum* & *torvè tuentium*.

V. 1099. Ξυστοῖς κροκάλοισιν:] Fortassis non improbanda H. Stephani conjecturæ, ξυστῆς κροκάλησιν legentis,

V. 1121. Ἐν μὲν γὰρ &c.:] Si hoc non errare est, nescio quid sit error. Dicit auctor *Rhipæos* montes, *Calpen*, qui est mons ad Gaditanum fretum, *Phlegram* & *Alpes* Cimmeriorum terram circumcludere, & solis lumine privare. Sed vides ἀγεωγραφησίαν veterum. Quamobrem valdè vereor, ne in multis talis noster, quod non parum auget difficultatem restituendi pleraque circa Geographiam in hoc auctore, quam ego cur non desperatam dico?

V. 1179. Νῆσον ἄμειβεν ἰερνίδα:] *Hiberniam* Poëtam intelligere, patet ex Byzantino Stephano

phano & Ariſtotele libello de Mundo. Confer Andr. Schottum lib. II. Obſerv. c. XX.

V. 1181. Ἐνδ' ὀθόνας κόλπωσε :] Non dubito hæc ad θύελλαν referenda eſſe; quamvis interpretes ad Ancæum potiùs reſpiciant, ſed tum interpretandum eſſet: *Aſt ille vela paululum contraxit.* hoc enim eſſet ὀθόνας κόλπειν· ne ſcilicet ventus totis viribus in vela omninò expanſa irruere, & navem evertere valeat. Quo elegantiſſimè reſpexit divinus Horatius lib. II. od. X. *Sapienter idem Contrahes vento nimium ſecundo turgida vela.* θύελλα enim καταιγίδην τρομέουσα, venti aliquando nimiùm ſecundi dici poſſunt. Sed, ut dixi, ego ad θύελλαν, τὸ κόλπωσε ὀθόνας refero.

V. 1240. Ἀνὰ στόμα περνησσοῖο :] Ταρτησσοῖο ſcribendum. Pauſanias lib. VI. Ταρτησσὸν ᾗ εἶναι ποταμὸν ἐν χώρᾳ τῇ Ἰβήρων λέγουσι, στόμασιν ἐς θάλασσαν κατερχόμενον δυσὶν καὶ ὁμώνυμον αὐτῷ πόλιν ἐν μέσῳ τοῦ ποταμοῦ τῶν ἐκβολῶν κειμένην. Vid. Salmaſium ad Solinum.

V. 1254. Κατέχεν :] Non video quid opus ſit ut hoc loco pro κατέχεν cum Fr. Porto legamus κάρτ' ἔχεν, quamquam & hoc ferri poſſit.

V. 1264. Διοσοῖς :] Ita editiones. Perdrierius tamen vult διοσοῖς, & ita vertit etiam, qua neceſſitate, Tuum, Lector, eſto judicium.

V. 1265.

V. 1265. Πόντον ἔσω:] Poſt hunc verſum unum deeſſe, ſuadere vult interpres ἔμμετρος. Ita enim vertit hos tres verſus:

Haud procul hinc vecti ſcopulo ſuccedimus altum
In mare porrecto, geminis hinc inde recurrens
Unda, repercuſſo reſonant per littora ſaxo.

Sequitur quartus verſus, qualem editiones Græcæ ignorant.

Fluctibus & gratæ veniunt à cautibus auræ.

Sed fortaſſis hic quartus verſus interpreti natus eſt ex voce ὑποβρέμει.

V. 1299. Κόλχων, ἐῤῥαύων τε:] Pro ἐῤῥαύων etiam hoc loco Holſtenius χαλδαίων reponi vult, ſed quàm longè hæc lectio à vulgari recedat, quis eſt qui non videt? Ego, ut dixi, ἀπέχω.

V. 1339. Ἐμυθήσαντο ἕκαστοι:] Stephanus mavult ἕκαστα, cui ſubſcribo.

V. 1343. Ἀμπρακίς:] Ἀμβρακίς legendum eſſe vel ex ſola collatione noſtri cum Apollonio deprehendimus.

V. 1348. Χάλκειον τριγίγαντα:] *Talum* intelligit, de quo vide Apollonium lib. IV. & ea quæ Muretus ad Catulli epigramma ad Camerium commentatus eſt, itemque Virum Illuſtrem, Iſaacum Voſſium ad Melam.

V. 1355. Κραναὴν ἣ ἐπάντες ὀπίσσω:] Ἀνάφην hanc inſulam dictam fuiſſe, non κραναὴν, teſtantur Apollonius lib. IV. Photius & alii. Miror tamen celeberrimum Holſtenium in notis ad Stephanum, voce Ἀνάφη, in partes ſuas trahe-

re

re Orpheum nostrum, qui manifestò ab omnibus aliis discrepat. Et profectò tantum discrepat, quantum Thea à Sparta & vicinis Spartæ insulis, vel ipso agnoscente celeberrimo viro, distat.

V. 1360. Μαλεώτιδας ἱκόμεθ' ἄκρας:] à Μαλέα, μαλεᾶτις, non μαλεῶτις descendit, corrige igitur, & scribe μαλεάτιδας.

FINIS.

HEN-

HENRICI STEPHANI IN ORPHEI ARGONAUTICA NOTÆ.

VErſ. 6. Ἠπύσω:] Ut hîc ἑφέτμαῖς correpta media, ſic ἐρέτμοῖς, v. 67. Ἡ καὶ ὑπ' εἰλατίνοις ἐρέτμοῖς ἁλιμυρέα βένθη: ſic & alia multa ap. hunc Poëtam.

V. 50. Ὥς ποτε:] Inter hunc verſum & ſequentem unus deſiderari videtur.

V. 191. Σύſχορτος:] Vide num σύμφορτος. q. d. Acceſſit onus navi unà cum Minyis; vel ſarcina: qua voce utitur hac etiam in re Ovidius, ut Accedam profugæ ſarcina parva rati, Triſt. 1. El. 3. Sic & in Epiſt. Briſeidis ad Achillem, Non ego ſum claſſi ſarcina magna tuæ. Qui autem hoc opus carmine reddidit (quem videmus fœdiſſima pleraque menda aut non animadvertiſſe, aut ad ea connivere voluiſſe) vertit Vicinus, legens fortaſſe σύſχωρος, & jungens cum ἐπὶ δ' ἤλυθε δῖος ὁϊλεύς· ita enim reddit,

dit, Vicinus Minyis venit quoque divus Oileus.

V. 226. Ἀργῆνεὴς:] Si nihil nos divinare vetat in ita desperatis locis (quid enim quæso vetet?) dixerim hic legendum, Ἀργῆνάς ἐρύθαινε παρηΐδας ἁβρὸς ἴυλος, pro Ἀργῆνεὴς ἐρύθαινε παρνηΐδος ἁβρὸς ἴυλος. Sed ita legendo, vellem in proxime præcedente versu τὸν mutari in τῷ. Verùm parum fidei huic meæ divinationi, seu conjecturæ ipsemet adhibeo.

V. 231. Αὐτὰρ:] Non dubito quin suspectus sit multis hic locus, sicut & mihi fuit, credenti potius legendum θυμῷ: sed eodem modo & infrà scriptum habemus, v. 404. Ἀλλ' ὅτε δὴ δόρποιο ποτοῦ θ' ἅλις ἔπλετο θυμός.

V. 251. Καί οἱ ἀπὸ:] Vulg. editiones χείριον habent: sed λείριον reponere non dubitavi, ne non religioni id sed, superstitioni tribueretur. Fateor tamen non meminisse me lectum mihi alibi esse ὄπα λείριον pro eo quod Homerus dicit ὄπα λειριόεσσαν, Il. γ. v. 150.

--- Ἀλλ' ἀγορηταὶ ἐσθλοὶ, τεττίγεσσιν ἐοικότες, ὅτε καθ' ὕλην Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι.

V. 271. Θῖνες:] In vulg. edit. -- ἐγήθει ἧ φρένας ἰήσων. cujusmodi error habetur & infra v. 445. -- κηλήθη ἧ φρένας ἀχλθῦς, posito utrobique φρένας pro φρέν'.

V. 317. Δεῦρο:] Pro ἄορα κωπήεντα, quod legitur in vulg. edit. reposui ἄορα κωπήεντα, quæ mea

mea emendatio nunc firmiore teſtimonio nititur quàm tum quum eam huic loco adhibui reperi enim poſteà hæc ipſa verba in eodem auctore in iiſdem editionibus.

V. 420. Ὡς ἔπαμ:] In Flor. & Ald. aliisque vulg. omnibus editionibus, quas nanciſci potui, legitur ἐσπέρας, pro ἐς πέρας. Ac ne quis miretur quomodo Aldus, qui ſecundus hunc librum edidit, non animadverterit tale primæ editionis erratum, aut non animadverſum ſit in ulla editionum, quæ Aldina etiam poſteriores fuerunt, alia multo majoris & propè incredibilis ſive incuriæ ſive ſocordiæ typographica exempla proferam. verſ. 124. hujus operis, prima editio δέκαεν habebat pro δέδαεν, ita ſcribens, Νῆα κατιθύνειν δέκαεν πολυμήτιδι τέχνῃ. Quid hîc Aldina editio? nimirum δέκαεν fideliter ſervavit, ſervarunt poſt Aldinam & aliæ editiones. Sic verſum 269. prima editio ita ſcriptum protulit, Αἱ οἱ ὑποτρόπι κεῖντο μιᾶς σχοίνιοσα θεῖσαι, quum ita legendum eſſet, (ſine ulla quidem vel unius literæ mutatione, & cùm magna tamen loci prima fronte alioqui obſcuriſſimi illuſtratione, & corruptiſſimi reſtitutione) Αἱ οἱ ὑπὸ τρόπι κεῖντο μιᾶς σχοίνοιο ταθεῖσαι. Quid igitur hîc Aldina editio? nimirum ſua illa fidelitate hîc quoque uſa eſt, veram illius depravationis imaginem ad vivum repræſentans. Ab ea verò cæteræ diſſentire nequaquam voluerunt. Sic & v. 440. quum in prima editione eſſet Τῖφυς

δ' εἰσεπέρησεν ἕως ἀπο, pro Τῖφυς δ' εἰσεπέρησε νεὼς ἄπο. Hic quoque Aldina & cæteræ depravatam lectionem fideliter retinuerunt. Sic & v. 512. οἵ ῥ ἀνέμοντο', habet editio prima (pro οἵ ῥα νέμοντο, ut cuivis perſpicuum eſſe poteſt) at ne hîc quidem Aldina editio infideliter illam expreſſit. Verſus item 572. in illa prima editione ſic legitur, Ὕδατιτ' ἠδὲ χάλακλι, μελιοσοῤύτων ἄπονας μῶς: Aldina quoque in ſua illa fidelitate ſibi conſtans, eodem modo ἄπονας μῶς, quum tamen ἀπὸ νασμῶν legendum eſſe ſine ullius literæ mutatione (ſicut nec in præcedentibus exemplis) vel cœco, quod ajunt, appareat. Qui autem multa hujusmodi vel infinita potius tam fidelis negligentiæ teſtimonia reperire volet, noſtram hanc Orphei editionem cum illa prima diligenter & eadem opera cum Aldina conferat; quid enim ab ea editione expectandum eſt, quæ ne ξίωὶ quidem ζίωὶ poſitum, v. 117. emendavit? ſicut & ipſa Andreæ Cratandri editio inemendatum id retinuit. Sed quid de illa Aldinæ editionis fidelitate dicam, quæ tanta fuit ut etiam verſum totum ſomnolentia primi Typographi iteratum ipſa quoque iteraverit? Ita enim legitur in prima editione, verſu 508. φίλετο δ' αὖ παρεόντας ὁμηλικίης ἕνεκα σφῆς. Καὶ ῥα πανημερίοισιν ἐν εἰλαπίναισιν ὅμαρτεν, καὶ ῥα πανημερίοισιν ἐν εἰλαπίναισιν ὅμαρτεν. Ἀλλ' ὅτε γ' ὠκεανοῖο &c. Quid editio Aldina? hunc & ipſa verſum (ne quid ſibi deeſſet) iteravit: adeo fideliter

liter in imitando illo ſibi propoſito exemplari ſe geſſit. Sed utinam tamen (ſi ex duobus malis minus eligendum eſt) Aldina editio aliæque omnes talem fidelitatem ſervare ubique in repræſentandis nobis præcedentium editionum mendis, quàm ſub novis & ſuis vetera & aliena occultare maluiſſent. Quod à me dictum eſt, exemplo patefaciam. Apud hunc eundem Poëtam legitur in edit. prima v. 78. Καῦῤ, ἐπεὶ αἱμονίους ὀχέας πρώτιστον ἱκάνω, ubi primi verbi & depravatio & emendatio eodem ferè intuitu perſpici poteſt; quis enim non videt, mutata tenui in aſpiratam, χαῖρε ſcribendum eſſe? At edit. Ald. hoc vetus erratum, cujus caſtigatio ob oculos poſita eſt, ſuo novo errato (in quod ſtudio caſtigationis incidit) nobis ocultat, & tanquam veſtigia, quæ nos ad veræ lectionis notitiam alioqui deducerent, procul ab oculis removet. Legit enim illa καί ῤ̓ ἐπεὶ &c. quaſi fuiſſet καῖ ῤ̓ in illa prima editione poſitum pro καί ῥα. Hujus autem poſterioris mali illo priore gravioris exempla ex omnibus propemodum autoribus Græcis pariter Latinisque hodie poſſe peti norunt qui editiones typographicas veteres cum recentioribus & cum antiquis quoque codicibus contulerunt. Sed quorſum ego de illis Orphei editionibus tam multa? Certè ex ſupeiore unius libri editione propemodum dicere auſim diſci poſſe omnes: (de Poëtis Græcis potiſſi-

ſimùm nunc loquor) ideòque quo diligentius meam cum illis ſtudioſi Lectores contulerint, ut eo ſe æquiores ipſi præbeant, æquum eſſe judico.

V. 421. Γῆς τ' ἐυρυς:] Nullo modo verſum hunc poſſe ferri video: ſed quum errorem aut in πυθμένα, aut in θαλάσσης latere credibile ſit, ego θαλάσσης potius ſuſpectum habeo, ut quod in alicujus ſynonymi locum irrepſerit. Quid ſi igitur ſcriptum fuiſſe ab Orpheo Γῆς τ' ἐυρυστέρνου γένεσιν καὶ πυθμένα ἅλμης, deinde θαλάσσης, quod erat expoſitum ἅλμης, hujus locum occupaſſe dicamus.

V. 431. Ἔστευπε:] Depravatam eſſe hanc vocem negari non poteſt: ſed quid proea reponi debeat, multum certè diuque dubitare ſagaciſſimus etiam quiſpiam poſſit. Ego initio ἔστυπε reponendum putabam: cum quo ſtaret quidem verſus, ſed ejus ſignificatio huic loco non ſatis congruere viſa eſt. Quid ſi πεύθετο legamus? ſequitur n. -- ὑψηλάς τε μετὰ δρύας ἤλυθε γῆρυς. Qui carmine reddidit, vertit (divinans & ipſe, ut opinor) Obſtupuere apices montiſque & vallis opaca Pelionis. Ita enim Andreæ Cratandri editio habet.

V. 572. Ὑδατί τ' :] Grave mendum quod huic verſui inerat, levioris oblivionem adduxit; quum enim pro ἄπνοας μῶς, (ut edit. Flor. & Ald. habent) repoſuiſſem ἀπὸ νασμῶν, oblitus ſum & μελισσοῤῥύτων pro μελισσορύτων reponere. Quamquam ſecundum quosdam hæc lectio defendi poteſt, ſicut & ſimiles.

V.

V. 587. Τεινόμενος:] Pro οἱ ἧκε reponendum censeo προῆκε, sic enim & versu 531. pro Ἄφθογγος δ' προῆκε χερῶν legitur in quibusdam editionibus Ἄφθογγος δὲ οἱ ἧκε χερῶν.

V. 594. Στήθεα:] Non dubium est quin legi debeat δειρῇ, non δειρῆς, nec δειρῆς.

V. 603. Αὐτὰρ:] In Flor. & Ald. φόρμιγγα δ' μετ' χερσὶν ἄειρον, quum manifestissime bonum alioqui versum corrumpat præpositio μετ', abundans & quod ad sensum & quod ad mensuram versus attinet.

V. 665. Ἐνθάδ' ἀφ:] Modò ὑπ' εἰρεσίῃ, modò ὑπειρεσίῃ conjunctim scriptum habent superiores editiones: sic & in Plurali.

V. 667. Σπεύδοντες:] Ut minus mihi suspecta sit xox νιφάργεσιν facit quod scribitur ab Hesychio, νίφαργον, νιφάδι λελευκασμένον (ita enim apud eum legendum puto, non νιφάδιν) licèt alioqui non satis placeat tale Epithetum tribui ὕλαις: Mutandus saltem fuerit accentus, scribendo νιφαργέσιν, à νιφαργής pro νίφαργος, si retinenda videatur illa vox.

V. 675. Αὐτὰρ ἐπεὶ:] In Flor. & Ald. ἔπειτα legitur, quod ferre non potest versus: & quo tamen sententia ipsa opus habet, quæ alioqui pendens & imperfecta relinqueretur. Sed quid si dicamus ἐπεὶ pro ἔπειτα accipi? Hoc quidem plerisque mirum visum iri scio: mihi certè mirum videri, sed non esse tamen novum profiteor. Sic enim & suprà, v. 182. Αὐτὰρ ἐπεὶ πλαμὼν

συνεφέρετο, τόν ῥ ἐλόχευσεν Αἰακῷ &c. Nam hic ἐπεὶ pro ἔπειτα accipiamus necesse est, quum δή τότ' quod tertio abhinc versu habetur, illi ἐπεὶ non reddatur (quod aliquis prima fronte existimet) sed dicatur ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς, ut loquuntur Græci Grammatici. Porrò & apud Thucydidem, aut veterem alium scriptorem Græcum, talem usum hujus particulæ ἐπεὶ invenisse mihi videor in loco, quem suspectum eo nomine habebam.

V. 687. Κύματι:] Legendum crediderim περὶ δὲ βρέμεν ἄσπετος ἅλμη.

V. 724. Τύμβοις χυ:] Primùm, quùm præcedens versus habeat ὃ, non οἳ, legendum puto χευάμενος, non χευάμενοι: deinde quod ad duo postrema vocabula hujus versus attinet, pro ἐπένησαν quidem non dubito quin ἐπενήσατο reponendum sit, quod conveniat cum ὃ χευάμενος: sed pro θαλλὴν quid reponi debeat, hoc verò mihi dubium est. ἄχνην quidem certè mihi in mentem jam tum quùm ille locus excuderetur, venerat, sed vereor ne novus iste mos esse comperiatur τοῦ ἐπινῆσαι ἄχνην: quare ἐπέχω. Verùm hoc quoque addo, mihi videri deesse unum versum, aut plures inter hunc & proximè sequentem.

V. 739. Καὶ χάλ:] Pro ἐπίχειρες vide an reponi possit βέχειρες, (quorum mentio fit à Dionysio in descriptione situs orbis) ut sit λαοίτε βέχειρες.

V. 811. Ἀμφὶ δέ οἱ:] Legendum crediderim
--- στεφάνη κεφαλὴν ἔχε θυσανόεσσα.

V. 908. Λύσσαν:] Pro ὑπὲρ & χαλινοῖς aptum aliquod ſubſtantivo σκυλάκεσσιν epithetum deſidero.

V. 1061. Ἀρσωπ:] Pro ἀριμάσθας ſunt qui ἀριμάσπας reponendum putant: (licet ἀριμασποί potius vocentur) ſed ego multa hîc & alia nomina populorum depravata eſſe exiſtimo, ſicut & paulo poſt.

V. 1099. Τέμνου:] Aut potius ξυστῆς κροκάλησιν.

V. 1254. Νῆα δὲ ἄρ᾽:] Pro κατέσχεν ſuſpicatur Fr. Portus legendum κάρτ᾽ ἔσχεν.

V. 1339. Κόλχοι:] Malim ἐμυθήσαντο ἕκαστα.

HEN-

HENRICI STEPHANI IN ORPHEI HYMNOS NOTÆ.

IN εὐχ. ad Musæum. Vers. Καὶ βροντὰς:] Pro αὐλῶν Fr. Portus reponit αὐδῶ.

In ὕμν. Νυκτὸς. Vers. Ἔλθοις:] Pro νικαυγεῖς non dubito quin legendum sit νυχαυγεῖς, ut paulo ante dixit νυχαυγής. Sic & in Melinoes hymno, Ἄλλοτε μὲν προφανὴς, ποτὲ δὲ σκοτόεσσα, νυχαυγής.

In ὕμν. Πρωτογόνου. Vers. Ὅστε πολύμνηστον:] Pro εὕρηκε πυγὰν idem Portus reponendum putat εὕρετο πηγᾶν.

In ὕμν. Ἡλίου. Vers. Εὐσεβέεσιν:] In vulg. edit. malè scriptum est δυσμενὴς ἀσεβοῦσι.

In ὕμν. Σελήνης. Vers. Λαμπετίη:] In vulg. edit. perperam etiam χαροδίη pro χαροδῶη, & in versu proximè sequente ἀστεράχη pro ἀστεράρχη.

In ὕμν. Φύσεως. Vers. Ἐχεανία:] Pro hoc ἰσεανία idem Portus legendum suspicatur οὐρανία.

Ibid. Vers. Ἐννυχία:] Pro πολύτειρε credide-

 rim

rim legendum πολύπειρε, etiamsi posteà habeatur. Nam unum idemque Epithetum interdum in eodem hymno repeti videmus.

Ibid. Vers. Ἐυάνθεια:] Non dubium est quin pro εὐάνθεια πλόκη alia verba reponenda sint.

In ὕμν. Πανός. Vers. ΠΑΝΑ:] Franc. Portus suspicatur deesse σκῆπτρον ante κόσμοιο ad explendum versum.

In ὕμν. Ἡρακλέος. Vers. Παγκρατὴς:] Staret hoc modo versus, Παγκρατὴς ἦτορ ἔχων καὶ κάρτος, τοξότα μάντι: sed aliud tamen ad veram lectionem desidero.

In ὕμν. Ἐις ΠΛΟΥΤΩΝΑ:] In vulgat. edit. perperam ΕΙΣ ΤΥΦΩΝΑ.

Ibid. Vers. Νυμφεύσας:] Pro ἁποπαρθένην Portus legit ἁποπαστήν.

In ὕμν. Κεραυνίου διός. Vers. Πτηνὸν ὅπλον] Aut valdè fallor, aut mendosum est hoc vocabulum χρονοκάρδιε: quod tamen pro eo reponam aliud mihi in mentem nunc non venit quàm κλονοκάρδιε, quasi dicas, *corda quatiens*, metu videlicet.

Ibid. Vers. Ὀυράνιον:] Si pro βάλλεις reponatur aliud verbum, stabit versus. Nisi forte, quis majorem depravationem huic loco subesse suspicetur & περιθάλυμνα legendum pro περικάλυμμα.

In ὕμν. Ἑρμοῦ. Vers. Κωρυκιῶτα:] Inter hunc versum & proximè præcedentem interjecta habentur hæc verba in quibusdam edit.

perin-

perinde ac si versum efficerent, τῷ ὄρει ἐν ᾧ αἱ μοῦσαι ἐλιμῶντο ὥσπερ ἢ ἐν τῷ ἑλικῶνι· quùm tamen manifestum sit esse scholium, quod quùm vocabulo κωρυκιῶτα adscriptum esset, ex margine in contextum irrepserit.

In ὕμν. Διονύσου. Vers. Κλῦθι μάκαρ:] Pro ἐπὶ νόσσον ἐννῆς legitur etiam ἐπὶ πνόσσον ἀμβλωνῆς, ex qua lectione fortasse non malè retinebimus ἐπὶ πνόσσον.

In ὕμν. ἀθηνᾶς. Vers. Γοργοφόνε:] Legendum crediderim φυγόλεκτρε.

In ὕμν. Κουρήτων Vers. ult. Ὠροτρόφοι:] Sic in vulg. edit. sed non dubito quin legendum sit ἐπιπνοίητε, ut modò ἐπιπνόσσον in quibusdam edit. haberi dixi pro eo quod aliæ habent ἐπίνοσσον. Sed & in hymno Vestæ utitur eodem verbo μεταβατικῶς, claudens illum hoc versu. Ὄλβον ἐπιπνείουσα καὶ ἠπιόχειρον ὑγείαν.

In ὕμν. Διονύσου βασσαρέως. Vers. Εὐάζων:] Etsi μανικὲ primam debet potius habere correptam, (sicut in proximè sequente hymno -- ἐλαυνόμενος μανίῃσιν) infrà tamen iterum sic ponitur: ubi pro βάκχε legitur βακχεῦ, primo versu hymni Trieterici, Κικλήσκω σε μάκαρ πολυώνυμε μανικὲ βακχεῦ.

In ὕμν. Εἰς ἀφροδίτην. Vers. Θῖνας ἐπ':] Non dubium mihi est quin Θῖνας occupet locum nominis alicujus fluvii in Genitivo Casu positi, & cum αἰγιαλοῖς juncti.

In ὕμν. Μοιρῶν. Vers. Ἀθανάτων:] Post ὀλύμπου

πȣ ponenda potius hypoſtigme: quia hæc verba, ϗ διὸς ὄμμα τέλειον, ad verbum καθορᾷ referuntur ſumptum ἀπὸ ȣ̃ κοινȣ̃.

In ὕμν. Νόμȣ. Verſ. Πόντȣ τ' εἰναλίȣ:] Vide numita legi poſſit, -- φύσεως τὸ βέβαιον Ἀκλινὲς ἀστασίαστον ἀεὶ τηρȣ̃ντα νόμοισιν.

In ὕμν. Ἐυμενίδων. Verſ. Λυσσήρεις:] An ἐπευάζȣσαι.

In ὕμν. Ὀνείρȣ. Verſ. Ἀλλὰ μάκαρ:] Sunt qui putent μηνίματα legendum, ſed libenter retineo μηνύματα.

HENRICI STEPHANI
IN
ORPHEI
DE LAPIDIBUS
NOTÆ.

IN Procœmii Verſ. 17. Ὃν δέ κεν:] Tzetzes hunc verſum & quatuor proximè ſequentes citat, legens ἐστελθέμεν: docens etiam à Poëta hîc libros vocari *antrum Mercurii.*

Ibid. V. 29. Ναί μιν:] Legendum puto Ναὶ μὴν.

Ibid. V. 45. Ὀασάτε:] Pro μετὰ φρεσὶν Tzetzes

zes habet μετὰ σφίσιν, quod magis placet; at φρεσὶν ex ſuperiore verſu pro σφίσιν irrepſiſſe puto.

Ibid. V. 48. Ῥοιζῶντες καὶ χαμαὶ ἐρχόμ:] Hunc verſum valde depravatum eſſe animadvertebam, ſed qui emendari poſſet non videbam: donec tandem in Tzetzes locum incidi, qui germanam hujus loci lectionem nobis profert. Eſt autem hujuſmodi, Ῥοῖζόν τε ςήσῃ χαμαὶ ἐρχομένοιο δράκοντος. Quam certè lectionem divinatione aſſequi, non minus fortaſſe Oedipi fuiſſet.

V. 62. Ἵμερος:] Hic verſus non ſtat, nec tamen quomodo reſtitui poſſit, perſpicere queo, niſi forte in unam vocem conflaretur πρεσβυδαημοσύνην; ſed ita ſcripſiſſe Poëtam, credere durum eſt.

V. 64. Προτροπ:] Non dubito quin μόχθον legendum ſit.

V. 85. Ἐμμεμαὼς:] Malim μενοινήσειε κάμοιτε.

V. 89. Ἐς δύσιν:] In vulg. edit. ἀναπνεῦντες. hanc autem reſtitutionem αἰνὰ πνεῦντες, Fr. Porto debemus, viro novæ quidem Græciæ alumno, ſed doctrina vel antiquis Athenis digna prædito.

In Hypotheſ. V. 18. Ἰςάμενος:] Pro ὀρεξάμενος δὲ δοκεῦσαι idem reponendum putat ὀρεξάμενον δὲ δοκεύσας.

Ibid. Verſ. ult. Ὄφρα τοι:] Imperfecta relinquitur hæc ὑπόθεσις vel potius præfatio.

Ἀχάτης. Vers. 1. Καὶ δενδρυφύτοιο :] Legendum putat Portus, αἴκεν, vel ἤνδέ γε pro καὶ.

Μαγνήτις. Verſ. 1.:] Non ſtat hic verſus; ſtaret autem ita legendo, ἔξοχα μαγνῆτιν φίλησεν θοῦρος ἄρης. neque tamen affirmare auſim ita ſcriptum à Poëta fuiſſe.

Verſ. 24. Θέσκελα :] Poſt θέσκελα non debuit poni interpunctio. Quùm autem imperfectus ſit hic verſus, nihil ad illum explendum commodius reperio quàm ſi poſt τί addamus καὶ, ut ſit τί καὶ πλέον. ſed non placet φθέγγομαι, idque in Futurum φθέγξομαι mutandum eſſe crediderim. Hic enim eſt (ni fallor) totius hujus loci ſenſus, *Et quùm alia multa lapidis hujus miracula recenſere tibi poſſim, quid ultra cœleſtes progrediar? quorum licet altiſſimas ſedes incolentium, hic lapis mentem flectit & allicit, ita ut primo quoque tempore deſiderio tuo ſatisfaciant, non ſecus ac ſi parentes tui eſſent.* Sed illa verba τί καὶ πλέον οὐρανιώνων φθέγξομαι, fateor me ad verbum non vertere: quòd quùm ad verbum ſonent, *Quid amplius vel ulterius cœleſtibus dicam,* hoc tamen ſignificent, *Si commemora vero quanta ſit ejus apud ipſos etiam deos autoritas,* (vel *quantum ejus erga deos robur)* addendum ne quicquam fuerit?

Verſ. 30. Ἔλθωμεν:] Pronominis μοι geminatio in hoc verſu orta eſt ex alia quapiam depravatione mihi occulta, cujus nec proximè ſequens verſus expers eſſe videtur.

Ὀστρίτης V. 3. Αὐτοκασιγνήτην :] Fortaſſe inter

inter hunc verſum & proximè præcedentem aliquid deeſt. nam cum ὀμώνυμ' pro ὀμώνυμε videtur legendum αὐτοκασιγνίτη.

Verſ. 9. Λᾶαν:] Melius fortaſſe legeretur ὅ τίς κε πύθοιτο, includendo etiam parentheſi hæc verba.

ΓΑΓΑΤΗΣ. Verſ. 3. Χροιῇ:] Pro ἔλπετ' fortaſſe ἔπλετ', pro πέλεται, i. e. ἐστί.

ΚΟΥΡΑΛΙΟΝ. Verſ. 6. Μυθεῖτ':] Reponendum puto στρωφώμενον.

Περὶ τοῦ ΑΧΑΤΟΥ. β. V. 1.:] Repono εἰ δὲ πυριφλεγ. &c. Si, inquit, hic vel ille morbus reddat quempiam orco vicinum, tu achatis ope ei medeberis.

Περὶ τοῦ ΑΧΑΤΟΥ. γ. V. 1. :] Fortaſſe legendum eſt Ου μὴν τοι καὶ τόνδε ἐφ' ἑρπετά &c.

V. 39. Ἀλλ' οὐ οἱ:] Legendum videtur παραιφαμένοισι πιθέσθαι. Eſt autem notatu digniſſimum hoc dictum, quaſi in hominum poteſtate non ſit, bene monenti parere. Optimè certè hoc convenit cum illis, quæ apud Herodotum legimus in Calliope, ξεῖνε, ὅ, τι δεῖ γενέσθαι ἐκ τοῦ θεοῦ, ἀμήχανον ἀποτρέψαι ἀνθρώπῳ. οὐδὲ γὰρ πιστὰ λέγουσι ἐθέλει πείθεσθαι οὐδείς. ταῦτα δὲ περσέων συχνοὶ ἐπιστάμενοι ἑπόμεθα, ἀναγκαίῃ ἐνδεδεμένοι. ἐχθίστη δὲ ὀδύνη ἐστὶ τῶν ἐν ἀνθρώποισιν αὕτη, πολλὰ φρονέοντα μηδενὸς κρατέειν.

V. 40. Τοὔνεκα:] Ad explendum hunc verſum deeſt fortaſſe Pronomen τόδε, & μου legen-

dum potius quàm *μοι*, ut ſit Τοὔνεκα θεσπέσιον πόδε μου ἀθέελξεν ὄνειαρ. Vel, πόδ' ἐμοῦ ἀθέελξεν.

ΝΕΥΡΙΤΙΣ. V. 8. Ἔνθεν καὶ κατένωπα:] Fortaſſe hæc de alio lapide dicuntur, & imperfecta ſunt. Sic paulo ante, ΕΝΘΕΝ ἐγὼν, & ſtatim pòſt ΕΝΘΕΝ καὶ σέο &c.

JOSEPHI SCALIGERI ANNOTATIONES IN ORPHEI HYMNOS.

HIC liber non proprie ſunt ὕμνοι, *ſed* πλεταί. *nam in Hymnis natalia, geſta, & ejuſmodi narrantur: hic vero tantum invocationes Deorum, quibus utebantur in myſteriis ii, qui ſacris cujuspiam Dei initiarentur: Sunt etiam ad depellenda mala adjecti. Quæ omnia tamen fiunt cognominibus myſticis. Sed Græci in hoc prorſus ſunt. Latine quidem* Initia *inſcribi poteſt, ut reſpondeat Græco verbo* πλεταί: *ſed quia totum cognominibus Deorum conſtat, melius inſcribitur* Indigitamenta. *Veteres enim Latini, quos Græci vocant* ὕμνους, *ipſi nominant* Aſſamenta, *quæ ſcilicet ſepara-*

+ vide et Vossium de Idol. L. 1. c. 18 p. 139

paratim in aliquem Deum canuntur, in quibus gesta & virtutes ejus Dei celebrarunt, ut alibi fusius diximus. At Indigitamenta *vocarunt, in quibus Deorum cognomina varia essent. Eorum Græci duo genera fecerunt: nam* κλητὺς ὕμνυς *vocarunt auxiliarium & faventium Deorum;* ἀποτροπαίυς *autem nocentium, quæ vocat Virgilius* læva numina. *Horum primum ex vetere lingua Latina* Calatorium carmen; *alterum,* Averruncale *vocare possumus. Quare, ut dixi, quia omnia Latine reddere volumus, tametsi titulus Græcæ inscriptioni* ὕμνων *non respondet, tamen* Indigitamenta *inscripsimus. Dictum autem* indigitare *pro* indicitare, *hoc est vocare, Nam* citatam plebem *dicebant, quæ in judicium vocata esset. Sic apud Varronem De lingua Latina,* quod pecus incitatum antiquum oppidum exigebant; *legendum potius,* indicitatum: *quod est non Varronis, sed cujusdam veteris Poëtæ* ἀκροτελεύτιον. *Et* citare *notum quid sit in forensibus & judicialibus caussis, &* citatum instrumentum *nuncupatum. Ergo* indicitare, *quod erat* incitare, *&* indigitare *idem; ut* subicitare *&* subagitare *in Casina Plauti: ut* inicere *in Varrone pro* inigere. *Tanta est cognatio inter C, & G. Sic* ingens *ex* incens, *quod scilicet censeri non potest, nec æstimari. Sic apud Varronem, citante Nonio,* quia ad amussim diu gens non erat: *lege* Diugens, *quod est* Diucensus *apud Festum, & vetus Glossarium Sancti Germani.*

Teniræ *sunt Deæ, quas Festus ait à* Tenuira *ita vocatas. Ita Furias nominavimus. Sed veteres puto dixisse* Tesniras, *ut* Cesnas, *&* Pesnas, *& pleraque ejusmodi. Itaque* Tesniræ *erunt* ποινήτριαι, *quæ homines puniunt.*

16 Telamo *seu* Tellumo, *idem est. Quos Græci* ἄτλαντας παρὰ τὸ τλῆναι *vocarunt, eos Latini* Telamones. *Sed ut* τελαμὼν *Græcum* παρὰ τὸ τλᾷν, *ita &* Tellamo *apud Varronem, citante Augustino, quamvis ex Tellure deductum, quasi* χθονιὸς θεὸς, *tamen est idem ipsum, & eandem originem habet: Nam &* Tellus *ipsa sive* Tellumo παρὰ τὸ τλᾷν, *vel ut vetustissimi Græci* τελάω. *unde* telo *Latinorum, quod posteris dictum* Tollo: *E, in O, ut* Elera, olera: hemonem, homonem; *&c. & geminata consonante; nam veteres non geminabant consonantes. Quin & ipsum Græcorum antiquum* τελάω, *peregrinum est; est enim, ut infinita alia, ex Syriaca lingua; nam in ea* Tal *est* τλᾷν, *ut* ἔρα *Syriaco* era, *Arabes & Hebræi* Erd. *quo nomine omnes pene ita vocant.*

2 Ambarvalis Neptunus *quod ambiat arva.*

3 Empanda *pro Cerere. Varro apud Augustinum, & Festus.*

4 Dis *ex Græco* δεὺς *pro* ζεὺς. *unde patrius casus* διός. *Unde* Diiovis *apud Varronem. postea* D *periit, ut* Dianus, Janus. *unde* Diana *mansit* παρὰ τὸ δῖον. *Nos in* Jove, *ut etiam in multis aliis, communem opinionem secuti sumus à* juvando.

5 Fe-

+ rather from janctum
Sanscrit generare from which
also Juno — or from Ganesa

5 Februus, *eſt à Græco* φοιβάζειν, φοίβειρ@. *Ita igitur Phœbum vertimus.*

6 Nerienes, *Mavortis cognomen. Sabinum vocabulum*, παρὰ τὸ νεῦρον. *Aliquando videtur ſignificare Deam comitem Martis. Itaque putamus nihil eſſe quam* νηρεΐδα *vel* νηρείνlω; *Nerine Galatea.*

7 Parunda. *Varro apud Auguſtinum, Græci* εἰλίθυιαν *vocant* παρὰ τὴν ἔλευσιν. *quod facile accedat juvandis puerperis, vel quod facile viam det partui; hoc ad verbum eſſet Latine* Venilia, *quæ eſt à veniendo, ut ait Varro: ſed alia eſt Dea. Nos non reſpicimus poteſtates eorum numinum, ſed nomina tantum. Invocabant &* Nummeriam Deam, *ut ait Varro De liberis educandis, quod* numero *pro* ταχέως *dicunt; itaque* τὴν ὠκυτόκον Nummeriam *vertimus.*

8 Viræ *ſunt nymphæ, ut alibi ex Feſto diximus, quaſi* χλωρίδες. Querquetulæ δρυάδες.

9 Mammuria *eſt* μνημοσύνη. *Mammurius Veturius, ſeu Mammuria Veturia. Vide Varronem.*

Carmentus *eſt vetus Menuria, ut vult Varro.*

10 Novenſiles Camœnæ. *Dii Novenſiles, vel Novenſides, ſunt novem dii una ſedentes: à quo nomen habent apud Sabinos. Quinam ſint illi, vide diverſas opiniones, quas ex veteribus ſcriptoribus adducit eruditiſſimus auctor Arnobius. Novenſiles Camœnæ nihil aliud ſunt quam* ἐννέα μῦσαι.

Mustea Venus. *Vide Varronem.*

11 Lucumones *apud Festum videntur esse Genii infestantes loca, ad quæ veniunt, quod proprium est Larium. Sed alibi diximus Lucumones nihil aliud esse quam* λυκάονας.

12 Grundulii *&* Grundules, *Larium cognomentum omnibus impositum. Vide Cassii Heminæ locum apud Diomedem.*

13 Cortumio *est visus intimus.* Cortumio Juris *dicimus* ὀφθαλμὸς.

14 Juritis ἡ θέμις. *Gellius: quamquam apud Gellium legi poterat* Quiritis; *Id est* λογχᾶτις θεὰ *Lycophroni.*

15 Fasta Dea, θέμις, Fas θέμις. *Nam* Fasti dies, *quibus Themidi fieri solet.*

17 Mulciberi. *Ita* μειλιχίους θεοὺς *vertimus. Nam Mulciber à mulcendo. Sed id cognomen præcipue Vulcano attributum, quia igni ferrum mulcetur; sic quod igni domitum est Homerus vocat* μειλιασόμενον, *& alibi dicit* πυρὶ μαλασσέμεν.

18 Moneta *est* πρόνοια, *à monendo dicta.*

19 Manii Genii ἀγαθοὶ δαίμονες·

20 Invi κακοί. *nam* Invus ὁ ἐφιάλτης *Servio.*

21 Brumus *est* βρόμιος, *& Brumalia ejus festa, & Bruma* αἱ χειμεριναὶ τροπαὶ, *quia circiter id temporis incidebant Bacchanalia.*

22 Græca Nemesis. *Græcam vocamus, quia non habet nomen Latinum, ut ait Plinius; tamen nihil aliud est* Nemesis, *quam* Vorticordia. *Sed &* Venus Vorticordia *celebratur Romanis.*

23 Mœſius & Majus *idem*, *id eſt*, ὁ μείζων, ὁ παλαιός. *Vide Conjectanea noſtra in Varronem.*

24 Paluda *eſt* ἑλκεσίπεπλος. *Varro ex Ennio:*

Corpore Tartarino prognata Paluda virago.

Sed in Probo legitur palude: *ut intelligatur & Minerva nata ex palude.*

Paucæ hæ Notæ in ORPHEI HYMNOS, *additæ ſunt editioni Plantinianæ Poëmatum* JOSEPHI SCALIGERI *quas hîc omittere noluimus.*

Ὕμν. ΣΕΛΗΝΗΣ Verſ. Λαμπομένη:] Ἐς λοκέρη. Delendum. Nam mutilus planè verſus. Aut enim ex ſuperiori πάνσοφε κούρη repetitum, aut *es locura* ab Hiſpano quodam additum, innuere volente, ſtultum eſſe ſupplere velle locum, qui tot jam ante ſeculis mutilus fuerit.

Ὕμν. ΑΣΤΡΩΝ. Verſ. Εὐ ἱερᾶς:] Ἄζυς, lege ἄζυγς.

Ὕμν. ΗΛΙΟΥ. V. Εὔδρομοι:] Ῥοιζωτὴρ. al. ῥοιζήτωρ.

Ὕμν. ΚΕΡΑΥΝΙΟΥ ΔΙΟΣ:] Verſ. Οὐράνιον περικάλυμμα. Henricus Stephanus verſum hunc ita reſtituendum putat: οὐράνιον βάλλεις περικάλυμμ' ὀργῆς κεραυνόν.

Ὕμν

῞Υμν. ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ:] Verſ. Πότνια. leg. pro ἔȣσα, ἔχȣσα.

῞Υμν. ΒΑΚΧΟΥ περικιονίȣ:] Verſ. Ἡνίκα. pro ἐνίκησε, leg. ἐκίνησε.

῞Υμν. ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ:] Verſ. Πλάςιγξι. leg. Μάςιξι.

Ex Iſaaci Caſauboni libro de Satyrica Poëſi Græcorum.

ORPHEUS, *cujus hodie extant Hymni, Poëta & ipſe procaldubio perantiquus, etſi non eſt, quod facile probari queat, Theologus ille vetuſtiſſimus, de quo tam multa Græci: is igitur in Hymno Nympharum.*

κρυψίδομοι, Βάκχοιο τροφοὶ, χθόνιαι, πολυγηθεῖς. *Ita ſcribendum, non ut editum eſt* κρυψιοδρομοι. *nam reſpicit Nympharum antra, in quibus plurimum habitare credebantur. Præcedunt ibidem iſta:* γαίης ὑπὸ κεύθεσιν οἰκί᾽ ἔχȣσαι. *& poſtea quoque* ἀντροχαρεῖς *nominat, amat enim Poëta ille rem eandem verbis diverſis ſæpius repetere.*

In Orphei Hymnis etiam Mercurius Chthonius appellatur Βάκχος.

῾Ερμῆ Βάκχε χοροῖο Διωνύσοιο γενέθλον. &c.

Legendum ῾Ερμῆ Βακχεχόροιο. *Peculiaris eſt hujus Orphei vox* Βακχέχορος, *quaſi dicas* Βάκχεχορευτά. &c. *Sed nomen* Βακχέχορος, *ut alia item quamplurima, alibi quàm apud Orpheum non legas. Imitatus*

tatus est eleganter in novanda ea dictione vetustissimam Bacchi appellationem Βακχέβακχος, *quam heroïci metri lex non admittebat ; ita Liberum patrem in ipsis Orgiis & mysteriis vocabant.*

Idem in hymno Palæmonis,

Σώτροφε Βάκχε χοροῖο Διώνυσε πολυγηθοῦς.

Heic quoque idem mendum ; nam scribendum Βακχέχοροιο Διωνύσε &c.

Subjicit Orpheus :

Ἐυαστὴς φιλάγρυπνε νεάζων οἷσι Σιληνοῖς,
Ναΐσι & Βάκχαις ἡγούμενε κιττοφόροισι.

Videtur Silenos juvenes facere : sed locus interpretationis indiget, & correctionis : nemo enim rectè potest illa intelligere , νεάζων οἷσι Σιληνοῖς. *lego* νεάζουσ' οἷσι Σ. *& de Satyris capio , qui ad differentiam epistatæ Sileni dicuntur* νεάζοντες Σιληνοὶ, *juvenes Sileni* &c. *quibusdam enim veterum Sileni non hominum faciem , sed Satyrorum formam , pedes & cornua habere dicebantur* &c.

FINIS.

alia quaedam fragmenta orphica –

1. De Titanibus

Ἑπτὰ μὲν εὐειδεῖς κούρας, ἑπτὰ δὲ παῖδας ἄνακτας.
Θυγατέρας μὲν, Θέμιν κ' εὔφρονα Τηθὺν,
Μνημοσύνην τε βαθυπλόκαμον Θείαν τε μάκαιραν,
(Ἥ τε Διώνην τίκτεν ἀριπρεπὲς εἶδος ἔχουσαν)
Φοίβην τε, Ῥείην τε Διὸς γενέτειραν ἄνακτος.
Procl. in Tim. l. 5. p. 295.

Septem mares sunt

Κοῖόν τε Κρόνον τε μέγαν Φόρκυν τε κραταιὸν,
Καὶ Κρόνον, Ὠκεανόν τε Ὑπερίονά τε Ἰαπετόν τε
ibid

C
H
N
N
Δ
ω
I
B
Δ
O
Y
K
Δ
C
John B. Doukas
Λαμπρά καί ἀμάραντος ἐστὶν ἡ σοφία